"Trân trọng thân tặng tất cả bạn đọc Việt Nam đang quan tâm đến vận mạng dân tộc và sự an nguy của người Việt - trong đó có bạn và người thân của bạn."

ĐỪNG CHẾT
Dưới Tay
TRUNG QUỐC

Đối phó với những âm mưu từ Trung Quốc
Cuốn sách của sự thật thức tỉnh thế giới hành động.

PETER NAVARRO

TÁC GIẢ *NHỮNG CUỘC CHIẾN TRUNG QUỐC SẮP ĐẾN*

Tác giả Peter Navarro - sinh ngày 15 tháng 7 năm 1949 - là giáo sư tại Trường Kinh doanh Merage Paul, Đại học California. Giáo sư Navarro nhận bằng tiến sĩ Kinh tế tại Đại học Harvard. Ông đã nhận được nhiều giải thưởng trong nghiên cứu và giảng dạy. Ngày 21 Tháng 12 2016, GS Navarro được Tổng thống đắc cử Donald Trump lựa chọn làm giám đốc Hội đồng Thương mại Quốc gia Nhà trắng, một vị trí mới trong ngành hành pháp của chính phủ Liên bang Hợp Chủng Quốc Hoa Kỳ.

Những lời khen ngợi dành cho “Chết dưới tay Trung Quốc”

"Bản thân tôi đã thoát khỏi nanh vuốt của đảng Cộng sản Trung Quốc và bây giờ được hưởng một cuộc sống tự do ở Mỹ. Tất cả mọi người ở đất nước mà tôi yêu mến này cần phải hiểu rằng sự xâm lăng đối với quyền con người của chính phủ Trung Quốc không chỉ dừng lại ở biên giới Trung Quốc. Các lãnh đạo đảng Cộng sản Trung Quốc tin rằng họ đang chiến đấu chống nền dân chủ và tự do, và chống lại bất kỳ chính phủ nào đang hỗ trợ các giá trị này. *Chết dưới tay Trung Quốc* là cuốn sách hoàn hảo để giải thích những nhà chiến lược của Bắc Kinh đang chiến đấu và đưa cuộc chiến tranh đó ra toàn thế giới như thế nào."

—**Li Fengzhi,** cựu đặc vụ, Bộ An ninh Quốc gia Trung Quốc

"Tại thời điểm có nhận thức cho rằng Trung Quốc là cường quốc tiếp theo của thế giới, cuốn sách này sẽ đặt sự chú ý vào một khía cạnh khác của Trung Quốc, một đất nước dường như không sẵn sàng là một thành viên có trách nhiệm của tình hữu nghị và tôn trọng giữa các quốc gia. Thất bại của cộng đồng quốc tế trong việc xem xét hiện thực Trung Quốc này không chỉ gây bất lợi cho phần còn lại của thế giới, mà chủ yếu cho người Trung Quốc, Tây Tạng, và những người đang phải hàng ngày đối mặt với các hậu quả này."

—**Bhuchung K. Tsering,** Phó chủ tịch, Chiến dịch quốc tế vì Tây Tạng

"Là một nhà báo được sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc và đã viết báo về Trung Quốc trong nhiều năm, tôi rất ấn tượng với sự hiểu biết rộng lớn của các tác giả về các vấn đề của Trung Quốc và quan trọng nhất là sự hiểu biết rõ ràng và sáng suốt nội tình Trung Quốc và mối quan hệ với Mỹ."

—**Simone Gao,** Người dẫn chương trình và nhà sản xuất giành nhiều giải thưởng của chương trình *Zooming In*, TV triều đại Đường mới

"Sự mở mắt quan trọng cho tất cả người Mỹ, *Chết dưới tay Trung Quốc* là một cuốn sách phải đọc trước khi đi mua sắm tiếp ở Walmart - hay có thể là đi xếp hàng người thất nghiệp."

—**Stuart O. Witt,** Tổng giám đốc, Cảng hàng không và vũ trụ Mojave; Phi công thử nghiệm; tốt nghiệp USN TOPGUN

"310 triệu người Mỹ nên bắt đầu nghe những gì Peter Navarro và Greg Autry viết trong *Chết dưới tay Trung Quốc* - về việc 1,3 tỷ người dân Trung Quốc dưới sự chỉ đạo của một chế độ độc tài toàn trị đang hủy hoại kế sinh nhai của họ như thế nào. Tiếng chuông tự do của cuốn sách này nên đánh thức các nhà lãnh đạo Mỹ ra khỏi giấc ngủ của họ để họ cuối cùng - cuối

cùng - nhận ra rằng các chính sách kinh tế của Trung Quốc đang làm phá sản Hợp chủng quốc Hoa Kỳ. Navarro và Autry mô tả việc này đơn giản nhất có thể, và quan trọng là chỉ ra cách để Mỹ đối phó với mối đe dọa này."

—**Richard McCormack,** Nhà xuất bản và biên tập,

Manufacturing & Technology News

"Giống như Paul Revere thời hiện đại, cuốn sách này đưa ra những cảnh báo khẩn cấp nhất về một Trung Quốc với tư tưởng con buôn, bảo hộ và đang quân sự hóa nhanh chóng, đang phá hủy một cách có hệ thống nền kinh tế Mỹ dưới biểu ngữ giả dối về "tự do" thương mại- và cùng lúc đó làm suy yếu nghiêm trọng phòng thủ quốc gia của chúng ta. Mọi người dân Mỹ cần đọc cuốn sách này và tất cả các Nghị sĩ Mỹ phải luôn mang nó bên mình."

—**Ian Fletcher,** Chuyên gia Kinh tế Cao cấp,

Liên minh vì một nước Mỹ thịnh vượng

"Một phát súng trường cực mạnh nhắm trúng điểm chết ngay hồng tâm Bắc Kinh."

—**Dylan Ratigan**, Người dẫn chương trình MSNBC's *The Dylan Ratigan Show*

"*Chết dưới tay Trung Quốc* là minh chứng tiếp theo cho việc chúng ta đang gieo những hạt giống cho sự sụp đổ của chính chúng ta. Navarro và Autry thể hiện chi tiết cách thức mà cộng sản Trung Quốc ăn cắp công ăn việc làm và công nghệ Mỹ, bán lại cho chúng ta sản phẩm kém chất lượng, và sau đó sử dụng lợi nhuận thu được để chế tạo các loại vũ khí đe dọa toàn thế giới. Cuốn sách này gây sốc và là một cuốn sách phải đọc đối với tất cả mọi người".

—**Paul Midler**, Tác giả của *Sản xuất kém chất lượng tại Trung Quốc*

"*Chết dưới tay Trung Quốc* không chỉ mô tả chính xác tầm cỡ các mối đe dọa quân sự và kinh tế của một Trung Quốc đang lớn mạnh. Các tác giả còn chỉ ra một cách chính xác và dứt khoát những doanh nhân phản bội và những kẻ biện hộ cho Trung Quốc ở Mỹ, những người đang giúp đỡ mọi mặt cho sự trỗi dậy của Trung Quốc, trừ hòa bình."

—**Alan Tonelson,** Chuyên gia nghiên cứu, Hội đồng thương mại và công nghiệp Mỹ, AmericanEconomicAlert.org

"Lời kêu gọi hành động này nghiên cứu một cách cẩn thận và đưa ra chi tiết về những hiểm họa hiện hữu và rõ ràng- mà một Trung Quốc đang lớn mạnh nhưng không đếm xỉa đến hòa bình, gây ra cho thế giới. Bằng cách đó, nó khiến cho chúng ta phải đối mặt với sự thật không

thể tránh được: Nếu chúng ta không hành động ngay bây giờ, chúng ta sẽ phải đối mặt gần như chắc chắn với cái *Chết dưới tay Trung Quốc."*

—**Nghị sĩ Dana Rohrabacher,** Quận 46 (Đảng Cộng hòa, CA)

"Tôi đã từ lâu quan tâm đến thách thức quân sự ngày càng tăng của Trung Quốc đối với Mỹ và các đồng minh của chúng ta, nhưng *"Chết dưới tay Trung Quốc"* tiết lộ chiến lược rộng lớn hơn của Trung Quốc hiệp đồng tấn công trên nhiều mặt trận. Các tác giả đưa ra các tài liệu chứng tỏ Bắc Kinh đang sử dụng các vũ khí kinh tế của chủ nghĩa con buôn và thao túng tiền tệ kết hợp với hoạt động gián điệp, chiến tranh internet, vũ khí không gian, độc quyền nguồn tài nguyên, và trộm cắp công nghệ để đạt được sự thống trị như thế nào. Trong quá trình này, các thế mạnh kinh tế và địa chính trị cơ bản làm nền tảng cho ưu thế quân sự của Mỹ đang bị xói mòn một cách có hệ thống trong khi Trung Quốc ngày càng trở nên quyết đoán trong các tranh chấp trong khu vực. Mỗi nhà lãnh đạo chính trị và quân sự phương Tây nên đọc cuốn sách này. Ngay bây giờ!"

—**Jon Gallinetti,** Thiếu tướng, Lính thủy đánh bộ Mỹ, đã nghỉ hưu

"Một tài liệu tổng kết lạnh người về sự tích tụ cơn bão Trung Quốc. Cú rơi tự do trong không gian mà cá nhân tôi đã từng trải qua được thể hiện rất phong phú. Cú rơi tự do mà tôi cảm nhận nước Mỹ đang phải đối mặt dưới sự thống trị của Trung Quốc thực sự đáng lo ngại."

—**Brian Binnie,** Sỹ quan chỉ huy Hải quân Mỹ, đã nghỉ hưu; phi công thử nghiệm;

phi hành gia thương mại và người giành giải thưởng Ansari X

"Xin được cảnh báo trước: Một khi bạn bắt đầu đọc, bạn sẽ không muốn dừng lại. *Chết dưới tay Trung Quốc* phơi bày những nước cờ quan trọng, thường bị bỏ qua, và đôi khi cố tình bị che giấu trong một ván cờ toàn cầu tầm cỡ. Navarro và Autry đã lên tiếng báo động, kêu gọi thế giới tự do hãy hành động vì lợi ích và tương lai của mình. Thật ấn tượng, họ cũng kêu gọi cả Trung Quốc."

—**Damon DiMarco,** Tác giả của *Các câu chuyện về các tòa tháp: lịch sử bằng lời nói của sự kiện 9/11* và đồng tác giả *Hai nước Trung Quốc của tôi: Hồi ức của một người Trung Quốc phản cách mạng* với Baiqiao Tang

"Tại thời điểm này, các quan chức Trung Quốc đang đầu độc thuốc của bạn, gây ô nhiễm không khí của bạn, và phá hoại các quyền tự do của bạn. Nếu bạn là người Mỹ, Ấn Độ, hay Nhật Bản, họ đang có kế hoạch gây chiến với đất nước của bạn. Bây giờ là thời điểm tốt để đọc cuốn sách này."

—**Gordon Chang,** Tác giả của *Sự sụp đổ đang đến của Trung Quốc*

Những lời khen tặng cho cuốn sách trước đó của Peter Navarro: Những cuộc chiến tranh Trung Quốc đang đến

"Peter Navarro đã nắm bắt bao quát các lĩnh vực mà Trung Quốc và Mỹ đang có những xung đột cơ bản về thương mại, các lợi ích kinh tế và chiến lược. Ông thể hiện điều này trong bối cảnh thế giới cho thấy những nơi mà các quá trình phát triển hiện tại của Trung Quốc có thể dẫn đến xung đột. Đề xuất của ông về việc các quốc gia kết hợp lại để đối phó với những thách thức đặt ra bởi Trung Quốc là rất thực tế. Cuốn sách này phải ở trong tay của tất cả các doanh nhân, các nhà kinh tế và các nhà làm luật."

—**Dr. Larry M. Wortzel,** Chủ tịch, Ủy ban giám sát an ninh và kinh tế Mỹ-Trung

"*Những cuộc chiến tranh Trung Quốc đang đến* là một bản tường thuật đầy thực tế và hấp dẫn về mặt tối của sự trỗi dậy của Trung Quốc mà bất kỳ ai quan tâm đến đất nước phức tạp nhưng hấp dẫn này sẽ bị thu hút. Navarro không giả bộ trong việc tìm kiếm điểm dung hòa trong cuộc tranh luận về Trung Quốc. Ông đưa ra lời kêu gọi cho Trung Quốc và phần còn lại của thế giới hành động ngay để đối phó với các vấn đề đang chồng chất của đất nước - ô nhiễm môi trường, y tế công cộng, vi phạm bản quyền sở hữu trí tuệ, khan hiếm tài nguyên, và hơn thế nữa – nếu không sẽ phải đối đầu với nguy cơ mất ổn định nghiêm trọng bên trong Trung Quốc và xung đột quân sự giữa Trung Quốc và các cường quốc khác."

—**Elizabeth C. Economy,** Thành viên cao cấp của C.V. Starr và Tổng giám đốc Trung tâm nghiên cứu Châu Á, Hội đồng quan hệ quốc tế

" Peter Navarro lột tả vấn đề Trung Quốc như cách Al Gore làm đối với biến đổi khí hậu,. Cuốn sách này sẽ tác động mạnh đến bạn. Một lời kêu gọi thức tỉnh mạnh mẽ."

—**Stuart L. Hart,** Chủ tịch S.C. Johnson của tập đoàn Sustainable Global Enterprise, Đại học Cornell; tác giả của *Chủ nghĩa tư bản tại những bước ngoặt*

"*Những cuộc chiến tranh Trung Quốc đang đến* cung cấp các thông tin phong phú về tác động của Trung Quốc đối với thế giới và những mối nguy mà nó tạo ra. Do tầm quan trọng rất lớn của Trung Quốc, đây là một cuốn sách tất cả chúng ta nên đọc."

—**D. Quinn Mills,** Giáo sư Alfred J. Weatherhead Jr. về Quản trị kinh doanh, Trường Kinh doanh Harvard

"Đây là một cuốn sách được dày công nghiên cứu và diễn đạt rất tốt, và là một sự phản biện cần thiết đối với nhiều ý kiến cho rằng sự trỗi dậy của Trung Quốc là không thể tránh khỏi và rất hòa bình, và quan điểm bỏ qua hầu hết thông điệp của tác giả."

—**Richard Fisher,** Phó tổng giám đốc, Trung tâm đánh giá và chiến lược quốc tế

CHẾT DƯỚI TAY TRUNG QUỐC

ĐỐI ĐẦU VỚI CON RỒNG TRUNG QUỐC – LỜI KÊU GỌI HÀNH ĐỘNG TOÀN CẦU

PETER NAVARRO VÀ GREG AUTRY

First News - Trí Việt
Người dịch: Các Nhà Khoa Học Cựu Sinh Viên Học Viện Kỹ Thuật Châu Á AIT

Tặng cho những người bạn của chúng tôi ở Trung Quốc.
Chúc cho họ có ngày sẽ sống trong tự do –
và cho đến lúc đó mong họ được an toàn.

"Công việc của những người biết suy nghĩ là không đứng về phía những kẻ đao phủ".

- *Albert Camus*

Mục lục

Lời mở đầu

Vào cuối những năm 1980, Trung Quốc ở trong tình trạng đầy phấn khích và đầy khả năng khi mà các luồng tư tưởng mới, quyền tự do cá nhân, và các cơ hội kinh tế chảy mạnh vào từ phương Tây như một dòng sông cuốn đi những rác rưởi của cuộc Cách mạng Văn hóa do Mao khởi xướng.

Trong những năm đầy hy vọng này, tôi là thành viên của một nhóm các lãnh đạo sinh viên trẻ đứng ra kêu gọi cải cách chính trị để hợp với tư duy mới và đưa Trung Quốc vào thế giới hiện đại với tư cách đường hoàng. Chúng tôi đã tổ chức các cuộc biểu tình và đọc diễn văn tại các trường học và các quảng trường trên khắp đất nước, và chúng tôi nhiệt thành tin rằng giới lãnh đạo cao cấp nhất của đảng Cộng sản trung Quốc sẽ lắng nghe. Nhưng thay vào đó, phong trào của chúng tôi đã bị nghiền nát bằng hàng đoàn xe tăng và những sự kiện bi thảm ngày 4 tháng Sáu năm 1989 tại quảng trường Thiên An Môn, mà đa phần trong các bạn đã có dịp xem trên TV với niềm kinh hãi.

Cái ngày đó đã làm mất đi rất nhiều thứ - và đó không chỉ là mạng sống của rất nhiều người Trung Quốc dũng cảm mà chúng ta vẫn hằng khóc thương. Nó còn làm mất đi cơ hội chỉ xảy ra một lần cho mỗi thế hệ để được sống tự do trong một đất nước Trung Quốc dân chủ với tương lai tốt đẹp nhất.

Không lâu sau cuộc tàn sát quảng trường Thiên An Môn, tôi bị bắt và tống vào ngục, và cùng với hàng ngàn người biểu tình khác, đã phải chịu nhiều năm tháng tra tấn và ngược đãi. Trong thời kỳ đen tối này, phải chịu đựng trong nhiều nơi cực kỳ đen tối khác nhau, nhiều bạn bè tôi đã chết; và cho đến hôm nay, một số nạn nhân Thiên An Môn còn sống sót vẫn đang còn bị lưu đày trong tù ngục hay trong các trại cải tạo lao động.

Buồn thay, cả một thế hệ mới của thanh niên Trung Quốc chẳng biết gì về điều đã xảy ra tại Thiên An Môn. Trong khi chúng ta sống ở phương Tây có thể tự do truy cập vào các đoạn video và hình ảnh trên mạng Internet liên quan đến vụ thảm sát, thì toàn bộ nội dung đó đã bị "tẩy rửa" một cách đẹp đẽ khỏi mạng Internet ở Trung Quốc bằng một đội quân kiểm duyệt hùng hậu.

Cho đến nay tôi đã dùng nửa đời người chiến đấu chống lại sự kiểm duyệt đó và đấu tranh cho tự do và dân chủ ở Trung Quốc. Hơn lúc nào hết, tôi chân thành tin rằng bất cứ ai có lý trí ở bên ngoài Trung Quốc phải hiểu rõ được điều này:

Hơn hai thập kỷ sau sự kiện Thiên An Môn, con hổ toàn trị vẫn không hề thay đổi các sọc vằn của nó. Thực tế, không giống các quốc gia ổn định hơn khác, sự chi tiêu của Trung Quốc

cho cảnh sát và kiểm soát xã hội hiện đang ngày càng tăng nhanh hơn cả ngân sách quốc phòng vốn đã tăng vùn vụt của Trung Quốc!

Tôi không hề định mỉa mai hay vì tức giận mà nhấn mạnh rằng chính nhiều quan chức đảng Cộng sản ngày xưa đã giám sát việc đánh đập, bỏ tù, và giết chết các bạn sinh viên của tôi trong sự kiện Thiên An Môn nay lại đạo diễn sự bức hại không thương xót đối với các tín đồ tôn giáo như Pháp Luân Công và sự đàn áp tàn nhẫn các dân tộc thiểu số hòa bình như người Tây Tạng hay người Uyghur ở Tây Tạng. Cũng chính đảng Cộng sản China đã hành động quá nhanh trong việc đàn áp mọi phong trào đối kháng chính trị như bản tuyên ngôn Hiến chương 08 và Phong trào Cách mạng Hoa nhài đang lên; và chỉ có một thay đổi đó là bè lũ cầm quyền của thế kỷ mới này lại chưa bao giờ xảo quyệt hơn thế, bất minh hơn thế, và tinh vi về mặt công nghệ hơn thế.

Ngày nay, khi tôi đang sống một cách tiện nghi, an toàn, và tự do ở thành phố New York, tôi có thể hiểu được tại sao lại khó đến thế cho những người phương Tây để có thể nhìn nhận rõ ràng về đảng Cộng Sản Trung Quốc như là kẻ thù nguy hiểm - cả cho nhân dân Trung Quốc và phần còn lại của thế giới. Xét cho cùng, các nhà lãnh đạo ở Bắc Kinh trông có vẻ rất dễ mến trên TV, và ngày nay theo một chiến lược định sẵn họ cố gắng kiềm chế dùng những lời đao to búa lớn mang tính đe dọa chống phương Tây như thời của Mao.

Nhưng sự thật là sự thật, và chân lý vẫn là chân lý. Và khi lần lượt các trang của cuốn sách đầy tính chiến đấu này được mở ra, bạn sẽ đối mặt với sự thật này đến sự thật rành rành khác rằng các nhà cai trị ở Bắc Kinh tiếp tục đàn áp hung bạo những tiếng nói của chính người dân Trung Quốc ngay cả khi họ - một cách có hệ thống – làm tràn ngập thế giới bằng các hàng hóa nguy hiểm, sử dụng một kho đầy uy lực các vũ khí của chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ để hủy hoại nền kinh tế của Mỹ và phương Tây, và nhanh chóng tự vũ trang bằng những hệ thống vũ khí chiến tranh tốt nhất mà mạng lưới gián điệp tinh vi của họ có thể ăn cắp được từ Lầu Năm Góc.

Tôi cũng có thể hiểu tại sao những sự thật nghiêm túc và những chân lý thô ráp này lại có thể mâu thuẫn đối với kinh nghiệm cá nhân của bạn. Như một khách du lịch đến China, bạn có thể đã có một chuyến đi vui thích xuôi dòng Dương Tử, bị quyến rũ bởi đạo quân đất nung của Tần Thủy Hoàng, bách bộ hổ hởi dọc Vạn Lý Trường Thành, hay bị hoàn toàn mê hoặc bởi Tử Cấm Thành. Hoặc thậm chí bạn có thể là một giám đốc kinh doanh người Mỹ ở Thượng Hải hay Thâm Quyến kiếm được bộn tiền và được thết đãi các bữa tiệc thịnh soạn mà chẳng có lý do để ngắm cái gì trừ bầu trời trong xanh và một con đường gạch vàng trước mặt. Không may là, hầu hết người Mỹ chưa bao giờ nhìn thấy một mặt khác của China và người dân Trung Quốc đã phải trả giá như thế nào cho tất cả sự "tiến bộ" này với một hệ thống sinh thái bị hủy hoại tàn khốc, sự tham nhũng, bất công xã hội, mất quyền con người, thực phẩm độc, và đau đớn tồi tệ nhất là sự tha hóa của tâm hồn con người.

Mặc dù tôi nhớ Trung Quốc, nhưng nước Mỹ đã trở thành mái nhà thân yêu thứ hai của tôi; và sự giúp đỡ của người vợ đẹp thương của tôi cho tôi thấy hằng ngày rằng tại sao nước Mỹ lại là quốc gia hùng mạnh nhất thế giới. Tôi cũng thấy sức mạnh này ở rất nhiều điều nhỏ bé ở Mỹ, như dòng chữ viết trên giấy dán trên ba đờ sốc của ôtô: "Tự do Không hề được Cho không".

Cá nhân tôi biết rất rõ tuyên ngôn trên là thật đến thế nào. Tôi cũng biết rằng cái giá của tự do không phải lúc nào cũng là quyết đấu một trận chiến quân sự. Mà nó còn bao gồm những sự hy sinh về cá nhân, về chính trị và kinh tế để tranh đấu một cách hòa bình cho các quyền con người và dám đứng dậy vì những nguyên tắc tự do và dân chủ.

Sẽ không bao giờ là một sự lựa chọn sai lầm khi đòi hỏi rằng chúng ta phải sống xứng đáng với những nguyên tắc ấy mà hai tác giả Peter Navarro và Greg Autry đã làm trong cuốn sách gây xúc động sâu xa này; và điều đó giải thích tại sao đã đến lúc các công dân của thế giới phải chân thành đứng bên cạnh nhân dân Trung Quốc - chứ không phải là bên cạnh chế độ hà khắc và lỗi thời dã man đang cai trị họ. Nếu có một sự thật vĩnh viễn còn lại trên đời sau sự kiện Thiên An Môn, thì đó là chỉ có một nước Trung Quốc tự do và dân chủ mới có thể làm lợi cho thế giới.

--- **Baiqiao Tang**, người biểu tình trên quảng trường Thiên An Môn và là đồng tác giả của cuốn "*Hai nước China của tôi: Hồi ký của một tên phản cách mạng Trung Quốc*"

Viết tại New York
Ngày 23/03/2011

1-

Đó không phải là sự chỉ trích Trung Quốc, đó là sự thật

Chết dưới tay Trung Quốc. Đây là hiểm nguy rất thực mà giờ đây tất cả chúng ta phải đối mặt khi quốc gia đông dân nhất và nền kinh tế sẽ sớm trở thành lớn nhất thế giới này đang nhanh chóng biến thành sát thủ tàn độc nhất hành tinh.

Về mặt an toàn của người tiêu dùng, các doanh nhân vô đạo đức Trung Quốc đang làm tràn ngập thị trường thế giới với một loạt sản phẩm, thực phẩm, dược phẩm không gây chết người thì cũng cực kỳ có hại, gây ung thư, dễ gây cháy, độc.

- Về đồ dùng cho trẻ em, những sản phẩm nguy hiểm này có từ vòng tay, dây chuyền và đồ chơi chứa chì đến đồ ngủ dễ cháy, áo quần độc hại.
- Ở tiệm thuốc gần nhà hay trên mạng, ta có thể tìm thấy tất cả cách thức "chữa trị" mà thực ra là giết người - từ viên aspirin nhiễm độc, Lipitor nhái, Viagra giả trộn với strychnine đến thuốc heparin phá thận và vitamin chứa đầy độc tố arsen.
- Nếu thích chết do nổ, hỏa hoạn hay điện giật, bạn có thể chọn trong một đống thứ từ ổ cắm nối dài, quạt, đèn bẫy người, điều khiển từ xa quá nhiệt, điện thoại di động dễ nổ và máy nghe nhạc công suất lớn tự bốc cháy.
- Dĩ nhiên, nếu vừa đói vừa muốn tự tử, ta luôn luôn có thể thưởng thức cá, trái cây, thịt hay rau nhập khẩu từ Trung Quốc ngấm ngon lành các kiểu kháng sinh bị cấm, vi khuẩn gây thối rữa, kim loại nặng, hay thuốc trừ sâu bất hợp pháp.

Ngay cả khi hàng nghìn người thực sự chết do sự tấn công dữ dội này của sản phẩm rác rưởi và chất độc của Trung Quốc, nền kinh tế Mỹ và công nhân của nó đang chịu đựng "cái chết không kém phần đau thương hơn của nền tảng sản xuất của Mỹ."

Trên mặt trận kinh tế này, nhãn hiệu quái đản "Chủ nghĩa Tư bản Nhà nước" theo kiểu cộng sản của Trung Quốc đã hoàn toàn xé bỏ những nguyên tắc của cả thị trường tự do và thương mại tự do. Thay vào đó, "các nhà vô địch quốc gia" được nhà nước chống lưng của Trung Quốc đã triển khai một hỗn hợp vũ khí của chủ nghĩa con buôn và bảo hộ để lần lượt vặt hết việc làm này đến việc làm khác, từng bước một, khỏi những ngành công nghiệp của Mỹ.

"Vũ khí hủy diệt việc làm" của Trung Quốc bao gồm trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, giả mạo tràn lan sở hữu trí tuệ của Mỹ, bảo vệ môi trường lỏng lẻo một cách tệ hại, và sử dụng phổ biến lao động nô lệ. Tuy thế, trung tâm của chủ nghĩa con buôn Trung Quốc là tiền tệ bị thao túng một cách vô liêm sỉ đã gây khó khăn rất lớn cho các nhà sản xuất Mỹ, kích thích điên cuồng xuất khẩu của Trung Quốc, và dẫn đến trái bom hẹn giờ thâm hụt thương mại Mỹ - Trung gần một tỉ đô-la một ngày.

Trong khi đó, "phí nhập cuộc" cho bất cứ công ty Mỹ nào muốn leo qua "Vạn Lý Trường Thành Bảo hộ" của Trung Quốc và bán hàng vào thị trường nước này không chỉ là giao nộp công nghệ của họ cho đối tác Trung Quốc. Các công ty Mỹ còn phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang Trung Quốc, theo cách đó đã xuất khẩu "nguồn sữa mẹ" tạo ra việc làm tương lai của Mỹ cho đối thủ thù địch.

Cho đến nay hàng triệu việc làm trong ngành sản xuất của Mỹ đã bị mất đi trong sự nhạo báng thương mại tự do của Trung Quốc, còn chính công nhân áo xanh Mỹ cũng đã trở thành một loài có nguy cơ tuyệt chủng. Hãy xem xét những điều sau đây:

- Từ khi Trung Quốc gia nhập Tổ chức Thương mại thế giới vào năm 2001 và hứa hẹn giả dối chấm dứt thực hiện chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ, các ngành may mặc, dệt và đồ gỗ của Mỹ đã thu nhỏ lại chỉ còn một nửa - riêng việc làm trong ngành dệt đã giảm 70%.
- Những ngành quan trọng khác như hóa chất, giấy, thép và lốp xe cũng bị bao vây tương tự, trong khi đó việc làm trong ngành sản xuất máy tính và điện tử công nghệ cao của chúng ta đã giảm hơn 40%.

Khi chúng ta đã mất hết việc làm này đến việc làm khác, nhiều người Mỹ vẫn tiếp tục nhầm lẫn gắn sản xuất Trung Quốc với những sản phẩm rẻ tiền, phẩm cấp thấp như giày dép và đồ chơi. Nhưng thực ra, Trung Quốc đang tiến lên trong "chuỗi giá trị" và thành công trong việc chiếm lấy thị phần của nhiều ngành thu nhập tốt nhất của Mỹ - từ ô tô và hàng không vũ trụ đến thiết bị y tế tiên tiến.

Với sự hỗ trợ to lớn của chính phủ, các công ty Trung Quốc đang ráo riết lũng đoạn các thị trường được gọi là ngành "xanh" như ô tô điện, năng lượng mặt trời, và năng lượng gió. Hiển nhiên, đó chính là những ngành các chính khách Mỹ rất thích rêu rao như là các nguồn mới tạo ra việc làm tốt nhất của Mỹ.

Chẳng hạn, trên mặt trận năng lượng gió, Trung Quốc hiện nay dẫn đầu thế giới về sản xuất tua-bin gió và thật mỉa mai trong cả chủ nghĩa bảo hộ. Vì ngay cả khi các công ty được nhà nước trợ cấp của Trung Quốc làm tràn ngập thị trường thế giới với tua-bin của họ, các nhà sản xuất nước ngoài như General Electric đóng tại Mỹ, Gamesa của Tây ban nha, và Suzlon của Ấn Độ bị cấm đấu thầu các dự án ở Trung Quốc do chính sách "Chỉ mua hàng Trung Quốc".

Một trong những hậu quả nguy hiểm nhất từ sự nổi lên của Trung Quốc như là "công xưởng" không thể tranh chấp của thế giới là sự phàm ăn ngày càng tham lam năng lượng và nguyên liệu của trái Đất. Để nuôi cỗ máy sản xuất của mình, Trung Quốc phải tiêu dùng một nửa xi-măng, gần một nửa lượng thép, một phần ba đồng, và một phần ba nhôm của thế giới. Hơn nữa, vào năm 2035, nhu cầu dầu của chỉ *riêng* Trung Quốc sẽ vượt tổng sản lượng dầu hiện nay của toàn thế giới.

Đây là thói phàm ăn chết người. Vì để hỗ trợ cho thói phàm ăn này, các viên chức chính quyền Trung Quốc đã leo lên chiếc chiếu thực dân đẫm máu ngồi cùng các nhà độc tài sát

nhân và các chế độ tàn bạo khắp thế giới. Để làm điều đó, các viên chức chính phủ và nhà ngoại giao Trung Quốc đã tiến hành lạm dụng một cách thô bỉ nhất chính sách ngoại giao của Liên Hiệp Quốc mà thế giới từng thấy.

Là thành viên thường trực của Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc, Trung Quốc có thể phủ quyết bất cứ biện pháp trừng phạt nào họ muốn. Trong gần một thập kỷ nay, những nhà ngoại giao cao cấp Trung Quốc đã dùng quyền phủ quyết của Trung Quốc để mối lái một loạt các giao dịch "đổi máu lấy dầu" và "cưỡng đoạt lấy nguyên liệu". Hãy xem xét các thực tế sau:

- Để đổi lấy dầu của Sudan, những con buôn quyền phủ quyết Trung Quốc đã ngăn Liên Hiệp Quốc can thiệp vào nạn diệt chủng ở Darfur - thậm chí khi lực lượng quân sự Janjaweed tàn bạo sử dụng vũ khí Trung Quốc để cưỡng hiếp hàng ngàn phụ nữ và giết chết 300.000 người dân Sudan vô tội.
- Những con buôn quyền phủ quyết Trung Quốc cũng ngăn Liên Hiệp Quốc trừng phạt Iran và vị tổng thống bài Do Thái, trúng cử nhờ gian lận, để được tiếp cận các mỏ khí thiên nhiên lớn nhất thế giới. Hành vi này đã mở toang cánh cửa cho phổ biến hạt nhân ở Trung Đông. Nó cũng làm tăng cao khả năng tấn công hạt nhân vào Israel và làm tăng đáng kể nguy cơ vũ khí hạt nhân rơi vào tay các phần tử thánh chiến chống Mỹ.

Sự lạm dụng của Trung Quốc đối với sứ mạng gìn giữ hòa bình của LHQ không còn là những sự cố riêng lẻ. Có thể nói rằng, chúng là một phần của chiến lược "tiến ra ngoài", biến Trung Quốc từ một quốc gia từng theo chủ nghĩa biệt lập thành một đế quốc thực dân bành trướng lớn nhất thế giới. Đây là sự mỉa mai không nhỏ cho một quốc gia ban đầu được xây dựng trên những nguyên tắc Mác-xít chống thực dân và từng là nạn nhân đau khổ của Đế quốc Anh và cuộc chiến tranh thuốc phiện trên đất Trung Quốc.

Khắp châu Phi, châu Á, và Mỹ Latin sân sau của Mỹ, nhãn hiệu chủ nghĩa thực dân thế kỷ 21 của riêng Trung Quốc luôn bắt đầu với sự mặc cả hiểm ác này: những khoản cho vay hậu hĩnh, lãi suất thấp để xây dựng hạ tầng đổi lấy nguyên liệu và sự xâm nhập thị trường nội địa.

Dĩ nhiên, một khi đất nước đó cắn phải miếng mồi thực dân này, thay vì dùng lao động tại chỗ, Trung Quốc sẽ mang đến đội quân kỹ sư và công nhân khổng lồ để xây dựng đường cao tốc, đường sắt, cảng và hệ thống viễn thông. Hạ tầng này cả về nghĩa đen và nghĩa bóng mở đường khai thác và vận chuyển nguyên vật liệu. Sau đó gỗ của Cameroon, ma-giê của Congo, thạch cao của Djibouti, mangan của Gabon, uran của Malawi, titan của Mozambique, mo-lyp-đen của Niger, thiếc của Rwanda, và bạc của Zambia quay trở lại các công xưởng của Trung Quốc ở các thành phố như Trùng Khánh, Đông Quan, và Thẩm Quyến. Tiếp theo, như cú đánh kết liễu cuối cùng của chủ nghĩa thực dân, Trung Quốc sẽ bán lại thành phẩm của họ vào thị trường các nước này - xóa bỏ các ngành tại chỗ, đẩy cao tỉ lệ thất nghiệp, và đẩy các thuộc địa mới lún sâu hơn nữa vào đói nghèo.

Tự vũ trang tận răng

Ngay khi Trung Quốc phát triển bằng cái giá mà tất cả các nước còn lại trên thế giới phải trả, họ cũng dùng sự phát triển kinh tế nhanh chóng của mình tài trợ cho một trong những sự tăng cường quân sự nhanh và toàn diện nhất mà thế giới từng chứng kiến. Theo cách này, với tinh thần nhận xét của Lê-nin là nhà tư bản sẽ bán dây thừng dùng để treo cổ chính hắn, mỗi "đô-la Walmart" người Mỹ chúng ta hiện nay chi tiêu vào những thứ nhập khẩu rẻ tiền giả tạo của Trung Quốc vừa là khoản ứng trước cho tình trạng thất nghiệp của chúng ta vừa là khoản tài trợ bổ sung cho một Trung Quốc vũ trang nhanh chóng. Đây chỉ là một vài điểm mà cỗ máy chiến tranh khoa trương đó đang định hình:

- Hải quân và không quân mới được hiện đại hóa có tất cả mọi thứ từ tàu ngầm hạt nhân tàng hình và máy bay phản lực chiến đấu với thiết kế mới nhất của Nga đến tên lửa đạn đạo có thể nhắm chính xác các tàu sân bay Mỹ trên các đại dương.
- "Lầu năm góc" của Trung Quốc tự tin phát triển các hệ thống vũ khí tiên tiến - trong đó nhiều thứ do tin tặc và gián điệp ăn cắp của chúng ta - để bắn hạ vệ tinh và hệ thống GPS của chúng ta và tấn công bằng đầu đạn hạt nhân vào sâu trung tâm nước Mỹ.
- Không giống như quân đội Mỹ đã kiệt sức và giờ đây dàn mỏng do các cuộc xung đột ở Afghanistan và Iraq, quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc - quân đội lớn nhất thế giới - có cả lực lượng vượt trội và tính sẵn sàng chiến đấu để áp đảo lực lượng của Ấn Độ, Hàn Quốc, Đài Loan, hay Việt Nam và vẫn còn quá đủ bộ binh để nghiền nát Taliban và giữ gìn hòa bình ở Baghdad nếu nó quan tâm đến.
- Cánh "diều hâu chiến tranh" của quân đội Trung Quốc thậm chí chuẩn bị khả năng ném bom hạt nhân từ vũ trụ mà hầu như không để lại dấu vết. Những vũ khí hạt nhân vũ trụ này đến đúng mục tiêu chỉ trong vài phút ngắn ngủi, quá nhanh và lặng lẽ để đối phó.

Dĩ nhiên, Mỹ không phải là quốc gia duy nhất nên e ngại sự nổi lên của kẻ gây hấn châu Á mới và hùng mạnh này. Những láng giềng ngày càng lo lắng giờ đây đối mặt với nguy cơ tăng lên nhanh chóng từ một kẻ bá quyền châu Á đang lên với chính sách đe dọa chiến tranh và bắt nạt trong các vấn đề từ tiếp cận các tuyến vận tải biển đến tranh chấp lãnh thổ âm ỉ kéo dài.

Chính Đại ca gặp Mùa xuân yên lặng[1]

Cũng ở trong hiểm nguy là hàng trăm triệu công dân Trung Quốc vô tội, những người đối mặt với nguy cơ cực kỳ lớn "Trung Quốc chết dưới tay Trung Quốc" từ mô hình tăng trưởng kinh tế với ô nhiễm lan tràn, chính trị thần quyền của Đảng Cộng sản cứng nhắc dựa trên giai cấp, và một chủ nghĩa toàn trị như George Orwell mô tả trong tác phẩm "1984".

Về mặt ô nhiễm, nền kinh tế sản xuất chiếm tỉ trọng cao, dựa quá mức vào xuất khẩu đã biến bầu khí quyển phía trên những trung tâm công nghiệp của Trung Quốc thành đám mây che phủ độc hại lớn nhất thế giới. Hơn 70% hồ, sông, suối chính của Trung Quốc ô nhiễm

---

[1] Tác phẩm nổi tiếng của Rachel Louise Carson (1907 – 1964), *Mùa xuân yên lặng* (*Silent Spring*) 1962, được ghi nhận là xuất phát điểm cho phong trào bảo vệ môi trường trên toàn cầu. ND

trầm trọng. Thậm chí một chuyến du lịch xuôi sông Dương Tử, phía trên đập Tam Hiệp, cho thấy kho báu quốc gia nguyên sơ trước đây của Trung Quốc, nơi Mao đã từng bơi qua giờ đây hầu như vắng bóng các loài chim và dấu hiệu của các loài thủy sinh.

Trong khi đó, "thứ xảy ra ở Trung Quốc không ở lại Trung Quốc". Khi các nhà máy Trung Quốc tạo ra cơn lũ sản phẩm để chất lên giá các cửa hàng của Target và Walmart, các loại tro bụi ô nhiễm không khí cực kỳ độc hại của Trung Quốc cũng bay hơn 6.000 dặm theo các dòng khí đối lưu tầng trên khí quyển đến California, thả các chất thải độc hại xuống dọc đường đi. Ngày nay, phần lớn mưa a-xit ở Nhật và Hàn quốc là "Made in China", trong khi tỉ lệ ngày càng tăng các hạt bụi mịn phát hiện trong không khí các thành phố ở bờ biển phía Tây như Los Angeles cũng xuất phát từ các nhà máy của Trung Quốc.

Về nguy cơ từ xã hội cứng nhắc, dựa trên giai cấp của Trung Quốc, sự thật mỉa mai, cay đắng ở đây là Đảng Cộng sản cầm quyền cai trị không phải là một đảng "Cộng hòa Nhân dân" chân chính mà là một chế độ thần quyền thế tục. Trong khi Mác trở mình trong mồ và xác ướp Mao từ chiếc hòm pha lê của mình hướng cặp mắt đờ đẫn vào quảng trường Thiên An Môn, một bộ phận nhỏ dân số Trung Quốc trở nên giàu có cực kỳ dù cho một tỉ công dân Trung Quốc tiếp tục sống trong thế giới đói nghèo của triết gia Thomas Hobbes[2]. Họ không được chăm sóc y tế đầy đủ và một bệnh tật nhỏ cũng thành án tử hình.

Nền chính trị toàn trị của Trung Quốc cũng kinh hoàng không kém. Để dập tắt chống đối, đảng Cộng sản dựa vào công an và lực lượng bán quân sự trên một triệu người. Mạng lưới theo dõi kiểu Orwell[3] cũng có khoảng 50.000 công an mạng. Các công an thực và ảo này không ngừng cùng nhau ngăn chặn và đàn áp.

- Thử lập ra tổ chức nghiệp đoàn độc lập ở nơi làm việc của mình, bạn sẽ bị đánh và đuổi việc.
- Đứng lên vì quyền con người hay quyền phụ nữ, bạn sẽ bị săn lùng tàn nhẫn, quản thúc trong nhà, hay đơn giản "biến mất".
- Bị phát hiện là người theo Pháp Luân Công hay "Hội kín Thiên chúa giáo", thì hãy sẵn sàng để "tư tưởng lệch lạc" của bạn được tẩy não.

Màn kết trong chuỗi đàn áp như trên của Trung Quốc là quần đảo ngục tù[4] tàn bạo của các trại lao động cưỡng bức, nơi hàng triệu công dân Trung Quốc bị lưu đầy - thường không qua xét xử. Đối với những người bị giam ở trại tù Laogai còn tồi tệ hơn; theo tổ chức Ân xá Quốc tế, hàng năm nước Cộng hòa Nhân dân này xử tử dân chúng của mình nhiều hơn mấy lần các nước khác gộp lại.

---

[2] Thomas Hobbes (1588-1679), nhà triết học người Anh. ND

[3] Tiểu thuyết "1984" của George Orwell viết năm 1948 mô tả một chế độ mà mọi cử chỉ và suy nghĩ của công dân đều bị theo dõi qua một mạng lưới rải khắp nơi từ phòng ngủ đến quảng trường. ND.

[4] Ám chỉ đến tác phẩm Quần đảo Gulag của nhà văn Nga Aleksandr Solzhenitsyn mô tả chuỗi vô tận những trại lao động tập trung dưới thời Xô Viết. ND.

Ít ra tiêm thuốc độc giờ đây được ưa chuộng hơn viên đạn bắn vào đầu truyền thống. Tuy nhiên, đó không phải do lòng từ bi dẫn đến "sự đổi mới" hình thức tử hình này. Đơn giản là vì tiêm thuốc độc dễ dọn vệ sinh hơn, ít nguy cơ bị nhiễm HIV cho người thi hành án, và dễ dàng hơn nhiều cho việc thu hoạch các bộ phận cơ thể của nạn nhân để bán ra chợ đen.

Phản bội nghiêm trọng, trốn tránh còn nghiêm trọng hơn

Ngay cả khi vô số cái Chết dưới tay Trung Quốc diễn ra cả bên trong nước Cộng hòa Nhân dân này và ở những xưởng máy chết chóc trên khắp thế giới, các nhà lãnh đạo doanh nghiệp, nhà báo, và nhà chính trị Mỹ có quá ít để nói về nguy cơ lớn nhất duy nhất đối mặt với nước Mỹ và thế giới.

Trong lĩnh vực kinh doanh, một số công ty lớn nhất của Mỹ - từ Caterpillar và Cisco đến General Motors và Microsoft - đã hoàn toàn đồng lõa với chính sách "trước hết chia rẽ nước Mỹ và sau đó chinh phục nó" của Trung Quốc. Bi kịch ở đây là khi chủ nghĩa con buôn Trung Quốc bắt đầu tấn công ngành công nghiệp Mỹ vào cuối những năm 1990 - những ngành như đồ gỗ, dệt và may mặc bắt đầu sụp đổ hết ngành này đến ngành khác - cộng đồng doanh nghiệp và các tổ chức kinh doanh như Phòng Thương mại Mỹ đã từng đoàn kết bên nhau.

Tuy nhiên, trong thập kỷ qua, khi mỗi việc làm của Mỹ và mỗi nhà máy Mỹ mới chuyển sang Trung Quốc, vì mối quan tâm hẹp hòi nhằm tối đa hóa lợi nhuận, nhiều lãnh đạo công ty Mỹ đã dàn xếp với đối tác Trung Quốc của họ. Thực ra, khi bánh mì của họ được phết bơ ở nước ngoài, các tổ chức được gọi là 'Mỹ" như Bàn tròn kinh doanh và Hiệp hội các nhà sản xuất quốc gia đã chuyển biến từ phê phán gay gắt chủ nghĩa con buôn Trung Quốc thành những chiến binh cởi mở, và thường rất xông xáo trong vận động hành lang ủng hộ Trung Quốc.

Trong khi nhiều giám đốc điều hành công ty Mỹ trở thành những chiến binh vận động hành lang cho Trung Quốc, các nhà báo Mỹ phần lớn đã mất tích. Sự tinh giản biên chế của các tờ báo và tin tức truyền hình trong thời đại Internet dẫn đến việc đóng cửa hay thu hẹp nhiều phòng tin tức ở nước ngoài. Dẫn đến các phương tiện truyền thông Mỹ ngày càng dựa vào luồng tin tức từ báo chí của chính quyền Trung Quốc - một trong những cỗ máy tuyên truyền không ngừng và hiệu quả nhất mà thế giới từng chứng kiến.

Trong khi đó, tinh hoa của báo chí tài chính Mỹ - nhất là tờ *Wall Street Journal* - sốt sắng trung thành với thị trường tự do và tư tưởng thương mại tự do, dường như không biết đến một thực tế là "thương mại tự do một chiều" của Trung Quốc hoàn toàn là sự đầu hàng đơn phương của Mỹ trong thời đại chủ nghĩa tư bản nhà nước Trung Quốc. Điều vô lý ở đây là thay vì xem cải cách thương mại là một hình thức tự vệ chính đáng chống lại sự tấn công liên tục của hành động "lợi mình, hại người" của Trung Quốc, báo chí như tờ *Wall Street Journal* lại liên tục phê phán nguy cơ "chủ nghĩa bảo hộ" Mỹ. Tất cả điều đó quá vô nghĩa, nhưng tiếng trống ý thức hệ vẫn tiếp tục vang lên.

Không một nhóm cá nhân riêng lẻ nào xứng đáng bị lên án hơn các chính trị gia Mỹ vì tội đã nhu mì, thụ động và dốt nát khi để Trung Quốc tự do hành động đối với nền tảng sản xuất

của Mỹ và tiến hành tăng cường quân sự qui mô lớn. Không phải vì Quốc hội Mỹ đã không được cảnh báo đầy đủ về những hiểm nguy của một Trung Quốc đang lên. Mỗi năm, Quốc hội đã cấp ngân sách cho Ủy ban Mỹ - Trung Quốc xuất bản báo cáo hàng năm và nhiều tài liệu về mối nguy cơ đang nổi lên này.

Chẳng hạn, Ủy ban Mỹ - Trung Quốc đã cảnh báo "hoạt động gián điệp của Trung Quốc trong nước Mỹ rộng đến nỗi chúng trở thành nguy cơ lớn nhất duy nhất với an ninh công nghệ Mỹ". Thực tế, đến nay, mạng lưới gián điệp rộng lớn của Trung Quốc đã đánh cắp những bí mật quan trọng liên quan đến tàu khu trục mang tên lửa dẫn đường hệ Aegis, máy bay ném bom B1-B, hỏa tiễn Delta IV, hệ thống dẫn đường cho tên lửa đạn đạo ICBM, máy bay ném bom tàng hình, và tàu vũ trụ Con thoi. Tin tặc và gián điệp Trung Quốc có hiệu quả như nhau trong việc cung cấp chi tiết hệ thống phóng máy bay của tàu sân bay, máy bay không người lái, thiết kế lò phản ứng tàu thủy, hệ thống động cơ đẩy của tàu ngầm, cơ chế hoạt động bên trong của bom neutron, và thậm chí quy trình hoạt động rất chi tiết của tàu chiến hải quân Mỹ.

Tương tự, về nguy cơ kinh tế, Ủy ban đã yêu cầu Quốc hội thừa nhận rằng các doanh nghiệp vừa và nhỏ của Mỹ "đương đầu với toàn bộ sức mạnh của các thủ đoạn thương mại không công bằng, thao túng tiền tệ, và trợ cấp không hợp pháp của Trung Quốc cho các hoạt động xuất khẩu của nó". Bất chấp những cảnh báo này, Quốc hội tiếp tục đã bỏ qua tư vấn của ủy ban độc lập và từ chối thức tỉnh trước nguy cơ kinh tế và quân sự ngày càng tăng từ Trung Quốc.

Dĩ nhiên, Nhà Trắng phải chịu trách nhiệm tương tự. Cả hai tổng thống George W. Bush và Barack Obama đã nói chuyện nhẹ nhàng và mang rất ít gậy khi đến Trung Quốc. Lý do của tổng thống Bush là bận rộn với cuộc chiến ở Iraq và an ninh nội địa cộng với niềm tin mù quáng vào đủ mọi thứ, trừ thị trường tự do. Chỉ trong nhiệm kỳ của Bush, nước Mỹ đã mất hàng triệu việc làm cho Trung Quốc.

Về phần mình, *ứng cử viên* Obama trong chiến dịch vận động vào năm 2008 đã hứa hẹn nhiều lần kiên quyết chấm dứt hoạt động thương mại không công bằng của Trung Quốc, nhất là tại các bang công nghiệp chủ yếu như Illinois, Michigan, Ohio, và Pennsylvania. Thế nhưng, từ khi nhậm chức, Tổng thống Obama đã nhiều lần cúi đầu trước Trung Quốc về những vấn đề thương mại then chốt, chủ yếu vì ông muốn Trung Quốc tiếp tục tài trợ cho thâm hụt ngân sách khổng lồ của Mỹ. Trong khi Obama thế chấp tương lai của chúng ta cho các ngân hàng Trung Quốc, ông ta không hiểu được rằng chương trình tạo việc làm tốt nhất cho nước Mỹ là cải cách thương mại toàn diện với Trung Quốc.

Lộ trình phía trước: Mọi con đường đều hướng đến Bắc Kinh

Trong sách này, chúng tôi sẽ nêu một cách hệ thống các dạng Chết dưới tay Trung Quốc chính - từ kỷ lục kinh hoàng về an toàn sản phẩm và sự hủy hoại nền kinh tế Mỹ đến sự gia tăng của chủ nghĩa thực dân Trung Quốc, sự tăng cường quân sự nhanh chóng của Trung Quốc, và các hoạt động gián điệp mạnh mẽ và trắng trợn. Để làm điều đó, mục tiêu bao trùm của chúng tôi không chỉ cung cấp cho bạn một sự thực rõ ràng và danh mục sự lạm dụng của Trung Quốc. Cuốn sách này cũng có nghĩa như một cẩm nang hướng dẫn sống còn và kêu gọi

hành động tại một thời khắc quan trọng trong lịch sử nước Mỹ và thế giới. Trừ khi tất cả chúng ta cùng nhau đứng lên đương đầu với con Rồng này, phần còn lại của cuộc đời chúng ta và cuộc sống của con cháu chúng ta sẽ kém thịnh vượng hơn nhiều - và lại nguy hiểm hơn nhiều - so với Thời đại Vàng son mà nhiều người trong chúng ta đã lớn lên.

Phần I

Người mua hãy cực kỳ cảnh giác

2-

Chết vì chất độc của Trung Quốc: Thịt gà thì miễn phí nhưng phải đền người

Ở Trung Quốc thì thức ăn Trung Hoa được gọi là gì? Là "Thức ăn"!

- Jay Leno

Trong khi câu đùa này nghe vui vui, thì cụm từ "thực phẩm Trung Hoa" lại hàm nghĩa nghiêm trọng hơn nhiều khi mà Trung Quốc đang cung cấp cho nước Mỹ ngày càng nhiều trái cây, rau củ, cá và thịt, không kể các loại vitamin và thuốc chữa bệnh.

Trung Quốc là nước xuất khẩu hải sản lớn nhất sang Mỹ, là nhà cung cấp chính về gà thịt trắng và là nước xuất khẩu chè lớn thứ ba trên thế giới. Các nhà nông Trung Hoa cũng cung cấp cho chúng ta 60% nước táo ép, 50% tỏi, và một số lượng lớn đủ các loại từ quả lê đóng hộp, nấm bảo quản đến mật ong và sữa ong chúa.

Đối với các dược phẩm, Trung Quốc cũng sản xuất cho thế giới đến 70% lượng penicillin, 50% lượng aspirin, và 33% lượng tylenol. Các công ty dược Trung Quốc cũng đã chiếm lĩnh phần lớn thị phần thế giới về kháng sinh, enzyme, các acid amin chính và vitamin tổng hợp. Trung Quốc thậm chí đã thống lĩnh đến 90% thị phần thế giới về vitamin C- cùng lúc đó họ đang có vai trò áp đảo trong việc việc sản xuất các loại vitamin A, B12, và E, không kể nhiều loại nguyên liệu để sản xuất vitamin tổng hợp.

Các số liệu thống kê này làm tất cả chúng ta lo lắng chỉ vì một lý do đơn giản: Một phần quá lớn các loại thuốc Trung Quốc đang tràn ngập các cửa hàng và siêu thị thuốc của chúng ta thực sự là chất độc. Đấy là lý do tại sao thực phẩm và dược phẩm Trung Quốc luôn được xếp hàng đầu trong các loại phải kiểm tra khi nhập vào biên giới hoặc bị trả về bởi cả cơ quan Quản lý Thực phẩm & Dược phẩm của Mỹ lẫn Cơ quan An toàn Thực phẩm châu Âu.

Thế sao Trung Quốc vẫn tiếp tục mang cho chúng ta các loại thực phẩm và thuốc có thể làm chúng ta đau ốm hoặc giết chúng ta như vậy? Đôi khi các chất độc có trong chuỗi cung cấp thực phẩm và thuốc là hậu quả ngẫu nhiên của những yếu tố như phương pháp sản xuất kém chất lượng, quy trình kém vệ sinh, hoặc là chất độc từ đất do môi trường bị ô nhiễm. Những khi khác thì do những kẻ thoái hóa về đạo đức hay còn gọi là "kẻ dã tâm"- một từ do chính người dân của họ gọi- cố tình làm nhiễm bẩn thực phẩm và thuốc, đơn giản chỉ vì muốn gia tăng lợi nhuận cho họ.

Cho dù là do ngẫu nhiên hay bởi cố tình, việc đầu tiên bạn cần biết cụ thể về cái Chết dưới tay Trung Quốc này là nó không phải tại riêng ai cả. Thật vậy, người Trung Quốc, dù là nông

dân, ngư dân, nhà chế biến thực phẩm hay là người bán thuốc, đều có thể đầu độc chính người dân của họ y như họ đầu độc người Mỹ, người châu Âu, người Nhật, người Hàn và tất cả những ai trên toàn thế giới dùng thực phẩm và thuốc của họ. Để nếm thử chút ít vị chua trong câu nói trên, hãy xem thử sự việc ”Cái gì trong chảo của anh thế?”: Có tới 10% nhà hàng ở Trung Quốc sử dụng cái gọi là “dầu ăn bẩn" để nấu nướng.

Dầu ăn bẩn là một hỗn hợp hôi hám của dầu đã qua sử dụng và chất thải thu được từ hố ga và cống rãnh từ các nhà bếp thương mại, chứa đầy nấm mốc độc aflatoxin gây ung thư gan. Những kẻ nhặt rác ở Trung Quốc lén lút bán thứ này cho nhiều nhà hàng với giá chỉ bằng một phần năm giá dầu đậu nành hay dầu lạc mới. Ngoài khả năng gây ung thư, cái hỗn hợp gồm dầu bị mốc với đủ loại thực phẩm bỏ đi này có thể là bản án tử hình bất ngờ cho bất kỳ ai bị dị ứng thực phẩm nặng.

Kẻ giết người hàng loạt Melamine Trung Quốc

Câu chuyện dầu ăn bẩn này cho dù có thể làm chúng ta căm phẫn, nhưng so với chuyện những kẻ giết người hàng loạt melamine Trung Quốc thì nó chưa là gì cả. Những kẻ sát nhân này đã hạ gục nhiều nạn nhân trên đất Trung Hoa cũng như trên khắp thế giới, và những nỗ lực thường là vô ích để bắt giữ chúng chỉ minh họa về mặt địa lý sự khó khăn cho cả chính phủ Trung Quốc lẫn nhà hành pháp Mỹ trong việc bảo đảm an toàn thực phẩm và thuốc men khi mà bọn sát nhân hoạt động chỉ vì lợi nhuận.

Bản thân vũ khí của kẻ sát nhân, melamine, thực ra là một hóa chất có giá trị khi chúng không bị lén lút cho vào thực phẩm. Kết hợp melamine với formaldehyde để sản xuất nhựa melamine, bạn sẽ có được một chất dẻo có độ bền cao dùng chế tạo các sản phẩm như formica và các bảng viết bằng bút xóa. Trộn với một số hóa chất khác, bạn có thể dùng melamine như một chất chống cháy, phân bón, hay là “phụ gia siêu dẻo” dùng trong bê tông cường độ cao. Thế nhưng thêm melamine vào các sản phẩm như thức ăn gia súc, sữa, hoặc sữa cho trẻ sơ sinh thì không còn cách nào nhanh hơn để hủy hoại hai quả thận trong người.

Thế tại sao những doanh nhân có dã tâm của Trung Quốc lại thêm melamine vào thực phẩm của chúng ta? Đó là vì hàm lượng nitrogen cao trong melamine có thể nhái mức protein cao trong thực phẩm. Sự giả mạo protein kiểu Trung Quốc này do đó có thể đánh lừa các nhân viên kiểm tra thực phẩm trong việc xếp hạng thực phẩm có hàm lượng protein cao. Vì melamine rất rẻ so với protein thật, nên điều này có nghĩa là rất nhiều tiền sẽ vào túi kẻ gian, bất kể nhiều người có thể thiệt mạng.

Ai giết chó của tôi? Cái gì đã xảy ra với con mèo của tôi?

Thế giới lần đầu biết đến việc giả mạo protein của Trung Quốc vào năm 2007, khi hàng chục ngàn chó và mèo ở châu Âu, Mỹ và Nam Phi bị chết vì loạt thức ăn nhiễm melamine. Và không chỉ thú vật nuôi bị ảnh hưởng. Theo Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm cùng Bộ Nông nghiệp Hoa Kỳ, ba triệu người Mỹ đã tiêu thụ thịt gà và thịt heo nuôi bằng thức ăn có chứa melamine.

Và giờ bạn hãy nghe đây: Nếu bạn bị mất con vật nuôi đang khỏe mạnh vì một chứng bệnh bí ẩn hay do hỏng thận, có lẽ là chúng bị chết do ”Chất độc Trung Hoa”. Có thể đoán trước được rằng khi vụ việc nổ ra, chính phủ Trung Quốc đã tìm cách ngăn chặn và thậm chí từ chối cho phép các thanh tra viên nước ngoài đến để xem xét vụ việc. Tuy nhiên, sau đây mới là một câu chuyện khác khi sự cố melamine nổ ra trên chính đất nước Trung Hoa.

Không có gì là việc riêng của ai cả, Phần hai

“Tôi đã hoàn toàn mất niềm tin vào sữa bột do Trung Quốc sản xuất”, Emily Tang, một công chức 31 tuổi ở thành phố Thẩm Quyến có cô con gái 3 tuổi nói.

—Bloomberg BusinessWeek

Năm 2008, gần 300.000 trẻ sơ sinh Trung Quốc bị ốm và 6 trẻ đã chết sau khi 22 nhà máy sữa ở Trung Quốc bị nghi ngờ là đã cho thêm melamine vào sữa và sữa dành riêng cho trẻ sơ sinh. Theo Triệu Huệ Bình, một nông dân nuôi bò sữa ở tỉnh Hồ Bắc: ”Trước khi sử dụng melamine, người ta đã dùng cháo gạo và tinh bột khoai để cố ý làm tăng số đo hàm lượng đạm, nhưng cách này rất dễ bị phát hiện, nên họ chuyển sang dùng melamine”.

Trong trường hợp cụ thể này, những kẻ giả mạo đầy dã tâm còn không thèm dùng loại melamine tinh khiết công nghiệp. Thay vào đấy, chúng dùng loại rẻ tiền hơn - và độc hại hơn - “melamine phế thải”. Không ngạc nhiên khi nhiều trẻ em dù khỏi bệnh vì nhiễm độc melamine đã bị tổn thương thận nghiêm trọng. Điều làm người ta rùng mình là sự việc xảy ra chỉ một năm sau khi Thủ tướng Ôn Gia Bảo đã quyết định chi thêm 1,1 tỷ đô la và cử hàng trăm ngàn thanh tra viên đi kiểm tra các cơ sở sản xuất thực phẩm và dược phẩm.

Tờ *New York Times* đã có bài nói về sự thất bại triền miên trong quản lý này như sau:

Sự cố liên quan đến các nhà máy sữa làm dấy lên một câu hỏi cốt lõi là liệu đảng Cộng sản đang cầm quyền có khả năng tạo ra một cơ cấu điều hành có trách nhiệm và minh bạch trong hệ thống một đảng hay không.

Ta hãy xem câu chuyện hài nhỏ có thể trả lời câu hỏi ấy đồng thời nhấn mạnh sự khác biệt căn bản giữa các chế độ xã hội mở và tự do với chế độ toàn trị tàn bạo ở Trung Quốc. Năm 2010, nguyên nhà báo Triệu Liên Hải bị tù sau một phiên tòa vờ vịt trong đó anh bị từ chối khả năng đưa ra ra bằng chứng. “Tội” của Triệu không đầu độc mọi người. Đúng hơn là anh bị kết tội ”gây rối trật tự xã hội” vì đã cố đưa ra ánh sáng những kẻ giết người bằng melamine sau khi con anh bị mắc bệnh. Và đấy cũng lại thêm một lý do nữa vì sao Cộng hòa nhân dân Trung Hoa sẽ không bao giờ có thể bảo đảm cho chúng ta các sản phẩm an toàn hơn được.

Không như ở các nước dân chủ, nơi quyền tự do ngôn luận và tự do hội họp là bất khả xâm phạm để giúp soi rọi mọi hành vi sai trái, Trung Quốc dấu nhẹm mọi thứ - và cho tất cả những người phản kháng vào trại lao động cải tạo.

Những chất độc giết người có tên heparin của Trung Quốc

Bây giờ, nếu bạn nghĩ rằng sự cố melamine là xưa rồi, thì không đâu! Cho đến tận bây giờ, các sản phẩm nhiễm độc melamine vẫn ngày càng nhiều vì nó thực sự đem lại lợi ích quá lớn khi được dùng làm chất phụ gia, cho dù nó tàn phá quả thận của con người.

Còn như bạn nghĩ rằng thủ đoạn kiếm lợi nhuận bằng việc sử dụng những chất nhiễm độc như melamine chỉ có trong thực phẩm, thì cũng không chỉ thế thôi đâu. Chất độc giết người trong heparin của Trung Quốc minh họa sinh động việc bọn con buôn bất lương Trung Quốc cũng đang bận rộn làm nhiễm độc cả thuốc chữa bệnh cho chúng ta. Heparin là một loại thuốc chống đông máu dùng trong phẫu thuật tim, truyền máu, chữa tĩnh mạch cho đến lọc thận. Nó được làm từ niêm mạc ruột heo. Trong thực tế, đây chính là con đường để Trung Quốc tham gia vào hoạt động sản xuất heparin: là nước sản xuất thịt heo lớn nhất thế giới, Trung Quốc luôn có nguồn cung ruột heo hầu như vô tận.

Để giảm chi phí và gia tăng lợi nhuận, các nhà sản xuất Trung Quốc đã bí mật thêm một chất tương tự như heparin, nhưng rẻ tiền và có thể gây chết người gọi là chondritin sulfate với hàm lượng sulfate vượt mức. Chất độc này có thể gây ra những phản ứng nghiêm trọng, đôi khi gây chết người - từ hạ huyết áp và thở gấp đến ói mửa và tiêu chảy.

Và đây là điều bẩn thỉu của trò lừa đảo này: Chất gây độc heparin có cấu trúc hóa học rất gần với heparin thật đến nỗi rất khó bị phát hiện. Giá của nó rẻ hơn heparin thật 100 lần: 9 đô-la so với 900 đô-la mỗi pound! Vì giá cực thấp như thế, một số lô heparin giả có giá rẻ tới 50%!

Không đâu xa, hãy xem trường hợp cụ thể của anh Leroy Hubley ở Toledo, Ohio về cái chết bởi chất độc Trung Quốc. Anh đã mất người vợ 48 tuổi vì nhiễm chất heparin giả. Chỉ một tháng sau đấy và trước khi phát hiện ra chất độc, con trai của Hubley, cùng bị bệnh kém chức năng thận như mẹ cháu đã trở thành nạn nhân của cùng trò giá rẻ bất lương của bọn Trung Quốc.

Đến nay, chất độc heparin của Trung Quốc đã giết hại hàng trăm người Mỹ và làm hàng ngàn người khác bị bệnh. Heparin kém chất lượng đã xuất hiện ở 11 nước khác, bao gồm Nhật Bản, Đức, Ấn Độ và Canada. Mặc dù nhà đương cục của cả Mỹ và Trung Quốc đã nỗ lực kiểm soát, cho đến nay heparin kém chất lượng vẫn có mặt ở các phòng mổ và các trung tâm lọc thận.

Bây giờ, chúng ta hãy tự hỏi: Vì sao mà nhiều tên Trung Quốc ác độc lại sẵn sàng đầu độc thức ăn và thuốc men chỉ vì lợi nhuận? Câu trả lời của một học giả nổi tiếng Trung Quốc đã chỉ ra một cách sâu sắc đối với vấn đề suy thoái đạo đức của tâm hồn Trung Quốc. Theo giáo sư kinh doanh Lưu Hải Đồng trong Tạp chí Quản lý và Tổ chức, vấn đề suy thoái đạo đức - và việc chạy theo lợi nhuận bằng mọi giá - đã xảy ra do sự đổ vỡ các nguyên tắc Khổng giáo trong môi trường không có đạo đức và luân thường đạo lý của chủ nghĩa cộng sản Trung Quốc.

Chính xác là sự suy thoái đạo đức, cùng với việc các viên chức chính quyền tham nhũng và luật pháp lỏng lẻo, đã thúc đẩy những người chế biến thực phẩm tích cực sử dụng hóa chất công nghiệp độc hại để cải thiện mùi vị và bảo quản thực phẩm.

Thực tế là chính các nhà chức trách Trung Quốc cũng đã tìm thấy những trò quái gở ấy trong những nồi lẩu có thêm formaldehyde để có vị ngon hay nước tương có pha thêm acid clohydric và tóc người để làm tăng độ đạm. Nhưng kẻ dã tâm Trung Quốc còn làm xúc xích giá rẻ "tươi ngon" bằng cách cho cả thuốc trừ sâu cực độc dichlorvos vào. Lần sau, mỗi khi định ăn cái gì ngon ngon mà " Made in China", bạn hãy nhớ những tiểu xảo đó nhé!

Đôi khi đấy không phải là giết người - chỉ là ngộ sát!

Bây giờ tôi nghĩ là đã rõ mọi vấn đề, nếu Trung Quốc muốn sống trong thế kỷ 21 này, thì họ phải sản xuất theo những tiêu chuẩn như vậy.

—Thượng Nghị Sĩ Richard Durbin (D-IL)

Trong khi "tội giết người cấp độ một" là bản án trong những vụ án melamine hay heparin thì trong nhiều vụ khác đấy chỉ là "tội ngộ sát" - tội giết người không có "chủ đích trước". Vấn đề chủ yếu ở đây là khi Trung Quốc đã trở thành công xưởng sản xuất của thế giới, thì họ cũng đồng thời trở thành bãi chứa chất thải nguy hại và là đất nước ô nhiễm nhất thế giới. Bãi rác cực lớn ấy giờ đây có nghĩa là mảnh đất Trung Quốc dùng để nuôi dưỡng thế giới chứa đầy những chất gây ung thư, kim loại nặng, thuốc trừ sâu bất hợp pháp và những chất độc hại khác. Có nghĩa rằng việc chất độc từ mảnh đất Trung Quốc đang ngấm vào bữa ăn của người Mỹ, người châu Âu, người Nhật, người Hàn Quốc phải trở nên hiển nhiên đối với bất kỳ ai quan tâm.

Một quả táo Trung Quốc cho mỗi ngày đủ cho các bác sĩ chuyên khoa ung thư của Mỹ có việc làm cả đời

Hãy xem một ví dụ. Hộp nước ép ngon và đẹp mắt bạn đặt vào bữa trưa của con bạn. Thế là đã có một cơ hội để bạn, thay vì đưa một lon nước có gas, đã cho con bạn uống một thứ có vẻ là "tốt cho sức khỏe" chứa đầy arsen, một thứ kim loại nặng có thể gây ung thư. Đây là lý do tại sao:

Hơn 30 năm qua, các nhà xuất khẩu nước táo cô đặc Trung Quốc đã tăng từ 10.000 gallong lên đến gần nửa tỷ gallon mỗi năm; và ngày nay Trung Quốc chiếm lĩnh hơn một nửa thị trường Mỹ. Điều chắc chắn là, giá của họ rẻ hơn giá của các nhà nông Mỹ. Nhưng có một lý do làm cho nó rẻ là vì các vườn cây Trung Quốc dùng rất nhiều các loại thuốc trừ sâu bất hợp pháp có chứa arsen để rồi thấm vào cây và cô đọng trong quả.

Bạn muốn tách trà "thường"[5] hay "không chì"?

Có một câu nói: "mọi thứ trà đều là trà Tàu cả". Đúng thế, dù rằng khó tin! Một vị nguyên là Phó giám đốc Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ đã mô tả trên Đài tiếng nói quốc gia phương pháp mà người Trung Quốc đã sử dụng để phơi khô lá chè như sau: Người sản xuất rải "lá chè trên một cái sân kho rất rộng rồi dùng xe tải cán lên cho chóng khô". Vì xe Trung Quốc dùng xăng pha chì nên không có cách nào hiệu quả hơn thế để biến lá chè thơm ngon trở thành một thứ vũ khí giết người.

Chẳng có tí Sự thật nào trong nhãn hiệu thực phẩm Trung Quốc cả!

Ngoài ra, một trong những thói quen lừa đảo của những kẻ dã tâm Trung Quốc là thường xuyên ghi sai nhãn cho các thực phẩm "hữu cơ". Không ngạc nhiên là các nhà nông Trung Quốc luôn nóng lòng muốn nhảy vào thị trường thực phẩm hữu cơ Mỹ, nhưng sự thú nhận của một chủ cửa hàng Trung Quốc đã nói lên tất cả:

> *Có khoảng chừng 30% các nông trại sản xuất thực phẩm hữu cơ thật và họ ghi nhãn hữu cơ trên đó. Tôi nghĩ chính quyền cần cải tiến công tác kiểm nghiệm. Nhưng giờ họ quá bận với an toàn thực phẩm nên chả còn sức đâu mà lo cho thực phẩm hữu cơ nữa.*

Với sự thú nhận này thì không có gì đáng ngạc nhiên khi Walmart, Whole Foods, và các nhà bán lẻ khác phát hiện các sản phẩm tưởng là "hữu cơ" của Trung Quốc nhiễm đầy thuốc trừ sâu.

Bệnh cứng miệng vì đỗ xanh tại Nhật

Không phải chỉ có Hoa Kỳ xơi phải chất độc Trung Quốc. Hãy xem điều gì xảy ra với một nhà phân phối thực phẩm Nhật Bản nhập khẩu trên 50.000 kiện đỗ xanh Trung Quốc được cho là “tươi ngon” từ công ty thực phẩm Yên Đài Bắc Hải của tỉnh Sơn Đông. Sau khi những người tiêu dùng bị nôn mửa rồi bị cứng miệng, các viên chức của Bộ Y tế Nhật Bản đã tìm thấy nồng độ thuốc trừ sâu độc hại có trong đỗ xanh cao gấp gần 35.000 lần nồng độ cho phép!

Dĩ nhiên, chúng ta có thể ghi lại hết chuyện này sang chuyện khác về “cái chết bởi thuốc độc Trung Quốc”. Chẳng hạn như vụ ở châu Âu liên quan đến Vitamin A nhiễm vi trùng suýt nữa thì được dùng pha chế sữa dành cho trẻ sơ sinh. Người ta đã tìm thấy các viên vitamin tổng hợp lẫn tạp chất chì, mật ong, tôm nhiễm thuốc kháng sinh. Vụ việc tai tiếng đã đăng tải ầm ĩ về loại xi-rô ho rẻ tiền chứa chất chống đông đã giết hại hàng ngàn người trên thế giới. Những thí dụ như thế này chỉ có ích nếu chúng giúp ta hiểu ra những vấn đề to lớn hơn.

[5] Trước khi loại bỏ xăng pha chì, ở Mỹ có hai lựa chọn là xăng thường (pha chì) và xăng cao cấp (không pha chì). ND.

Vấn đề to lớn cuối cùng chúng tôi muốn minh họa bằng ví dụ sau đây về ngành nuôi cá ở Trung Quốc: trong bối cảnh các vấn đề môi trường liên quan đến thực phẩm và dược phẩm Trung Quốc vẫn đang hiện diện cùng với hành vi thiếu đạo đức của các doanh nhân Trung Quốc hoành hành ở khắp nơi, thì việc Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ, Cục quản lý An toàn và Thực phẩm châu Âu cũng như Ủy ban An toàn Thực phẩm Nhật Bản kiểm soát được các sản phẩm nhập khẩu từ Trung Quốc hầu như là bất khả thi. Trong thực tế, câu chuyện làm thế nào mà các nhà nuôi trồng thủy sản Trung Quốc đã đè bẹp các đối thủ cũng như các nhà chức trách về an toàn thực phẩm đại diện cho một thế giới thu nhỏ các sai lầm của việc phụ thuộc vào thực phẩm và thủy sản Trung Quốc!

Không chỉ có người Trung Quốc sống trong điều kiện chen chúc

Các dòng nước của chúng tôi ở đây quá bẩn. Đơn giản là vì có quá nhiều cơ sở nuôi trồng thủy sản trong vùng này. Tất cả họ đều xả nước bẩn ra đây, làm ô nhiễm các trang trại khác.

—Triệu Diệp, nông dân nuôi lươn và tôm ở Phúc Kiến, Trung Quốc.

"Câu chuyện thủy sản" Trung Quốc không may lại hoàn toàn là sự thật này bắt đầu ở miền Đông Nam Hoa Kỳ, nơi mà trong những năm 90 việc nuôi cá da trơn miền Nam là một trong những câu chuyện thành công lớn của ngành thủy sản Mỹ. Thế rồi con rồng châu Á bước vào.

Như chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn trong Phần II,**"Những vũ khí hủy diệt việc làm"**, các doanh nghiệp Trung Quốc kiếm lợi nhuận bằng mọi trò lừa đảo trong kinh doanh, và các cơ sở nuôi thủy sản của Trung Quốc không phải là ngoại lệ. Thật vậy, bắt đầu vào những năm đầu của thế kỷ 21, dưới sự tấn công dữ dội của ngành xuất khẩu được trợ cấp của Trung Quốc, nhiều cơ sở nuôi trồng thủy sản Hoa Kỳ ở các tiểu bang như Louisiana, Mississippi, và Alabama đã thực sự hoàn toàn biến mất.

Ngày nay, Trung Quốc là nhà cung cấp thủy sản nuôi số một thế giới và chiếm lĩnh các thị trường cá da trơn, cá rô phi, tôm, và lươn. Tuy nhiên, các cơ sở nuôi trồng thủy sản Trung Quốc cho chúng ta một hình ảnh thôn quê không yên bình và không hòa hợp với thiên nhiên. Hơn thế nữa, họ còn tạo ra một cơn ác mộng của sự bẩn thỉu kinh người như dưới địa ngục.

Sự bẩn thỉu của các cơ sở thủy sản bắt đầu bằng sự kiện chỉ có dưới một nửa nước Trung Hoa là có cơ sở xử lý nước thải. Vậy thì cái cách thức mà những thứ do người thải ra này- cùng với không biết bao nhiêu thuốc trừ sâu, phân bón, bùn than, thuốc kháng sinh, thuốc nhuộm, và các chất gây ô nhiễm khác - tìm được đường đến bữa cơm tối thứ sáu ở nhà bạn thật đáng để chúng ta được biết.

Con đường dẫn đến chứng đau bụng này bắt đầu từ thượng nguồn sông Dương Tử, chảy dài hơn 3.000 dặm đường sông đến đồng bằng phía đông Trung Quốc. Và chính tại đây, phần lớn thủy sản nhiễm bẩn được nuôi để xuất sang Mỹ, châu Âu, Nhật Bản và các nước khác.

Nằm dọc theo dòng Dương Tử, những thành phố lớn đang phát triển như Thành Đô và Trùng Khánh đổ thẳng ra sông hàng tỷ tấn chất thải chưa qua xử lý từ người, động vật và cả chất thải công nghiệp. Đống độc hại này sau đấy lại có thêm thời gian để lên men và rữa ra khi dồn về hồ chứa đằng sau đập Tam Hiệp khổng lồ phía bên dưới Trùng Khánh.

Chuyến đi ba ngày bằng du thuyền "hạng sang" xuôi dòng Dương Tử từ Trùng Khánh đến đập Tam Hiệp - như nhiều du khách Mỹ vẫn thường đi- thực ra là để nếm trải cơn ác mộng về môi trường đang bị đe dọa. Nước hồ ánh lên một màu xanh kỳ quái và thỉnh thoảng bốc mùi hôi hám dưới một đám khói thường trực từ những nhà máy chạy bằng than đá. Giống như "con chó không sủa" của Sherlock Holmes, sự thiếu vắng hầu như hoàn toàn của các giống chim le le, rùa, và loài vật lưỡng cư-chưa kể đến những con cá heo sông màu hồng một thời trước đây thường vui đùa và là biểu tượng của dòng sông nay đã tuyệt chủng- cho thấy mức độ ô nhiễm nghiêm trọng của một trong những con sông -và là nguồn cung cấp nước ngọt- lớn nhất Trung Quốc.

Còn hỏi tại sao câu chuyện này lại liên quan đến thủy sản Trung Quốc mà bạn ăn ở Mỹ, hãy nhớ rằng chính những đống mùn rác trên dòng Dương Tử, cũng như nước từ những con sông Châu Giang và Hoàng Hà bất hạnh, đang đổ vào những cơ sở nuôi trồng thủy sản xuất khẩu ở bờ Đông Trung Quốc. Lẽ dĩ nhiên, vì lươn, cá, tôm của Trung Quốc được nuôi trong điều kiện độc hại như vậy, các loài này sẽ bị nhiễm đủ loại vi trùng và ký sinh trùng.

Học giả Trung Quốc Liu Chenglin ghi nhận:

Các điều kiện để nuôi trồng thủy sản ở Trung Quốc thật tệ hại: Những người sản xuất dồn chặt vào bể nuôi hàng ngàn loại cá, tôm để có sản lượng cao nhất. Điều này tạo ra một lượng lớn chất thải làm ô nhiễm nước và truyền những bệnh có thể giết hết cả mẻ cá nếu không được xử lý. Cho dù căn bệnh không giết hết tôm cá trong bể nuôi, thì những loại vi trùng còn đấy như Vibrio, Listeria, hay Salmonella vẫn có thể làm cho những người ăn phải tôm cá bị nhiễm bệnh.

Để xử lý điều kiện nuôi, những người nuôi cá Trung Quốc thường bơm đủ loại kháng sinh, kháng nấm, thuốc kháng vi rút và thuốc nhuộm bị cấm vào nước đã bị ô nhiễm. Những độc chất này, bao gồm từ chất nhuộm màu lục malachit, chloramphenicol, fluoroquinolones cho tới nitrofurans, thuốc ngừa thai, thuốc tím gentian không tránh khỏi việc ngấm vào thịt sinh vật. Chúng có thể gây ra đủ thứ bệnh từ ung thư, các bệnh hiếm gặp như bệnh thiếu máu cho tới việc làm suy giảm khả năng sử dụng kháng sinh chữa bệnh của cơ thể con người.

Trên cả những sự vi phạm trắng trợn này, các nhà máy chế biến thủy sản Trung Quốc còn thường xuyên dùng những chất như khí carbon monoxide để làm cho miếng fi-lê cá có màu đỏ tươi. Việc này không những làm tăng vẻ ngoài hấp dẫn của sản phẩm mà còn che dấu được những sản phẩm đã hư hỏng. Bạn hãy nhớ kỹ trò lừa đảo nhỏ mọn này mỗi khi bạn thấy một miếng cá Trung Quốc đỏ tươi và nghĩ rằng nó được "đông lạnh lúc còn tươi nguyên".

Tất nhiên là ở Trung Quốc, "cái gì dân Mỹ dùng được thì thường lại không phải là cái mà dân Tàu dùng được". Thật vậy, cái kiểu "tô son điểm phấn" này chịu những hình phạt rất nặng nếu dùng cho thủy sản phục vụ thị trường nội địa Trung Quốc.

Bây giờ là điểm quan trọng hơn trong câu chuyện về thủy sản Trung Quốc- và mới thực sự là điều duy nhất bạn cần nhớ: Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ thiếu nhiều nhân viên đến nỗi mặc dù họ kiểm soát 80% nguồn cung thực phẩm của Mỹ, họ chỉ có thể kiểm tra dưới 1% thực phẩm nhập khẩu. Đúng là bởi lý do này mà mỗi khi bạn ăn bất cứ thứ gì xuất xứ từ Trung Quốc thì có nghĩa là bạn đang chơi "trò may rủi với thức ăn Trung Quốc" đấy. Và chính phủ Trung Quốc cũng như nhà đương cục Hoa Kỳ đều không thể bảo đảm an toàn cho bạn được!

Bán than giả cho Newcastle[6]

Một vài công ty Trung Quốc hiện đang sản xuất và bán số lượng lớn gạo giả cho những dân làng không mảy may nghi ngờ. Theo một báo cáo đăng trên tờ Tuần san Hong Kong ấn bản tiếng Hàn, những người sản xuất đã trộn khoai tây, khoai lang và nhựa công nghiệp để làm gạo giả.

—Natural News

Chúng tôi có thể sẽ thiếu trách nhiệm khi kết thúc chương này mà không chia sẻ với bạn hai trong số những ví dụ về trò giả mạo sản phẩm vô liêm sỉ gần đây của Trung Quốc. Những ví dụ này đưa ra lời cảnh báo là nếu các doanh nhân Trung Quốc sẵn sàng làm giả đối với dân chúng của họ, thì sao chúng ta lại mong họ cung cấp cho mình những sản phẩm, thực phẩm và dược phẩm an toàn?

Ví dụ thứ nhất là về âm mưu làm gạo giả bán cho dân quê nghèo. Trong trò lừa lợi dụng lòng tin của người dân này, những kẻ làm giả trộn một hỗn hợp khoai tây và khoai lang rồi ép khuôn thành hình những hạt gạo. Sau đó nhựa tổng hợp được thêm vào để giữ nguyên hình cho hạt gạo. Kết quả là bạn có thể nấu thứ gạo này hàng giờ mà nó vẫn cứng và giòn. Một viên chức của Hiệp hội Nhà hàng Trung Quốc cho rằng ăn ba bát gạo quỉ quái này cũng bằng nuốt hết một cái túi plastic. Và bạn có cảm giác cám gạo đã đóng cứng trong ruột mình

Trong ví dụ thứ hai thì âm mưu được thực hiện trong những tỉnh lớn của Trung Quốc, bao gồm các tỉnh Cam Túc, Hà Nam, Thanh Hải, Sơn Tây và Tứ Xuyên. Trong trò lừa đảo này, người ta thêm hương vị và mùi thơm giả vào gạo thường để làm cho nó có hương vị giống như loại gạo thơm Vũ Xương đắt tiền.

Chỉ cần thêm nửa ký hương thơm thì người chế biến gạo gian Trung Quốc có thể tạo mùi hương cho 10 tấn gạo. Âm mưu này bị bại lộ khi các phương tiện truyền thông Trung Quốc

[6] Newcastle là vùng sản xuất than nổi tiếng của Anh trong quá khứ. Bán than cho Newcastle tương đương với "chở củi về rừng". ND

công bố một báo cáo thống kê khôi hài: Mỗi năm, nông dân trồng được 800.000 tấn gạo Vũ Xương, nhưng bán ra thị trường những hơn 10 triệu tấn!

Không hề thấy một sự hối hận nào từ thủ phạm của những trò lừa đảo này. Khi buộc phải đối chất, phát ngôn viên của một công ty bị bắt quả tang làm giả chỉ nói: "Gạo giả bán rất chạy vì giá rẻ so với gạo thật”. Thật là những kẻ vô đạo đức không có tí lương tâm xã hội nào cả.

3-

Chết bởi đồ rẻ tiền Trung Quốc: Bóp nghẹt trẻ em của chúng ta từ trong nôi

Amber Donnals đang ngồi trên hiên nhà mình bỗng nghe một tiếng nổ, kế theo sau là những tiếng hét. Cô quay nhìn con trai mình, Bryan, 6 tuổi, đang chạy về phía cô, quần áo trên người đang cháy, và ngọn lửa đang phun ra từ phía sau của ngôi nhà di động của gia đình Donnals. Cháu đang lái chiếc xe địa hình ATV mới, được chế tạo tại Trung Quốc … thì bất ngờ nó tăng tốc và lồng lên mất kiểm soát… Chiếc xe bốn bánh màu đỏ dung tích 110cc đã chút nữa đâm vào một bình khí propan trước khi đâm vào chiếc xe moóc và bốc cháy.

- St. Louis Post-Dispatch

Chẳng có gì buồn cười về câu chuyện hãi hùng này; may thay cậu bé Bryan đã sống sót sau khi bị bỏng nặng. Tuy nhiên, các bạn vẫn nên biết nhận xét hài hước hoàn toàn không cố ý của ông nội Bryan sau tai nạn bởi vì nó phản ánh tính dễ lãng quên hiện nay của quá nhiều khách hàng người Mỹ về mối đe dọa của "đồ rẻ tiền Trung Quốc". Ông Tim Donnals, người đã mua chiếc xe địa hình cho đứa cháu đáng thương, nói: "Tôi đã không nghĩ rằng nó sẽ có thể nổ tung, nếu không tôi đã chẳng mua nó". Quả vậy.

Vâng, chúng tôi xin cảnh báo bạn rằng từ nay trở đi, bất cứ khi nào bạn mua cái gì từ Trung Quốc, bạn phải lường trước về điều xấu nhất. Đó chính là vì các nhà sản xuất Trung Quốc có một lịch sử cực dài về đồ rẻ tiền có thể nổ tung vào ban đêm hay ban ngày, bốc cháy và vỡ tan, gây chấn thương và đau đớn. Dưới đây chỉ là một số ví dụ nhỏ về vô số các tai họa có thể xảy đến cho bạn, gia đình bạn, hàng xóm của bạn, đồng nghiệp của bạn, hay bạn bè của bạn nếu bạn bạn vẫn lơ đãng về các mối hiểm nguy như ông nội của Bryan:

- Bạn bị gãy xương cổ khi cái chắn bùn hỏng trên chiếc xe đạp của bạn rơi xuống lốp xe và bạn ngã lộn qua ghi-đông.
- Đứa con trai tuổi thiếu niên của bạn chơi bóng chày và nhận một quả bóng bay lạc ngay vào miếng giáp bảo vệ "của quý" của cậu ấy – miếng giáp vỡ tan khi quả bóng va vào, để lại vết thương đau đớn và vết bầm tím.
- Một vị khách đến cùng xem trận bóng bầu dục Super Bowl của bạn bị bỏng nặng khi cầm phải chiếc điều khiển TV từ xa nóng rẫy.
- Ngôi nhà của hàng xóm liền tường của bạn bị cháy rụi vì mạch điện trong một chiếc quạt bị chập.
- Người bạn tốt nhất của bạn bị giết như trúng đạn ghém khi chiếc điện thoại di động trong túi ngực anh ta bị nổ và đẩy mảnh xương vỡ đâm vào tim anh ta.

Câu hỏi hiển nhiên nảy sinh từ những câu chuyện xuất phát từ hầm mộ của con Rồng Sản xuất Trung Quốc như trên là tại sao chúng ta lại không được bảo vệ khỏi vô số mối hiểm nguy đó? Câu trả lời nằm trong sự phân tích chi tiết năm hàng phòng ngự chính được cho là đang bảo vệ bạn và gia đình bạn khỏi những việc ghê tởm đó.

Hàng phòng vệ thứ nhất phải là các công nhân Trung Quốc lắp ráp các sản phẩm của bạn. Những người công nhân của dây chuyền lắp ráp bị làm việc quá sức, trả lương thấp, đào tạo kém, và thường bị lạm dụng trong "thiên đường của công nhân" Trung Quốc sẽ không thể thực hiện quy trình đảm bảo chất lượng mà người công nhân ở Nhật Bản, Mỹ và châu Âu vốn coi là tránh nhiệm đương nhiên. Sự thật là, việc dừng một dây chuyền sản xuất ở Trung Quốc để khắc phục một vấn đề về chất lượng có thể khiến bạn bị đuổi việc. Trong cuốn sách kể chuyện tuyệt vời của mình, *Chế tạo tồi tại Trung Quốc,* tác giả Paul Midler đã lưu ý rằng việc báo cáo về các lỗi chất lượng rất có thể làm cho người phát hiện lỗi bị dán cho cái nhãn là "kẻ thù của nhà nước".

Hàng phòng thủ thứ hai của bạn phải là chính các nhà sản xuất Trung Quốc. Họ phải có một động cơ mạnh trong việc sản xuất ra các sản phẩm an toàn, ít nhất cũng là vì bạn sẽ kiện họ nếu họ không làm vậy. Ôi, nhưng gượm đã. Chúng tôi quên chưa nói cho bạn biết. Ngay cả khi bạn có thể tìm thấy một công ty Trung Quốc có lỗi để quy tội vào đó – một nhiệm vụ rất khó khăn - thì nhiều khả năng bạn vẫn không thể kiện họ ra trước một tòa án Mỹ hay Trung Quốc. Trong những trường hợp cực hiếm bạn có được một phán quyết pháp lý, hãy thử đòi lại tiền xem. Ngay cả việc gửi trả lại sản phẩm lỗi để yêu cầu sửa lại cũng gần như bất khả thi, bởi vì các quy định hải quan Trung Quốc chống lại việc "nhập khẩu hàng khuyết tật" sẽ rất có lợi cho nhà sản xuất. Mấu chốt ở đây là: Trách nhiệm pháp lý chỉ chảy xuyên qua Thái Bình Dương theo dòng một chiều.

Về lớp phòng thủ thứ ba chống lại đồ rẻ tiền Trung Quốc, đó chính ra phải là hệ thống luật pháp Trung Quốc. Lại chúc bạn gặp may với điều đó. Bộ máy quan liêu về an toàn sản phẩm của Trung Quốc không chỉ đơn giản là thiếu nhân sự. Nó được xếp hạng như là một trong những hệ thống tham nhũng nhất thế giới. Đó không chỉ là các thanh tra Trung Quốc có thể bị mua với giá vài hào một tá. Nó cũng còn là do nhiều nhà sản xuất Trung Quốc đang chế tạo những thứ đồ rẻ tiền chết người lại được sở hữu bởi chính phủ - và đó sẽ là một ngày trời xanh nắng đẹp ở Bắc Kinh trước khi chính phủ tự kiện chính mình.

Còn hàng phòng vệ thứ tư phải chính là những thanh tra biên giới của Mỹ và các cơ quan bảo vệ khách hàng. Tuy nhiên, buồn là cái mà các cảnh sát sản phẩm Mỹ có điểm chung với phía công an Trung Quốc là vấn đề thiếu nhân viên. Như chúng ta đã thấy ở Chương 2 "Chết bởi thuốc độc Trung Quốc", đến nay thường chỉ có 1% thực phẩm Trung Quốc nhập vào Mỹ là được kiểm tra. Như bạn sẽ sớm thấy thôi, chúng ta có một vấn đề tương tự khi nói đến các cơ quan như là Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng Hoa Kỳ.

Còn đây là hàng phòng thủ thứ năm và cuối cùng của bạn: các công ty Mỹ đang nhồi đầy các kênh bán lẻ Mỹ với các đồ nhập khẩu Trung Quốc rẻ tiền trong khi họ được cho là phải thực hiện những phép thử nghiêm khắc để kiểm soát chất lượng. Vấn đề đặc biệt rắc rối ở đây không chỉ là sự thơ ngây của quá nhiều công ty Mỹ quá sẵn sàng tin vào người Trung Quốc, mong họ tự thanh kiểm tra các nhà máy của chính họ. Mà vấn đề còn là quá nhiều công ty Mỹ sẵn sàng nhanh chóng phủ nhận tội lỗi hoặc thậm chí che giấu các vấn đề bất cứ khi nào sự việc trở nên tồi tệ. Này, chúng tôi đang nói về bạn đấy, Walmart ạ, trong số nhiều công ty điển hình khác!

Vậy thì, bạn thân mến, xin hãy đọc chương này và sau đó lau nước mắt khi chúng tôi thết đãi bạn hết câu chuyện này đến câu chuyện khác về vô số sản phẩm Trung Quốc mà chúng có thể gây đau ốm, làm thương tật, hay kết liễu đời bạn. Thế thì, một khi bạn đọc hết chương này, hãy lau khô nước mắt và hãy gọi, viết, hoặc email cho nghị sĩ của bạn. Đã đến lúc tất cả chúng ta phải đứng lên như nhân vật Peter Finch đã làm trong phim *Network* và gào to lên: "Chúng ta điên lắm rồi, và chúng ta nhất định sẽ không mua "đồ rẻ tiền Trung Quốc" nữa!"

Hồ sơ Kinh hãi của Trung Quốc về An toàn Sản phẩm

Nhập khẩu từ Trung Quốc. Tiết kiệm tiền. Mất mạng sống.

- Leslie LeBon

Trước khi chúng tôi giải thích tại sao các nhà sản xuất Trung Quốc lại có xu hướng mạnh chế ra các thứ hàng rẻ tiền chết người, điều quan trọng là phải bóc trần một trong những chuyện hoang đường ưa thích của những kẻ biện hộ Trung Quốc, rằng các sản phẩm Trung Quốc cũng an toàn như các quốc gia khác. Một sự thật không thể tranh cãi ở đây là, trong khi mọi quốc gia thỉnh thoảng sản xuất ra những sản phẩm có lỗi và nguy hiểm – ngay cả một công ty như Toyota được biết đến với chất lượng siêu đẳng của nó mà đôi khi cũng có lộn xộn lớn – thì tất cả sản phẩm Trung Quốc lại cùng tạo ra một thứ hạng riêng của chúng.

Để chứng minh điều này, chúng tôi có thể trích dẫn cho bạn hết dữ liệu thống kê này đến số liệu thống kê khác. Tuy nhiên, việc lật lại nhanh hồ sơ báo cáo an toàn sản phẩm của Trung Quốc ở châu Âu chắc là cũng quá đủ.

Thử nhìn xem trong năm 2009, Trung Quốc phải nhận tất cả đến 58% số cảnh báo an toàn sản phẩm từ các nhà hành pháp châu Âu, trong khi đó chỉ có 2% số hàng xuất khẩu của Mỹ sang châu Âu là bị phất cờ phạt. Và xin lưu ý: Số lượng hàng xuất khẩu của Trung Quốc sang châu Âu chỉ lớn hơn chút ít so với Mỹ: 18% là của Trung Quốc so với 13% là của Mỹ. Một phép tính đơn giản với những tỷ số này cho thấy rằng các sản phẩm của Trung Quốc đã bị phất cờ cảnh cáo vì vi phạm an toàn với tỷ lệ 22 lần cao hơn so với Mỹ.

Và bây giờ là yếu tố thắt nút. Mặc cho các cố gắng mạnh mẽ bởi Liên minh châu Âu (EU) nhằm cải thiện sự tuân thủ chất lượng sản phẩm của Trung Quốc – kể cả một quá trình kiểm tra đặc biệt cho các hàng hóa Trung Quốc và gửi các thanh tra châu Âu đến Trung Quốc để huấn luyện các viên chức chính phủ về các tiêu chuẩn an toàn sản phẩm – Trung Quốc đã vẫn cố gắng để vượt qua chính mình bằng cách đạt thêm thành tích sững sờ là 61% của tất cả các cảnh cáo của EU trong năm 2010.

Còn đây là một điểm rộng hơn: Bạn không thể tin các nhà hành pháp Trung Quốc sẽ bảo vệ bạn. Thực tế, hầu như đến một nửa số lần khi mà các nhà hành pháp châu Âu đưa ra cảnh báo các đối tác Trung Quốc về một khuyết tật sản phẩm hay vi phạm an toàn, thì người Trung Quốc *chẳng làm gì cả.* Không. Zero. Tịnh không! Lý do chính: các quan chức chính phủ không thể truy xuất và buộc tội nhà sản xuất Trung Quốc chịu trách nhiệm vì một vụ hàng kém chất lượng. (Đây là một lợi thế tình huống rất đáng kể cho các doanh nghiệp Trung Quốc, hoặc đây là một phép thử thực sự cho tính cách không đáng tin cậy của quá nhiều nhà máy "tâm địa đen tối" của Trung Quốc).

Tại sao các nhà sản xuất Trung Quốc lại làm ra nhiều đồ rẻ tiền đến vậy

Chỉ có người Trung Quốc mới có thể biến một ghế sofa bằng da thành một bồn tắm axít, một giường cũi trẻ em thành một vũ khí giết người, và một miếng pin điện thoại di động thành một mảnh đạn xuyên tim.

- Ron Vara

Bây giờ, khi chúng ta biết rằng Trung Quốc sản xuất ra các hàng hóa nguy hiểm hơn bất cứ quốc gia nào trên thế giới ngay cả sau khi đã điều chỉnh cho thị phần thị trường toàn cầu khổng lồ của nó, sẽ là có ích nếu chúng ta đào sâu hơn chút nữa để xét xem tại sao điều đó lại xảy ra. Vì chúng tôi ngay bây giờ sẽ cho bạn thấy trong một loạt các "lò chế đồ rẻ tiền" Trung Quốc, các vấn đề trải khá rộng, từ các phương pháp sản xuất cẩu thả và sự ngu si tệ hại, cho đến các trò chơi bất chính hơn của sự "Làm hàng giả Trung Quốc" và một trò tiêu khiển mang tính quốc gia của những tâm địa đen tối của Trung Quốc mà chúng ta gọi là "Sự lừa bịp Chất lượng".

Trách tội sản xuất cẩu thả: Vách thạch cao chống thấm Trung Quốc khiến nhiều người Mỹ thấm đòn

Khi Bill Morgan, một viên cảnh sát về hưu, chuyển đến ngôi nhà mơ ước mới xây của mình ở Williamsburg, bang Virginia. thì vợ và con gái của ông đã bị mắc chứng chảy máu cam và đau đầu thường xuyên. Có một thứ mùi hôi hám nặng ngự trị ngôi nhà. Tất cả các đồ kim loại bên trong nhà đều bị ăn mòn hay biến màu thành đen. Trong một thời gian ngắn, ông Morgan đã phải chuyển nhà. Chứng chảy máu cam và đau đầu có ngưng, nhưng các hậu quả về tài chính đã đẩy ông đến sự phá sản.

- Thời báo New York

Trường hợp gây tò mò của vách thạch cao Trung Quốc gây ăn mòn cung cấp cho ta một bài học điển hình về nghệ thuật của các phương pháp làm hàng giả Trung Quốc. Hàng triệu tấm vách thạch cao có nghi vấn hóa ra đã bị nhiễm bẩn bởi các hợp chất chứa lưu huỳnh gây ăn mòn khi lần đầu tiên các nhà sản xuất Trung Quốc bắt đầu sử dụng loại thạch cao dư nhiều lưu huỳnh có giá rẻ hơn. Sau đó, để tiết kiệm và kiếm nhiều tiền hơn nữa, các nhà sản xuất đã cắt giảm thạch cao bằng vật liệu tro bay thải ra từ nhà máy nhiệt điện dùng than chứa nhiều lưu huỳnh đầy tai tiếng của Trung Quốc. Như một lời chào lăng mạ cho toàn bộ quá trình sản xuất cẩu thả này, sau đó các tấm vách thạch cao gây ăn mòn được trộn lẫn và chuyển bằng tàu thủy đến Mỹ mà không được giám sát hay thử nghiệm đúng đắn.

Để cho rõ hơn ở đây, chất nhiễm bẩn lưu huỳnh trong sản phẩm vách thạch cao Trung Quốc không chỉ khiến cho không khí trong nhà có mùi giống như trứng thối và tấn công hệ thống hô hấp. Các khí chứa lưu huỳnh còn rất mạnh đến nỗi chúng ăn mòn các đường ống, khiến cho các đồ gia dụng và các máy sưởi - làm mát - thông gió bị hỏng, biến đồ trang sức bằng bạc trở nên đen, và giết chết các thú nuôi trong nhà.

Thực tế, sản phẩm vách thạch cao Trung Quốc nhiễm bẩn đã được tìm thấy trong khoảng 100.000 ngôi nhà mới của Mỹ ở ít nhất là hàng tá tiểu bang. Những bang bị ảnh hưởng nặng nhất là những bang có khí hậu nóng và ẩm, vì chúng tạo thuận lợi cho việc phát sinh các khí chứa lưu huỳnh.

Bang Florida là tâm điểm của khủng hoảng – với ưu điểm duy nhất là nó trở thành "gói kích thích kinh tế theo thuyết Keynes" không cố ý nhưng có hiệu quả đối với nền kinh tế địa phương. Quả thực, ngành kinh doanh thay thế vách thạch cao Trung Quốc nhiễm độc đã bùng phát. Nghị sĩ Robert Wexler (đảng Dân chủ - bang Florida) nói: "Florida là vô cùng nhạy cảm

với bão, và cuộc khủng hoảng này giống như một cơn bảo thầm lặng. Nguyên cả những khu dân cư đang bị quét sạch…"

Và khi nói về các cơn bão, người dân của bang New Orleans cũng nhận lãnh một phần không kém từ hậu quả của đồ rẻ tiền Trung Quốc này trong quá trình tái thiết sau cơn bão Katrina. Ngay cả huấn luyện viên trưởng của đội bóng bầu dục New Orleans Saints, ông Sean Payton, cũng đã phải dời khỏi ngôi nhà của mình ở Mandeville, Louisiana. Sao lại có thể có trúng một cú đánh kép như thế được?

Rõ ràng là, vách thạch cao được cho là "rẻ" đó của Trung Quốc đã làm cho các chủ hộ ở Mỹ thiệt hại khoảng 15 tỷ đô la chưa kể giá mua gốc. Đó là vì chi phí phục hồi cho mỗi ngôi nhà phải mất đâu đó 100.000 USD đến 250.000 USD. Tất nhiên, đại đa số các nhà sản xuất Trung Quốc có liên quan đã không chỉ từ chối hoàn tiền; như đã nói trong ví dụ về châu Âu ở trên, hầu hết trong số họ thậm chí đã không thể truy xuất được.

Tương tự, phí tổn đối với những người nộp thuế cũng rất khắc nghiệt. Để điều tra vụ xì-căng-đan, Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng đã phải chịu các chi phí tuân thủ cao nhất trong lịch sử của cơ quan này, trong khi cơ quan thuế IRS[7] đã phải giảm trừ thuế đặc biệt để giúp cho các chủ hộ bị ảnh hưởng có thể thanh toán hết được phí tổn của những hư hỏng và sửa chữa nhà có lắp vách thạch cao. Đúng thôi, các bạn: Tất cả chúng ta đang chi trả cho cú lừa đảo vách thạch cao này trong hóa đơn thuế của mình, dù chúng ta đã không liên quan trực tiếp đến vụ việc. Nếu đã từng có một bài học mà hàng hóa Trung Quốc rẻ nhưng mà không rẻ, thì đó chính là đây. Nếu đã từng có sự xác nhận cho tuyên bố rằng "tiền nào của nấy", thì đó cũng chính là đây.

Trách sự ngu dốt đơn thuần: Bạn có muốn bị bệnh chàm Eczêma vì cái ghế xô-pha đó không?

Một đêm tôi thấy cậu bé với khuôn mặt đầy máu bởi vì cậu bé đã gãi lên mặt mình trong khi ngủ. Chúng tôi đã phải đeo găng tay cho cậu bé.

- Rebecca Lloyd-Bennett

Khi các phương pháp sản xuất cẩu thả ít ra đã là nguồn gốc của một số vấn đề với đồ rẻ tiền Trung Quốc, thỉnh thoảng đó chỉ là sự ngu dốt đơn thuần. Làm sao bạn có thể giải thích cách khác cho việc sử dụng một trong những chất gây dị ứng mạnh nhất từng biết đến trong y khoa – chất *dimethyl fumarate* – trong việc sản xuất các mặt hàng da để bọc ghế xô-pha và các đồ gỗ trong nhà khác?

Tấn trò Chết dưới tay Trung Quốc đặc biệt này đã bắt đầu trong những nhà kho nóng và ẩm của Quảng Đông. Đó là một tỉnh bên bờ biển phía nam Trung Quốc gần với Hồng Công và là một địa danh mà người Mỹ nói chung thường nhắc đến với tên gọi Canton.

Để chống mốc nảy nở trên da thuộc chưa đủ chín dùng để làm gối và đệm, một nhóm các nhà sản xuất đồ nội thất của Trung Quốc đã bắt đầu xử lý hàng hóa da thuộc của họ bằng chất *dimethyl fumarate*. Chất "DMF" này là một hóa chất cực mạnh mà nó có thể làm bỏng các

[7] Internal Revenue Service – Cục thu nhập nội địa. ND

nạn nhân của nó xuyên qua cả quần áo, và nó thậm chí ở nồng độ rất thấp cũng có thể tạo ra triệu chứng eczêma loang rộng khiến rất khó điều trị.

Khúc quanh thú vị hơn nữa trong câu chuyện ngớ ngẩn và ngày càng ngu ngốc này là cách thức các nhà sản xuất áp dụng chất DMF. Họ cho nó vào các túi nhỏ bên trong các tấm đệm da với suy nghĩ rằng chất diệt mốc có thể được thoát ra bất cứ khi nào nhiệt độ tăng lên quá cao trong nhà kho của họ hoặc dọc đường vận chuyển đến thị trường. Cái mà những kẻ đần độn Quảng Đông này không tính đến là chất DMF cũng có thể được thoát ra do nhiệt của cơ thể khi con người ngồi lên ghế xô-pha, và các đồ nội thất yêu thích của họ. Và khi DMF được giải phóng, y như là hàng ngàn người tiêu dùng từ Phần Lan, Pháp, Ba Lan, Thụy Điển, và Vương quốc Anh đã bị bỏng da bởi đồ đạc trong nhà của họ. Chỉ riêng ở Anh, gần 2.000 nạn nhân đã "phải chịu những chứng bệnh về da hoặc mắt nghiêm trọng, khó thở, hay các biến chứng y học khác".

Đối với quá nhiều "cái chết bởi đồ rẻ tiền Trung Quốc", trẻ em bé bỏng có lẽ phải gánh chịu nhiều nhất. Bé trai Anh tên là Archie Lloyd-Bennett đã bị bỏng trên hầu khắp cơ thể. Trong một diễn biến đau lòng, em bé gái Xcốt-len 3 tuổi tên là Angel Thomson đã bị bỏng tệ tới mức các bác sĩ nghi đứa bé đã bị cố tình đốt bằng lửa thuốc lá. Với sự nghi ngờ đó, bác sĩ bệnh viện đã liên lạc với Sở Dịch vụ xã hội để báo cáo khả năng một ca con cái bị hành hạ bởi bố mẹ; trước khi thủ phạm Trung Quốc thực sự bị phát giác, mẹ của Angel là Ann đã được một phen hoảng hốt vì sợ con gái bà sẽ bị cách ly khỏi mẹ.

Với phần kết hiện có thể đoán được của câu chuyện này: Khi một quan tòa ra lệnh cho các nhà kinh doanh Anh đã bán thứ hàng bọc da gây chết người kia phải trả 32 triệu đôla Mỹ cho các nạn nhân, thì các nhà sản xuất Trung Quốc biến mất một cách vô hại – đó là một điều sỉ nhục đối với tri giác của chúng ta và cả xứ Xcốt-len.

Trách tội làm hàng giả #1: Không thể làm cho chì của Trung Quốc biến mất

Ngày mồng 2 tháng Tám, Mattel thu hồi 1,5 triệu đồ chơi Trung Quốc của hãng Fisher-Price, bao gồm cả các nhân vật yêu thích như Nhà thám hiểm Dora, Chim Lớn, và Elmo – vì chúng có chứa sơn pha chì. Vào tháng 6, khoảng 1,5 triệu đồ chơi tầu hỏa gỗ nhãn hiệu Thomas & Friends, nhập khẩu từ Trung Quốc, bị thu hồi do vấn đề sơn chứa chì. Chì là độc tố nếu trẻ nhỏ cho vào miệng.

- MSNBC.com

Chúng ta đã làm quen với vai trò của sự sản xuất sản phẩm kém chất lượng Trung Quốc trong việc tạo ra thực phẩm và thuốc gây chết người. Chúng ta đã thấy trong Chương 2 khi các nhà kinh doanh có tâm địa đen tối Trung Quốc đã cắt giảm chi phí bằng cách cho thêm các chất như melamine vào thức ăn cho vật nuôi và sun-phát chondroitin vào heparin. Tiếc thay, các nhà sản xuất Trung Quốc lại chơi cái trò ấy với nhiều sản phẩm khác. Điều này thể hiện rõ nhất trong cuộc chiến hiện tại nhằm đẩy các kim loại nặng như chì và cadmium xa khỏi các giá hàng bán lẻ Mỹ.

Chì tấn công trẻ em nhỏ khốc liệt nhất bởi vì bộ óc và cơ thể đang phát triển của chúng đặc biệt nhạy cảm với thậm chí những lượng tương đối nhỏ của kim loại nặng. Chỉ vì những liều lượng chì nhỏ, những đứa trẻ có thể bị những thương tổn không hồi phục được, mà trong cuộc sống sau này chúng sẽ sinh ra đủ thứ từ rối loạn thiếu sự tập trung và tính hiếu động thái quá, cho đến hành vi phạm tội, phình não, và hư hại các bộ phận cơ thể quan trọng. Bởi vì trẻ em chịu rủi ro nhiều nhất từ các tác động của chì, cho nên thật vô cùng đáng khinh rằng có

quá nhiều các sản phẩm Trung Quốc như vậy bị nhiễm chì lại nhắm đến trẻ em con cháu chúng ta – cho dù nó là các đồ chơi Phố Vừng có tính hình tượng, đồ trang sức làm rộn ràng trái tim tuổi thanh thiếu niên, hay các đoàn tàu bằng gỗ cổ điển.

Và nhân tiện, những kẻ làm giả mạo có tâm địa đen tối của Trung Quốc rất thích cho chì vào sơn, bởi vì, mặc dù gây ra hư tổn não vĩnh viễn, thì sơn pha chì lại khô nhanh hơn rất nhiều và do đó làm giảm đáng kể chi phí sản xuất. Chì cũng là một chất dễ gia công giá thấp thay thế cho các kim loại đắt hơn như nickel và bạc trong các sản phẩm như đồ trang sức và nữ trang rẻ tiền.

Như đoạn trích của MSNBC ở đầu phần sách này chỉ ra, trường hợp điển hình cho các tai ương chì Trung Quốc là công ty Mattel. Mấy năm trước đây nó đã dính vào một trong những vụ bê bối sản phẩm đình đám nhất trong kỷ nguyên hiện đại – một vụ mà hàng triệu đồ chơi bị thu hồi.

Một bài học quan trọng rút ra từ vụ thất bại do chì của Mattel là, ngược với cái niềm tin chính của một số nhà biện hộ Trung Quốc, việc có kinh nghiệm làm ăn lâu dài của các công ty Mỹ với Trung Quốc, hay việc họ tin tưởng họ đã phát triển mối quan hệ chặt chẽ với các nhà cung cấp Trung Quốc chẳng có ý nghĩa gì cả. Các công ty như Mattel vẫn có thể bị lừa – và con nít khắp thế giới vẫn có thể bị tổn thương.

Trách tội làm hàng giả #2: Cha ơi, thứ bột trên gì xe đạp ba bánh của con vậy?

Khi nói về chì, chúng tôi có thể tắc trách nếu không chia sẻ với bạn câu chuyện nhỏ này liên quan đến những xe đạp ba bánh Trung Quốc mà chúng đã được sơn bằng sơn bột chứa một lượng chì lớn. Câu chuyện này là đặc biệt thú vị bởi vì nó minh họa làm thế nào mà đôi khi tất cả chúng ta lại có thể bị biến thành nạn nhân bởi các "tội lỗi của sự bỏ sót" của các công ty Mỹ đồng lõa.

"Câu chuyện Xe ba bánh" đặc thù này bắt đầu do những sự lo ngại về chất lượng sản phẩm Trung Quốc năm 2007 khi một nhà bán hàng cho một khu trường học nội đô lớn đã quyết định xét nghiệm chì cho các sản phẩm làm tại Trung Quốc. Những xét nghiệm này, trên thực tế, đã phát hiện ra các xe ba bánh gây độc hại.

Với sự kiện đó, theo một giám đốc mua hàng của công ty vào lúc ấy, công ty đã đưa ra một lệnh "dừng giao hàng" đối với tất cả các sản phẩm để tránh không cho chúng đến với những người tiêu dùng khác. Sau đó công ty gửi toàn bộ số hàng còn lại của mình đến một nhà bán hàng địa phương để cào bỏ lớp sơn bột khỏi từng chiếc xe và các xe ba bánh được sơn lại. Đó là cách hành xử của doanh nghiệp đáng học tập.

Cái điều không đáng làm gương ở đây là "tội bỏ sót" sau đây: Theo vị nữ giám đốc bán hàng, công ty đã không thông báo cho khu trường học về các xe ba bánh *đã được giao*. Theo cô ấy biết, thì chưa từng có chiếc nào trong số xe đạp này được thu hồi.

Thực tế, một sự thu hồi có thể đã gây tốn kém đến phá sản cho công ty bán hàng và làm hại đến mối quan hệ lâu dài với người tiêu dùng. Điều mà câu chuyện này, giống như nhiều câu chuyện khác, minh họa là khi một hãng có tiếng của Mỹ làm ăn với một nhà sản xuất Trung Quốc để tiết kiệm tiền, thì hãng thường sẽ tự thấy bị mắc vào một vị trí tự hại mình. Ít nhất dựa trên câu chuyện này, bạn không nên tin cậy vào các công ty Mỹ rằng họ luôn luôn "làm điều đúng đắn".

Trách tội làm hàng giả #3: Nếu họ không thích chì, hãy cho họ ăn cadmium

Walmart nói hôm thứ Tư rằng họ đang dỡ bỏ toàn bộ một dây chuyền đeo cổ và vòng tay nhãn hiệu Miley Cyrus khỏi các kệ hàng của mình sau khi các xét nghiệm thực hiện cho hãng tin AP đã tìm ra rằng các đồ nữ trang chứa hàm lượng cao của kim loại cadmium độc hại. ... Walmart đã biết về cadmium trong đồ nữ trang nhãn hiệu Miley Cyrus, cũng như trong một dây chuyền xuyến-vòng đeo tay khác vào hồi tháng Hai... nhưng vẫn tiếp tục bán các thứ hàng đó.

- Hãng tin AP

Sau khi đã bị bắt lỗi nhiều trường hợp sử dụng chì bất hợp pháp, những kẻ tâm địa đen tối Trung Quốc đã tìm ra một cách để làm giả các sản phẩm của họ bằng các kim loại nặng cũng gây chết người tương đương khác nhưng khó bị phát hiện hơn, như antinomy, barium, và tệ nhất trong tất cả là cadmium.

Trên thực tế, cadmium thực sự là một tổ hợp của tai ương. Là một chất gây ung thư đã biết, nó có thể kích thích các phản xạ hô hấp nghiêm trọng như viêm phổi độc tính và chứng bệnh đau phổi. Cadmium cũng có thể hút các chất khoáng ra khỏi xương, do đó gây ra cơn đau xương sống và khớp trầm trọng trong khi làm xương dễ gẫy; và nó có thể gây ra rối loạn hoạt động thận dẫn đến hôn mê.

Tất nhiên, độc tính ghê gớm của cadmium chưa từng làm cho những kẻ làm hàng giả Trung Quốc dừng việc thay thế nó cho kim loại chì dễ bị phát hiện hơn. Hơn nữa, Trung Quốc là nhà sản xuất kim loại này lớn nhất thế giới. Tiếc là, trong sự biến thái mới này của một trò cua cá cũ, một số công ty lớn của Mỹ lại đã luôn sẵn sàng là những kẻ tòng phạm.

Ví dụ, vào năm 2010, hãng tin AP đã tiến hành một chiến dịch bí mật bằng cách cho tiến hành một loạt các xét nghiệm độc lập trên các sản phẩm Trung Quốc. Những xét nghiệm này đã tìm thấy sự có mặt của cadmium trong toàn bộ dòng đồ trang sức Miley Cyrus mà hãng Walmart đã quảng cáo như là một món đặc biệt cho tuổi mới lớn. Không cắt nghĩa được – và thật đáng khinh – Walmart đã không dừng việc bán các đồ trang sức mấy tháng trời với lý lẽ rằng có thể sẽ là "quá khó để xét nghiệm các sản phẩm đã được bày trên kệ của hãng". Trong cùng năm 2010, Walmart đã bị phát giác việc bán các mặt dây chuyền cho trẻ em có pha cadmium, được sản xuất để mô phỏng các nhân vật trong bộ phim Disney *Công chúa và Hoàng tử Ếch.*

Trong một vụ tương tự, cửa hàng của hãng phim Warner Brothers ở Burbank, California, đã bị bắt quả tang khi các cốc uống nước *Wizard of Oz Tin Man* của họ bị phát hiện được phủ sơn chứa chì với mức độ cao hơn 1.000 lần mức cho phép của liên bang. Nồng độ chì cao cũng được phát hiện trong các cốc Người dơi *Batman* và Siêu nhân *Superman* – trong khi lớp men trang trí trong nhiều loại cốc cũng có các mức độ cadmium khá cao.

Khi được hỏi tại sao họ đã sẵn sàng gây hại trẻ em Mỹ, giám đốc điều hành hãng biểu tượng của nước Mỹ này đã chọn cách bảo vệ chính mình với câu trả lời đầy nghi ngờ: "Người ta thường hiểu rằng người tiêu dùng chính của các sản phẩm này là người lớn, thường là nhà sưu tập". Ồ, thật thế sao…

Trách "Sự lừa bịp chất lượng": Khi mà các công ty của chúng ta nằm ngủ

Một khách hàng lớn phàn nàn rằng các chai của chúng ta đang được chế tạo quá mỏng. Nhà máy (Trung Quốc) đã lặng lẽ điều chỉnh các khuôn đúc để tốn ít nhựa hơn cho mỗi cái chai. Kết quả là, khi chai bị bóp dù là nhẹ nhất, thì nó cũng bẹp xuống... Sau khi điều tra, (chúng ta) phát hiện ra rằng chai đã trải qua hơn một lần biến đổi. Nhà máy đã nhiều lần điều chỉnh giảm nhựa đi trong giai đoạn mấy tháng trời. Những chiếc chai đầu tiên ra khỏi dây chuyền cứng chắc, nhưng sau đó chúng chỉ đạt mức chấp nhận được. Khi không còn ai trong chúng ta nhận ra sự thay đổi ban đầu nữa, thì nhà máy quyết định lại tiếp tục điều chỉnh... Đưa ít nhựa hơn vào làm chai sẽ khiến tiết kiệm tiền, nhưng khoản tiết kiệm này đã không được chia sẻ với nhà nhập khẩu. Chỉ có một thứ đưa đến cho nhà nhập khẩu là sự tăng rủi ro sản phẩm.

- Paul Midler, *Chế tạo tồi tại Trung Quốc*

Nay đã đến lúc cho tất cả chúng ta để trở nên quen thuộc hơn với một trong những trò chơi ưa thích nhất mà những kẻ làm hàng dỏm Trung Quốc hay chơi những kẻ nai tơ và những khách nước ngoài dễ tin. Trò chơi này mà chúng tôi gọi là Sự lừa bịp Chất lượng đi liền cùng với một trò chơi bổ sung mà chúng tôi phong cho cái tên là "Nọc độc Thượng Hải". Sau đây ta sẽ thấy các trò chơi bắt đầu ra sao.

Một giám đốc người Mỹ, nôn nóng muốn thuê ngoài cho việc sản xuất của công ty mình để cắt giảm chi phí, tới Trung Quốc để tìm một nhà sản xuất Trung Quốc giá rẻ. Khi tìm được một ứng viên khả dĩ, vị giám đốc Mỹ trình bày các kế hoạch hay thiết kế chi tiết cho nhà sản xuất Trung Quốc, chi tiết hóa một cách chính xác những cái cần thiết. Lúc này, một trong ba điều có thể xảy ra.

Trong kịch bản tốt nhất, nhà sản xuất Trung Quốc ký một thỏa thuận lâu dài với công ty Mỹ, sản xuất các sản phẩm chất lượng cao với giá thấp, và hai bên sống thịnh vượng mãi sau đó.

Thứ hai, khả năng rất dễ xảy ra hơn là Nọc độc Thượng Hải. Ở đây, nhà sản xuất Trung Quốc từ chối lời đề nghị sản xuất sản phẩm – nhưng giữ lại bản thiết kế của công ty Mỹ. Trong vòng vài tháng, nhà sản xuất Trung Quốc đó đã đang chế tạo mặt hàng của công ty Mỹ để bán như là một đối thủ cạnh tranh – bằng cách sử dụng thiết kế ăn cắp của công ty Mỹ.

Khả năng thứ ba là Sự lừa bịp Chất lượng được mô tả bởi Paul Midler trong đoạn trích ở trên từ cuốn sách đầy tính phát hiện của ông với nhan đề *Chế tạo tồi tại Trung Quốc.* Sự lừa bịp Chất lượng bắt đầu khi nhà sản xuất Trung Quốc nhanh chóng chế ra một phiên bản thử nghiệm bêta chất lượng cao của sản phẩm yêu cầu *một cách chính xác* so với quy định kỹ thuật. Trên cơ sở của mẫu hàng chất lượng cao đó, công ty Mỹ ký hợp đồng với nhà cung cấp Trung Quốc mới cho một khối lượng sản phẩm nhất định trên cơ sở hằng tuần hoặc hàng tháng.

Đầu tiên, công ty Mỹ sẽ rất rất hài lòng với vụ làm ăn. Chi phí được cắt giảm đáng kể - thường là tới 50%. Trong thời kỳ trăng mật này của Sự lừa bịp Chất lượng, công ty Mỹ vớ được lợi lộc béo bở; và chính vào lúc đỉnh điểm hạnh phúc này trong mối quan hệ thì Sự lừa bịp Chất lượng bắt đầu một cách nghiêm túc. Vì, theo thời gian, nhà sản xuất Trung Quốc - một cách chậm rãi, và đôi khi rất bé nhỏ/tinh vi - bắt đầu thay thế các nguyên vật liệu hay các bộ phận kém phẩm chất vào như là một cách gia tăng lợi nhuận. Cạo một tý ở đây, nạo một tý ở kia. Nhưng không bao giờ cạo quá nhiều trong một lần khiến cho sự điều chỉnh chất lượng có thể bị phát giác.

Tất nhiên, đội ngũ quản lý của công ty Mỹ càng non tơ, thì đội đó sẽ càng tin tưởng vào đối tác Trung Quốc để tiếp tục sản sinh ra các sản phẩm có chất lượng và bỏ qua sự thử nghiệm kỹ càng. Theo cách này, công ty Mỹ không chỉ đưa sản xuất của mình ra nước ngoài mà còn cho ra đi cả công tác quản lý rủi ro của mình.

Công ty Cao su Zhongce Hàng Châu bớt xén chi phí và giết người Mỹ

Công ty Zhongce Hàng Châu đã từ chối nói cho các nhân viên của công ty Foreign Tire Sales *biết họ đã bỏ việc dán lớp dính cao su giữa lốp xe khỏi quá trình sản xuất được bao lâu rồi... công ty Foreign Tire Sales nói họ tin rằng họ đã mua khoảng 450.000 chiếc lốp đáng nghi ngờ từ công ty Trung Quốc. Zhongce ở Hàng Châu bán lốp cho ít nhất sáu nhà nhập khẩu hay nhà phân phối khác ở Mỹ.*

- Thời báo New York

Một ví dụ điển hình về Sự lừa bịp Chất lượng có thể được lấy từ công ty Cao su Zhongce ở Hàng Châu. Trường hợp này là đặc biệt thú vị bởi vì nó một lần nữa minh họa cho thế tiến thoái lưỡng nan về mặt đạo đức mà chính các công ty Mỹ có thể rơi vào trong những mưu toan của các nhà sản xuất Trung Quốc.

Công ty Mỹ từng bị xỏ mũi là công ty Foreign Tire Sales ở Union, New Jersey. Trên thực tế, công ty Foreign Tire Sales đã nhập khẩu lốp được vài năm khi công ty Hàng Châu bắt đầu dùng chỉ một nửa của một lớp dính cao su quan trọng mà nó đảm bảo cho sự toàn vẹn chất lượng của những chiếc lốp. Khi thay đổi này diễn ra không bị phát hiện, thì công ty Hàng Châu đã leo thang trò lừa bịp bằng cách bỏ hẳn lớp dính cao su ra khỏi sản phẩm. Điều này được thực hiện, tất nhiên, chỉ để nạo xén mấy đồng xu lẻ từ chi phí sản xuất.

Cái giá của của Sự lừa bịp Chất lượng này là vô số vụ hỏng lốp, vụ đâm nhau của một xe cấp cứu ở New Mexico, và một vụ va chạm chết người ở Pennsylvania cướp đi hai sinh mạng và làm bị thương nặng người khác. Thật là ngạc nhiên, đội ngũ quản lý của công ty Foreign Tire Sales “đợi hơn hai năm để truyền đạt những nghi ngờ của họ về các vấn đề của những chiếc lốp”.

Trong khi đó, trong suốt toàn bộ trò chơi lừa bịp này, đội ngũ điều hành của công ty Hàng Châu đã ngăn chặn các đối tác Mỹ của họ không cho biết về việc bỏ lớp dính cao su trong lốp, nhưng công ty Foreign Tire Sales vẫn tiếp tục bán ra vô số lốp của Trung Quốc mặc cho các nghi ngờ. Trong cuộc thu hồi gần nửa triệu chiếc lốp sau đó, công ty Foreign Tire Sales hầu như đã bị phá sản trong khi công ty Hàng Châu tránh né được tất cả trách nhiệm.

Tại sao bạn không thể tin vào các nhà hành pháp Mỹ

Trong loạt bài Các Mối nguy ẩn dấu của mình, tờ Tribune đã làm rõ, Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng thiếu nhân sự và trì trệ đã thất bại như thế nào trong việc bảo vệ trẻ em khỏi các nguy hiểm trong các đồ chơi và các sản phẩm khác. Cuộc điều tra của tờ báo về các giường cũi phổ biến hiệu Simplicity nhấn mạnh rằng, ngay cả trong việc giải quyết hậu quả của một cái chết trẻ em, thì cơ quan này vẫn thiếu vai trò người kiểm soát của nó, khiến cho trẻ em dễ bị tổn thương với một mối nguy đã được biết rõ. Phỏng vấn và các bản ghi chép cho thấy nhân viên điều tra liên bang được phân công phụ trách vụ tử vong

của cậu bé Liam đã không kiểm tra giường cũi trong lần tìm hiểu ban đầu của ông ta và đã không lần ra được model hay nhà sản xuất. Nhân viên điều tra Michael Ng nói trong một cuộc phỏng vấn tháng này: "Chúng tôi nhận nhiều vụ; khi tôi làm một báo cáo, tôi nộp nó và thế thôi. Tôi tiến hành vụ khác. Chúng tôi có thể dành thêm thời gian, nhưng chúng tôi phải làm theo mệnh lệnh. Chúng tôi phải đi tiếp".

- Chicago Tribune

Một trong những câu chuyện về đồ rẻ tiền Trung Quốc kéo dài nhất trong lịch sử Mỹ - cuộc chiến đấu để giữ cho các trẻ em của chúng ta an toàn trong giường cũi và xe đẩy của chúng - nhấn mạnh một cách thích đáng điểm cần lưu ý là bạn sẽ không được bảo vệ thích đáng khỏi đồ rẻ tiền Trung Quốc nhờ vào hệ thống quy định và an toàn sản phẩm của Mỹ. Trên thực tế, các giường cũi và xe đẩy làm tại Trung Quốc đã và đang cắt cứa, làm chết ngạt, đánh bẫy, và bóp nghẹt trẻ em Mỹ trong hơn 5 năm qua.

Nạn nhân được ghi nhận đầu tiên của xe nôi Trung Quốc là em bé Liam Johns vào năm 2005. Người mẹ đau buồn của em nói với hãng tin CBS News: "Thành bên của giường cũi đã bật ra tạo thành một chữ "v", nó khiến cho con tôi trước hết bị kẹt chân và sau đó kẹt cổ. Tôi đã hô hấp nhân tạo cho cháu và đợi xe cấp cứu đến, họ đưa con tôi tới bệnh viện và nó chết ở đó".

Thực tế, cái chết của bé Liam có thể đã vô ích. Cả công ty bán giường cũi Trung Quốc nhập khẩu – hãng Simplicity đóng ở Pennsylvania – lẫn *Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng,* đã không cảnh báo cho các bậc cha mẹ biết về mối nguy của cái cũi chết người theo một cách thức khẩn trương kịp thời. Như tờ *Chicago Trinbune* đã tường thuật, "mặc cho có 55 khiếu nại, bảy trẻ em bị mắc vào bẫy, và ba cái chết, nhưng phải mất hàng năm trời để *Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng* ra cảnh báo về 1 triệu chiếc giường cũi khuyết tật".

Tại sao bạn không thể tin vào các công ty Mỹ

Vấn đề với Trung Quốc là họ coi sản xuất cẩu thả là việc làm bình thường. Luôn có một khả năng là có cái gì đó do họ chế tạo sẽ làm tổn hại hoặc giết chết trẻ em. Thực ra, công ty Maclaren Strollers đã làm điều tương tự đối với trẻ em. Nó đã cắt đi các ngón tay trẻ con… Tôi phải thắc mắc tại sao các công ty Hoa Kỳ của chúng ta vẫn đang tiếp tục chuyển công ăn việc làm tới Trung Quốc, tiếp tục một cách có hiệu quả việc gây nguy hiểm cho con cháu chúng ta. Họ chắc chắn hiểu được mối nguy hiểm, nhưng theo tiếng gọi của lợi nhuận họ đang sẵn sàng đưa trẻ em và con nít của chúng ta vào vòng rủi ro.

- Gary Davis, CEO đã nghỉ hưu

Nếu Trung Quốc tiếp tục chuyển đến chúng ta rất nhiều hàng hóa độc hại và nguy hiểm như vậy, tại sao các nhà phân phối Mỹ như *Foreign Tire Sales, Simplicity,* và *Walmart* lại không có các biện pháp đề phòng hơn trước khi bán chúng cho công chúng vốn không biết về mối nguy và đầy lòng tin tưởng? Đó là một câu hỏi rất hay, đặc biệt bởi vì nhiều trong số các công ty Mỹ đã bị dính líu vào nhiều vụ bê bối thu hồi sản phẩm khác nhau – từ Burger King và Coca-Cola tới Mattel, Walmart, và Warner Bros. – họ có các thương hiệu rất có giá trị cần phải bảo vệ.

Vì chúng ta đã thấy các công ty khác nhau - từ một nhà bán lẻ lốp cho nước ngoài bé tí đến kẻ khổng lồ Walmart – đã xử lý các vụ khủng hoảng chất lượng sản phẩm Trung Quốc ra sao, nên câu trả lời cho câu hỏi này là rất đáng lo. Nó cho thấy rằng phản ứng xạ tức thời của rất nhiều công ty Mỹ đơn giản chỉ là che dấu cái mông đít tập thể của chúng – hơn là thú nhận các lỗi của chính họ và tăng cường thêm các nỗ lực của họ để kiểm soát đống đồ rẻ tiền Trung Quốc mà họ cung cấp. Bởi vì điều này là sự thực – và bởi vì tất cả năm hàng phòng ngự chống lại Cái chết bởi đống đồ rẻ tiền Trung Quốc đã tan vỡ - nên chúng ta hiện nay cần phải tự mình xử lý lấy các vấn đề. Chúng tôi sẽ chỉ cho bạn một cách chính xác làm thế nào để thực hiện điều đó trong chương cuối cùng của cuốn sách này. Nhưng đồng thời, chúng ta phải hiểu được rằng chúng ta không thể thay đổi hành vi mua và tiêu dùng của chúng ta cho đến khi chúng ta hoàn toàn hiểu rõ nguyên lý nền tảng này:

Các sản phẩm Trung Quốc có vẻ "rẻ" lại thực sự là đắt hơn nhiều các hàng thay thế phi-Trung Quốc sau khi bạn lập danh sách các rủi ro về tàn tật hay tử vong và thêm vào bản tính toán mua hàng đó mọi chi phí khác nhau về pháp lý, luật, và tiền của người đóng thuế mà các sai hỏng của hàng Trung Quốc gây ra.

Như vậy điều đầu tiên tất cả chúng ta cần làm khi chúng ta đi mua sắm là phải cẩn thận kiểm tra mọi nhãn mác. Nếu đó là "Made in China", hãy bỏ nó xuống, trừ phi bạn tuyệt đối và rất vô cùng cần nó và không thể tìm được một món thay thế hợp lý. Và nếu bạn tuyệt đối và rất vô cùng phải có sản phẩm đó, hãy có những biện pháp đề phòng thích hợp.

Phần II

Những Vũ khí Hủy diệt việc làm

4 -

Cái chết đối với nền tảng sản xuất Mỹ: Tại sao chúng ta không giải trí (hay làm việc) ở Peoria[1] nữa?

Trung Quốc đã trở thành một thế lực tài chính và thương mại trọng yếu. Nhưng, họ không hành xử như các nền kinh tế lớn khác. Thay vào đó, Trung Quốc đi theo chính sách con buôn, cố giữ thặng dư thương mại ở một mức cao giả tạo. Và trong nền kinh tế thế giới bị đình trệ như hôm nay, học thuyết này, nói toạc móng heo ra là, đi ăn cướp.

- **Paul Krugman**, Nhà Kinh tế học đoạt giải Nobel năm 2008.

Trong thập niên vừa qua, ngồi chễm chệ trên con ngựa thành Troy của tự do thương mại, một Trung Quốc "ăn cướp" đã đánh cắp hàng triệu công ăn việc làm trong lĩnh vực sản xuất và chế tạo ngay trước mũi chúng ta. Nếu lấy lại được số lượng công việc này, thì tỷ lệ thất nghiệp của Mỹ sẽ thấp hơn con số 5% thay vì gần hai con số như hiện nay, ngân quỹ của chính phủ sẽ được cân bằng, và đất nước ta có thể có một tương lai tươi sáng hơn những gì mà chúng ta hiện nay nhìn thấy. Câu hỏi đặt ra rõ ràng là: Tại sao chúng ta, ở vị thế một quốc gia, lại thể hiện một cách quá thụ động bên cạnh bộ mặt của một trong những kẻ ăn cắp vĩ đại nhất của lịch sử kinh tế thế giới: Có phải Trung Quốc là kẻ cắp của nền tảng sản xuất Mỹ?

Bạn có thể nói rằng "Ô, gượm đã! Trung Quốc đã lấy các công ăn việc làm của người Mỹ một cách công bằng và chính đáng thông qua việc sử dụng lực lượng lao động rẻ tiền và kỷ luật mà". Vâng đúng thế, đây cũng chính là những luận giải vòng vo tam quốc của các nhà biện hộ Trung Quốc, những người thậm chí đã từ chối sự thật về sự tồn tại của các thủ đoạn thương mại bất bình đẳng.

Thật ra, nếu bạn nghiên cứu kỹ về nguồn lực thực sự cho lợi thế cạnh tranh của Trung Quốc, sẽ thấy rất rõ ràng rằng, hơn một nửa lợi thế này đến từ một ma trận phức tạp gồm tám thủ đoạn thương mại bất bình đẳng, mỗi thủ đoạn này được che đậy dưới những định chế thông thường của tự do thương mại. “Tám Vũ khí Hủy diệt việc làm" siêu việt này gồm có:

1. Mạng lưới tinh vi về trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp.
2. Một đồng tiền được thao túng khôn ngoan và phá giá thô thiển.

---

[1] Peoria là thành phố lớn nhất nằm bên dòng sông Illinois, thuộc bang Illinois, Mỹ, với dân số khoảng 115 ngàn người. Thành ngữ “Will it play in Peoria?” thường được sử dụng để hỏi liệu rằng một sản phẩm, nhân vật, đề tài hay sự kiện nào đó có sức lôi cuốn đối với dân chúng Mỹ hay không.

3. Giả mạo trắng trợn, vi phạm, và cướp công khai kho báu sở hữu trí tuệ của Mỹ.

4. Chính sách thiển cận khó tin của đảng Cộng sản Trung Quốc, sẵn sàng đánh đổi việc huỷ hoại môi trường, chỉ để kiếm thêm một vài đồng tiền, nhằm đạt được lợi thế về chi phí sản xuất.

5. Các tiêu chuẩn an toàn và bảo vệ sức khỏe cho công nhân cực kỳ lỏng lẻo, quá thấp so với chuẩn quốc tế, là nguyên nhân gây ra hàng loạt các chứng bệnh về phổi, tàn phế chân tay, và vô vàn các bệnh ung thư không chỉ do tai nạn và rủi ro nghề nghiệp gây ra, mà là hệ quả tất yếu.

6. Biểu thuế quan phi pháp, hạn ngạch nhập khẩu và những định chế giới hạn đối với xuất khẩu các nguyên vật liệu thô quan trọng, từ antimon tới kẽm[2], được thực thi chẳng theo luật lệ nào cả. Việc này được coi như là một thủ đoạn chiến lược, nhằm kiểm soát ngành công nghiệp nặng và luyện kim của cả thế giới.

7. Định giá ăn cướp và dùng các thủ đoạn "bán phá giá" để loại các đối thủ nước ngoài ra khỏi những thị trường tài nguyên trọng yếu, sau đó lừa gạt và móc túi khách hàng bằng chính sách làm giá độc quyền.

8. "Vạn Lý Trường Thành Bảo hộ" lững lẫy tiếng tăm, được tạo ra nhằm không cho các đối thủ cạnh tranh nước ngoài thiết lập cơ sở buôn bán và làm ăn trên đất của người Trung Quốc.

Không còn nhầm lẫn gì nữa. Đây chính là những vũ khí kinh tế thực sự với hỏa lực đáng kể. Việc nhất loạt bắn những vũ khí này vào nền tảng sản xuất của Mỹ đã dẫn tới đóng cửa hàng ngàn nhà máy và biến hàng triệu công nhân Mỹ thành những nạn nhân chiến tranh - tất cả đều nằm dưới lá cờ lừa đảo mang tên "tự do thương mại".

Tại sao chẳng có cái gì "tự do" khi nói về tự do thương mại với Trung Quốc

Nếu bạn muốn tìm hiểu cái gì không thuộc về tự do thương mại, thì hãy cố đọc bất kỳ cuốn sách kinh tế nào mà bọn trẻ đang sử dụng trong các trường học hôm nay. Có lẽ đôi mắt của các bạn sẽ trợn ngược, đầu thì lảo đảo quay tròn, và dạ dày thì cuộn lên, bởi vì nội dung của những cuốn sách giáo khoa này quá khác biệt với thực tế của vũ đài thương mại toàn cầu. Điều này cũng giống như việc Gandhi[3] đã thế chỗ lý thuyết gia quân sự Clausewitz và Tôn Tử trong các khóa học về chiến lược quân sự.

---

[2] Antimon to Zinc: Tác giả ám chỉ "từ A tới Z". ND

[3] Mohandas Karamchand Gandhi (1869 – 1948): Một nhà tư tưởng và chính trị nổi tiếng trong phong trào độc lập của Ấn Độ với chủ trương không dùng quân sự, đối lập với trường phái dùng quân sự của Carl Philipp Gottfried von Clausewitz và Tôn Tử. ND

Thực tế, mặc dù có vô vàng bằng chứng trái ngược, những cuốn giáo trình này vẫn tiếp tục tung hô về những ưu việt của tự do thương mại, và cái mà người ta gọi là "lợi ích của thương mại" mà tất cả chúng ta cần phải được hưởng. Nhưng dưới đây là những gì mà các bộ máy tuyên truyền vô tâm đã không nhận thức được: Về mặt lý thuyết thì tự do thương mại rất tốt, nhưng tự do thương mại lại hiếm khi tồn tại trong thế giới thực. Những điều kiện để có được tự do thương mại như thế không thể tìm thấy trên trái Đất này, cũng như tìm đâu ra điều kiện không có lực ma sát và không khí được giả định bởi các giáo trình vật lý trung học.

Trong trường hợp của *Trung Quốc đấu với Mỹ*, cái lý thuyết tự do thương mại đầy sức cám dỗ này rất gần với việc "kết hôn": Nó sẽ vô dụng và chết yểu nếu nước này lừa đảo nước kia. Thật vậy, khi mà Trung Quốc "đính hôn" với tám thủ đoạn thương mại bất bình đẳng được mô tả ở chương này, trò chơi "Cả hai cùng có lợi" mà ở đó cả hai quốc gia đều giả định là sẽ cùng thắng, biến nhanh thành trò chơi "*Kẻ thắng người thua*" mà ở đó có một người thắng lớn, còn người kia thì thua lỗ và suy vong. Theo cách này, "tự do thương mại" giữa con Rồng và chú Sam, đơn giản đã trở thành câu mật mã với nghĩa "Cái chết cho nền tảng sản xuất Hoa Kỳ".

Nếu người Trung Quốc xây dựng nhà máy, việc làm sẽ không đến nước Mỹ[4]!

Tại sao chúng ta lại quan tâm tới việc đánh mất nền tảng sản xuất của Mỹ? Rõ ràng là chúng ta đã từng nghe các học giả uyên thâm như Thomas Friedman của cuốn *Thế giới phẳng* rằng tương lai phồn thịnh của Mỹ nằm ở việc mở rộng nhanh công ăn việc làm trong lĩnh vực dịch vụ mà? Và những cái đầu biết nói như Fareed Zakaria của tờ *Newsweek* và thậm chí cả James Fallows của tờ *Altantic* luôn luôn nhắc đi nhắc lại rằng việc chuyển dịch công ăn việc làm trong lĩnh vực sản xuất và chế tạo từ Mỹ và châu Âu tới các nước có thu nhập thấp như Trung Quốc và Ấn Độ là vấn đề không thể tránh được, cũng như việc thủy triều lên và mặt trời lặn. Những điều này mà chúng ta chưa từng nghe hay sao?

Vâng, tất nhiên chúng ta đã bị ép buộc phải nuốt món ăn này. Nhưng các nhà báo như Fallows, Friedman và Zakaria, xin lỗi chơi chữ một chút ở đây, bọn họ đều sai lầm "phẳng" như nhau cả thôi. Những gì mà những học giả tịt ngòi này, cùng với những tác giả đồng hạng và quan điểm như họ, tất cả đều mắc sai lầm ở chỗ, họ đã không nắm vững một trong những nguyên lý căn bản nhất của kinh tế học:

> Công nhân người Mỹ có thể cạnh tranh với nhân công ở các nước có thu nhập thấp ở bất kỳ nơi nào trên thế giới, miễn là họ phải hiệu quả và ưu việt hơn - và khi sân chơi tự do thương mại bằng phẳng!

Dưới đây chính là vũ khí và lợi thế cạnh tranh của nhân công Mỹ: sử dụng máy móc cao cấp hơn, công nghệ hiện đại hơn, và áp dụng các quy trình sáng tạo nhằm gia tăng năng suất lao động. Với việc đạt hiệu quả sản xuất cao nhất trên thế giới, các công nhân áo xanh của nền tảng

---

[4] "Nếu bạn xây sân chơi, anh ấy sẽ đến" là câu nói thì thầm suốt bộ phim "Field of Dreams" do Phil Robinson đạo diễn và Kevin Costner đóng vai chính, kể về một nông dân Mỹ vượt qua những khó khăn tài chính để xây một sân bóng chày cho những cầu thủ của quá khứ. ND.

sản xuất Mỹ đã luôn luôn có thể có được một khoản thu nhập khá, và vì thế họ có thể chu cấp để tạo ra cho chính họ những phiên bản mới của Giấc mơ Mỹ [5].

Tuy nhiên, giấc mơ của công nhân áo xanh Mỹ về hàng rào gỗ sơn mầu trắng và con cái được học hành ở đại học, đã biến thành ảo vọng ác mộng, bởi vì cho dù người Mỹ hôm nay làm việc năng suất thế nào đi nữa, họ không thể tự bảo vệ mình trước "Tám Vũ khí hủy diệt việc làm" của Trung Quốc. Thực tế, trước đây nền công nghiệp sản xuất và chế tạo của Mỹ chiếm 25% GDP, thì hôm nay tỷ lệ này đã bị co lại chỉ còn có 10%.

Không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, khi Trung Quốc đã khoét rỗng nền tảng sản xuất của Mỹ một cách có hệ thống, thì nền kinh tế của Trung Quốc đã tăng trưởng ở một con số kinh ngạc là 10% mỗi năm. Ngược lại, trong thập niên vừa qua, mức tăng trưởng của nền kinh tế Mỹ chỉ là 2,4%. Cần phải lưu ý rằng, con số tăng trưởng nhỏ nhoi 2,4% này trong những năm 2000 thấp hơn 25% so với tỷ lệ tăng trưởng 3,2% của giai đoạn từ năm 1946 tới năm 1999.

Bạn có thể nói "việc chỉ giảm có 0,8% về tỷ lệ tăng trưởng GDP hàng năm trong suốt thập niên vừa qua chẳng có khác biệt là bao nhiêu cả". Nhưng oái oăm là ở chỗ con số khác biệt 0,8% ở đây tương đương với việc mất khoảng 1 triệu công ăn việc làm mới mỗi năm, và cứ tích lũy lại, thì chúng ta đã mất hơn 10 triệu việc làm trong thập niên vừa qua. Rõ ràng đây không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nó gần như chính xác với con số công ăn việc làm mà chúng ta cần phải có để có thể vực dậy nền kinh tế Mỹ, với đầy đủ công ăn việc làm và sản xuất ở mức tiềm năng cao nhất có thể đạt tới.

Nếu chúng ta xây dựng cơ sở sản xuất, việc làm sẽ đến nước Mỹ!

Dưới đây là viễn cảnh lớn hơn về nền tảng sản xuất Mỹ: Không chỉ những con số thô về hơn 10 triệu công ăn việc làm đã bị mất trong thập niên vừa qua khiến cho nền tảng sản xuất và chế tạo trở nên cực kỳ quan trọng đối với kinh tế Mỹ. Một nền tảng sản xuất mạnh mẽ và sôi động luôn đóng một vai trò tối trọng đối với sự phồn vinh lâu dài của quốc gia, bởi vì ít nhất bốn lý do được trình bày dưới đây.

Đầu tiên, các công ăn việc làm trong lĩnh vực sản xuất và chế tạo tạo ra nhiều công việc khác ở hạ nguồn hơn là các công việc trong lĩnh vực dịch vụ. Thực ra, cứ mỗi một đô-la của sản phẩm đầu ra từ sản xuất và chế tạo, nước Mỹ sẽ tạo ra khoảng 1,5 đô-la trong các dịch vụ liên quan như xây dựng, tài chính, bán lẻ và vận tải.

Các công việc về sản xuất và chế tạo thường được trả lương cao hơn nhiều so với mức trung bình, nhất là đối với lao động nữ và thiểu số. Sức mua và chi tiêu của nhóm nhân công áo xanh cao cấp này đóng vai trò kích hoạt cốt yếu đối với phần còn lại của nền kinh tế. Không phải tự nhiên khi các nhà máy đóng cửa, các trung tâm mua sắm, cơ sở y tế, khách sạn, và nhà hàng ở bên cạnh nhà máy cũng chết theo. Khi các nhà máy di dời đi nơi khác, doanh thu từ thuế của

[5] American dream: Thuật ngữ nói về niềm tin về sự tự do cho phép tất cả các công dân và người định cư ở Mỹ theo đuổi các mục tiêu của họ trong cuộc sống qua sự làm việc siêng năng và tự chọn lựa, bằng khả năng hơn là bằng địa vị xã hội của mình. ND

thành phố và chính quyền bang cũng giảm đi, và công việc cũng như dịch vụ của chính phủ sẽ phải cắt giảm.

Quan trọng hơn cả, một nền tảng sản xuất mạnh mẽ sẽ là mấu chốt để kích thích các cải tiến công nghệ mà nước Mỹ cần phải có để tiếp năng lượng cho nền kinh tế về lâu dài. Sự thật thì các nhà máy sản xuất và chế tạo có cơ sở ở Mỹ đóng góp hai phần ba về nghiên cứu và phát triển tư nhân của Mỹ. Khi những nhà máy sản xuất và chế tạo này chuyển đến Trung Quốc, họ đã mang theo các chi tiêu về nghiên cứu và phát triển – và kéo đi luôn cả năng lực cải tiến của nước Mỹ.

Lý do thứ tư, và cũng là lý do cuối cùng để nước Mỹ cần phải bảo vệ một cách vững chắc nền tảng sản xuất, là cần phải bảo đảm mối quan hệ tối quan trọng giữa các nhà sản xuất lớn như các tập đoàn Boeing, Caterpillar và General Motors, với tất cả công ty liên quan trong chuỗi cung ứng vật tư chế tạo của Mỹ. Giữ các nhà máy của các ngành công nghiệp nặng này ở lại Mỹ là việc quan trọng bởi vì có rất nhiều các công ty lớn nhỏ phụ thuộc vào hoạt động của các nhà máy này.

Ví dụ, những công ty lớn như AC Delco có trụ sở ở Kokomo và Cummins Engines có trụ sở tại Columbus thuộc bang Indiana, đã cung ứng các sản phẩm như phụ tùng xe hơi và động cơ diesel cho các hãng như GM và Ford. Hàng ngàn các doanh nghiệp vừa và nhỏ ở hàng trăm các thành phố trên nước Mỹ sản xuất và cung ứng các chi tiết và bộ phận đa dụng như các ống cao áp và dây cáp điện, cũng như chế tạo sản phẩm theo đơn đặt hàng như chi tiết nhựa ép bằng máy đùn và các chi tiết gia công chính xác.

Vấn đề ở đây là: Khi các hãng như Dupont hoặc Medtronic chế tạo các sản phẩm của họ ở Trung Quốc, cả hệ thống và công việc làm ăn liên quan tới cung ứng phụ kiện cũng sẽ di chuyển theo. Điều này không chỉ liên quan tới cung ứng hậu cần. Nó còn liên quan tới chính sách bảo hộ: Trung Quốc ép buộc các hãng phương Tây khi thành lập nhà máy trên đất của họ phải sử dụng nguồn lực địa phương, nhằm trợ giúp cho phát triển các nhà cung ứng nội địa. Thực ra, khi phỏng vấn một giám đốc nhà máy cung cấp các linh kiện lắp ráp máy bay của Mỹ ở Thượng Hải, chúng tôi trực tiếp thấy công ty này luôn định kỳ mang các kỹ sư người Mỹ tới Trung Quốc để đào tạo các nhà cung ứng yếu kém của họ nhằm cải tiến chất lượng sản phẩm cho các bộ phận và chi tiết chính xác. Thông qua quá trình này, công ty bản địa có thể thay thế các đối tác Mỹ mà họ đã cùng làm việc trong nhiều năm qua.

Và từ lúc này trở đi, bất cứ khi nào bạn nhìn thấy một công ty lớn như 3M, Cisco, hoặc Ford thiết lập các nhà máy khác ở Trung Quốc, xin hãy hiểu rằng, việc mất công ăn việc làm không chỉ xảy ra đối với các công ty ra đi. Đúng hơn, ở cái phiên bản "Kinh tế giọt nước lan tỏa"[6] của thế kỷ 21 này, thì những mất mát về công ăn việc làm sẽ len lỏi và lan tỏa tới các cơ sở còn lại của nền tảng sản xuất ở Bắc Mỹ, sau đó sẽ đến tất cả lĩnh vực dịch vụ của chúng ta, và cuối cùng, các trung tâm đầu mối sản xuất và chế tạo một thời sôi động như Warren, bang Ohio, và Windsor, bang Ontario, sẽ trở thành những thị trấn ma.

[6] **"Trickle-down economics"**: Quan điểm kinh tế từ thời Đại khủng hoảng cho rằng giúp các doanh nghiệp thì lợi ích sẽ lan tỏa đến người dân. ND

Từ những lý do này, rõ ràng là, công ăn việc làm trong lĩnh vực sản xuất và chế tạo đóng một vai trò tối quan trọng đối với sự thịnh vượng lâu dài không chỉ ở Mỹ mà còn ở châu Âu và Nhật Bản, cũng như phần còn lại của thế giới. Hiển nhiên, những cú nện búa của Trung Quốc vào nền tảng sản xuất của Mỹ đã làm cho nước Mỹ lâm vào hoàn cảnh khó khăn trong việc tạo ra đủ số công ăn việc làm hòng giảm đáng kể tỷ lệ thất nghiệp. Mặc dù Nhà Trắng đã liều mạng sử dụng gói tài chính khổng lồ để kích thích nền kinh tế mũi nhọn, những dòng người thất nghiệp vẫn tiếp tục kéo dài tới hàng dặm. Thưa ngài Tổng thống, ngài có suy nghĩ tại sao lại có tình trạng như thế không?

Thực ra, lý do là ở đây: Việc cố gắng khởi động nền kinh tế của chúng ta bằng cách sử dụng gói kích thích tài chính khổng lồ trong tình trạng thiếu vắng một nền tảng sản xuất sôi động, thì cũng như là cố gắng khởi động một xe ô tô không có bu-gi đánh lửa hay cố chống trượt với bộ lốp xe đã mòn nhẵn. Điều này không thể thành công được. Buồn hơn là, một phần lớn số tiền kích thích này bị rò rỉ chảy ra khỏi nền kinh tế của chúng ta, và số tiền này được dùng để kích hoạt kinh tế của Quảng Châu và Thượng Hải, chứ không kích hoạt kinh tế của Gary và Pittsburgh. Thực tế thì quan điểm của thuyết kinh tế Keynes về chu kỳ chi tiêu tích cực không thể áp dụng và thành công ở Peoria, khi mà có quá nhiều những thứ chúng ta mua không được chế tạo ở đây, và đồng minh thâm hụt thương mại lớn nhất của chúng ta thì không bao giờ đền đáp lại.

Trung Quốc đã lừa dối như thế nào? Chúng ta hãy liệt kê những cách mà họ đã lừa dối

Bây giờ chúng ta đi sâu và phân tích chi tiết hơn về tám Vũ khí Hủy diệt việc làm của Trung Quốc. Hãy bắt đầu từ mạng lưới tinh vi về trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp.

1: Lưỡi hái tử thần của việc trợ cấp xuất khẩu

Nhìn vẻ mặt bề ngoài thì thuật ngữ *trợ cấp xuất khẩu* có vẻ như là vô thưởng vô phạt. Để hiểu vì sao những việc trợ cấp như thế này lại được coi như là lưỡi hái tử thần hay con dao đâm thẳng vào trái tim của bất kỳ doanh nghiệp Mỹ nào, hãy giả định rằng bạn là một doanh nhân Trung Quốc bắt đầu xây dựng một công ty để tham chiến với các nhà máy đang cạnh tranh với mình ở các bang Ohio, Pennsylvania, Michigan, hay Tennessee.

Để khởi động việc thành lập doanh nghiệp của bạn, chính phủ Trung Quốc sẽ cấp cho bạn đất đai miễn phí, năng lượng được trợ giá, và hầu như không có một giới hạn nào cả đối với việc vay các khoản tài chính lãi suất thấp hoặc không có lãi suất. Và nếu bạn gặp rắc rối, bạn sẽ không phải trả lại các khoản vay này cho chính phủ, bởi chính phủ sở hữu và điều khiển toàn bộ các ngân hàng, và ngoài ra đảng Cộng sản Trung Quốc có quyền bổ nhiệm lãnh đạo của các ngân hàng.

Bây giờ, một khi bạn sẵn sàng cho việc xuất khẩu sản phẩm vào Mỹ, bạn sẽ được hưởng một khoản trợ cấp trực tiếp cho mỗi sản phẩm mà bạn bán được - ở mức từ 10 tới 20 xu cho mỗi đô-

la thu được từ bán hàng. Thêm vào đó, khi lợi nhuận bắt đầu được tạo ra, bạn sẽ có đủ tư cách hợp pháp để không phải đóng những khoản thuế thu nhập và thuế bất động sản cao ngất.

Nổi trội nhất trong tất cả các trợ cấp, là việc doanh nghiệp Trung Quốc của bạn sẽ không phải lo lắng gì cả về việc đối thủ cạnh tranh người Mỹ sẽ tấn công bạn ở sân sau. Nếu những doanh nghiệp nước ngoài muốn bán sản phẩm trên thị trường của bạn, họ sẽ bị buộc phải thiết lập các nhà xưởng trên đất Trung Quốc, và hiển nhiên là họ sẽ trở thành đối tác *thứ yếu* của bạn.

Bây giờ khi bạn thấy những gì mà các doanh nghiệp Mỹ đang phải tự thân vận động để đối mặt với việc trợ cấp xuất khẩu của Trung Quốc, như việc một công ty sản xuất tủ lạnh ở Madison, bang Wisconsin, một công ty sản xuất máy giặt ở Clyde, bang Ohio, hay một công ty chế tạo máy xay sinh tố ở Orem, bang Utah, đã có một quãng thời gian rất khó khăn để cạnh tranh với *con Rồng Trung Quốc*, thì bạn có hiểu tại sao lại như vậy không ? Và việc một nhà máy chế tạo máy hút bụi ở Palm City, bang Flordida, một công ty chế tạo các công cụ cầm tay ở New Britain, bang Connecticut, hay một công ty chế tạo nôi trẻ em ở Barington, bang New Jersey, đã phải vất vả cực nhọc như thế nào để đứng vững giữa sóng gió trên đại dương toàn cầu của chủ nghĩa con buôn Trung Quốc, thì đối với bạn điều này có ý nghĩa gì không?

Sự thực, việc tồn tại kéo dài liên tục một hệ thống mạng lưới tinh vi về trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, được biểu hiện như là một trong những bội ước lớn nhất trong lịch sử kinh tế thế giới. Đó là vì khi Trung Quốc tham gia tổ chức Thương mại Thế giới WTO vào năm 2001, họ đã hứa sẽ nhanh chóng loại trừ tất cả các hoạt động trợ cấp bất hợp pháp – cùng với việc họ hứa sẽ loại bỏ mọi hình thức liên quan tới thương mại và mậu dịch bất bình đẳng.

Vâng, thưa ông Trung Quốc Cộng sản, nước Mỹ Dân chủ vẫn còn đợi ông giữ và tôn trọng lời hứa của ông về tự do thương mại. Và, trong khi chúng tôi đang chờ đang đợi, thì các khoản trợ cấp bất hợp pháp khổng lồ của ông vấn tiếp tục giáng một đòn mạnh và công phá ác liệt vào các ngành công nghiệp trọng yếu nhất ở Bắc Mỹ, đó là thép, hóa dầu, giấy, dệt may, bán dẫn, ván ép và máy công cụ. Cái danh sách này dài như những dòng người thất nghiệp ở các thành phố Stockton, bang California; Las Vegas, bang Nevada; Monroe, bang Michigan; và Rockford, bang Illinois.

#2: Cuộc đại chiến mới - Chính sách thao túng tiền tệ của Trung Quốc

Trung Quốc đã can thiệp ở một phạm vi rất lớn nhằm giữ tỷ giá ngoại tệ thấp...Đây chắc chắn là hành động thao túng tiền tệ. Nó cũng như chính sách bảo hộ, và tương tự như việc áp dụng biểu thuế quan thống nhất hay trợ cấp xuất khẩu.

- Martin Wolf, tờ Financial Times

Vấn đề thao túng tiền tệ của Trung Quốc rất quan trọng để nhận biết về những bất lợi xảy ra đối với nền tảng sản xuất Mỹ mà chúng ta sẽ dành cả chương tới để bàn luận. Tuy nhiên, trên cơ sở các số liệu tin cậy và dự đoán, cũng đủ để chúng ta kết luận rằng, đồng Nhân dân tệ nói chung đã bị phá giá một cách thô thiển ở mức khoảng 40%.

Cụ thể hơn, điều này có nghĩa là cứ mỗi một đô-la của sản phẩm mà Trung Quốc bán vào thị trường Mỹ, thì các nhà xuất khẩu Trung Quốc chỉ phải bỏ ra một khoản tương đương là 60 xu. Đây là một sự trợ cấp khổng lồ!

Đồng thời, đối với mỗi một đô-la của sản phẩm mà doanh nghiệp Mỹ nỗ lực bán vào Trung Quốc, họ phải tính giá hơn một đô-la. Ngoài mức thuế quan gián tiếp này, doanh nghiệp sản xuất Mỹ khi xuất khẩu sang Trung Quốc sẽ phải đối mặt với một mức thuế trực tiếp là 30%.

Nhận biết được việc thao túng tiền tệ của Trung Quốc có vai trò tương đương với cả trợ cấp và thuế quan, một phần nào đó giải thích rõ tại sao nhà máy chế tạo dụng cụ cắt gọt ở South Easton, bang Massachusetts hay công ty chế tạo dây an toàn ở Corry, bang Pennsylvania, đã phải khó khăn như thế nào để để cạnh tranh với các công ty tương tự của Trung Quốc ở Thẩm Quyến, Quảng Châu và Thành Đô.

#3: Họ nghĩ rằng nếu không bị bắt thì không phải là ăn cắp

Thế thì giờ đây những hậu quả từ các chiêu thức làm giả, ăn cắp bản quyền và vi phạm quyền sở hữu trí tuệ tràn lan của Trung Quốc đối với nền tảng sản xuất và chế tạo của Mỹ là gì? Vâng, dưới đây là minh chứng tội phạm.

Mỗi khi Trung Quốc đánh cắp công nghệ, thiết kế và quy trình sản xuất từ nước Hoa Kỳ tốt bụng, nó cũng hút đi một ít máu từ những mạch máu của nền tảng sản xuất của chúng ta. Đó là vì, khi một công ty Mỹ muốn khám phá ra một loại thuốc điều trị căn bệnh ung thư, chế tạo ra các ô tô tiết kiệm nhiên liệu, hay phát triển các tấm pin năng lượng mặt trời hiệu quả hơn, thì quá trình khám phá này sẽ tiêu tốn cả tiền bạc và thời gian – nói chung là tốn rất nhiều tiền bạc và thời gian. Nếu kẻ cướp hay kẻ lừa đảo Trung Quốc chỉ đơn giản ăn cắp những hoa thơm quả ngọt từ các sáng chế như thế - mà không đề cập tới hay thể hiện sự tôn trọng đối với quyền sở hữu trí tuệ - thì điều này sẽ chuyển hóa thành một lợi thế về chi phí sản xuất thực cho Trung Quốc.

Để nhận biết về phạm vi và mức độ của lợi thế về chi phí nhờ ăn cắp bản quyền mà các doanh nghiệp sản xuất Trung Quốc hưởng lợi, chúng ta nên biết rằng các công ty dược phẩm như Merck và Pfizer thường dành tới 20% thu nhập cho việc nghiên cứu và phát triển sản phẩm, trong khi đó các công ty về công nghệ như Intel và Microsoft dành khoảng 15%, và các công ty chế tạo xe hơi như General Motors và Ford thì chi ra 5% thu nhập của họ. Như vậy, khi các đối thủ cạnh tranh Trung Quốc sản xuất sản phẩm tương tự của Pfizer như Viagra, sao chép thiết kế mạch bán dẫn của Intel, sao chép phi bản quyền hệ điều hành từ Microsoft, hay thâm nhập vào hệ thống máy tính để ăn trộm thiết kế về loại xe hơi hybrid[7] từ General Motors, bạn thử đoán xem điều gì sẽ xảy ra? Thực sự, thì kẻ cướp bản quyền Trung Quốc đã có thể giảm chi phí một cách đáng kể cho sản phẩm cạnh tranh của anh ta, bởi vì kẻ ăn cắp tài sản trí tuệ này không phải trả cho bất kỳ một chí phí nào liên quan tới nghiên cứu và phát triển.

Và xin bạn cần phải biết điều này: Kẻ cướp Trung Quốc không bao giờ ăn năn hối cải – từ một người buôn bán nhỏ trên các phố ở Thượng Hải mời chào đĩa DVD lậu của bộ phim Harry

[7] Xe vừa chạy bằng động cơ đốt trong vừa chaỵ bằng động cơ điện.

Potter với giá 80 xu, tới giám đốc cao cấp của công ty sản xuất ô tô cỡ bự như Chery Automotive Company, đã ăn cắp cả tên và thiết kế từ công ty mang nhãn hiệu Chevy của Mỹ. Việc thiếu lòng hối hận này tồn tại, là bởi vì, hơn một tỷ người Trung Quốc được sinh ra và lớn lên ở một xã hội trống rỗng luân thường đạo lý, ở đó quyền sở hữu tài sản bị chà đạp, mọi thứ đều thuộc sở hữu của nhà nước. Sự lệch lạc đạo đức và luân lý này liên quan trực tiếp tới Chủ tịch Mao và thời kỳ điên rồ của Cách mạng Văn hóa. Chính những lệch lạc phi luân lý này đã đẻ ra một quan niệm gọi là "Làm bất cứ cái gì có thể để đạt được vị thế tốt hơn". Trong khi thái độ coi thường của việc vi phạm quyền sở hữu trí tuệ của Trung Quốc được các nước hàng xóm châu Á biết rõ, thì các nước phương Tây lại chẳng biết tí gì về nguồn gốc chính trị và văn hóa dẫn tới các hành động phi đạo đức này của Trung Quốc Cộng sản.

#4: Hủy hoại môi trường chỉ vì một vài đồng bạc

Bây giờ chúng ta quay sang vấn đề gây tranh cãi của một trong những Vũ khí Hủy diệt việc làm của Trung Quốc được coi là thiển cận nhất. Điều này liên quan tới việc chính phủ Trung Quốc "Tự bắn vào đầu mình" và sẵn sàng đánh đổi việc hủy hoại môi trường chỉ vì có thể kiếm thêm một vài đồng bạc về lợi thế chi phí sản xuất.

Mặc dù đưa các đạo luật cứng rắn để bảo vệ môi trường vào trong sách giáo khoa, và mặc dù liên tục rao giảng về nhãn mác xanh cho người tiêu dùng phương Tây, nhưng thực tế thì đảng Cộng sản Trung Quốc không tôn trọng và hối lỗi một tí nào đối với những sai lầm của họ, như cách mà họ đang làm với hiến pháp của chính mình, ở đó quyền tự do ngôn luận và tôn giáo được bảo đảm về lý thuyết. Một vị quan chức cao cấp của một trong những nhà máy lớn nhất Trung Quốc, đã nói toạc móng heo với một đồng nghiệp của chúng tôi rằng: "*Nếu như anh hoàn thành công việc, thì có thể được thăng quan tiến chức nhanh chóng - chẳng ai quan tâm đến vấn đề môi trường đâu*".

Để biết về việc hủy hoại môi trường tạo lợi thế cho Trung Quốc như thế nào, giả sử đối với một công ty hóa chất Mỹ ở Cincinnati, bang Ohio, cần phải lắp đặt một thiết bị kiểm soát ô nhiễm phức tạp để ngăn chặn việc các chất thải hóa học chảy vào sông Ohio. Hoàn toàn ngược lại, đối thủ cạnh tranh Trung Quốc ở thành phố Trùng Khánh chỉ đơn giản sử dụng ngay sông Dương Tử như một cái nhà vệ sinh để thải bất cứ cái gì mà họ muốn bỏ đi. Như vậy thử đoán xem công ty nào sẽ chiếm thị phần lớn hơn về thị trường hóa chất quốc tế?

Hay giả sử một cơ sở xuất chế tạo giấy của Mỹ ở Waterford, New York, cần phải lắp đặp nồi hơi ít xả khí thải và đắt tiền ở phân xưởng hơi nước, trong khi đó các đối thủ Trung Quốc không làm gì cả. Điều này dẫn tới giấy sản xuất từ Trung Quốc thì nhiều hơn và công ăn việc làm cho người Mỹ thì ít hơn. Và hậu quả là, ngày càng có nhiều người dân Trung Quốc tự hủy hoại bầu không khí của chính mình.

Thực ra, cái mũi nhọn cạnh tranh "ô nhiễm càng nhiều, giá càng rẻ" của Trung Quốc đâm thẳng vào các nhà máy trong lĩnh vực công nghiệp sản xuất và chế tạo ở Mỹ, bởi những nhà máy này luôn phải đối mặt với chí phí cao nhất về tuân thủ môi trường. Chẳng hạn các công ty như Dow Chemical và U.S. Steel chi phí gấp 10 lần cho việc bảo vệ môi trường so với các đối thủ Trung Quốc như Sinopec Oil và Bao Steel.

Việc Trung Quốc đã hủy hoại môi trường để gia tăng và đẩy mạnh xuất khẩu được minh chứng rất rõ ở dữ kiện trần trụi sau đây: Trong khoảng ba thập kỷ ngắn ngủi để Trung Quốc nổi lên như một công xưởng của thế giới, Trung Quốc cũng đã được biết tới với hai nét đặc thù, đó là: "Quốc gia ô nhiễm nhất hành tinh" và "Quốc gia đóng góp nhiều nhất vào biến đổi khí hậu". Và điều này dẫn tới việc không chỉ các nhân công người Mỹ chịu tác động. Dân chúng Trung Quốc cũng đã phải trả một cái giá quá cao, thể hiện ở việc gia tăng khủng khiếp về bệnh nhân ung thư, nhồi máu cơ tim, tai biến mạch máu não, bệnh về đường hô hấp và da liễu.

Hoàn cảnh khốn khổ của "các cư dân không phải loài người" cũng là thước đo về cấp độ của vấn đề liên quan tới ô nhiễm môi trường sống. Bất kỳ những ai viếng thăm Trung Quốc sẽ nhận thấy rằng cả ở nông thôn và thành thị hầu như vắng bóng chim muông. Những mùa xuân, hạ, thu, đông yên lặng trong một bức tranh phong cảnh nhiễm độc của Trung Quốc.

#5: Làm què quặt và giết hại nhân công lao động để có nhiều lợi nhuận

Cùng với các hoạt động đầu độc sông ngòi và kênh rạch, cũng như việc phá hoại bầu không khí của chính mình, là những hành động tàn sát, ngược đãi, và đầu độc nguồn nhân công lao động, giúp cho Trung Quốc có được một vũ khí cạnh tranh sắc bén. Trong những công xưởng chết người của Trung Quốc bệnh phổi nhiễm bụi silic và suy hô hấp, chân tay bị cắt và thương tật, ung thư các cơ quan chức năng, và ăn mòn da bởi a-xít, không chỉ là những tai nạn nghề nghiệp; đối với hàng triệu công nhân Trung Quốc, tai nạn là điều tất yếu. Dưới đây là trích đoạn từ tờ The New York Times, khéo léo ghi lại một sự thật kinh dị của *Lò Sát Sinh Số 5* [8] như sau:

> *Huyện Đài Nam ... ở phía Nam của Thượng Hải, là thủ phủ sắt thép của Trung Quốc. Có 7000 nhà máy gia công sắt thép ... như chế tạo các bản lề, vỏ ốp bánh xe, nồi và chảo rán, máy khoan, cửa an toàn, hộp dụng cụ, phích nước, máy cạo râu, tai nghe, ổ cắm điện, quạt điện, và bất cứ sản phẩm nào có sử dụng các chi tiết kim loại. Đài Nam, theo tiếng Trung Quốc còn có nghĩa là "Mãi mãi mạnh khỏe", nhưng lại mệnh danh là "thủ phủ chặt chém chân tay" của Trung Quốc. Ngày nào cũng có ít nhất một lần ai đó phải đưa vào cấp cứu ở một trong hàng tá trung tâm y tế chuyên điều trị các bệnh liên quan tới chấn thương bàn tay, cánh tay và ngón tay.*

Thủ phạm chính của việc tàn sát này đó là hệ thống quy định an toàn và sức khỏe quá lỏng lẻo của Trung Quốc; công nhân Trung Quốc phải làm việc vất vả trong điều kiện rủi ro lớn ở mọi ngành công nghiệp, từ vật liệu xây dựng, hóa chất và máy móc, tới ngành luyện kim, nhựa và dệt may. Chỉ riêng rủi ro liên quan tới các hầm lò khai thác than, hàng năm có hàng ngàn công nhân Trung Quốc thiệt mạng, trong khi đó ở Mỹ số nạn nhân ít hơn 50 người.

Đứng trên quan điểm cạnh tranh quốc tế, sự tàn sát ở các cơ sở sản xuất đã hun đúc và tạo ra những gì tởm lợm và rùng rợn nhất của lợi thế cạnh tranh mà Trung Quốc lưu trữ trong kho vũ khí của họ – và thành ngữ *máu, mồ hôi và nước mắt* chưa bao giờ mang một ngữ nghĩa chính xác và đúng đắn như khi nó được đặt ở nhà xưởng mồ hôi và "nhà xưởng máu" của Trung Quốc.

---

[8] Lò sát sinh số 5: Slaughterhouse-Five, một tiểu thuyết châm biếm của Kurt Vonnegut về Chiến tranh Thế giới lần thứ II.

#6: Một quả bom neutron về hạn chế xuất khẩu

Thế còn thứ Vũ khí Hủy diệt việc làm thứ sáu mà người ta gọi là “Hạn chế xuất khẩu” là cái gì vậy? Để biết được vì sao Tổ chức Thương mại Thế giới lại thẳng thừng ban lệnh cấm các hạn chế đó – và tại sao những hạn chế về xuất khẩu này lại được xem như là một trái bom neutron[9] ném vào giữa nền công nghiệp nặng của Mỹ - thì chỉ cần nhìn vào một số nguyên liệu thô cụ thể mà Trung Quốc hạn chế xuất khẩu, bằng cách sử dụng định mức nghiêm ngặt đối với hạn ngạch xuất khẩu và áp đặt biểu thuế quan cao tới 70%.

Xếp đầu danh sách về hạn chế xuất khẩu là các nguyên liệu công nghiệp cơ bản như các loại vật liệu và quặng bauxit, than cốc, fluorit, magiê, mangan, silicon carbide, và kẽm. Quặng bauxit dùng để sản xuất kim loại nhôm. Than cốc là nhiên liệu trọng yếu và là chất khử trong quá trình luyện gang thép. Fluorit tối cần thiết cho sản xuất thép và nhôm. Magiê là kim loại kết cấu được sử dùng nhiều thứ ba, chỉ sau thép và nhôm, còn mangan thì được sử dụng bởi các lò luyện thép để tạo ra loại thép chống ăn mòn và chống gỉ. Vật liệu silicon carbide, thì được sử dụng để chế tạo các loại vật liệu gốm dùng cho việc chế tạo hàng loạt các sản phẩm từ áo chống đạn tới các hệ thống phanh đĩa. Còn đối với vật liệu kim loại kẽm thì sao? Nguyên liệu vạn năng này được ứng dụng trong hầu hết mọi lĩnh vực, từ việc mạ thép, tới đúc đồng thau và đồng thiếc, hay được sử dụng như chất tạo mầu cho các loại sơn, và làm chất xúc tác khi chế tạo vật liệu cao su.

Nói cách khác, hầu như chắc chắn tất cả các nguyên liệu thô mà Trung Quốc dự trữ hay hạn chế xuất khẩu đều là những nguyên liệu mang tính chất sống còn đối với ngành công nghiệp nặng và luyện kim thế giới. Điều tất yếu, ở phạm vi thị trường toàn cầu, những hạn chế về xuất khẩu của Trung Quốc đối với các nguyên liệu thô sẽ chuyển hóa sang các vấn đề liên quan tới chi phí và giá cả. Vì thế, đối với nhà máy thép của Mỹ ở Gary, bang Indiana, công ty luyện nhôm của Canada ở Lac Saint-Jean, bang Quebec, công ty công nghệ khuôn đúc của Nhật ở Hiroshima, hay nhà máy chế tạo kính của Đức ở Dusseldorf, thì hậu quả không thể tránh được đó là đối mặt với việc tăng giá toàn cầu cho các nguyên liệu thô đầu vào, và sự suy giảm vị thế cạnh tranh so với các đối thủ từ Trung Quốc.

Với chi phí sản xuất bị xiết chặt thêm một vòng nữa, trong khi các công ty Mỹ và phương Tây phải chịu các chi phí sản xuất cao hơn, thì các đối thủ cạnh tranh Trung Quốc của họ lại nhận được đặc quyền *và* mức giá nội địa được điều chỉnh sao cho họ có lợi thế hơn. Khi phối hợp với nhau, những yếu tố này đã ra một lợi thế khổng lồ về chi phí và giá đối với các đối thủ cạnh tranh ngoại quốc mà các công ty Trung Quốc có được.

Thật hợp lý và đúng đắn khi nhắc lại ở đây rằng, tổ chức Thương mại Thế giới đã công khai cấm mọi hình thức hạn chế xuất khẩu như thế, một cách chính xác hơn, họ xác định đây là một loại lợi thế cạnh thương mại bất bình đẳng. Trung Quốc thì không qua tâm tới điều này. Cả Mỹ và châu Âu cho tới nay vẫn chưa có biểu hiện làm bất cứ cái gì để chống lại những quy định về hạn chế xuất khẩu như thế. Vì vậy kẻ bảo hộ Trung Quốc vẫn ung dung thực thi các hạn chế xuất khẩu phi lý này, và xem đây như là một phương tiện để đạt được quyền kiểm soát mạnh mẽ hơn,

[9] Bom neutron là loại bom hạt nhân cỡ nhỏ, sức công phá yếu nhưng có cường độ phóng xạ hạt neutron cực mạnh gây chết người mà không tàn phá hạ tầng. ND.

giống như như là một miếng võ xiết và chặn cổ họng đối với tất cả các ngành công nghiệp nặng và luyện kim trên thế giới.

#7: Định giá ăn cướp, phá giá, và tổ chức độc quyền đất hiếm

Việc hạn chế xuất khẩu của Trung Quốc dẫn tới hậu quả và những tình trạng tồi tệ đối với các ngành công nghiệp nặng và luyện kim thế giới, nhưng đây chỉ là một nửa của câu chuyện mà thôi. Còn nửa kia của câu chuyện thì liên quan tới việc hạn chế xuất khẩu một loại vật liệu được sử dụng ở một phạm vi rộng lớn, mà người ta gọi là "đất hiếm". Vật liệu đất hiếm, với những cái tên lạ tai như cerium, ebrrium, scandium, và terbium, là một phiên bản về công nghệ sản xuất cao cấp của bộ phim "*khi chú chuột nhắt cất tiếng gầm*". Vì sở hữu các tính chất từ tính và phát quang siêu việt, cũng như khả năng truyền dẫn, sản sinh và tích trữ năng lượng, chỉ cần sử dụng một chút vật liệu đất hiếm cũng mang lại hiệu quả rất lớn cho nhiều sản phẩm công nghệ cao.

Chẳng hạn, động cơ trong ổ cứng của máy nghe nhạc iPod, hệ thống pin dùng trong chiếc xe hơi hybrid của nhà hàng xóm, hay các tấm pin năng lượng mặt trời mà bạn dự tính lắp đặt cho gia đình mình, tất cả đều ít nhiều sử dụng vật liệu đất hiếm. Cũng vậy, đất hiếm được sử dụng trong các bộ chuyển đổi xúc tác để lọc khí thải xe hơi cho không khí được trong sạch, nó được dùng trong các máy X-quang di động mà bác sĩ sử dụng để chẩn đoán nhanh bệnh lý, hay được sử dụng để chế tạo nguồn laser cho các ứng dụng công nghiệp và nghiên cứu khoa học, và sử dụng để chế tạo các nam châm dùng trong các hệ thống dẫn đường hiện đại mà các máy bay quân sự và thương mại cần phải được trang bị.

Đất hiếm đóng một vai trò quan trọng đối với mọi mặt đời sống của chúng ta, vì thế thật là ớn lạnh khi biết rằng Trung Quốc đã chèn ép một cách hiệu quả thị trường đất hiếm ở nhiều khía cạnh và góc độ. Điều làm chúng ta kinh ngạc về sức mạnh thị trường của Trung Quốc là ở chỗ, dù chỉ sở hữu 1/3 trữ lượng trên thế giới, nhưng hiện nay Trung Quốc chiếm trên 90% thị trường toàn cầu về sản xuất đất hiếm.

Làm sao mà Trung Quốc xoay sở một cách hiệu quả để tạo ra cái mà chỉ có riêng họ sỡ hữu đó là "Cartel độc quyền đất hiếm"? Đó là vì Trung Quốc dùng các thủ đoạn định giá và phá giá cướp giật; đây cũng chính chính là bài học được lấy ra từ giáo trình "Cẩm nang về tổ chức độc quyền Cartel".

Bài học này được bắt đầu từ hơn một thập niên trước đây. Đó là khi một số quan chức cao cấp của đảng Cộng sản Trung Quốc nhận ra được sự giầu có từ nguồn đất hiếm của họ, và Trung Quốc đã bắt đầu đổ hàng đống tiền trợ cấp vào công việc sản xuất đất hiếm. Mục tiêu mà họ muốn đó là biến Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thành một tổ chức độc quyền như OPEC về đất hiếm.

Để xây dựng và phát triển "Cartel độc quyền đất hiếm", các công ty nhà nước khai thác khoáng sản của Trung Quốc đã chủ đích khai thác quá nhu cầu sản xuất, và sau đó cũng chủ đích bán phá giá một khối lượng khổng lồ đất hiếm vào thị trường toàn cầu. Hiệu quả thực tế của việc ồ ạt đưa vào thị trường một lượng sản phẩm cực lớn đó là làm hạ giá toàn cầu xuống thấp hơn mức chi phí sản xuất, và vì thế các đối thủ cạnh tranh nước ngoài bị đẩy ra khỏi cuộc chơi về thị trường đất hiếm.

Thực vậy, một trong những nạn nhân lớn nhất của trò bán phá giá Trung Quốc là một công ty Mỹ ở Denver, bang Colorado, có tên là Molycorp. Đã có thời Molycorp là vua của đất hiếm, và mỏ Mountain Pass của họ ở California là mỏ lớn nhất thế giới. Nhưng trong cuộc tàn sát của Trung Quốc, Molycorp buộc phải đóng cửa mỏ vào năm 2002.

Trong vài năm gần đây, cùng với việc cartel độc quyền đất hiếm được thiết lập vững chãi, Trung Quốc đã chuyển từ giai đoạn I "bán phá giá", sang giai đoạn II "ép giá". Vì đã tiêu diệt thành công các công ty khai thác khoáng sản nước ngoài thông qua việc bán phá giá, cho nên ở giai đoạn "ép giá" này, Trung Quốc bắt đầu đột ngột tăng giá đất hiếm.

Chẳng hạn, bây giờ chúng ta xem xét vấn đề liên quan tới cerium oxide, vật liệu trọng yếu sử dụng trong các pin nhiên liệu và các bộ chuyển đổi xúc tác. Vào năm 2007, thì giá toàn cầu chỉ khoảng 3 USD cho một kg. Thì ở năm 2010, sau khi chính sách hạn chế xuất khẩu của Trung Quốc được thực thi, giá của vật liệu cerium oxide nhảy vọt lên tới 23 USD cho một kg - tăng hơn 7 lần chỉ trong vòng 3 năm.

Còn đối với chất samarium oxide thì như thế nào? đây là loại vật liệu đất hiếm rất quan trọng dùng trong sản xuất các thanh nam châm cực mạnh, và được sử dụng trong trong quá trình xạ trị bệnh ung thư. Giá của vật liệu đất hiếm này đã tăng tới gần 1000%.

Tất nhiên, việc tăng giá phi thường này đã bắt đầu kéo các nhà đầu tư nước ngoài hào hứng trở lại thị trường đất hiếm, (thậm chí công ty Molycorp đã bắt đầu mở lại mỏ). Tuy nhiên, các đối thủ cạnh tranh của Trung Quốc phải đối mặt với một rủi ro rất lớn: Các công ty khai thác đất hiếm sở hữu nhà nước của Trung Quốc có thể lộn ngược cả thùng rượu bất cứ lúc nào, thao túng và làm lũng đoạn thị trường một lần nữa, nhằm phá giá sản phẩm, và lặp lại những gì đã xảy ra trước đây, họ sẽ gạt các công ty như Molycorp ra ngoài thị trường làm ăn về đất hiếm. Không ngạc nhiên là rủi ro thường trực về nguy cơ bán phá giá của Trung Quốc tạo ra hiệu quả cố ý chèn ép sản xuất đất hiếm bên ngoài Trung Quốc, đúng như chính phủ Trung Quốc mong muốn.

Khi phải sử dụng độc chiêu còn lại của chiến lược đất hiếm, Trung Quốc thậm chí thay đổi trò chơi ăn cướp của họ, từ việc đơn thuần chỉ là thao túng về mặt kinh tế, sang các trò chơi rất thực tế, nguy hiểm, đó là thủ đoạn gây sức ép chính trị. Chẳng hạn, một biến cố rất nổi tiếng năm 2010, khi đó Nhật Bản đã phải nhượng bộ và thả thuyền trưởng người Trung Quốc, người mà bị bắt vì cố ý đâm vào tầu bảo vệ lãnh hải của Nhật Bản ở vùng biển gần các đảo Senkaku - vùng lãnh thổ được kiểm soát bởi Nhật Bản, mà Trung Quốc nói là của họ. Tất nhiên, một trong những lý do lớn mà Nhật Bản đã phải nhượng bộ sức ép của người hàng xóm là vì Trung Quốc đã dừng hoàn toàn việc xuất khẩu đất hiếm sang Nhật Bản, nguyên liệu mang tính chất sống còn đối với hoạt động sản xuất trong ngành công nghiệp ô tô và điện tử của Nhật Bản.

#8: Vạn lý Trường thành Bảo hộ

Được xem như là Vũ khí Hủy diệt việc làm cuối cùng, Vạn lý Trường thành Bảo hộ càng ngày càng biểu hiện rõ hơn. Công trình xây dựng hùng vĩ này được xây từ nhiều loại "gạch" sau đây: thuế đánh vào hàng nhập khẩu, hạn ngạch nhập khẩu không rõ ràng, tăng thuế hải quan, các quy định của nhà nước về "Mua hàng Trung Quốc", các hàng rào kỹ thuật đối với kinh doanh và thương mại, và những kiểu cách hối lộ như đút lót để thắng thầu.

Nói theo ngôn ngữ thực thế, thì những bức tường bảo hộ có nghĩa như sau: Trong khi các cơ sở chế tạo máy tính của Trung Quốc ở Thẩm Quyến, các công ty may mặc ở Chiết Giang, hay các nhà máy chế tạo phụ tùng máy bay ở Thượng Hải có thể tự do bán hàng hóa ở thị trường Bắc Mỹ, thì những công ty như thế và các đối thủ cạnh tranh của họ ở San Jose, Mexico City, và Dorval, Quebec, không thể làm điều tương tự, tức là không được tự do bán hàng hóa ở Trung Quốc. Vậy bạn có ngạc nhiên không khi mà nền tảng sản xuất của chúng ta đang phải nằm điều trị ở khoa cấp cứu?

Tổng kết về những lo ngại đến từ Trung Quốc

Khi bạn làm tổng kết về tám Vũ khí Hủy diệt việc làm của Trung Quốc, sẽ thấy kết quả sẽ là hàng triệu công ăn việc làm của Mỹ, Canada, châu Âu, Mexico và châu Á bị mất, và toàn bộ cơ sở sản xuất của phương Tây đã phải quỵ gối gục ngã. Khi các điểm nút liên kết của mỗi vũ khí trong số tám Vũ khí Hủy diệt việc làm của Trung Quốc được kết nối với những dòng người thất nghiệp ở Mỹ, tình trạng trì trệ kinh tế triền miên ở Nhật Bản, khủng khoảng nợ ở châu Âu, và tình trạng bạo loạn ở Mexico, bạn sẽ nhìn thấy một viễn cảnh lớn hơn: Chính sách và chiến lược công nghiệp theo chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ mà Trung Quốc theo đuổi không nằm ngoài các mục tiêu như thống trị hoàn toàn nền sản xuất và chế tạo thế giới, gặm nhấm toàn bộ thị trường toàn cầu, và khuất phục xã hội phương Tây về kinh tế.

Là một giám đốc điều hành của công ty Nucor Steel, ông Dan Dimicco đã dũng cảm nhận xét như sau: "Chúng ta ở trong cuộc chiến tranh thương mại với Trung Quốc đã hơn một thập niên. Nhưng chỉ có họ là những người khai hỏa!". Thậm chí tổng giám đốc luôn khấu đầu lạy của tập đoàn General Electrics, ông Jefferry Immelt, đã có nhận xét trong một dịp bộc bạch hiếm hoi: "Tôi thực sự lo lắng về Trung Quốc, tôi không dám chắc là cuối cùng họ muốn bất kỳ ai trong chúng ta chiến thắng hay ai đó trong chúng ta thành công nữa".

Rõ ràng là, đã đến lúc Mỹ và các đồng minh của mình trong thị trường thương mại tự do và bình đẳng cần phải phản pháo lại đối thủ Trung Quốc. Cũng đã đến lúc các là lãnh đạo của Đảng Cộng sản Trung Quốc cần phải biết một điều: Tổ chức Thương mại Thế giới được thành lập vì một lý do như sau, đó là khuyến khích một nền *thương mại tự do thực sự* và mang lại sự thịnh vượng chung cho *tất cả* các quốc gia trên thế giới. Thông qua việc sử dụng *tám Vũ khí Hủy diệt việc làm*, Trung Quốc đã phá vỡ một cách có hệ thống khuôn khổ của tự do thương mại – thậm chí họ còn liên tục xâm chiếm thị trường Mỹ dưới cái vỏ bọc WTO. Đây là một trong những việc làm bẩn thỉu và đê tiện nhất trong lịch sử kinh tế thế giới. Cái chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ Trung Quốc cần phải bị chặn lại. Nếu chúng ta không làm điều này, thì chờ tới khi nào? Nếu không phải là nước Mỹ, thì quốc gia nào sẽ làm? Như cố Thủ tướng Winston Churchill [10] đã từng nói: "Có thể tin là người Mỹ luôn tìm ra cách để làm cái gì đó đúng đắn, sau khi họ vắt cạn hết các giải pháp khác". Chúng ta cũng đã đến mức này rồi.

---

[10] Winston Leonard Spencer-Churchill (1874-1965) là một nhà chính trị người Anh, nổi tiếng với cương vị Thủ tướng Anh cứng rắn trong Thế chiến Thứ II. ND

5-

Chết bởi thao túng tiền tệ: ngọa hổ, công long

Công nhân Mỹ có thể cạnh tranh hiệu quả trên từng đồng đô-la một với công nhân Trung Quốc. Họ chỉ không thể cạnh tranh khi tỉ giá đô-la với đồng nhân dân tệ bị thao túng.

- Eric Lotke, Chiến dịch vì tương lai nước Mỹ

Nếu tiền là căn nguyên của mọi xấu xa, thì sự thao túng của Trung Quốc đối với đồng nhân dân tệ là gốc rễ sâu xa của mọi lệch lạc trong quan hệ thương mại Mỹ-Trung. Trong hơn một thập kỷ, thâm hụt mậu dịch kinh niên của Mỹ với Trung Quốc đã làm chậm đáng kể tỉ lệ tăng trưởng kinh tế và đẩy tỉ lệ thất nghiệp Mỹ vọt cao. Trung Quốc đã không thể tiếp tục hút cạn sinh lực của kinh tế Mỹ nếu như thiếu những chiếc răng nanh của thao túng tiền tệ.

Trung Quốc thao túng tiền tệ bằng cách cố tình "neo" nhân dân tệ với đô-la Mỹ ở một tỉ giá sâu dưới giá trị thật. Để hiểu tại sao điều này lại phá hoại kinh tế Mỹ, điều cốt yếu cần hiểu là kinh tế bất kỳ quốc gia nào cũng đều chỉ phụ thuộc vào bốn yếu tố: mức tiêu dùng, mức đầu tư kinh doanh, chi tiêu chính phủ và "cán cân xuất nhập khẩu".

Động lực tăng trưởng sau cùng – cán cân xuất nhập khẩu – là quan trọng nhất khi bàn về thao túng tiền tệ, vì nó đo lường sự chênh lệch khi đem tổng doanh số chúng ta xuất khẩu ra thế giới trừ đi doanh số nhập khẩu. Nhận xét đặc biệt dưới đây nhấn mạnh vai trò thiết yếu của cán cân xuất nhập khẩu lên nền kinh tế:

> Khi nước Mỹ chịu thâm hụt triền miên với Trung Quốc, một số phần trăm tăng trưởng kinh tế quan trọng bị bào mòn. Tỉ lệ tăng trưởng bị chậm lại này đến lượt nó lại kéo giảm số công ăn việc làm được tạo ra.

Dĩ nhiên, khi kinh tế Mỹ chịu đựng mức tăng trưởng kém và thất nghiệp cao thì ở đầu bên kia, Trung Quốc là người hưởng lợi. Con rồng Trung Quốc tăng trưởng mạnh, trong khi nước Mỹ suy thoái.

Ngày một già cỗi hơn, chìm sâu hơn trong nợ nần và chậm hơn trong tăng trưởng

Vậy thì thâm hụt mậu dịch của chúng ta với Trung Quốc lớn đến mức nào? Bao nhiêu việc làm đã mất vì "sự lệ thuộc nhập khẩu từ Trung Quốc"? Và tại sao thao túng tiền tệ là lý do chính yếu khiến Hoa Kỳ không thể cải thiện đáng kể thâm hụt mậu dịch? Chỉ có hiểu rõ các câu trả lời mới giúp chúng ta thoát khỏi cái bẫy của thao túng tiền tệ Trung Quốc. Hãy bắt đầu với quy mô thâm hụt mậu dịch của Mỹ.

Xét về con số *tuyệt đối*, Hoa Kỳ nhập khẩu nhiều hơn xuất khẩu với Trung Quốc gần 1 tỷ đô-la mỗi ngày. Đây không phải lỗi đánh máy, *hàng tỷ* chứ không phải *hàng triệu*.

Còn xét về con số tương đối, mức thâm thủng cũng đem lại sự kinh ngạc không kém. Trung Quốc chiếm đến khoảng một nửa mức thâm hụt thương mại về hàng hóa của Mỹ và tròn 75% khi loại bỏ doanh số nhập khẩu dầu mỏ ra khỏi phép tính. Như vậy, suy luận lô-gích từ các thống kê này là:

> Nếu Hoa Kỳ muốn giảm mức thâm hụt mậu dịch, nhằm cải thiện tỉ lệ tăng trưởng và tạo thêm công ăn việc làm, nơi tốt nhất để bắt đầu chính là cải cách tiền tệ với Trung Quốc.

Tương tự, tầm ảnh hưởng thực tế của việc lệ thuộc nhập khẩu từ Trung Quốc lên mức tăng trưởng và tỉ lệ thất nghiệp của Hoa Kỳ cũng làm chúng ta giật mình. Cả thập kỷ vừa qua, mức thâm thủng với Trung Quốc đã lấy mất gần nửa phần trăm tăng trưởng GDP hàng năm của chúng ta. Trong khi con số trông có vẻ không lớn, nhưng nửa phần trăm này đã có tác động tích lũy làm kinh tế nước Mỹ không thể cung cấp hàng triệu việc làm. Giả sử ngay bây giờ, nếu chúng ta có được số lượng việc làm này, *cộng thêm* hàng triệu công việc trong khu vực sản xuất không bị hủy hoại do các thủ đoạn thương mại bất công khác của Trung Quốc, chúng ta sẽ không phải thấy những hàng người thất nghiệp rồng rắn quanh các tòa nhà chính phủ, những khu nhà khóa cửa im ỉm chờ bị tịch thu, và những công xưởng trống trơn đầy cỏ dại ở Mỹ. Thay vào đó, chúng ta hẳn đang bon bon tiến về phía trước.

Như một lưu ý bên lề, những số liệu gây choáng này luôn nhắc chúng ta câu chuyện về Willie Sutton, tay cướp nhà băng khét tiếng. Khi Sutton được hỏi tại sao lại cướp ngân hàng, hắn đã có câu trả lời nổi tiếng, "bởi vì ở đó có tiền". Cũng giống như nhà băng là nơi có tiền, thao túng tiền tệ của Trung Quốc là nơi chúng ta nên kỳ vọng nhất để giảm thâm hụt thương mại và lấy lại phong độ tăng trưởng vững chãi cho nền kinh tế.

Những thời khắc khó khăn của Hoa Kỳ do chính sách neo cứng tỉ giá của Trung Quốc

Như vậy, Trung Quốc đã làm thế nào để thao túng tiền tệ? Họ đã thực hiện điều này hữu hiệu bằng chính sách neo cứng đồng nhân dân tệ với đồng đô-la ở một tỉ quá thấp dưới giá trị thực: khoảng 6 tệ ăn 1 đô-la. Đồng tệ siêu rẻ này đến lượt nó trở thành một thứ trợ cấp hấp dẫn cho các nhà xuất khẩu Trung Quốc, trong khi lại là thứ thuế nặng đánh lên hàng xuất khẩu của Mỹ. Kết cục của chính sách thao túng đồng tiền này, song hành cùng các thủ đoạn thương mại bất công khác như đã được đề cập, đã gây nên căn bệnh thâm thủng mậu dịch mãn tính của Hoa Kỳ mà chúng ta đã mổ xẻ, phân tích ở trên.

Còn đây là chìa khóa cho vấn đề thâm hụt: sự bất cân xứng mậu dịch Mỹ-Trung sẽ không bao giờ tồn tại trong thế giới thương mại tự do, khi mà Trung Quốc thả nổi tự do đồng tiền của mình cũng như bao đồng tiền thả nổi khác trên thế giới như yên Nhật, real Bra-xin, franc Thụy Sỹ, ru-pi Ấn Độ, và đô-la Mỹ.

Trong một thế giới tự do mậu dịch đặc trưng bởi các tỉ giá được thả nổi hoàn toàn, sự bất cân xứng thương mại Mỹ-Trung sẽ không bao giờ hiện diện, bởi vì khi mức thâm hụt tăng lên, giá trị đồng đô-la sẽ giảm tương đối với đồng tệ. Khi đô-la rớt giá, hàng xuất khẩu của Hoa Kỳ sang Trung Quốc sẽ tăng lên, hàng nhập từ Trung Quốc sẽ giảm, và mậu dịch sẽ quay về vị trí cân bằng. Tuy nhiên, bằng cách neo đồng tệ vào đồng đô-la, một Trung Quốc bảo hộ đã làm đảo lộn tiến trình điều chỉnh thương mại tự nhiên này, thậm chí nó còn làm suy yếu cơ cấu mậu dịch tự do toàn cầu vốn dựa trên triển vọng các bên cùng có lợi.

Con Rồng có móng vuốt hạt nhân tuyên chiến kiểu mới

Chính phủ Trung Quốc đã bắt đầu một chiến dịch hiệp đồng tung ra các răn đe kinh tế chống lại Hoa Kỳ, ngụ ý rằng họ có thể thanh lý số trái phiếu Mỹ khổng lồ họ đang nắm giữ, nếu Washington áp đặt các trừng phạt mậu dịch… Được mô tả như là "phương án chiến tranh hạt nhân" trên báo chí nhà nước của Trung Quốc, hành động đó có thể kích hoạt một cuộc sụp đổ đồng đô-la… Nó cũng làm lãi suất trái phiếu chính phủ Mỹ tăng vọt, làm chao đảo thị trường nhà đất và có lẽ sẽ đẩy nền kinh tế Hoa Kỳ vào suy thoái.

- Báo Bưu điện Luân Đôn

Thật là tồi tệ khi mà chính sách thao túng tiền tệ của Trung Quốc đã đẩy kinh tế Hoa Kỳ mắc kẹt ở tốc độ chậm trong khi hủy diệt hàng triệu công ăn việc làm. Còn tồi tệ hơn nữa, "cái chết đến từ thao túng tiền tệ" này lại đe dọa kéo theo "cái chết của chủ quyền chính trị Hoa Kỳ". Tâm điểm của vấn đề là các đe dọa mà những kẻ diều hâu đang điều hành Ngân hàng Trung ương Trung Quốc đưa ra. Chúng gọi đó là "phương án chiến tranh hạt nhân tài chính", và nó bao hàm cả chuyện sử dụng dự trữ ngoại hối khổng lồ của Trung Quốc để làm bất ổn các ngân hàng Mỹ, thị trường chứng khoán, và thị trường trái phiếu.

Để hiểu mối đe dọa của Trung Quốc "đánh gục gã khổng lồ" trên phương diện hệ thống tài chính là đáng tin đến mức nào, sẽ có ích nếu chúng tôi mô tả chi tiết hơn cách Trung Quốc thao túng tiền tệ. Quá trình này bắt đầu khi bạn hay tôi bước vào một cửa hàng như Walmart chẳng hạn và mua một sản phẩm Trung Quốc, sau đó các đồng đô-la này sẽ được di chuyển vượt đại dương. Lúc này, để duy trì chính sách neo chặt đô-la với đồng tệ, Trung Quốc phải nhanh chóng hồi chuyển "số đô-la Walmart" đó của chúng ta quay trở lại Mỹ bằng cách mua tài sản tài chính như trái phiếu chính phủ Mỹ, bất động sản Mỹ, hay các công ty Mỹ; nếu không, áp lực tăng giá sẽ được đặt lên đồng tệ.

Bây giờ là câu chuyện đáng quan tâm nhất về thủ thuật thao túng tiền tệ: trước khi chính phủ Trung Quốc có thể hồi chuyển bất cứ đồng đô-la Walmart nào của chúng ta, họ phải giành quyền kiểm soát những đô-la này từ tay những nhà xuất khẩu Trung Quốc. Điều này đòi hỏi một quá trình xoay vòng được gọi là "trung hòa tiền tệ".

Để trung hòa những đồng đô-la Walmart của chúng ta ra khỏi thị trường nội địa, chính phủ Trung Quốc ép các nhà xuất khẩu trong nước phải mua trái phiếu chính phủ Trung Quốc định giá bằng đô-la Mỹ. Đổi lại việc giao nộp những tờ giấy bạc Mỹ, các nhà xuất khẩu được nhận lãi suất khoảng 4% trên các trái phiếu trung hòa tiền này. Kế tiếp, chính phủ Trung Quốc xoay vòng và tái đầu tư những tờ đô-la này vào trái phiếu chính phủ Hoa Kỳ với lãi suất thấp hơn 2%. Trung Quốc do đó mất 2% hay nhiều hơn về lãi suất cho mỗi đô-la Mỹ được trung hòa, và khoản lỗ lã này lên đến hàng tỷ đô-la.

Câu hỏi là tại sao Ngân hàng Trung ương Trung Quốc sẵn sàng gánh khoản lỗ khổng lồ như vậy? Câu trả lời là bởi vì đảng Cộng sản Trung Quốc quan tâm nhiều hơn đến việc tạo công ăn việc làm để duy trì sự ổn định chính trị và sự toàn trị đất nước so với việc kiếm tiền thực tế. Đó là một trong những điều khác biệt lớn giữa chủ nghĩa tư bản Mỹ thực dụng và chủ nghĩa tư bản nhà nước Trung Quốc đã bị bóp méo qua chủ trương “lợi mình – hại người”. Và đừng bao giờ nghi ngờ rằng trong quá trình thao túng tiền tệ có tổng bằng không này, rất nhiều công ăn việc làm mà Trung Quốc lấy được sẽ bằng đúng số việc làm bị mất đi tại Hoa Kỳ.

Trên thực tế, quá trình thao túng tiền tệ này đã tích lũy được một quỹ dự trữ ngoại hối trên hai nghìn tỷ đô-la Mỹ do Ngân hàng Nhân dân Trung Quốc nắm giữ, mà nay đã nghiễm nhiên trở thành một ngân hàng cho vay cầm cố của người Mỹ. Để hiểu hết ý nghĩa con số gây sốc này, chúng ta nên biết nó còn lớn hơn tổng sản phẩm quốc dân của Ấn Độ hay Canada, và gần bằng nếu so với nước Anh. Nó cũng lớn hơn GDP của cả ba nước Hàn Quốc, Mexico, và Ireland *gộp lại*!

Con số khổng lồ này cũng có nghĩa rằng: Trung Quốc có thể đem quỹ dự trữ ngoại hối của họ mua quyền kiểm soát trong tất cả công ty lớn của Mỹ có niêm yết trên danh sách chỉ số trung bình công nghiệp Dow Jones, gồm cả những gã khổng lồ như Microsoft, Exxon, và Walmart, rồi tiền còn dư lại vẫn đủ để mua cổ phần đa số của Apple, Intel, và Ford. Chính xác là sự tích lũy khổng lồ quỹ dự trữ ngoại hối bằng đô-la Mỹ cho phép đảng Cộng sản Trung Quốc có cơ sở đe dọa “tấn công hạt nhân” hệ thống tài chính Hoa Kỳ. Như He Fan thuộc Viện Khoa học xã hội Trung Quốc đã nói khi đe dọa sử dụng “phương án tấn công hạt nhân” về tài chính, rằng nếu giả sử Trung Quốc bắt đầu bán tháo đô-la, "sự rớt giá thê thảm của đồng đô-la sẽ xảy ra". Và như trích dẫn ở đầu chương đã khéo léo mô tả, sự sụp đổ đồng đô-la “sẽ làm lãi suất trái phiếu Mỹ tăng vọt, làm chao đảo thị trường nhà đất và có lẽ sẽ đẩy nền kinh tế Hoa Kỳ vào suy thoái”.

Trong thực tế đã có bằng chứng rõ cho thấy một chú Sam khúm núm bắt đầu dâng hiến cho Trung Quốc ít nhất một vài chủ quyền chính trị của Mỹ do nguy cơ có thực của phương án tấn công hạt nhân tài chính từ phía Trung Quốc. Thực vậy, lúc này bất cứ khi nào mà Nhà Trắng, Quốc hội hay Đại diện Thương mại Hoa Kỳ lên tiếng đòi xóa bỏ các thủ đoạn thương mại bất công, Trung Quốc liền bắn một phát hỏa tiễn bằng cách đe dọa bán tháo - và trong vài trường hợp có bán tháo thật – dự trữ đồng đô-la. Thực tế, sự tồn tại của mối “đe dọa hạt nhân tài chính” giải thích phần lớn hành vi rụt rè kinh niên đối với Trung Quốc của mấy đời Bộ trưởng Tài chính thập niên vừa qua, từ Hank Paulson dưới thời Bush cho đến Timothy Geithner dưới thời Obama.

Hãy vui lòng hiểu rõ điều này: với thời gian, sẽ cực kỳ ngây thơ cho bất kỳ người Mỹ nào nghĩ rằng chính sách “tống tiền đồng bạc xanh” của Trung Quốc chỉ hạn chế trong các vấn đề

mậu dịch. Một lúc nào đó, các quan chức Trung Quốc có thể sử dụng vũ khí này trên bất cứ vấn đề nào thuộc một số đề tài địa chính trị: từ chuyến thăm Nhà Trắng của Đạt Lai Lạt Ma, thương vụ bán vũ khí cho Ấn Độ cho đến mối xung đột dai dẳng trên bán đảo Triều Tiên, cũng như chuyện nhạy cảm Hoa Kỳ ủng hộ Đài Loan.

Trung Quốc, ngài có thể dành cho chúng tôi tỷ tỷ đô?

Sự thao túng tiền tệ của Trung Quốc không chỉ làm mất mát chủ quyền chính trị của Mỹ. Nó còn làm người Mỹ tự sa vào "cái chết từ sự tiêu hoang". Hãy nhớ: trong quá trình thao túng tiền tệ, chính phủ Trung Quốc phải duy trì cái neo giữa đồng tệ và đô-la, chủ yếu bằng cách mua trái phiếu chính phủ Mỹ. Bằng cách này, người cho vay đến từ Trung Quốc đã giúp các chính khách Hoa Kỳ tài trợ cho mức thâm hụt ngân sách khổng lồ.

Sự kiện Trung Quốc giúp chúng ta tài trợ các chương trình, như chương trình kích thích tài chính hàng loạt của Hoa Kỳ, cũng như cám dỗ về việc in tiền dễ dàng của Cục Dự trữ Liên bang Mỹ không phải là một sự chua chát bình thường. Sau rốt, phần lớn bởi vì mức thâm hụt hút máu với Trung Quốc mà các chính khách Mỹ cảm thấy họ cần tiếp tục mồi nước cho cỗ máy bơm kinh tế bằng các chi tiêu thâm thủng, thậm chí cả khi chúng ta tiếp tục lún ngày một sâu vào nợ nần với một chế độ chuyên chế, bòn rút cạn kiệt từ các nhượng bộ của Mỹ.

Thực tế, toàn bộ quá trình đáng buồn này mà trong đó Trung Quốc đóng vai người cho vay thế chấp của nước Mỹ, là một phần của cuộc "mặc cả với Quỷ" mà Tổng thống Barrack Obama đã mắc phải ngay từ lúc nhậm chức và quên lời hứa sẽ mạnh tay với chủ nghĩa con buôn Trung Quốc. Ở đây, chúng ta cần nhớ rõ rằng trong chiến dịch tranh cử 2008, tại các bang công nghiệp chủ chốt vẫn còn đang do dự như Illinois, Michigan, Ohio, và Pennsylvania, *ứng cử viên tổng thống* Barack Obama đã hứa đi hứa lại rằng sẽ chấm dứt các thủ đoạn thương mại không công bằng của Trung Quốc.

Nhưng từ khi nhậm chức, Bộ Tài chính của Tổng thống Obama, dẫn đầu bởi Timothy Geithner như đã đề cập ở trên, đã từ chối nhiều lần việc quy tội Trung Quốc là quốc gia thao túng tiền tệ. Đáng tiếc là, chính một lời quy tội như vậy sẽ cho phép Hoa Kỳ áp đặt các nghĩa vụ bồi hoàn thích hợp, nhằm loại bỏ một trong các vũ khí quan trọng nhất của chủ nghĩa con buôn Trung Quốc. Nhưng thay cho việc thực thi lời hứa khi tranh cử, Tổng thống Obama đã chọn một cuộc mặc cả nguy hiểm với Quỷ: "Ngài, Trung Quốc, hãy tiếp tục mua trái phiếu của chúng tôi, đổi lại chúng tôi sẽ không áp dụng bất kỳ hành động nào đáng kể để cải cách mậu dịch". Bằng cách này, Tổng thống đã sai lầm khi đặt chính trị và nhu cầu tài chính trước mắt của nội các ông ta lên trên triển vọng phục hồi kinh tế dài hạn của Hoa Kỳ. Đây là sai lầm chết người, bởi vì cho dù có mượn bao nhiêu nghìn tỷ "đô-la Walmart" từ Trung Quốc để ném vào nền kinh tế Mỹ, những đồng tiền kích thích này cũng sẽ không tạo nên khác biệt, cho đến khi nào chúng ta đạt được cải cách tiền tệ tích cực với Trung Quốc.

Hoa Kỳ mắc kẹt trong thang máy kinh tế toàn cầu

Chúng tôi chán rồi. Chính sách con buôn của Trung Quốc đã làm thương tổn phần còn lại của thế giới, không chỉ mỗi nước Mỹ. Nó gây nên một cuộc suy thoái toàn cầu. Trung Quốc muốn được đối xử như một quốc gia đang phát triển, nhưng họ là một gã khổng lồ, là nhà xuất khẩu hàng đầu của thế giới.

- Thượng Nghị sĩ Lindsay Graham (đảng Cộng hòa – bang Nam Carolina)

Quan sát từ trên cao 10.000 mét, việc thao túng tiền tệ của Trung Quốc không chỉ làm tổn hại kinh tế Mỹ. Nó đe dọa xé tan toàn bộ cấu trúc kinh tế toàn cầu và cơ cấu tự do mậu dịch. Vấn đề là ở chỗ: bất cứ khi nào đồng đô-la giảm so với các loại tiền tệ khác như euro, real, won, hay yên – chuyện bây giờ xảy ra thường xuyên – thì đồng tệ cũng rớt giá theo nó. Đến lượt nó, việc rớt giá của nhân dân tệ so với các đồng tiền khác lại cung cấp cho con buôn Trung Quốc một mũi dùi sắc bén hơn chống lại các đối thủ cạnh tranh khắp thế giới, từ châu Âu và Braxin cho đến Nhật Bản và Hàn Quốc. Hệ lụy là nhu cầu xuất khẩu suy giảm đã dẫn châu Âu vào cơn vật vờ kinh tế, cũng như kéo dài thêm sự tăng trưởng uể oải của Nhật Bản vốn đã lê thê cả chục năm nay. Trong khi đó, lạm phát chồm lên ở các quốc gia như Úc và Braxin, do các dòng tiền nóng đầu cơ đổ vào và do sự tăng giá nguyên liệu cơ bản mà có thể truy ngược trực tiếp là do đồng tệ được định giá thấp.

Qua tất cả các điều này – và bất chấp các lời kêu gọi lặp đi lặp lại từ các định chế như Quỹ Tiền tệ Quốc tế và Ngân hàng Thế giới – Trung Quốc đã áp dụng các biện pháp cứng rắn nhất có thể để chống lại cải tổ. Đường lối cứng rắn này xuất phát ngay từ cấp lãnh đạo cao nhất của Trung Quốc; như một câu ngạn ngữ nói: "cá ươn từ đầu xuống".

Ví dụ, hãy xét câu trả lời đầy ngờ vực của Thủ tướng Ôn Gia Bảo trước áp lực đòi định giá lại đồng tệ của các thành viên khác trong khối G-20. Thủ tướng Ôn nói: "Trước tiên, tôi không nghĩ đồng tệ được định giá thấp". Đúng đấy, ngài Ôn, cũng như không khí ở Bắc Kinh thì trong lành, người Tây Tạng mong muốn là một phần của Trung Quốc, người dân được phát biểu tự do ở Thượng Hải, và phi thuyền thăm dò Mặt Trăng của Trung Quốc cho thấy chị Hằng được tạo ra từ phó mát Thụy Sĩ.

Trong thực tế, với các kiểu trả lời vô lý như vậy trước áp lực quốc tế của các lãnh đạo đảng Cộng sản Trung Quốc, thật khó để nói việc chối bỏ mình đang thao túng tiền tệ của Trung Quốc là giống với bi kịch Shakespear hay hài kịch của Molière. Sau cùng, trong số các quốc gia hưởng lợi từ một đồng nhân dân tệ mạnh hơn, Trung Quốc là nước hưởng lợi nhất.

Đầu tiên, một đồng tệ mạnh lên sẽ khắc phục lạm phát đang gia tăng nhanh chóng ở Trung Quốc, vì một đồng tệ mạnh sẽ hạ nhiệt giá dầu, nguyên liệu, và vô số chi phí đầu vào mà Trung Quốc cần để vận hành các nhà máy. Như một phần thưởng chống lạm phát quan trọng, một đồng tệ mạnh cũng nhanh chóng chặn đứng các dòng tiền nóng đầu cơ đang thổi phồng cả thị trường chứng khoán và bong bóng nhà đất Trung Quốc.

Điều quan trọng nhất là đồng tệ mạnh sẽ cải thiện đáng kể sức mua của người tiêu dùng nghèo khó ở Trung Quốc. Bằng cách này, cải cách tiền tệ sẽ làm Trung Quốc ít phụ thuộc hơn

nhiều vào mức xuất khẩu ra thị trường thế giới – một điểm yếu được mô tả như gót chân Achilles của mô hình tăng trưởng Trung Quốc.

Không may, các lãnh đạo Trung Quốc từ chối chấp nhận lý lẽ thuyết phục của thông điệp này. Thay vào đó, họ bảo vệ quan điểm không khoan nhượng bằng tuyên bố rằng đồng tệ mạnh lên sẽ hủy hoại nền kinh tế Trung Quốc do xuất khẩu sẽ giảm mạnh. Nhưng đó cũng là một cách khác để nói phương thức duy nhất giữ Trung Quốc tiếp tục phát triển là bằng cách làm nghèo đi phần còn lại của thế giới. Đây cũng rất có thể là thông điệp cho thấy một trong những mục tiêu quân sự và chiến lược lâu dài của Trung Quốc chính là làm nghèo phần còn lại của thế giới và đặc biệt là làm suy nhược nền kinh tế và nền tảng sản xuất của Mỹ.

6-

Chết bởi những doanh nghiệp Mỹ phản bội: Khi màu xanh đô la che lấp màu cờ Mỹ

General Electric có kế hoạch ném hơn 2 tỉ USD vào Trung Quốc từ nay đến 2012. Tập đoàn này tiếp tục chuyển các nhà máy từ Mỹ sang Trung Quốc và tạo ra hơn 1000 việc làm mới… Tháng vừa rồi, GE đã quyết định đóng cửa nhà máy bóng đèn tại Virgina và chuyển 200 việc làm đó đến Trung Quốc.

—London's *Daily Mail*

Không có danh dự trong đám trộm cắp – và không có lòng yêu nước trong các công ty Mỹ. Đó là thông điệp rất rõ ràng mà các công ty như General Electric, Caterpillar, và Evergreen Solar đang chuyển đến người dân Mỹ trong những ngày này, bằng hành động đóng cửa các nhà máy già cỗi tại Hoa Kỳ và khai trương các nhà máy sáng bóng, công nghệ hiện đại nhất tại vùng đất của Rồng. Bằng cách tháo chạy qua Trung Quốc, những con chuột Lemmut phản bội này không những đẩy đất nước của họ đến bên bờ vực thẳm mà còn ký vào một bản cáo tử cho chính công ty họ. Trước kia đâu có vậy.

Đầu thế kỷ này, khi Trung Quốc lần đầu tiên gia nhập tổ chức thương mại thế giới WTO và bắt đầu mang tư tưởng con buôn tấn công vào nền tảng sản xuất của Hoa Kỳ, các giám đốc doanh nghiệp Hoa Kỳ đã chung vai sát cánh cùng công nhân phản đối mạnh mẽ các điều khoản thương mại không công bằng của Trung Quốc. Tuy nhiên, những lời cảnh cáo nghiêm khắc đó của liên minh doanh nghiệp – người lao động đã rơi vào các lỗ tai điếc trong bộ máy Nhà Trắng có tư tưởng cứng nhắc dưới thời ông Bush, những kẻ không phân biệt được sự khác biệt nghiêm trọng giữa thương mại tự do có lợi cho tất cả và thương mại bất công chỉ có lợi cho Trung Quốc.

Bây giờ, một thập kỷ sau, liên minh giữa những doanh nghiệp và lao động Hoa Kỳ đã chết giống như những người đấu tranh vì dân chủ trên quảng trường Thiên An Môn. Trong bài toán chính trị mới, với mỗi việc làm của người Mỹ và mỗi nhà máy được chuyển sang Trung Quốc, những tổ chức mệnh danh "Mỹ" như Bàn tròn Kinh doanh, Hiệp hội Quốc gia các nhà chế tạo, và Phòng Thương mại Hoa Kỳ cũng bị biến từ các nhà phê bình gay gắt thành những kẻ biện hộ ngoan ngoãn cho một nước Trung Quốc mang tư tưởng con buôn và bảo hộ mặc sức làm gì thì làm với kinh tế Mỹ và công nhân Mỹ.

Cái trớ trêu trong sự phản bội của các doanh nghiệp Mỹ là ở chỗ: trong quá trình giúp đỡ Trung Quốc tàn phá nền tảng sản xuất của nước Mỹ, đa số các doanh nghiệp phản bội này cũng đang tàn phá tương lai của chính công ty mình. Họ đang làm như vậy bằng cách dâng hiến cho Trung Quốc không chỉ những công nghệ hiện tại mà còn cả khả năng sáng tạo ra công nghệ mới.

Để hiểu vấn đề tại sao lại như vậy, tại sao nhiều giám đốc doanh nghiệp Mỹ sẵn lòng để cho sự tôn thờ đồng đô la xanh che khuất mầu cờ đỏ trắng xanh của nước Mỹ, trước hết chúng ta phải hiểu và phân tích "Ba làn sóng chuyển dịch ra nước ngoài" mô tả đặc tính của cuộc di tản hàng triệu việc làm từ Mỹ sang Trung Quốc.

Làn sóng chuyển dịch thứ nhất: Công xưởng Trung Quốc thức dậy

Làn sóng chuyển dịch ra nước ngoài đầu tiên bắt đầu chậm rãi ngay sau khi Đảng cộng Sản mở cửa "Thiên Đường Nhân công" của Trung Quốc cho phương Tây vào năm 1978. Nó được biết đến với tên gọi "Cải cách theo thị trường", tước bỏ một cách hữu hiệu các lợi ích về y tế và hưu trí đi cùng quyền lợi về điều kiện an toàn lao động và thu nhập tương đối khá khỏi tay công nhân – trong khi vẫn duy trì sự thống trị trớ trêu đối với nền kinh tế Trung Quốc của các công ty nhà nước và các nhà hoạch định trung ương của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Không phải ngẫu nhiên mà trong vài thập kỷ, các công ty phương Tây như Mattel, Reebok, và Schwinn bắt đầu sản xuất ra ngày càng nhiều các sản phẩm giá trị thấp, thâm dụng lao động như đồ chơi, giày thể thao, xe đạp – bằng nhân công giá rẻ của Trung Quốc.

Chính trong làn sóng chuyển dịch này, mô hình hợp đồng lao động khắc khổ phổ biến ở Trung Quốc ngày nay đã được hoàn thiện. Trong các công xưởng, các nam nữ thanh niên trẻ (và không ít trẻ em) mới từ nông thôn ra, ký các hợp đồng ràng buộc hà khắc mà họ không đủ trình độ để hiểu. Họ làm việc vai kề vai trong các xưởng máy đông nghẹt, nóng, và dơ bẩn, từ 12 đến 16 giờ một ngày. Họ ăn và ngủ trong các khu ký túc xá chật chội thường bị chắn bởi song sắt cửa sổ hoặc vây bởi hàng rào trong khu vực công ty. Nếu họ cố trốn thoát, họ sẽ bị đánh đập. Nếu họ định tổ chức đình công, họ sẽ bị đánh đập và sau đó sa thải.

Đó thật sự là những nô lệ lao động thời hiện đại, làm việc chỉ với 40 xu 1 giờ nhưng vẫn làm ra các đồ chơi cho trẻ con chúng ta hài lòng, đúc những đế giày đẩy bước chúng ta đang đi, và may những chiếc áo chúng ta đang mặc. Một sự thật đau khổ trong chuỗi dây xích vô tận ràng buộc những người nhân công này với "Thế giới Dickens kiểu Trung Quốc", là nhiều người vẫn thấy hạnh phúc hơn trong sự nghiệt ngã đó, bởi vì dù các công xưởng của Rồng có tồi tệ đến đâu, chúng vẫn còn hơn cuộc sống của người nông dân nghèo.

Làn sóng thứ hai: Nếu bạn không thể đánh bại được họ thì hãy theo họ

Làn sóng thứ hai bắt đầu ngay khi Trung Quốc tham gia vào Tổ chức Thương mại thế giới năm 2001 và bắt đầu tấn công trực diện vào nền tảng sản xuất Mỹ bằng "Vũ khí hủy diệt việc làm" như trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp và thao túng tiền tệ. Trong vòng vây của các nhà máy Trung Quốc, ngày càng nhiều giám đốc doanh nghiệp Mỹ nhận ra rằng: nếu tận dụng ưu thế mạng lưới trợ cấp bất hợp pháp tinh vi cho hàng xuất khẩu, họ có thể sản xuất giá rẻ hơn trên đất Trung Quốc so với Mỹ, và nếu họ không làm thì các đối thủ của họ chắc chắn sẽ làm. Các doanh

nghiệp Mỹ nhận ra sự thật trong câu nói nổi tiếng " Nếu bạn không đánh bại được Trung Quốc, hãy theo họ". Ngay sau đó, làn sóng chuyển dịch thứ hai mạnh lên thành Tsunami.

Rất quan trọng để nhấn mạnh rằng trong làn sóng thứ hai này, mục tiêu cơ bản của các nhà kinh doanh Mỹ không phải là bán hàng cho 1,3 tỉ người tiêu dùng nghèo đói tại thị trường Trung Quốc. Đó là sản xuất để xuất khẩu ra phần còn lại của thế giới – bao gồm *bán ngược lại* cho nước Mỹ. Một điều rõ như pha lê ở đây là, các giám đốc kinh doanh Mỹ tin rằng cái mà họ tận dụng được trong làn sóng này không chỉ là nhân công rẻ mạt (một vài nước như Bangladesh, Campuchia và Việt Nam cũng có nhiều lao động rẻ). Mà họ bị cám dỗ bởi những thủ đoạn thương mại không công bằng, điều khoản môi trường, an toàn lao động lỏng lẻo, và chế độ trợ cấp xuất khẩu giả tạo. Nếu chính phủ Mỹ không xóa bỏ các thủ đoạn thương mại không công bằng của Trung Quốc (bộ máy của Bush có những nỗ lực quý giá nhưng nhỏ bé trong trong cuộc phong tỏa này), thì ít ra là các cổ đông, giám đốc kinh doanh (không phải cả công nhân) của các công ty này vẫn thấy có lợi khi dịch chuyển sản xuất của họ đến Trung Quốc.

Làn sóng thứ ba: Ảo tưởng lớn về 1,3 tỉ người tiêu dùng

Làn sóng thứ ba và nguy hiểm nhất về quy mô trong chuyển dịch ra nước ngoài của Mỹ hiện đang xảy ra. Nó được kết hợp bởi một phần nhân công rẻ trong làn sóng thứ nhất và một phần lòng tham về lợi thế sản xuất tại Trung Quốc trong làn sóng thứ hai. Nhưng xa hơn trong sự thúc đẩy đầy ma lực trong làn sóng thứ ba là ảo tưởng của các nhà điều hành doanh nghiệp Mỹ về cơ hội lớn sắp đến với họ trong khả năng tiếp cận 1,3 tỉ người tiêu dùng đang cư ngụ tại nước đông dân nhất thế giới này. Làn sóng này rõ ràng là nguy hiểm nhất bởi vì nó bị dẫn dắt bởi ảo tưởng là phần lớn người tiêu dùng Trung Quốc có khả năng mua sắm thích hợp để thúc đẩy thị trường – trong khi thực tế là rất nhiều người nghèo đói. Làn sóng dịch chuyển nguy hiểm này yêu cầu các doanh nghiệp Mỹ muốn bán hàng vào Trung Quốc phải chấp nhận ba điều khoản bảo hộ trong chính sách "Sáng tạo bản địa" của Trung Quốc.

Điều kiện bảo hộ thứ nhất yêu cầu sở hữu thiểu số; các công ty Mỹ phải liên doanh với đối tác Trung Quốc và sở hữu không quá 49% doanh nghiệp. Rõ ràng là, điều khoản này làm công ty Mỹ mất quyền kiểm soát doanh nghiệp. Sau đó là, điều kiện này cho phép đối tác sở hữu đa số (thường là các công ty nhà nước) quyền được truy xuất bất cứ thông tin nào của liên doanh, bao gồm các bí mật thương mại.

Điều khoản bảo hộ thứ hai là một trong những vi phạm trắng trợn của Trung Quốc về quy định tự do thương mại; điều khoản này yêu cầu *bắt buộc chuyển giao công nghệ*. Có nghĩa là các công ty Mỹ bắt buộc giao nộp sở hữu trí tuệ cho các đối tác Trung Quốc như một điều kiện để gia nhập thị trường. Hiệu quả thực của điều khoản này là tạo sự thuận tiện cho việc phổ biến nhiều công nghệ khác nhau không chỉ trực tiếp đến các đối tác Trung Quốc mà còn tới chính phủ Trung Quốc và các đối thủ Trung Quốc tiềm tàng khác. Với việc đầu hàng chấp nhận điều kiện này, trong thực tế, các công ty phương Tây đã tự tạo ra các đối thủ cạnh tranh ở Trung Quốc chỉ trong nháy mắt.

Điều khoản thứ ba là bàn tay con buôn trong trong cái vỏ bọc bảo hộ của điều khoản thứ hai bắt buộc chuyển giao công nghệ. Nó cũng *bắt buộc xuất khẩu các cơ sở nghiên cứu và phát triển của phương Tây vào Trung Quốc* – thêm một vi phạm nghiêm trọng nữa về quy định tự do thương mại của WTO. Đây là nhát cắt tàn nhẫn nhất, tương đương với bán ngô giống của Mỹ. Như tất cả các nhà kinh tế nói, chính nghiên cứu và phát triển tạo ra sự sáng tạo công nghệ cần thiết để tạo ra việc làm mới. Nếu nghiên cứu và phát triển đó và sự sáng tạo đó xảy ra tại mảnh đất Trung Quốc mà không phải tại Mỹ, bạn đoán xem nước nào sẽ gặt hái được miếng to, ngon nhất trong cái bánh tạo ra việc làm mới?

Đến đây đã quá rõ tại sao các công ty Mỹ nào đầu hàng ba điều khoản bảo hộ của chính sách sáng tạo bản địa sẽ đảm bảo hủy hoại chính họ. Một khi mà công ty Mỹ giao nộp quyền kiểm soát, công nghệ hiện tại, và khả năng phát triển công nghệ tương lai, thì vấn để chỉ còn là thời gian khi các công ty Trung Quốc "xơi" công nghệ đó và sử dụng nó để tự quay lại cạnh tranh với công ty Mỹ - không chỉ ngay chính trên đất Trung Quốc mà còn trên thị trường toàn cầu. Bằng cách này, các công ty Mỹ trả giá đất cho bài học là sự hấp dẫn của 1,3 tỉ người tiêu dùng Trung Quốc chỉ là ảo tưởng trong tiếng còi báo động hơn là những đồng đô la thực sự . Cũng bằng cách này, " chết bởi các doanh nghiệp phản bội" biến thành sự tự sát của các doanh nghiệp.

Câu chuyện về hai đất nước và bốn công ty

Để cung cấp góc nhìn riêng cá nhân về vấn đề này, chúng ta hãy xem xét các hoạt động của bốn tập đoàn lớn tại Trung Quốc và tổng giám đốc của họ. Westinghouse, kẻ nghờ nghệch nhất; General Electric, kẻ tâm thần nhất; Caterpillar, bộ mặt điển hình cho sự cám dỗ của chủ nghĩa con buôn Trung Quốc; và Evergreen Solar, từng là niềm "Hy vọng Xanh vĩ đại" của chính quyền Obama và bây giờ là điểm cảm thán cho sự thất bại của các chính khách Hoa kỳ trong việc bảo vệ cộng đồng doanh nghiệp của chúng ta trước sự xâm lược của Trung Quốc.

Suy nghĩ ảo tưởng phân hạch của Westinghouse

Westinghouse Electric đã chuyển giao hơn 75.000 tài liệu cho khách hàng Trung Quốc theo cam kết phần khởi đầu của việc chuyển giao công nghệ với hy vọng là bảo toàn được vị trí trong thị trường hạt nhân phát triển nhanh nhất này. . . Jack Allen, Chủ tịch Westinghouse tại châu Á [nói] công ty "không có đảm bảo nào"về vai trò của mình tại Trung Quốc khi bốn lò phản ứng hạt nhân AP 1000 hoàn thành.

--Financial Times

Giống như Frodo[11] không thể chống lại sự cám dỗ của chiếc nhẫn chết người, Westinghouse rõ ràng là không thể cưỡng lại được thị trường điện hạt nhân Trung Quốc. Chúng ta biết rằng: Thị trường hạt nhân Trung Quốc là thị trường lớn nhất và phát triển nhanh nhất trên thế giới, với

[11] Frodo Baggins là nhân vật trong phim nổi tiếng "Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn" được đạo diễn bởi Peter Jackson, ra mắt năm 2001. ND

23 lò phản ứng đang xây dựng và có kế hoạch xây dựng 100 hoặc hơn nữa. Nhưng trong khi cố gắng đạt được thị phần đáng kể trong cái thị trường phát triển đó về làm phần thưởng to lớn cho Westinghouse, cách tệ nhất có thể để kiếm phần thưởng đó là làm theo cách mà tổng giám đốc Jack Allen đã làm: chuyển tất cả đến Trung Quốc những gì cần để có thể xây dựng các lò phản ứng mà không cần đến sự trợ giúp của Westinghouse.

Tình hình ngày càng mỉa mai và khôi hài hơn. Trên website công ty, Westinghouse Nuclear đã khoác lác thông tin rằng "gần 50% các nhà máy điện hạt nhân đang hoạt động trên thế giới … đều dựa vào công nghệ của Westinghouse." Ồ, có dễ dàng đoán ra ai là nhà kinh doanh trung thực? Với cách chuyển hơn 75.000 tài liệu đến Trung Quốc, thì gần 50% hoặc hơn thế nữa các lò phản ứng hạt nhân ở Trung Quốc chắc chắn dựa trên công nghệ Westinghouse; nó chỉ là copy công nghệ của Westinghouse.

Sự ngây thơ của Westinghouse thật là ngạc nhiên bởi vì, trong khi nó là công ty của Mỹ, nhưng thực chất do công ty Toshiba của Nhật Bản quản lý. Và rất nhiều công ty Nhật bản đã bị tàn lụi bởi các điều kiện bắt buộc chuyển giao công nghệ và đã có kinh nghiệm với khả năng kinh ngạc của các nhà sản xuất Trung Quốc trong việc học hỏi công nghệ nước ngoài và sử dụng chúng để biến mình thành các đối thủ cạnh tranh nặng ký. Cần xem lại tại sao một nhóm các giám đốc Nhật Bản và châu Âu tự bắn vào đầu mình bằng cách chuyển giao công nghệ tầu cao tốc, tờ *The Wall Street Journal* đã hài hước viết:

Khi các công ty Nhật Bản và Châu Âu tiên phong trong việc xây dựng đường sắt cao tốc đồng ý sản xuất toa tàu tại Trung Quốc, họ đã nghĩ đến việc tiếp cận vào thị trường mới đang bùng nổ, những hợp đồng đáng giá hàng tỉ đô-la và tạo dấu ấn trong hệ thống đường sắt tham vọng nhất trong lịch sử. Những gì họ không lường được là họ phải cạnh tranh với các công ty Trung Quốc lục địa đã tiếp nhận công nghệ và quay trở lại cạnh tranh với họ chỉ vài năm sau.

Mãnh hổ Caterpillar khấu đầu trước con Rồng đỏ

Bây giờ hãy xem hai mẩu tin gần đây. Đặt chúng cạnh nhau cho ta thấy tóm tắt chiến lược toàn cầu Caterpillar: Đóng cửa nhà máy tại Mỹ và mở cửa nhà máy tại Trung Quốc.

Caterpillar vào hôm Thứ ba đã thông báo có kế hoạch sa thải hơn 2.400 công nhân tại năm nhà máy tại Illinois, Indiana, và Georgia khi công ty chế tạo thiết bị hạng nặng này tiếp tục cắt giảm chi phí do nền kinh tế thế giới suy giảm…. Vì tình hình xấu đi, Caterpillar trong tháng giêng đã tuyên bố sẽ cắt giảm 20.000 việc làm.

—Huffington Post

Trong suốt ba thập kỷ qua, Caterpillar phát triển từ một văn phòng bán hàng tại Bắc Kinh thành công ty có mặt mọi nơi trong nước như ngày nay – bao gồm mười một cơ sở sản xuất, ba trung tâm nghiên cứu và phát triển, chín văn phòng, và hai trung tâm hậu cần và kho vận.

—Jiming Zhu, Phó Chủ tịch, Caterpillar

Chiến lược của mãnh hổ Caterpillar bị cuốn theo dòng chảy ngược mạnh mẽ của các thủ đoạn thương mại không công bằng, lôi theo các công ty như Caterpillar ra khỏi lãnh thổ Mỹ. Để thấy sức hút bẩn thỉu của dòng chảy ngược này, hãy xem quyết định công ty sản xuất máy xúc cỡ nhỏ bán vào thị trường Trung Quốc ở Ngô Giang, thay vì ở Peoria, Illinois. Caterpillar chọn mảnh đất và công nhân Trung Quốc bởi vì nếu sản xuất máy xúc cỡ nhỏ trong nội địa Mỹ và xuất khẩu sang Trung Quốc, họ sẽ đối mặt với mức thuế bảo hộ cao tới 30%.

Nhưng đó không phải là tất cả. Mãnh hổ Caterpillar sẽ còn đối mặt một vật cản nữa, mức thuế con buôn dưới dạng định giá thấp đồng nội tệ ở mức khoảng 40% so với giá trị thực. Hai mức phí và thuế của con buôn ăn xin này làm cho nhiều công ty Mỹ không thể tính đến việc sản xuất ở Mỹ rồi xuất khẩu vào Trung Quốc.

Tổn thương lớn nhất trong quyết định di chuyển này là Caterpillar không chỉ là biểu tượng của nước Mỹ. Nó đã từng là nguồn chính tạo ra việc làm và thu nhập cho các bang miền trung-tây nước Mỹ hơn một thế kỷ qua. Sự chấm dứt sản xuất của nhà khổng lồ tại Peoria thực sự là thảm họa của nước Mỹ.

Và bây giờ đây là mẩu tin đáng để cười hết cỡ: Ngay cả khi Caterpillar đã sẵn sàng tạo ra nhiều việc làm tại Trung Quốc để sản xuất máy xúc cỡ nhỏ và đẩy hàng ngàn người Mỹ vào danh sách thất nghiệp, nó đã giang hai tay nắm lấy lợi ích của chương trình kích thích tài chính của bộ máy Obama. Ôi! Điều đó làm ta buồn nôn.

Evergreen Solar chuyển năng lượng tương lai của chúng ta đi để lấy mấy thỏi bạc

Nếu chúng ta không thể đánh bại Trung Quốc và không thể thuyết phục chính phủ Mỹ hiểu chúng ta đang đối đầu với cái gì, tốt hơn hết hãy theo họ. Đó là những gì Evergrenn Solar đã quyết định thực hiện: di chuyển nhà máy chế tạo và lắp ráp pin năng lượng mặt trời tại Devens – Massachusetts sang Vũ Hán – Trung Quốc

—Manufacturing & Technology News

Hãng Evergreen Solar là hãng sản xuất ra một số tấm pin năng lượng mặt trời có hiệu suất cao nhất thế giới. Nếu chúng ta phải tin tổng thống Barack Obama, thì chắc chắn là các công ty như Evergreen Solar được coi là nguồn tạo ra việc làm mới tốt nhất của nước Mỹ. Trong thời đại suy giảm nguồn cung cấp dầu mỏ và sự nóng lên toàn cầu, chẳng phải ngành "công nghiệp xanh" là một trong những ngành tạo ra tăng trưởng việc làm mạnh nhất hay sao?

Tuy nhiên, nếu chúng ta tin vào ngài Rick Feldt Tổng giám đốc Evergreen thì công ty của ông ta đã làm hết sức có thể để thuyết phục bộ máy Obama giúp Evergreen giữ lại các dây chuyền sản xuất tại Massachussets. Ông Feldt đã làm đến mức phải đến Washinton để van nài các quan chức cao cấp như Bộ trưởng Năng lượng Steven Chu và Bộ trưởng Thương mại Gary Locke làm gì đó chống lại các biện pháp trợ cấp bất hợp pháp mà chính phủ Trung Quốc đang đổ

vào ngành công nghiệp năng lượng mặt trời của họ. Nhưng những van xin của Evergreen chỉ rơi vào các lỗ tai điếc.

Vì vậy, khi chính phủ Trung Quốc đề nghị cấp cho Evergreen các khoản vay lãi suất thấp chiếm 65% của chi phí xây dựng nhà máy mới tại Trung Quốc thay vì tại Massachusetts, Tổng giám đốc của Evergreen tin rằng ông đã không có sự lựa chọn khác hơn là chấp nhận 30 thỏi bạc của Trung Quốc và chuyển dây chuyền sản xuất của công ty ra nước ngoài. Ngài Feldt bực tức nói, "Hoa Kỳ vẫn tiếp tục kêu gọi về việc giữ việc làm. Bạn nghe Thông điệp Liên bang của Tổng thống Hoa Kỳ và ông ta nói, 'Tôi muốn giữ lại việc làm tại Hoa Kỳ.' Nói thật là dễ, nhưng làm gì để hiện thực hóa." Điều đó là chính xác, thưa ông Feldt, nhưng Mỹ chắc chắn sẽ tiếc nuối các nhà máy mới của ông đang chuyển sang Trung Quốc.

Trong thực tế, Mỹ, và đặc biệt là bang Massachusetts, sẽ tiếc nuối nhà máy tại Mỹ cùng với 800 công nhân đã từng làm việc trong đó. Vì ngay sau khi hứa hẹn để duy trì sự hiện diện của nhà máy ở Massachusetts, Evergreen thông báo sẽ đóng cửa nhà máy ở bang này. Và đó đúng là nhà máy hiện đại xây dựng 2007, mà người nộp thuế tiểu bang Massachusetts đã bỏ ra 52 triệu USD để hỗ trợ. Và đây là sự xúc phạm cuối cùng: Evergreen cũng sẽ buộc người nộp thuế Mỹ trả tiền cho việc đóng cửa với chi phí 340 triệu USD theo thỏa thuận về việc đóng cửa nhà máy. Không thể nào làm lộn xộn hơn thế nữa.

General Electric: Bạn có thích cái muỗng với cái lưỡi chẻ đôi dối trá không?

Một kiểu làm ăn đang phát triển. Một công ty [nước ngoài] nhượng quyền sở hữu trí tuệ cho doanh nghiệp nhà nước Trung Quốc, và sau đó tất cả bị ép bật ra rìa của thị trường trong nước Trung Quốc và đối mặt với một đối thủ cạnh tranh mới . Không có gì là ngẫu nhiên hoặc là trường hợp các doanh nghiệp nhà nước quá hăm hở và vượt qua giới hạn. Trung Quốc muốn chuyển đổi từ công xưởng quốc tế sang một nền kinh tế tiên tiến, và đang sử dụng sức mạnh thị trường của mình để rút ngắn giai đoạn bằng cách "xơi" sở hữu trí tuệ của người khác.

—John Gapper, Financial Times

Trong ánh đèn pha rọi thẳng vào những Công ty Mỹ phản bội, rất cần thiết để nhìn lại chính công ty đã mở đầu chương này: General Electric. Ít nhất là về mặt ngoài, vũ điệu GE cùng với Rồng không bị chê là canh bạc tệ. GE hiện có hơn 15,000 công nhân (chủ yếu là người Hoa) tại hơn 50 địa điểm ở Trung Quốc, và mỗi năm, nó góp phần tạo ra doanh thu ngày càng tăng từ các hoạt động của mình ở Trung Quốc. Tuy nhiên, GE tiếp tục chịu thiếu hụt doanh thu so với mấy cái hũ vàng mà sự mở rộng ở Trung Quốc đáng ra phải đem lại cho công ty.

Tuy nhiên, vấn đề lớn hơn với GE là hành vi kỳ cục của tổng giám đốc Jeffrey Immelt. Một mặt, Immelt đã buộc tội chủ nghĩa bảo hộ của Trung Quốc đã đi quá xa qua phát biểu "Tôi thực sự lo lắng về Trung Quốc. Tôi không chắc chắn rằng cuối cùng họ muốn bất cứ ai trong chúng ta chiến thắng, hoặc bất cứ ai trong chúng ta thành công."

Mặt khác, Immelt làm tất cả để gây ấn tượng so sánh với Thống soái Pétain của nước Pháp đầu hàng, đã dâng nộp một cách đáng kinh ngạc một loạt các mảng lớn công nghệ mới cho Trung Quốc, để đổi lấy những gì Immelt coi như là sự tôn vinh cao quí và đặc quyền kinh doanh trong nước Cộng hòa Nhân dân. Điển hình cho một trong những thứ đáng lo ngại nhất mà Immelt từ bỏ, là GE chuyển giao toàn bộ phần kinh doanh hệ thống điện tử hàng không toàn cầu của mình chỉ để có thể tham gia vào sản xuất một máy bay chở khách của Trung Quốc. GE cũng đã bàn giao những phần quan trọng của công nghệ công nghiệp quan trọng khác như đầu máy xe lửa, năng lượng gió và các thiết bị chống ô nhiễm môi trường.

Điều này quá thiển cận, như John Gapper của tờ Financial Times đã khẳng định trước đây, bởi vì khi các công ty Trung Quốc nắm bắt được công nghệ hiện tại và công nghệ đang phát triển của GE lại được thực hiện tại các phòng nghiên cứu phát triển đặt trên đất Trung Quốc, GE sẽ bị "đẩy ra rìa" ở thị trường Trung Quốc và thậm chí phải đối mặt với cạnh tranh gay gắt hơn của Trung Quốc trên thị trường quốc tế.

Bài toán chính trị chia để trị

Thay mặt các tổ chức và thành viên ký dưới đây, chúng tôi viết thư này để phản đối mạnh mẽ điều khoản cải cách tiền tệ của Đạo luật Mậu dịch Công bằng HR 2378.

- Thư gửi cho Quốc hội của 36 công ty và tập đoàn

Không chỉ các nhà sản xuất chế tạo như Caterpillar, General Electric và Westinghouse đã phản bội nước Mỹ. Như trích đoạn trong thư gửi đến Quốc hội ở trên đã minh họa, nhiều công ty khác của Mỹ và các ngành công nghiệp được hưởng lợi ngắn hạn từ mối quan hệ ký sinh giữa Trung Quốc với Hoa Kỳ đã đổi lập trường trong cuộc tranh luận về Trung Quốc. Trong thực tế, mỗi khi chủ đề cải cách thương mại với Trung Quốc được đưa ra, các công ty này đều ló mặt ra phản đối ngay.

Chỉ cần xem xét các hiệp hội nông nghiệp có quyền lực như Hiệp hội Đậu tương Mỹ, Viện Thịt Hoa Kỳ, Hiệp hội Tinh chế Ngô, và Hội đồng xuất khẩu Gia cầm và Trứng Hoa Kỳ. Họ thường xuyên phản đối các cải cách thương mại mang tính xây dựng với Trung Quốc bởi vì họ lo sợ mức thuế trả đũa. Trong khi sợ hãi như vậy có thể xem là chính đáng, nó không phải là lý do để tiến hành vận động hành lang gây tổn hại vật chất đến lợi ích rộng hơn của Hoa Kỳ và các công nhân khi Mỹ đang cố gắng đương đầu với một trong những tình huống kinh tế khó xử tồi tệ nhất mà đất nước này đã từng phải đối mặt.

Một phần quan trọng thứ hai của liên minh ủng hộ Trung Quốc "chia để trị" ngay trên đất Mỹ bao gồm các hội bán lẻ như Hiệp hội May và Giày Mỹ, Liên đoàn Bán lẻ Quốc gia, và Hiệp hội Sản xuất đồ Thể thao. Họ lo ngại giá cả sẽ tăng và gây thiệt hại nặng cho lợi nhuận của họ nếu Trung Quốc phải thực hiện các bước như nâng giá đồng tiền và loại bỏ trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp của mình. Những gì các nhóm này không hiểu và nhiều công dân Mỹ vẫn chưa nắm bắt là: cơn lũ hàng hóa giá rẻ giả tạo của Trung Quốc mà hiện đang đẩy nước Mỹ ra khỏi thị trường mới

chỉ là khoản đặt cọc cho nạn thất nghiệp hiện tại và tương lai của đất nước này. Hơn nữa, nhiều người Mỹ thất nghiệp hơn có nghĩa là sức mua của người tiêu dùng giảm và ít doanh thu hơn cho các nhà bán lẻ Mỹ trong dài hạn.

Và đây là một nhóm vận động hành lang đặc biệt gây phiền hà: Phòng Thương mại Mỹ tại Thượng Hải. Nhóm này lần gần đây nhất được biết là vận động hành lang chống lại các quy định quan trọng trong một dự luật về Trung Quốc. Dự luật này đề xuất tăng cường quyền được bảo vệ an toàn của công nhân Trung Quốc và do đó cho người lao động Mỹ một cơ hội tốt hơn để cạnh tranh.

Tất cả các nhóm kinh doanh Mỹ và giám đốc công ty hiện nay đang có hoạt động kinh doanh với Trung Quốc cần phải đọc biến thể bài thơ nổi tiếng của John Donne: Không có doanh nghiệp Mỹ nào là một hòn đảo riêng của họ; mỗi doanh nghiệp là một phần của đất nước này, một phần của nền kinh tế rộng hơn. Nếu một công việc bị xóa đi bởi chủ nghĩa con buôn Trung Quốc, nước Mỹ sẽ nhỏ đi một ít . . . Và anh đừng bao giờ hỏi chuông nguyện hồn ai; chuông nguyện hồn anh đấy!

7-

Chết dưới tay con Rồng thực dân: Thâu tóm nguồn tài nguyên – Thao túng thị trường thế giới

Muốn đánh bại kẻ thù, trước tiên hãy chìa tay giúp đỡ để hắn mất cảnh giác; muốn nhận, trước hết phải cho.

- Tôn Tử

Trong một chuyển động vĩ đại nhất của con người mà thế giới từng chứng kiến, Trung Quốc đang bí mật tích cực chuyển đổi toàn bộ lục địa đen thành thuộc địa mới của họ. Đây là sự lặp lại các chiến tích thuộc địa hóa của các đế chế phương Tây trong thế kỷ 18 và 19 nhưng với một qui mô to lớn và quyết liệt hơn rất nhiều. Các nhà hoạch định chính sách Trung Quốc tin rằng châu Phi có thể trở thành một nước chư hầu của mình và giúp giải quyết luôn một lúc cả hai vấn đề nội tại của Trung Quốc như nạn "nhân mãn" và thiếu hụt tài nguyên thiên nhiên.

– Daily Mail Online

Trong khi bụi ngày càng phủ dày lên các nhà máy tại Hoa Kỳ, các nhà ngoại giao và các lãnh đạo quân đội Hoa Kỳ tiếp tục tập trung một cách thiển cận vào Trung Đông, còn các chính trị gia tại Thủ đô Washington đang ngon giấc, thì Trung Quốc đang hành quân. Một đội quân hàng triệu người đang di chuyển không mệt mỏi xuyên qua châu Phi và Mỹ Latin nhằm thâu tóm các nguồn tài nguyên thiên nhiên chiến lược của các quốc gia, thao túng toàn bộ các thị trường mới nổi, và ngăn chặn các quốc gia như Mỹ, châu Âu, Nhật Bản, và các nền kinh tế khác của thế giới bên ngoài tiếp cận các nguồn lực cho sự thịnh vượng tương lai. Tất cả điều đó đóng thêm đinh vào cỗ quan tài chứa nền tảng sản xuất của Mỹ và thế giới; và đã đến lúc thế giới bắt đầu chú ý đến sự xuất hiện ngày càng gia tăng của một đế chế thực dân đang ở giữa chúng ta.

Con Rồng thực dân Trung Quốc chính là đứa con hoang của con Rồng sản xuất chế tạo đói khát nguyên liệu – riêng các nhà xưởng ở Trung Quốc đã tiêu thụ một nửa lượng xi măng của thế giới, gần một nửa lượng thép của thế giới, một phần ba lượng đồng, một phần tư lượng nhôm, và một lượng rất lớn của mọi thứ nguyên liệu từ antimony, chromium, cobalt tới lithium, gỗ và kẽm. Đó là tất cả nguồn lực và còn hơn thế nữa đến từ khắp thế giới nhằm góp phần xây dựng nền kinh tế của mỗi quốc gia và chất lượng cuộc sống – và đó cũng là nguồn nguyên liệu thô để tạo ra tất cả công việc sản xuất và duy trì cộng đồng các công nhân dịch vụ.

Đó là bauxite và quặng sắt đến từ các nước như Guinea và Tanzania để chuyển hóa thành nhôm và thép mà chúng ta cần để sản xuất máy bay ở Seattle, Washington và đóng tàu ở Bath, Maine. Đồng đến từ Chile làm thành dây điện sử dụng trong nhà, cobalt từ Congo giúp vận hành các xưởng cơ khí ở Michigan, và chất niobium từ Brazil được sử dụng rộng rãi trong các động cơ

đẩy tên lửa quốc phòng cho đến cả với các lò phản ứng hạt nhân tạo ra điện năng thắp sáng cho ngôi nhà của chúng ta.

Chất lithium từ Bolivia và Namibia sẽ là nguyên liệu cho các bình ắc quy sử dụng cho các loại xe ô tô hybrid (động cơ vừa dùng nhiên liệu, vừa dùng điện), mangan từ Gabon giúp dập ra hàng tỉ lon có thể tái sử dụng mà chúng ta sử dụng để uống nước giải khát, và chất titan từ những nơi như Mozambique và Madagascar hay Paraguay thì giúp sản xuất bất cứ thứ gì mà yêu cầu sự chắc chắn cao nhưng tỉ trọng nhẹ - từ những kỳ quan thế kỷ 21 như máy bay Boeing 787 Dreamliner cực kỳ tiết kiệm nhiên liệu cho tới các khớp hông, khớp gối nhân tạo của công ty Johnson & Johnson.

Đó là các nguồn tài nguyên thiên nhiên từ các quốc gia khác nhau trên thế giới mà Trung Quốc hiện nay muốn có tất cả cho các nhà máy sản xuất cũng như tạo thêm công ăn việc làm cho riêng mình. Và nếu chúng ta lười biếng đứng yên nhìn, bàng quan với các sự việc xảy ra trên thế giới và cho phép điều đó diễn ra, chúng ta sẽ phải sử dụng cái xẻng nạm vàng sản xuất tại Thượng Hải để tự đào nấm mồ chôn chính nền kinh tế của mình. Nhưng dù điều gì xảy ra, tất cả chúng ta cần hiểu rõ chính sách "nhử mồi và sập bẫy" - của Bắc Kinh trong trò chơi thực dân kiểu Trung Quốc để chúng ta có thể đối đầu với đế chế đang trỗi dậy trên các vấn đề sống còn của kinh tế và quốc phòng.

Kế "nhử mồi và sập bẫy" của con Rồng thực dân

Những con người của lục địa đen huyền bí và xinh đẹp, nơi cái nôi của nhân loại được sản sinh ra từ thung lũng Great Rift, đang tuyệt vọng trông chờ sự tiến bộ. Người Trung Quốc đến đó không phải để giúp. Họ đến để cướp bóc và vơ vét.

– Daily Mail Online

Chiến lược "nhử mồi và sập bẫy" của Trung Quốc luôn bắt đầu với cùng kịch bản: Chủ tịch, Thủ tướng hay Ngoại trưởng Trung Quốc viếng thăm các quốc gia xa xôi của châu Phi như Djibouti, Niger, hay Somalia, .v.v. Những nơi mà đa số người Mỹ không biết cách chỉ ra trên bản đồ. Họ đến và trên tay vẫy những cuốn séc dày cộm, với những hứa hẹn và những khoản vay lãi suất ưu đãi hấp dẫn cho các dự án hạ tầng cả dân sự lẫn quân sự, từ những thứ có ích như cầu cống, đường cao tốc, bến cảng đến những thứ vô ích như cung điện nguy nga cho các nhà cầm quyền quân phiệt; hoặc những khẩu súng AK47 dùng để bắt người dân phải chịu khuất phục dưới gót giày tàn bạo.

Nhằm đổi lại sự hào phóng của Trung Quốc, các thuộc địa thân hữu của Trung Quốc chỉ cần làm hai thứ. Đầu tiên phải chấp thuận từ bỏ quyền kiểm soát các nguồn tài nguyên của quốc gia để đổi lấy các khoản vay nợ Trung Quốc, vì vậy, điều này giúp Trung Quốc thâu tóm nguồn tài nguyên của quốc gia thuộc địa cho mục tiêu sử dụng của riêng mình. Thứ hai, kế đến họ sẽ gây áp lực phải mở cửa thị trường của các quốc gia thuộc địa mới này cho các sản phẩm Trung Quốc làm từ nguồn tài nguyên cưỡng đoạn của chính các thuộc địa được tự do tung hoành, và như vậy Trung Quốc đã nắm được và thao túng các thị trường mới nổi.

Thực tế, việc thâu tóm tài nguyên bằng vũ lực của Trung Quốc hoàn toàn khác với phần còn lại của thế giới nơi người ta chủ yếu dựa vào các thị trường toàn cầu để phân phối năng lượng và nguyên liệu thô thông qua hệ thống giá. Như vậy, phương pháp dựa vào thị trường cung-cầu để phân bổ tài nguyên thiên nhiên là cần thiết đối với nền kinh tế toàn cầu vì dựa trên lợi ích của toàn thể cộng đồng. Tuy nhiên, thay cho dựa vào chủ nghĩa tư bản có tính hợp tác, các nhà tư bản thực dân ở Bắc Kinh đặt một dấu chấm than mỉa mai sau chữ "thuộc địa" trên bàn cân lợi ích.

Các cuộc thương lượng của con Rồng thực dân khắp nơi từ châu Phi tới châu Mỹ Latin và hầu hết vùng Trung Á, chính là định nghĩa của chủ nghĩa thực dân: giành lấy quyền kiểm soát các nguồn tài nguyên thiên nhiên vốn là sự giàu có thực sự của nước sở tại, xuất khẩu các tài nguyên này về Trung Quốc mà không cho các thuộc địa được sử dụng tài nguyên của chính mình cho việc phát triển kinh tế bản địa. Kế đến Trung Quốc sẽ bán các nguyên liệu chế biến dưới dạng các sản phẩm hàng hóa hoàn chỉnh và được sản xuất ở Trung Quốc ngược lại cho các thuộc địa. Điều này dễ dàng tạo ra thêm công ăn việc làm và lợi nhuận lớn cho các xí nghiệp, công ty bên trong Trung Quốc, và dĩ nhiên sẽ làm kéo dài thêm chuỗi người thất nghiệp tại các thuộc địa. Cái còn lại ở thuộc địa là các công việc nguy hiểm, lương thấp trong ngành công nghiệp khai thác, trong khi các công việc sản xuất có hàm lượng giá trị cao được chuyển đến các nhà máy ở Quảng Châu, Thành Đô hay Thượng Hải. Mọi thứ tốt sẽ được dành cho Trung Quốc, tất cả các thứ tệ hại được giành cho các thuộc địa.

Nền ngoại giao “vung tiền mua chuộc” của Trung Quốc

Khi chúng ta trở về với thực tại, chúng ta thấy cái gì đó giống như Trung Quốc đang xâm lược lục địa châu Phi.

- Ngoại trưởng Libya - Musa Kusa

Hiện tại, chính sách thuộc địa hóa nhử mồi và sập bẫy của Trung Quốc đang áp dụng đối với mọi nơi trên toàn cầu. Thế chấp của Trung Quốc cho dầu mỏ của Angola đã hơn 10 tỉ đô la và vẫn đang tăng lên. Cộng hòa dân chủ Congo vướng vào một trao đổi hạ tầng với Trung Quốc lấy mỏ đồng trị giá hàng tỉ đô la. Ghana thì trao đổi hạt ca cao trong khi Nigeria thì bán khí đốt tự nhiên cho Trung Quốc và Sudan gia tăng trang bị quân sự qua việc gán nợ bằng dầu mỏ cho Trung Quốc. Không quốc gia nào trong số các quốc gia kể trên nhận được phần hơn trong bất cứ thương vụ nào.

Trong khi đó, tại Peru, Trung Quốc hiện đang sở hữu toàn bộ một quả núi có chứa quặng đồng; và trong thương vụ mua núi Toromacho của Peru, các tên thực dân Bắc Kinh đã sử dụng một triết lý phổ biến của nhà văn, nghệ sĩ hài W.C. Fields “Đừng bao giờ cho kẻ khờ một phút lơi lỏng”. Thực tế cho thấy, bàn tay rắn của Trung Quốc đã chiếm mỏ đồng quý giá này chỉ với giá 3 tỉ USD cho các khoản chi phí để có lãi hơn 2000% (20 lần) riêng cho việc đầu tư này. Trong khi đó nạn nghèo đói, thất học cộng với các tai nạn hầm mỏ khủng khiếp và tàn phá môi trường là thực tế hàng ngày của người dân trong vùng núi Peru này.

Tệ hại cũng không kém vụ mua bán ở Peru là việc Bắc Kinh dễ dàng lừa đảo tên độc tài sát nhân Robert Mugabe của Zimbabwe. Tên bạo chúa già nua và run rẩy này, người đang vận hành

đất nước giàu tài nguyên và thiếu trầm trọng việc làm, đã gán hơn 40 tỉ đô la trữ lượng kim loại quý platin của Zimbabwe chỉ để nhận 5 tỉ USD. Sau đó, ông ta dùng tiền này xây các cung điện mới, mua trực thăng chiến đấu, các chiến đấu cơ, súng tiểu liên để duy trì ách thống trị của Trung Quốc trên cổ người dân Zimbabwe. Chỉ duy nhất có Trung Quốc mới có thể làm cho chủ nghĩa phân biệt chủng tộc Apartheid trị vì Zimbabwe thời xưa trở nên dễ chịu hơn khi so với thời nay!

"Thế thì sao?", bạn sẽ hỏi. Trung Quốc cũng có quyền nhắm vào các nguồn tài nguyên này như Mỹ, châu Âu và Nhật Bản chứ? Và tại sao công dân Mỹ phải quan tâm nếu Trung Quốc chỉ bóc lột vài quốc gia với các nhà độc tài tham nhũng ở châu Phi hoặc vài nước đói nghèo bế tắc ở Nam Mỹ? Nếu như lãnh đạo ở các địa ngục trần gian trong thế giới thứ ba quá tham lam hoặc ngu dốt để cưỡng lại sự cám dỗ của Trung Quốc thì cứ việc để họ phải chịu như vậy. Điều gì khả dĩ có thể ảnh hưởng đến đời sống của nhân viên tại các công ty và nhà máy sản xuất các chi tiết máy bằng graphite tại Bensenville, Illinois, hay thủy tinh nhuộm màu cho nhà thờ tại Kokomo, Indiana, hoặc đồ nội thất gỗ tại Asheboro, North Carolina? Và làm thế nào vài chính sách thực dân kiểu Trung Quốc lại có thể ảnh hưởng đến triển vọng công ăn việc làm của một chàng trai trẻ vừa tốt nghiệp đại học ngành hóa trường Cal-Berkeley hay một phụ nữ trẻ có bằng kỹ sư vừa rời trường George Tech? Vậy đây ít ra có một câu trả lời.

Bằng cách thiết lập mối quan hệ thực dân khắp châu Phi, châu Á, và cả sân sau của nước Mỹ là châu Mỹ Latin, Trung Quốc đang ngày càng lấy nhiều nguồn tài nguyên thiên nhiên của thế giới ra khỏi thị trường toàn cầu và giữ làm của riêng. Chiến lược thực dân chiếm hữu và khóa chặt khiến cho các nhà sản xuất Trung Quốc có thể sử dụng các tài nguyên này khi cần với chi phí rẻ nhất và do vậy họ dễ dàng có lợi thế cạnh tranh với Hoa Kỳ và phần còn lại của thế giới.

Trong thực tế, để thấy rõ điều Trung Quốc đang làm thì cần hiểu là chính sách thâu tóm và thôn tính nguồn tài nguyên không có gì khác hơn là sự ngụy trang cẩu thả cho hành động cấm vận tài nguyên thiên nhiên đối với phần còn lại của thế giới. Nếu các nhà sản xuất Trung Quốc có thể khóa chặt việc sử dụng bauxite từ Brazil, Guinea Xích đạo, và Malawi; đồng từ Congo, Kazakhstan, và Namibia; quặng sắt từ Liberia và Somalia; mangan từ Burkina Faso, Campuchia, và Gabon; nickel từ Cuba và Tanzania; và kẽm từ Algeria, Kenya, Nigeria, và Zambia, sẽ chẳng còn nhiều nguyên liệu cho hoạt động của các nhà máy tại Cincinnati, Memphis, Pittsburgh, Munich, Yokohama và Seoul.

Chính sách cấm vận thuộc địa trên thực tế của Trung Quốc đã tạo điều kiện thuận lợi cho họ có hàng tỉ tấn tài nguyên thiên nhiên và là lý do giải thích tại sao các nhà máy sản xuất xe ô tô trong tương lai sẽ tập trung ở Lan Châu, Vũ Hán thay thế cho Detroit và Huntsville; đó là lý do tại sao các loại máy bay của tương lai sẽ được chế tạo tại Binzhou và Shenyang chứ không phải ở Seattle và Wichita; các thế hệ vi mạch máy tính, vi xử lý mới sẽ được chế tạo tại Đại Liên và Thiên Tân thay thế cho Silicon Valley; phần lớn thép của thế kỷ 21 sẽ ra lò tại Tangshan và Vũ Hán thay cho Birmingham, Alabama và Granite City, Illinois.

Đây không phải là cách thức thị trường tự do vận hành, cũng không phải cách các quan hệ hợp tác quốc tế thường có. Hoàn toàn không chính đáng. Tất cả chúng ta nên cảm thấy bị xúc phạm trước viễn cảnh này. Tuy nhiên, trong các xa lông chính trị ở Berlin, Tokyo, và

Washington, một thái độ dường như không hơn nhân vật Rhett Butler trong tác phẩm Cuốn theo chiều gió: "Ồ bạn thân mến, tôi thực sự không quan tâm chút nào."

Con Rồng "quá tải dân số" tràn ngập Lục địa Đen

Dù họ nói gì đi nữa, có một sự thật là người Trung Quốc đến châu Phi không chỉ với các kỹ sư và nhà khoa học. Họ đang đến với cả các nông dân. Đó là chủ nghĩa thực dân mới. Không đạo đức, không giá trị.

- Nghị sĩ Ai Cập - Mustafa al-Gindi

Thậm chí là khi Trung Quốc phát triển một cách bùng nổ còn các quốc gia sản xuất khác sẽ phá sản, thì các thuộc địa mới mọc lên của Trung Quốc, từ Angola tới Zimbabwe vẫn đắm chìm trong đói nghèo và các cuộc nội chiến đẫm máu triền miên. Dù rằng có một thực tế là các quốc gia này đang ngồi trên đống tài nguyên thiên nhiên đáng giá nhất của trái Đất.

Đói nghèo đang diễn ra và các cuộc nội chiến là một hệ quả trực tiếp nhất của phần "sập bẫy" trong chính sách ngoại giao "dùng tiền mua chuộc" với "nhử mồi và sập bẫy". Chính sách "sập bẫy" diễn ra như thế nào: Vào giai đoạn đầu của chính sách quan hệ thuộc địa mới, "mồi" của Trung Quốc được đưa ra với nhiều hứa hẹn rằng nguồn tiền vay của Trung Quốc sẽ giúp xây dựng hạ tầng cơ sở cho quốc gia bản địa và sẽ có lợi cho số đông dân chúng địa phương bằng cách tạo ra hàng ngàn việc làm mới và tăng thu nhập cho người dân. Tuy nhiên, "bẫy" được sập xuống khi Trung Quốc xuất khẩu theo nghĩa đen một đội quân triệu người để giành lấy việc xây dựng hạ tầng này.

Thay cho việc thuê các kiến trúc sư, kỹ sư, công nhân xây dựng, và các công ty vận tải bản địa, khi "sập bẫy" Trung Quốc sử dụng tối đa các lao động Trung Quốc bằng cách lạm dụng các điều khoản đã ký trong các hợp đồng. Đây là tình huống bị thuộc địa hóa đáng buồn và đáng tiếc nhất của mảnh đất Sudan mà các tác giả cuốn sách "China Safari" viết:

Nơi đây người Trung Quốc khoan dầu và bơm nó vào các đường ống của Trung Quốc, được bảo vệ bởi vệ sĩ Trung Quốc, đưa tới một bến cảng cũng được xây dựng bởi người Trung Quốc, nơi mà dầu sẽ được bơm lên những tàu chở dầu Trung Quốc để chở về Trung Quốc. Những người lao động Trung Quốc xây dựng đường xá, cầu cống và một đập nước khổng lồ, giải tỏa các mảnh đất nhỏ của hàng chục ngàn tiểu nông địa phương; người Trung Quốc trồng trọt lương thực Trung Quốc để cho người Trung Quốc chỉ ăn rau cũng của Trung Quốc với ngũ cốc nhập khẩu cũng từ Trung Quốc; người Trung Quốc vũ trang cho một chính phủ phạm tội ác chống lại loài người; và người Trung Quốc bảo vệ chính phủ đó và bênh vực nó trong Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc.

Và đây là bí mật nhỏ với một vết nhơ lớn nhất về tham vọng thực dân mới của Trung Quốc. Trong khi đang thâu tóm các nguồn tài nguyên thiên nhiên và thao túng các thị trường mới là các mục tiêu chiến lược chủ yếu, các nhà hoạch định trung ương Bắc Kinh cũng muốn xuất khẩu có hệ thống hàng triệu công dân Trung Quốc sang các "nước chư hầu" tại châu Phi và Mỹ Latin để

giảm áp lực tăng dân số quá mức ở đại lục. Trong cuốn "China Safari", một nhà khoa học Trung Quốc mô tả chiến lược đổ bộ dân số này như sau:

Chúng ta có 600 con sông ở Trung Quốc, 400 trong số này đã bị chết bởi ô nhiễm… chúng ta sẽ phải gửi ít nhất 300 triệu người tới châu Phi trước khi chúng ta bắt đầu chứng kiến kết cục các vấn đề nghiêm trọng của chúng ta.

Và đây chỉ là một trường hợp nhỏ có thể giải thích đúng hiện tượng nhập cư mà Trung Quốc đang áp đặt lên lục địa Đen: khi Namibia bị phá sản với hàng tỉ USD nợ vay của Trung Quốc, các con cá mập chủ nợ ở Bắc Kinh đã đòi nợ bằng cách thương lượng một sự chấp thuận cho hàng ngàn gia đình Trung Quốc tới Namibia. Thực tế, thương vụ bí mật này chỉ được phơi bày qua Wikileaks; và có lẽ không cần nói gì thêm, khi các tin tức được tiết lộ, nó đã gây phẫn nộ dữ dội của người dân nước này.

Bạn có thể cũng đã rất phẫn uất rồi, nếu các đôi giày nhập cư đang bước trên đất Mỹ. Hãy thử nghĩ xem: nếu vài tỉ đô la tiền nợ của Trung Quốc cho phép họ được định cư hàng ngàn người tới Namibia, bao nhiêu trăm ngàn người nhập cư bạn có thể hình dung Bắc Kinh muốn chính phủ Hoa Kỳ phải chấp nhận để đổi lấy một khoản nợ hai ngàn tỉ đô la Mỹ nợ Trung Quốc? Nhưng mà nè, cũng vẫn còn có rất nhiều đất trống ở Montana và Wyoming đó !

Đối với quy mô đáng giật mình của chiến lược đồng hóa chủng tộc hay Trung Quốc hóa châu Phi Đen, nhà báo nổi tiếng với nhiều giải thưởng Andrew Malone mô tả sự phát triển nham hiểm này:

Không phô trương, con số gây ngạc nhiên là 750 ngàn người Trung Quốc đã định cư tại châu Phi trong một thập kỷ qua. Những người khác đang trên đường tới. Chiến lược thôn tính này đã được hoạch định cẩn thận bởi các quan chức tại Bắc Kinh, nơi một chuyên gia đã ước lượng rằng Trung quốc sẽ cần gửi 300 triệu người tới châu Phi để giải quyết các vấn đề quá tải dân số và ô nhiễm môi trường.

Các kế hoạch đang vào guồng. Khắp nơi trên châu Phi, cờ đỏ Trung Quốc đang tung bay phấp phới. Các thương vụ sinh lời hấp dẫn đang được ký kết để mua hàng hóa châu Phi – dầu mỏ, bạch kim, vàng, và khoáng sản. Các đại sứ quán và các đường bay mới đang khai trương. Các tầng lớp ưu tú mới người Trung Quốc có thể được nhìn thấy khắp mọi nơi trên lục địa, đang mua sắm tại các cửa hàng sang trọng đắt tiền của chính họ, lái những chiếc xe sang trọng Mercedes và BMW, gửi những đứa trẻ con họ tới các trường tư dành riêng cho người Hoa…

Trên toàn bộ lục địa vĩ đại này, sự hiện diện của người Trung Quốc đang phình to như một cơn lũ … các khu phức hợp dành riêng kín cổng cao tường, chỉ phục vụ riêng thức ăn Tàu, và là nơi người da đen không được phép đến, đang được xây dựng trên khắp châu lục. "Quần áo kiểu châu Phi" được bán tại các chợ khắp châu lục hiện nay chủ yếu được nhập khẩu với hàng chữ "Made in China".

Từ câu chuyện đau thương của Malone, bạn có thể tự suy xét và hiểu thêm rằng, đó không chỉ là các nhóm công nhân xây dựng được Trung Quốc xuất khẩu sang châu Phi, châu Á, Mỹ Latin. Trung Quốc còn mang sang cả nông dân, thương gia, và thậm chí cả gái điếm của họ!

Để hình dung sự phát triển của chính sách chiếm đoạt đất kiểu Trung Quốc, hãy giả sử chính quyền Mỹ đến hai bang Iowa và Nebraska tịch thu hàng triệu hécta đất trồng trọt màu mỡ nhất, dâng nó cho Trung Quốc, và bảo với người nông dân địa phương đi chỗ khác chơi, và chia tách những khu dân cư và các nhà hàng theo chủng tộc. Hãy thử hình dung mức độ giận dữ của người Mỹ xem?

Vâng, đó chính là điều thực sự đang diễn ra tại châu Phi, nơi mà hàng triệu người nông dân Trung Quốc đã có mặt. Những người nhập cư Trung Quốc này đang canh tác đất của người châu Phi để sản xuất thực phẩm và xuất khẩu ngược về Trung Quốc đại lục dành riêng cho các nhà hàng của người Trung Quốc – thậm chí cả khi nạn đói nghèo của người dân châu Phi đang tồn tại xung quanh họ.

Đây chỉ là một vị đắng nhỏ trong thương vụ thôn tính đất đai Hoa - Phi: theo tờ báo *The Economist* , Trung Quốc đã thâu tóm hơn 2,8 triệu hécta các cánh đồng dầu cọ tốt nhất của Congo để trồng nhiên liệu sinh học. Tại Zambia, các trang trại của Trung Quốc đã cung ứng một phần tư số trứng được bán tại thủ đô Lusaka. Còn tại Zimabwe, theo tờ Weekly Standard, chế độ Mugabe đã đi xa hơn khi cho phép các công ty nhà nước Trung Quốc được sở hữu miễn phí các trang trại của người da trắng trước đây. Trớ trêu thay, con ngựa thành Troy mang tên "Những nông trại hữu nghị" đang được sử dụng tại các quốc gia từ Gabon, Ghana, và Guinea tới Mali, Mauritania,và Tanzania để khóa chặt các vùng đất nhỏ hơn và do đó nằm ngoài tầm quét của ra đa chính trị.

Lái buôn chiếm lĩnh châu Phi và Mỹ Latin

Bên cạnh cơn lũ nông dân Trung Quốc là lớp lớp các làn sóng thương nhân Trung Quốc tràn qua khắp châu Phi và Mỹ Latin. Một số người đến cùng với cơn lũ hàng hóa Trung Quốc tràn ngập các thành phố lớn như Kinshasha, Kampala, Lagos, Lima, và Santiago. Số khác là các thương nhân thuộc loại mạo hiểm hơn, họ đổ bộ từ những chuyến tàu và máy bay và phục vụ cho các thành phố mới phát triển bùng nổ xa xôi hơn quanh các dự án xây dựng của Trung Quốc đang mọc tán loạn ở châu Phi và Nam Mỹ.

Chúng tôi không nói đùa về gái mại dâm nhập cư Trung Quốc. Và cũng giống như các đồng bào của họ đang sản xuất những sản phẩm hàng hóa có giá cả thấp nhằm thôn tính khu vực này, các quý cô Trung Quốc của màn đêm, vào làm cho các quán bar và nhà thổ mọc lên đầy xung quanh các khu thương mại thuộc địa và họ cũng áp dụng chiêu ma mãnh là phá giá để loại các đối thủ địa phương ra. Các tác giả cuốn China Safari mô tả nền kinh tế mại dâm ở quốc gia giàu tài nguyên gỗ rừng Cameroon: "Gái mại dâm Trung Quốc dùng chiêu giảm giá chỉ còn 2000 CFA (khoảng 4,25 USD) tại những nơi mà gái mại dâm người địa phương có giá không thấp hơn 5000 CFA".

Và đây là một câu chuyện cười ra nước mắt mà chúng tôi có được để hiểu vì sao nền kinh tế chịu nhiều áp lực đã dẫn đến vấn đề nhập cư của Trung Quốc: khi cảnh sát nỗ lực giải cứu một nhóm phụ nữ Trung Quốc được mang đến bởi bọn buôn người để làm mại dâm tại Congo-Brazzaville, những phụ nữ cương quyết đòi được ở lại nước này. Đó là vì tiền và cách xử lý họ

có được ở đây hơn hẳn bất cứ điều gì họ nhận được từ quê nhà vùng Tứ Xuyên. Hiển nhiên, họ chấp nhận thân phận mại dâm tại các nhà thổ Congo hơn là quay về quê nhà với nông trại gần gũi thiên nhiên trên vùng đất Trung Quốc.

Trung Quốc xuất khẩu các xưởng máy nguy hiểm chết người và các chất thải độc hại

Các công ty Trung Quốc đang trả lương cho người lao động Trung Quốc rẻ mạt và bắt họ làm việc nhiều giờ hơn; làm sao có thể kỳ vọng họ làm khác hơn khi ở nước ngoài? Với hơn 6.700 thợ mỏ Trung Quốc chết vì tai nạn mỗi năm (khoảng 17 người/ngày) .... làm thế nào có thể kỳ vọng các công ty Trung Quốc làm tốt hơn ở phần còn lại của thế giới? ... Trung Quốc đã phá hỏng hệ sinh thái và môi trường sống của chính họ trong quá trình hiện đại hóa nhanh chóng; làm sao có thể kỳ vọng họ có đủ lương tri để thực hiện các biện pháp thân thiện với môi trường kiểu phương Tây tại những nơi khác?

- Wenran Jiang, University of Alberta

Dù là dưới dạng các công nhân xây dựng, thương nhân, gái mại dâm, nông dân hoặc qua làn sóng hàng hóa giá rẻ của Trung Quốc làm đóng cửa các doanh nghiệp địa phương, Trung quốc đang xuất khẩu một cách có hiệu quả các vấn nạn kinh tế và thất nghiệp của chính họ sang các thuộc địa, trong khi đẩy dân bản địa phải nhận trợ cấp an sinh xã hội hoặc phải ăn xin trên đường phố. Nhưng đây không phải là các món hàng xuất khẩu độc hại duy nhất.

Trung Quốc còn xuất khẩu cả sự bất cẩn đầy tai tiếng về an toàn lao động cho công nhân và bảo vệ môi trường mà họ thể hiện ngay tại đất mẹ. Như giáo sư Wenran Jiang đã nhấn mạnh, không có gì đáng ngạc nhiên về điều này. Vì nếu các nhà hoạch định chính sách trung ương ở Bắc Kinh thậm chí không bảo vệ các công nhân cùng máu mủ ruột thịt với họ hay kho báu môi trường của họ, tại sao ai đó lại kỳ vọng Trung Quốc sẽ làm điều đó tốt hơn hay khác biệt hơn tại mỏ than ở Congo, hay các khu rừng ở Gabon, mỏ bạc ở Peru, hoặc mỏ đồng ở Zambia?

Thực tế, sự vô liêm sỉ của Trung Quốc khi tàn phá đất đai của các thuộc địa dường như không có giới hạn, không có biên giới. Chỉ cần xem qua điều đã xảy ra khi tập đoàn nhà nước lớn nhất Trung quốc là Sinopec vào Gabon thăm dò dầu mỏ. Câu chuyện xảy ra vào năm 2002, chính phủ Gabon khi đó với tầm nhìn xa đã qui hoạch hơn một phần tư diện tích quốc gia – hầu hết là rừng nguyên sinh – làm khu bảo tồn thiên nhiên. Tuy nhiên, khi đến Gabon, Sinopec đã nhanh chóng tìm kiếm quyền thăm dò dầu mỏ ở chính giữa khu bảo tồn này. Họ đào và đắp các con đường dang dở xuyên qua các khu rừng trong khi bừa bãi dùng thuốc nổ tàn phá các vùng đất trong khu bảo tồn – và chỉ nhận sự phản đối yếu ớt của chính quyền địa phương.

Tương tự như những viên “kim cương máu” giúp mua vũ khí Trung Quốc ở những nơi như Congo để tàn sát những người dân vô tội và vũ trang cho cả trẻ em, tiền bán gỗ của Liberia cho Trung Quốc cũng dùng để tài trợ và mua vũ khí cho cuộc nội chiến đẫm máu kinh hoàng trên đất nước này.

Kỵ sĩ cưỡi ngựa xám ở đâu khi bạn cần anh ta?

Tại Namibia, khi phàn nàn về bị đối xử quá tệ, các công nhân được bảo rằng "ráng chịu cực khổ bây giờ để sau này các thế hệ tương lai sẽ được sung sướng". Tại Kenya, cộng đồng dân cư đã ngăn chặn các công trình xây dựng đường và yêu cầu cung cấp nước sạch sinh hoạt và cho súc vật uống. Đó là lúc đỉnh điểm của cơn hạn hán nghiêm trọng và nhà thầu Trung Quốc không cho người dân được đến giếng khoan duy nhất có nước trong phạm vi công trường làm đường.

- African Review

Liên quan đến sức khỏe và an toàn của công nhân, không có gì hơn ngoài nỗi sợ hãi và lời oán thán trong các nhà máy và hầm mỏ mà các ông chủ người Trung Quốc đang vận hành ở châu Phi và Mỹ Latin. Bởi vì giống như tại Trung Quốc, đây cũng là chuyện làm thêm giờ, đồng lương rẻ mạt, điều kiện lao động không an toàn, và những gã chủ ngược đãi đến mức không thể tin được – cùng với tất cả các kiểu đổ chất thải khai khoáng ra môi trường xung quanh.

Bạn cần một chi tiết đẫm máu hơn? Vâng, hãy xem chi tiết tàn ác đáng khóc này: khi các công nhân tại mỏ than Collum, miền nam Zambia, trình bày khiếu nại về đồng lương thấp và điều kiện làm việc không an toàn, hai trong số những ông chủ người Trung Quốc đang ngứa tay kéo cò đã đáp lại bằng cách dùng súng bắn hạ 11 thợ mỏ. "Kỵ sĩ cưỡi ngựa xám"[12] của diễn viên điện ảnh gạo cội Clint Eastwood ở đâu khi bạn cần anh ta?

Và dùng đến súng không phải là một việc quá xa lạ. Chỉ một ít tháng trước tại hầm mỏ khác ở Zambia, vụ đình công biến thành cuộc bạo loạn khi một quản đốc người Trung Quốc bắn vào đám đông. Dĩ nhiên, viên chức Bộ ngoại giao ở Bắc Kinh lập tức gọi vụ tàn sát này là "một sự cố nhỏ". Ui chà, bạn nghĩ sao?

Chuẩn mực phi đạo đức của Trung Quốc chơi xỏ Phương Tây

Trong số 640 triệu vũ khí loại nhỏ lưu hành trên thế giới, ước lượng có khoảng 100 triệu được tìm thấy ở châu Phi.

- Baffour Dokyi Amoa, *Pambuzaka News*

Dựa trên các hệ quả thảm khốc liên quan đến chủ nghĩa thực dân của Trung Quốc, một câu hỏi mở là tại sao có quá nhiều các quốc gia châu Phi, châu Á, Mỹ Latin lại mở rộng vòng tay đón chào Trung Quốc. Thực tiễn có nhiều câu trả lời cho câu hỏi này, nhưng mỗi câu trả lời cụ thể phụ vào loại quốc gia mà chúng ta đang nói tới.

Một loại quốc gia là chuỗi những nước chuyên chế đau khổ ở châu Phi, dưới ách chính quyền quân sự, những tên sát nhân hàng loạt vô nhân tính, hoặc các nhà lãnh đạo được coi là

[12] Pale Rider: Bộ phim năm 1985 của Clint Eastwood có nhân vật chính là kỵ sĩ cưỡi ngựa xám đứng ra bảo vệ thợ mỏ chống lại bọn cướp - ND.

"dân chủ" nhờ những hòm phiếu bị đánh tráo hoặc bỏ phiếu dưới họng súng. Các chế độ dân chủ giả mạo tại Angola, Sudan, Zimbabwe luôn đứng đầu danh sách các quốc gia này.

Tại các nước này và các nước châu Phi và Mỹ Latin khác có đặc điểm là nền dân chủ yếu hoặc các nhà độc tài quân đội nắm quyền lực, nguyên tắc của thực dân Trung Quốc đưa ra dựa trên câu khẩu hiệu lạnh lùng được nói đầu tiên bởi chủ tịch Trung Quốc Hồ Cẩm Đào trước quốc hội Gabon: “ Chỉ kinh doanh, không cần bất cứ điều kiện chính trị nào”.

Tuân thủ chuẩn mực phi đạo đức này, Trung Quốc làm ăn với bất kỳ chính phủ nước ngoài nào, bất chấp nó có tàn nhẫn, đàn áp, hay tham nhũng ra sao. Để làm điều đó, họ không nói một lời phê bình nào và không đưa một điều kiện nào cho thương mại mà có động chạm tới những chi tiết "vặt vãnh" như nhân quyền hay minh bạch tài chính.

Bây giờ, ngay lập tức bạn sẽ thấy cách tiếp cận phi đạo đức của Bắc Kinh với chính sách ngoại giao đã mang lại ưu thế mạnh mẽ, vượt qua các quốc gia văn minh thật sự của thế giới như Mỹ, Anh, Pháp và Nhật Bản, một cách không thể tin được. Các quốc gia này, hoặc với tư cách cá nhân hoặc thông qua các thể chế như Liên Hợp Quốc cố gắng sử dụng các phương tiện ngoại giao như cấm vận thương mại và phong tỏa tài khoản ngân hàng và viện trợ để kiềm chế các tên bạo chúa. Tuy nhiên, khi các quốc gia dân chủ văn minh cố gắng gây áp lực như vậy, thì Trung Quốc tiếp cận các bạo chúa một cách bí mật qua cửa sau.

Thực vậy, khi Hoa Kỳ cắt đứt thương mại với Sudan vì chính quyền quân đội Ả Rập tại đây đang giết chết nhiều người da đen châu Phi tại Darfur, hoặc khi Liên Hợp Quốc áp lệnh cấm vận vũ khí đối với Bờ Biển Ngà hoặc Siera Leone, hoặc khi châu Âu gây áp lực lên Eritrea hoặc Somalia, hay khi toàn thế giới cố ép nhà độc tài Robert Mugabe của Zimbabwe phải chấp nhận kết quả bầu cử và chia sẻ quyền lực, những kẻ cơ hội phi đạo đức ở Bắc Kinh đều tranh thủ nhảy vào. Họ mời chào các thể chế độc đoán bất cứ điều gì chúng muốn – từ các vũ khí hạng nhẹ và máy bay chiến đấu tiên tiến đến các máy tính và hệ thống viễn thông hiện đại.

Đây là lời kể của người trực tiếp chứng kiến chiến dịch tàn sát mang tên “đổi máu lấy dầu” diễn ra gần như hoàn toàn với vũ khí Trung Quốc tại Darfur, theo phóng sự của BBC "The New Killing Fields":

> *Hàng ngàn phụ nữ và trẻ em đã bị cưỡng bức có hệ thống tại Darfur trong khi những người chồng, anh em, các con trai của họ bị tàn sát không ghê tay …. Máy bay chính phủ ném bom những ngôi làng châu Phi và sau đó gửi lực lượng vũ trang đến trên những con lạc đà, ngựa và xe tải … các ngôi làng bị tấn công hơn năm lần. Một phụ nữ tên là Kalima … đã cố gắng gọi chồng mình khi ngôi làng bị tấn công. Nhưng những kẻ vũ trang đã giết chết ông ta và*

cướp đứa con đang bám vào người cô ta trong sự sợ hãi tột cùng, và họ đã thiêu sống đứa bé trai chỉ mới 3 tuổi. Kalima sau đó bị hãm hiếp bởi chính những tên đồ tể này.

Theo những cách này, trong khi chúng ta sống trong những quốc gia dân chủ và tự do của thế giới, mang những nền tảng đạo đức cao nhất của con người, một nước Trung Quốc cơ hội đang cày xới các cánh đồng thương mại. Thông qua quá trình đào bới này, con Rồng Trung Quốc đã giúp vũ trang cho hàng ngàn tay súng trẻ em châu Phi với những khẩu AK-47 tại những nơi như Liberia, Nigeria, và Sierra Leone – trong khi đó các thiết bị máy móc xây dựng đang giúp cày lấp hàng trăm ngàn xác chết dưới những cánh đồng chết xa xôi như Darfur.

Kế đến là Australia? Và sau đó là sự sụp đổ của thế giới

Công ty Điện hạt nhân Quảng Đông Trung Quốc ra giá 83,6 triệu đô la Úc ... cho việc kiểm soát công ty Energy Metals, bổ sung thêm cho làn sóng đầu tư của Trung Quốc vào tài nguyên thiên nhiên của Australia. Doanh nghiệp nhà nước CGNPH đề nghị mua 70% cổ phần của dự án Bigrlyi khai thác uranium vùng lãnh thổ bắc Australia là những dấu hiệu của bước đi đáng kể đầu tiên của doanh nghiệp Trung Quốc tiến vào một trong những quốc gia sản xuất uranium lớn nhất thế giới.

Đề nghị tham gia khai thác này xảy đến giữa lúc quan hệ hai nước Trung – Úc không được mặn mà lắm theo sau vụ bắt giữ tháng trước đối với bốn quan chức của tập đoàn khoáng sản Anh – Úc Rio Tinto, bao gồm một công dân Úc, ông Stern Hu, với cáo buộc tội đưa hối lộ và làm lộ bí mật quốc gia. Điều này cũng gây ra sự lo lắng trong các chính khách và các nhà bình luận về số lượng các dự án đầu tư Trung Quốc vào lĩnh vực khai khoáng của Úc.

—*The Wall Street Journal*

Có lẽ, điều đang gây quan ngại sâu sắc nhất về chủ nghĩa thực dân Trung Quốc là làm thế nào các quốc gia, thậm chí là các quốc gia phát triển kinh tế và có nền dân chủ vững mạnh như Australia, Brazil, và Nam Phi vẫn có thể bị quyến rũ bởi chính sách "dùng tiền mua chuộc" của Trung Quốc.

Khảo sát tình huống của Australia như một ví dụ. Đây là quốc gia có dân số được hưởng nền giáo dục tốt, lực lượng lao động có kỹ năng cao, và hầu như có tất cả các nguồn tài nguyên thiên nhiên cần thiết để trở thành một đất nước công nghiệp mạnh. Tuy nhiên, thay cho việc phát triển các ngành công nghiệp để xử lý các nguồn tài nguyên thiên nhiên và dùng nó để sản xuất hàng hóa, các nhà lãnh đạo suy nghĩ ngắn hạn cho rằng cứ đơn giản hơn là để Trung Quốc đến và mua các tài nguyên, đào bới các tài nguyên vô cùng quý giá đó và chở về các nhà máy Trung Quốc với giá rẻ.

Chỉ trong ít năm vừa qua, các công ty như Yangzhou Coal Mining, China Minmetals, Hunan Valin Steel & Iron, China Metallurgical, và Shanghai Baosteel đã thâu tóm được các hợp đồng khổng lồ mua nguyên liệu thô. Trong khi đây là mối lợi của hàng trăm gia đình quyền quý ở Úc, nó là công thức dẫn tới đói nghèo dài hạn một khi Trung Quốc đã khoét rỗng các mỏ tại Úc.

Thậm chí, trong ngắn hạn hơn, nước Úc đang nắm phần lưỡi của con dao thuộc địa. Đó là bởi vì Trung Quốc đang bán các hàng hóa thành phẩm với các nguyên liệu đầu vào từ Úc trên chính thị trường này, nước Úc phải đối mặt với thâm hụt thương mại lớn chưa từng có với Trung Quốc – dù rằng nó sở hữu nguồn tài nguyên thiên nhiên vĩ đại.

Cả hai quốc gia Brazil và Nam Phi cũng đang ở trên con tàu thực dân tương tự – thậm chí kém hơn. Hai quốc gia ngồi trên một chuỗi những tài sản đa dạng phong phú không thể tưởng tượng nổi. Cả hai nước này đều có tầng lớp trung lưu đang tăng tiến và có cơ hội rất lớn để gia nhập đội ngũ các quốc gia công nghiệp hóa. Tuy nhiên, cả hai quốc gia này đang từ bỏ quá nhiều nguồn tài nguyên thiên nhiên về tay Trung Quốc – và do đó đang thâm thủng mậu dịch nghiêm trọng.

Ví dụ như Brazil, Trung Quốc rót hơn 7 tỉ USD vào riêng công nghiệp dầu khí, trong khi công ty Sinopec hầu như có mặt khắp mọi nơi và đã tìm cách mua được một phần lớn trữ lượng dầu khổng lồ của Brazil tại mỏ Santos Basin. Đó không phải là thương vụ đầu tiên của Sinopec ở Rio: Họ đã cho công ty dầu khí quốc gia Brazil là Petrobras vay 10 tỉ đô la, để đổi lại quyền mua 10 ngàn thùng dầu thô /ngày trong một thập kỷ tới – với giá gốc khá hời. John Pomfret của tờ The Washington Post đã phác họa bức tranh "Chinamax" lớn hơn theo nghĩa đen:

Dọc theo bãi cát vàng tô điểm vẻ đẹp kiều diễm của 175 dặm bờ biển phía bắc Thủ đô Rio de Janneiro, Trung Quốc đang tạo ra một thực tại kinh tế mới. Chỉ cần đi qua một hải cảng nơi các công nhân đang xây một cầu tầu dài hai dặm để tiếp đón những con tàu khổng lồ được gọi là Chinamax vận chuyển quặng sắt về cho ngành công nghiệp thép đang đói khát của Trung Quốc, băng qua các bến neo cho những chiếc tàu dầu hướng về Bắc Kinh, một thành phố của những nhà máy đang mọc lên trên một hòn đảo diện tích gấp đôi Manhattan. Nhiều công trình sẽ được xây dựng bởi đầu tư của Trung Quốc: nhà máy thép, nhà máy đóng tàu, nhà máy chế tạo ô tô, một nhà máy sản xuất thiết bị dầu và khí... Các đầu tư vào Brazil phản ánh chiến lược "vươn ra ngoài" của Trung Quốc, và tìm kiếm sự đảm bảo nguồn tài nguyên thiên nhiên cho các mục tiêu phát triển và bảo vệ các doanh nghiệp nhà nước khỏi sự tăng trưởng chậm hơn ở Đại Lục.

Tổng thống Nam Phi, ông Thabo Mbeki khá lo lắng về những nước cờ thực dân tương tự đang diễn ra trên đất nước mình, "nếu châu Phi chỉ xuất khẩu nguyên liệu thô tới Trung Quốc trong khi nhập khẩu các mặt hàng sản xuất bởi Trung Quốc, Lục địa Đen có thể muôn đời nằm trong sự lạc hậu".

Dù cho một xã hội dân sự văn minh như nước Úc, một quốc gia bị chiến tranh tàn phá như Congo, một quốc gia đang chuyển đổi như Nam Phi, hoặc trường hợp một loạt các nhà nước độc tài kiểu như Zimbabwe, điều mà các quốc gia này cùng chung số phận là: Trung Quốc đang bóc lột một cách có hệ thống các nguồn tài nguyên của họ. Và một khi các tài nguyên này cạn kiệt, bị xúc mang đi hết hay sử dụng hết, các thuộc địa này sẽ biến thành các những chiếc thùng rỗng ruột, mất năng lực công nghiệp và khả năng tạo ra việc làm, những thứ mà đáng ra họ được hưởng nếu không đi theo tương lai thuộc địa!

Đại bàng Mỹ đã biến thành con bồ câu to lớn nhất thế giới

Con rồng sản xuất Trung Quốc rất phàm ăn. Con rồng thực dân đang tiến đánh không ngừng. Con đại bàng Mỹ đang ngủ quên trên tay lái.

– Ron Vara

Kết luận của tất cả những thứ trên là Trung Quốc đang có một chiến lược thâu tóm tài nguyên để giữ cho các nhà máy của họ hoạt động hết công suất, phần còn lại của thế giới thì không có gì. Trong khi đội quân hàng triệu người của Trung Quốc hành quân khắp các châu lục từ châu Phi, châu Á, tới châu Mỹ Latin và đang thực hiện chính sách thâu tóm mọi nguồn tài nguyên thiên nhiên đồng thời thao túng toàn bộ thị trường, và khóa chặt khỏi phần còn lại của thế giới, thì con Đại bàng Mỹ vẫn đậu trên mặt đất, các nước châu Âu đang mắc kẹt trong sự chối bỏ cố hữu, còn Nhật Bản đơn giản là tê liệt trong nỗi sợ hãi. Điều này không phải luôn luôn như vậy – ít nhất là đối với Hoa Kỳ.

Thực ra, nước Mỹ đã từng là bậc thầy tiên phong mở lối với "quyền lực mềm" trên toàn cầu thông qua các nhiệm vụ viện trợ, chính sách ngoại giao, và hỗ trợ quân sự. Hiện tại, tuy nhiên, con Đại bàng Mỹ ngày nào đã trở thành con Bồ câu to lớn nhất thế giới; và chúng ta hạ mình tài trợ cho các phái đoàn tình nguyện viên hòa bình ở các nước có nợ quốc gia nhỏ hơn nợ của Mỹ và cúi mình ẩn trong các đồn bốt quân sự tại các nước mà chúng ta không cần phải có mặt. Đã đến lúc chúng ta phải cùng phần còn lại của thế giới thức dậy – và đứng lên chống lại – đế chế thuộc địa đang nảy sinh giữa thế giới của chúng ta. Một lần nữa, như Peter Finn hùng hồn đề nghị, thế giới văn minh cần mở toang cánh cửa hướng về phương Đông và dõng dạc hét lên: "Ta điên lắm rồi và ta không thể chịu đựng thêm nữa."

Nếu chúng ta không làm như thế, sự cấm vận tài nguyên mà Trung Quốc trong thực tế đang áp đặt đối với thế giới thông qua chiến lược thực dân sẽ như sợi dây thòng lọng đang siết chặt dần quanh cổ của tất cả các nền kinh tế trên thế giới. Theo thời gian, khi đế chế thực dân Trung Quốc gia tăng quyền kiểm soát các nguồn tài nguyên quý giá nhất trái Đất trong khi cơn đói nguyên liệu của Trung Quốc vẫn tiếp tục gia tăng, sợi dây thòng lọng sẽ dần siết chặt quanh những cái cổ mềm của Mỹ, châu Âu, Nhật Bản, Hàn Quốc và các quốc gia khác.

Phần III

Chúng ta sẽ chôn ngươi, theo phong cách Trung Hoa

8-

Chết dưới tay hải quân biển xanh: Vì sao báo động đỏ từ việc gia tăng quân sự của Trung Quốc

Mọi quyền lực đến từ nòng súng.

—Mao Trạch Đông

Lần cuối cùng mà hầu hết người phương Tây biết đến đến quân đội Trung Quốc là ngày 4 tháng Sáu năm 1989. Đó là ngày xe tăng cán lên xác người và xe đạp xung quanh Quảng trường Thiên An Môn, trong khi lính đặc nhiệm say mê nổ súng vào những cái bia sống là những người biểu tình bị dồn vào các bức tường Tử Cấm Thành.

Kể từ lần đổ máu đó cách đây hơn hai thập kỷ, các nhà lãnh đạo Trung Quốc không hề có thái độ mềm mỏng hơn đối với bất đồng chính kiến. Cái thay đổi đáng kể chính là kho vũ khí quân sự của họ.

Trên thực tế, lục quân, không quân, và đặc biệt là hải quân Trung Quốc đã có bước Đại nhảy vọt để trở thành đội quân được trang bị khủng khiếp nhất. Rủi thay, phần lớn những vũ khí mới sáng choang này lại đang nhằm thẳng vào chúng ta.

Đơn cử là vũ khí hủy diệt hàng loạt Đông Phong 31A. Đây là loại tên lửa đạn đạo liên lục địa (ICBM) tầm xa, phóng từ bệ phóng cơ động và khó theo dõi, khó phát hiện và luôn sẵn sàng mang đầu đạn hạt nhân có sức công phá 1 megaton[1] đến ngay cửa nhà bạn ở Des Moines hay Decatur.

---

[1] 1 Megaton tương đương với sức công phá của 1 triệu tấn thuốc nổ TNT. ND

Hay là tàu ngầm mang tên lửa hạt nhân lớp Jin trang bị tên lửa ICBM Ju Lang 2? Những tên lửa "Ngưu Lang" này có thể được trang bị nhiều đầu đạn có khả năng thiêu rụi bất cứ thành phố nào tại Hoa Kỳ hay châu Âu.

Và nói về tàu ngầm, bạn có biết rằng trên hòn đảo nhiệt đới Hải Nam, tỉnh cực nam của Trung Quốc, hải quân đã xây dựng một căn cứ quân sự ngầm kiểu James Bond? Mục đích rõ ràng của cơ sở này là để che dấu cho những hạm đội tàu ngầm có thể ra vào căn cứ mà không bị vệ tinh phương Tây phát hiện. Chính hạm đội này hiện nay thường xâm lấn vào lãnh hải Nhật Bản hoặc bám đuôi những tàu của Mỹ trên biển khơi.

Để kiểm soát trên biển khơi, tên lửa đạn đạo chống tàu DF-21D thực sự là kẻ thay đổi luật chơi hải chiến. Nó thực sự là ác quỷ phóng từ bệ phóng cơ động, tốc độ 10 lần âm thanh, nạp nhiên liệu rắn, được thiết kế nhanh chóng để đẩy Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ từ eo biển Đài Loan và biển Nhật Bản phải quay trở lại các bãi biển Hawaii; Và thần chết bất ngờ này chỉ có một mục tiêu là tàu sân bay *USS George Washington*, nơi có hơn 5.000 thủy thủ và phi công Mỹ.

Những vũ khí này có điểm gì chung? Đó là những vũ khí *tấn công* không phải dùng cho bảo vệ lãnh thổ, mà theo như Mike Mullen, Tổng tham mưu trưởng mô tả, là dành cho những cuộc "viễn chinh". Thật vậy, những vũ khí này là một phần của kho vũ khí được phát triển thần tốc có thể được sử dụng có hiệu quả chống lại Ấn Độ, Nhật Bản, và Việt Nam trong các cuộc xung đột khu vực. Nó cũng có thể được sử dụng hiệu quả như thế để giành phần kiểm soát của Hoa Kỳ với những tuyến vận tải biển trên thế giới như các quân cờ chiến lược, hay cuối cùng đánh chiếm Đài Loan trong một trận quyết đấu tổng lực.

Đô đốc Mullen đã nhận định sự mâu thuẫn giữa những gì mà các nhà lãnh đạo dân sự như Thủ tướng Ôn Gia Bảo nhấn mạnh "trỗi dậy hòa bình" và những gì trong thực tế, đó là sự phát triển quân sự nhanh nhất của một chế độ độc tài toàn trị kể từ những năm 1930:

Đầu tư mạnh mẽ gần đây [của Trung Quốc] trong năng lực viễn chinh hiện đại của hải quân và không quân có vẻ như xa rời một cách lạ thường ra khỏi các mục tiêu bảo vệ lãnh thổ đã tuyên bố. Mọi quốc gia đều có quyền tự bảo vệ mình và chi tiêu phù hợp cho mục đích đó. Tuy nhiên, khoảng cách quá rộng giữa những gì Trung Quốc tuyên bố và các chương trình quân sự của họ khiến tôi rất quan tâm đến kết cục cuối cùng. Thật vậy, tôi đã chuyển từ tò mò thành thực sự quan ngại.

Tất cả chúng ta *bên ngoài* Lầu Năm Góc cần quan ngại đến mức nào? Và cái gì thực sự đằng sau cái gọi là "trỗi dậy hòa bình" của Trung Quốc?

Cách duy nhất để trả lời chính xác những câu hỏi này là phân tích những gì mà lực lượng quân sự của Trung Quốc đang *làm*, chứ không phải là nghe toàn bộ những gì các nhà lãnh đạo dân sự đang *nói*. Đó là lý do tại sao trong bốn chương tiếp theo chúng ta sẽ đi sâu vào khả năng quân sự đầy ấn tượng mà Trung Quốc đang phát triển.

Chúng ta bắt đầu chương này với một cái nhìn thức tỉnh về những quân chủng dữ dội truyền thống của Trung Quốc, lục quân, không quân và hải quân. Sau đó, Chương 9 và 10 sẽ đề cập đến những phân tích đáng báo động hơn về hoạt động gián điệp hiện đại và "chiến tranh không đối xứng". Để hoàn thành phần đánh giá, chúng ta sẽ xem xét kỹ lưỡng sự trưởng thành đáng kinh ngạc của Trung Quốc về sức mạnh không gian và hiểu rõ hơn tại sao nước Cộng hòa Nhân dân này lại coi việc kiểm soát không gian là chiến lược tối thượng.

Đến hết bốn chương này, chúng ta sẽ hiểu rõ là người Mỹ không chỉ cần một "thời điểm thức tỉnh"[2] như Tổng thống Mỹ Barack Obama đã kêu gọi để thúc đẩy nền kinh tế. Chúng ta cùng với châu Âu, Nhật Bản, và phần còn lại của thế giới cũng cần một "thời điểm Winston Churchill" để đánh thức chúng ta về mối nguy hiểm ngày càng tăng của một chế độ độc tài toàn trị được vũ trang mạnh mẽ cho hành động bá quyền khu vực và hướng vào sự thống trị toàn cầu.

“Những chiến sĩ phòng thủ Chosin” đánh lại “biển người” Trung Quốc

Vâng, tất cả chúng ta đều có những kỷ niệm về những bạn bè thiệt mạng, về biển người Trung Quốc tấn công chiến tuyến băng giá, những cuộc hành quân phá vây dài dằng dặc và đầy nguy hiểm, nhưng tôi cho rằng điều chúng ta còn ám ảnh nhất trong tâm trí là cái lạnh ghê gớm! Những đêm dài trong chiến hào hay hầm cá nhân, khi nhiệt kế chỉ quanh 40 độ âm, sẽ không thể nào quên.

—Cựu binh chiến tranh Triều Tiên Lee Bergee, Lính thủy đánh bộ Mỹ

Từ thời Mao Trạch Đông, Trung Quốc luôn áp dụng chiến lược quân sự dựa vào lực lượng áp đảo. Ngày nay, ngay cả khi Trung Quốc đã có quan điểm hiện đại về chiến tranh, họ vẫn duy trì quân đội thường trực lớn nhất thế giới. Đó là một đội quân mạnh mẽ 2,3 triệu quân; và số binh sĩ bộ binh đó đông hơn các lực lượng quân đội của Canada, Đức, Hoa Kỳ, và Vương quốc Anh cộng lại. Hơn nữa, các lực lượng bộ binh của Trung Quốc được trang bị cực tốt với kho vũ khí lớn nhất thế giới gồm xe tăng, pháo binh và xe bọc thép.

Chỉ riêng xe tăng, với 6700 chiếc, Trung Quốc vượt xa con số của Đài Loan là 1100, Hàn Quốc 2300, và Việt Nam khoảng 1000 chiếc. Ngay cả Mỹ, trong khi tiến hành hai cuộc chiến ở châu Á, cũng chỉ có khoảng 5000 xe tăng.

---

[2] Sputnik moment: Chỉ thời điểm Liên Xô phóng vệ tinh Sputnik làm thức tỉnh nước Mỹ buộc phải thúc đẩy công nghệ vũ trụ - ND.

Điển hình của việc nhanh chóng chuyển qua công nghệ mới của Hồng quân Trung Quốc chính là xe tăng chiến đấu “loại 99", đó là vũ khí tiên phong cho lực lượng bộ binh hiện đại hóa của Trung Quốc. Thiết kế của nó phần lớn được đánh cắp từ xe tăng Liên Xô trứ danh T-72. Cỗ máy giết người công nghệ cao này kết hợp tất cả mọi thứ từ tên lửa điều khiển bằng laser và dẫn đường vệ tinh đến vỏ thép bọc thuốc nổ phản lực có thể vô hiệu hóa đạn chống tăng.

Về mọi mặt và trên tất cả, Hồng quân Trung Quốc là một lực lượng viễn chinh ghê gớm. Nó vẫn duy trì khả năng tấn công mạnh mẽ bằng làn sóng biển người cổ điển mà cả thế giới đã chứng kiến trong cuộc tấn công bất ngờ Ấn Độ năm 1962 hay cuộc tấn công vô cớ Việt Nam năm 1979.

Và với những âm mưu cùng các mối đe dọa của một Bắc Triều Tiên mất trí luôn xuất hiện trong báo chí ngày nay, trong khi Trung Quốc là đồng minh và bảo hộ lớn nhất của Bắc Triều Tiên, không ai ở Hoa Kỳ được quên vai trò của nước Cộng hòa Nhân dân này trong chiến tranh Triều Tiên. Cuộc tắm máu năm 1950 đáng lẽ chỉ là cuộc hành quân càn quét của lực lượng Liên Hiệp Quốc chống lại quân đội Bắc Triều Tiên đang trong cảnh túng quẫn. Thay vào đó, trong trận chiến then chốt của chiến tranh, từng làn sóng biển người của Trung Quốc đã biến Chosin thành một địa ngục lạnh lẽo; và hàng ngàn thanh niên Mỹ, Anh, Úc, và Hàn Quốc đã đổ máu trong bùn lạnh dưới hỏa lực tàn nhẫn của Trung Quốc. Và cũng đừng quên, đây là cuộc chiến tranh không thương xót mà Mao Trạch Đông đã kéo dài một cách tàn bạo thêm hai năm nữa. Ông ta thậm chí còn hy sinh con trai của mình vào sự vô nghĩa trong khi làm việc đó chỉ để đọa đày ít nhất ba thế hệ người dân Bắc Triều Tiên vào cảnh nô lệ và đói kém.

Lực lượng Không quân tốt nhất mà con Rồng Trung Quốc có thể mua, ăn cắp hay ăn xin

Trò chơi chiến tranh, bao gồm phần mềm mô phỏng toàn diện do Rand chế tạo, đã chỉ ra rằng Hoa Kỳ có thể tiêu diệt máy bay Trung Quốc với tỷ lệ 6-1, nhưng người Mỹ sẽ thua.

—Tuần báo Hàng không (Aviation Week)

Trong khi Hồng quân của Trung Quốc dựa vào số người áp đảo thì không quân Trung Quốc đang trở thành không lực tốt nhất mà Trung Quốc có thể mua với "những đô la Walmart " của chúng ta hoặc với những thứ gián điệp của họ có thể ăn cắp.

Hãy xem chiến đấu cơ Shenyang J-11B và “cá mập bay” J-15. Shenyang J-11B là một máy bay phản lực hai động cơ, một bản sao nhái Sukhoi Su-27 của Nga. J-15 là máy bay có

thể cất, hạ cánh trên tàu sân bay, là một bản sao giả mạo Su-33 của Nga.

Và đây là những trò hề không minh bạch về những máy bay giả mạo. Thoạt tiên, họ ký hợp đồng mua hàng và thỏa thuận cấp phép với Nga. Tuy nhiên, một khi Trung Quốc nhận được một hoặc hai máy bay, họ chỉ đơn giản sử dụng kỹ thuật đảo ngược[3] để ăn cắp công nghệ của Nga và quay lưng lại với hợp đồng đã ký. Điều đó cho thấy không có danh dự giữa một tên trộm và một tên côn đồ.

Phản ứng trước việc bị mất cắp không những chỉ một mà đến hai lần như thế, một thành viên của Hội đồng Quốc phòng Nga, Đại tá Igor Korotchenko, đã tức giận và tỏ ý coi thường việc ăn cắp của Trung Quốc khi tuyên bố với Thông tấn xã Quốc tế của Nga rằng: "J-15 Trung Quốc nhân bản khó mà đạt được các đặc tính hoạt động tương tự như máy bay chiến đấu Su-33 của Nga có khả năng cất hạ cánh trên tàu sân bay". Sau đó ông nói thêm,"Tôi không loại trừ khả năng rằng Trung Quốc có thể trở lại đàm phán với Nga về việc mua một lô đáng kể các máy bay Su-33". Vâng, hãy đợi đấy, ngài Đại tá.

Hay là nói về một máy bay đáng chú ý khác, J-17 "Thunder". Máy bay này không thu hút quá nhiều sự chú ý vì khả năng tấn công bằng tên lửa không đối không và không đối đất. Thay vào đó, nó đáng lưu ý vì minh họa cho một trong nhiều cách mờ ám mà nước Cộng hòa Nhân dân có được công nghệ quân sự nhạy cảm. Trong trường hợp này, Trung Quốc đã đi cửa sau của một "liên doanh" giả mạo với Pakistan và một số can thiệp của những kẻ cơ hội Pháp, để tạo ra con đường ảo thuật phá vỡ lệnh cấm vận vũ khí của Liên minh châu Âu đối với Trung Quốc.

Và, nói về ảo thuật, không quân Trung Quốc gần đây đã lôi ra từ chiếc mũ bí ẩn những "máy bay không người lái" công nghệ tiên tiến, điều khiển từ xa và tự dẫn đường. Nó tương tự như những máy bay không người lái mà Mỹ đã sử dụng rất hiệu quả ở cả Afghanistan và Iraq.

Để đánh bóng khả năng mới của mình (và những đồ mới lấy cắp bản quyền) trước mặt Mỹ, Trung Quốc không chỉ ra mắt một máy bay *phản lực* không người lái tiên tiến tại triển lãm hàng không Trung Quốc tại Chu Hải. Các đơn vị tham gia triển lãm cũng đưa ra một đoạn video mô phỏng cảnh máy bay không người lái chỉ điểm mục tiêu là một tàu sân bay của Mỹ để rồi phi hành đoàn 5000 người Mỹ bị tiêu diệt một cách chính xác bởi một tên lửa Trung Quốc. Thật là một sự trỗi dậy hòa bình.

30 phút qua Tokyo, 10 phút tới Đài Bắc

[3] reverse engineering – tháo rời bộ phận máy móc để tìm hiểu chất liệu, công nghệ gia công, sau đó tìm cách sản xuất giống hệt. Trong điện toán là cách tái dựng mã nguồn của một phần mềm. ND.

Trong tất cả các máy bay của Không quân Trung Quốc, khiêu khích lớn nhất chính là máy bay chiến đấu tàng hình Chengdu J-20 "Black Eagle". Trong một sự xúc phạm tinh vi tới Mỹ, và có lẽ là một màn phô diễn hiếm thấy, lực lượng Không quân Trung Quốc đã hoàn thành chuyến bay thử nghiệm đầu tiên J-20 trong lúc Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ, Robert Gates, đang có một cuộc chuyến thăm viếng chính thức nước này. Tất nhiên, Gates đã là một đối tượng hoàn hảo cho trò đùa ngoại giao của Bắc Kinh, một cú chọc vào mắt người Mỹ. Bởi vì chính ông Gates đã cố noi gương cố Thủ tướng Neville Chamberlain[4] khi từng công khai khẳng định rằng Trung Quốc khó có thể sản xuất được một chiếc máy bay thế hệ thứ năm trước năm 2020.

Điều không vui vẻ khi nói về máy bay tàng hình này là rõ ràng nó được thiết kế cho các cuộc tấn công không đối đất nhằm vào các nước láng giềng của Trung Quốc. Thật vậy, chiếc Black Eagle này của Trung Quốc vượt qua máy bay tàng hình F-22 của Mỹ trong một loạt các yếu tố vận hành và rất hiệu quả trong nhiệm vụ ném bom tấn công hơn là phòng không lãnh thổ. Những yếu tố này bao gồm cả khả năng chứa nhiên liệu cao và chiều cao cách mặt đường băng đủ để đeo những vũ khí hạng nặng. Những yếu tố như vậy có ý nghĩa trong quan điểm chiến lược: Trong khi J-20 có lẽ là không đủ nhanh nhẹn để bảo vệ Trung Quốc chống lại máy bay chiến đấu hàng đầu của Mỹ, nó là một vũ khí rất hoàn hảo nếu mục tiêu là để lẻn vào Kyoto, Đài Bắc, hoặc Seoul, mang theo một số lượng lớn bom và tên lửa.

Làm thế nào Trung Quốc nhanh chóng có được loại công nghệ tàng hình phức tạp mà Mỹ phải mất mấy thập kỷ để nghiên cứu và hàng trăm tỷ đô la để phát triển, đó cũng là một câu chuyện lạnh gáy. Theo Tổng tham mưu Trưởng Croatia, Đô đốc Davor Domazet-Loso, Trung Quốc kiếm được công nghệ tàng hình cơ bản từ cái xác của một máy bay chiến đấu tàng hình Mỹ bị bắn rơi ở Serbia vào năm 1999. Trong thực tế, ngay khi máy bay rơi, Trung Quốc đã cử rất nhiều gián điệp lùng sục khắp khu vực và mua bất kỳ bộ phận nào của máy bay mà nông dân địa phương và dân làng có thể nhặt được.

Cho dù nước Cộng hòa Nhân dân đang chuẩn bị sử dụng không lực để tấn công, các cuộc xâm nhập của không lực Trung Quốc đã buộc Nhật Bản phải xuất kích máy bay chiến đấu ngăn chặn gần 50 lần một năm, tức khoảng một lần một tuần và gấp đôi số lần Trung Quốc có các hành động khiêu khích vài năm trước đây. Không riêng gì Nhật Bản phải chịu những cuộc do thám này. Ấn Độ thường xuyên cáo buộc bị Trung Quốc xâm nhập vào không phận, đặc biệt là ở các khu vực tranh chấp gần Kashmir và Arundachal Pradesh. Bạn có thể thấy đó là *Bá quyền*?

---

[4] Neville Chamberlain - thủ tướng nước Anh trước thế chiến thứ II, được cho là cố tìm kiếm hòa bình bằng cách nhún nhường trước nước Đức quốc xã - ND.

Cảnh giác từ bầu trời đỏ buổi bình minh

Mục tiêu của quân đội Trung Quốc trong tương lai là để bảo đảm ưu thế hải quân ở vùng biển Tây Thái Bình Dương trong đường phòng thủ thứ hai từ quần đảo Nhật Bản tới đảo Guam và Indonesia. Sau đó, quân đội Trung Quốc sẽ tranh giành với lực lượng hải quân Mỹ ở Ấn Độ Dương và toàn bộ khu vực Thái Bình Dương.

—Asahi Shimbun

Trong khi lục quân Trung Quốc là hiện thân cho sự hung bạo và không lực Trung Quốc có những máy bay tốt nhất do mua hoặc ăn cắp, sự tăng cường của hải quân Trung Quốc chính là điều đáng lo ngại nhất của các nhà phân tích Lầu Năm Góc. Thật vậy, nước Cộng hòa Nhân dân đang tiến lên với tốc độ Dự án Manhattan[5] để phát triển hải quân biển xanh có khả năng thách thức hải quân Mỹ. Mục tiêu đầu tiên của nó là để đẩy các hạm đội tàu sân bay của Mỹ ra khỏi Tây Thái Bình Dương và có thể sau đó chiếm lĩnh Đài Loan và cuối cùng triển khai lực lượng khắp toàn cầu.

Trung tâm của cuộc đấu tranh chiến lược tổng quát này là một vũ khí mang tính biểu tượng nhất trong lịch sử - hàng không mẫu hạm hùng mạnh. Hải quân Mỹ thích gọi những con tàu này là "bốn acre[6] rưỡi lãnh thổ Mỹ di động", và chúng là xương sống của Pax Americana (Hòa bình của Mỹ) trên biển kể từ khi kết thúc chiến tranh Thế giới thứ II.

Trong thực tế, Trung Quốc biết quá rõ việc đối mặt trực tiếp với tàu sân bay Mỹ và đội hộ tống của nó là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn. Bên cạnh một phi đội gồm 75 máy bay cánh cố định và lên thẳng, một tàu sân bay điển hình như George Washington sẽ được bảo vệ chặt chẽ bởi một tàu tuần dương mang tên lửa dẫn đường hệ Aegis có thể đẩy lùi bất kỳ cuộc tấn công nào trên mặt biển. Tàu sân bay cũng sẽ được yểm trợ hai bên bởi một số tàu khu trục với tên lửa phòng không và có thể sẽ có ít nhất một tàu săn ngầm chạy xung quanh. Trong khi đó, dưới đáy biển, một hoặc nhiều tàu ngầm tấn công lớp Los Angeles chạy bằng năng lượng hạt nhân sẽ âm thầm hộ tống nhóm tàu hùng mạnh trên mặt biển; và, ít nhất là trong quá khứ, bất kỳ cuộc tấn công trực diện nào của hải quân Trung Quốc hiện có sẽ không tiếp cận được trong vòng 50 dặm mặt nước của đội tàu như thế.

Loại tàu sân bay khủng như thế mới giữ được Đài Loan khỏi sự khuất phục của lục địa cho đến nay. Chính nỗi ám ảnh về hạm đội Thái Bình Dương buộc các chiến lược gia Trung Quốc luôn lo lắng về cơn ác mộng tột cùng: Rằng một ngày nào đó hải quân Mỹ có thể phong

[5] Dự án Manhattan của Mỹ và đồng minh để gấp rút chế tạo ra bom nguyên tử trong Thế chiến II - ND.

[6] Một acre = 0,4 hecta. ND.

tỏa nút thắt trên biển đối với 80% lượng dầu nhập khẩu của Trung Quốc - eo biển Malacca - để trả đũa cho một kiểu xâm lược nào đó của Trung Quốc.

Đây tên lửa chống hạm, kia tàu sân bay

Được các nhà phân tích quân sự biết đến với cái tên là "Sát thủ của tàu sân bay", tên lửa Đông Phương -21D có thể thay đổi luật chơi của môi trường an ninh châu Á, nơi những đội hình chiến đấu với tàu sân bay của hải quân Hoa Kỳ đã và đang là bá chủ mặt biển từ chiến tranh Thế giới lần thứ II. Tên lửa DF -21 D là vũ khí duy nhất có khả năng tấn công vào những mục tiêu được phòng thủ chặt chẽ với sự chính xác tuyệt đối – một khả năng mà những nhà chiến lược hải quân Mỹ đang đau đầu tìm cách đối phó

—Hãng Thông Tấn AP

Bởi vì những nhà chiến lược quân sự Trung Quốc nhận thức được tầm quan trọng và sức mạnh của các tàu sân bay, họ đã nhanh chóng phát triển một chiến lược hai mũi nhọn. Một mũi nhọn liên quan đến đội hình chiến đấu đối trọng có tàu sân bay của chính Trung Quốc và mũi nhọn kia liên quan đến việc hoàn thiện tên lửa "diệt tàu sân bay" – được Lầu Năm Góc gọi một cách không thân thiện là "BAMer", viết tắt của tên lửa đạn đạo chống tàu.

Chúng ta gọi việc *hoàn thiện* "BAMer" vì phải thật là một kỳ công khi bắn trúng đích một con tàu dù có kích thước lớn nhưng nhấp nhô trên đại dương cách xa hàng ngàn dặm. Đó là lý do tại sao Trung Quốc bận rộn trong việc xây dựng một mục tiêu mô hình tàu sân bay có hình chữ nhật ở trường bắn thử trên sa mạc Gobi (Hãy kiểm tra trên Google Earth, tọa độ này ở trên trang web của chúng tôi!).

Trong thực tế, tên lửa diệt tàu sân bay này của Trung Quốc là vũ khí thay đổi luật chơi tương tự như loại bom ngư lôi được thả từ các máy bay để phá hủy các tàu chiến lớn trên biển vào thời kỳ chiến tranh Thế giới thứ II bắt đầu. Bước ngoặt hải chiến xảy ra khi một máy bay hai tầng cánh của Anh mang duy nhất một quả bom ngư lôi loại này đã giúp đánh đắm tàu chiến khổng lồ mới hạ thủy của Đức Quốc xã – tàu Bismarck – trong hành trình đầu tiên của chiếc tàu này. Và sau đó Đô đốc hải quân Nhật Bản Yamamoto cũng đã dùng những bom ngư lôi loại này một cách thành công khi đánh chìm hết chiến hạm này đến chiến hạm khác của Hoa Kỳ trong trận thủy chiến Trân Châu Cảng.

Trong khi việc sản xuất các BAMer của Trung Quốc báo hiệu sự tuyệt chủng của các tàu sân bay Hoa Kỳ và đẩy lùi các tàu chiến của hạm đội Thái Bình Dương Hoa Kỳ về các căn cứ an toàn ở Hawai, Trung Quốc nhanh chóng đóng các tàu sân bay của chính mình. Thật sự, tàu sân bay đầu tiên của Trung Quốc chắc chắn được hạ thủy ở cảng Đại Liên vào một thời điểm trong năm 2011; và phóng sự về con tàu này đã lôi cuốn sự tập trung khán giả trong suốt một

giờ trên kênh truyền hình quân sự.

Câu chuyện này bắt đầu bằng việc Trung Quốc dùng một công ty ở Hong Kong làm bình phong để mua một tàu sân bay của Ukraine. Chiếc tàu sân bay này tên là Varyag, một tàu sân bay trọng tải 67.500 tấn đã từng là niềm tự hào của hạm đội Xô Viết.

Tuy nhiên, với sự sụp đổ của Liên Xô, việc xây dựng tàu sân bay Varyag này chưa bao giờ được hoàn tất. Hơn nữa, vỏ của con tàu sân bay này cũng đã bắt đầu bị rỉ sét trong một xưởng đóng tàu biển Đen ở Ukraine. Do đó, Trung Quốc sử dụng một công ty Hong Kong có những lãnh đạo công ty là những cựu sĩ quan quân đội Trung Quốc trước đây làm bình phong để mua con tàu trong một cuộc bán đấu giá với cái giá chỉ là 20 triệu đô la với danh nghĩa thủ đoạn là để làm một sòng bạc nổi ở Macao.

Biết được thủ đoạn trên của nhà cầm quyền Trung Quốc, Lầu Năm góc Hoa Kỳ đã nhờ đồng minh Thổ Nhĩ Kỳ ngăn chặn việc tàu đi qua hải phận nước này. Tuy nhiên, vào thời điểm đó, quyền Bộ trưởng Ngoại giao, Giang Văn Xương, bay đến thủ đô Ankara của Thổ Nhĩ Kỳ với một khoản viện trợ kinh tế 360 triệu đô la như một khoản tiền hối lộ để giải tỏa sức ép của Lầu Năm Góc, kết quả là chính quyền Thổ Nhĩ Kỳ đã cho phép tàu sân bay được đi qua eo biển Bosporus.

Tất nhiên là khi tàu sân bay Varyag đến Trung Quốc, nó không được kéo đến Macao mà đến cảng Đại Liên để phân tích và phục hồi. Những bức ảnh chụp mới đây cho thấy rằng con tàu đã được đưa vào xưởng sửa chữa và sơn lại màu sơn của hải quân Trung Quốc, mặt boong tàu làm sân bay đã được phủ lại, cũng như một cột ăng ten mới đã được lắp đặt. Và chẳng bao lâu nữa, nó sẽ được hạ thủy và đặt tên mới là Shi Lang.

Và đây nữa, chúng ta phải đánh giá cao óc khôi hài đen tối và cảm nhận lịch sử của giới quân sự Trung Quốc. Trong trường hợp này, Trung Quốc đã đặt tên con tàu sân bay đầu tiên của mình với cái tên Shi Lang, viên sĩ quan chỉ huy hạm Đội Manchu đã từng xâm lăng Đài Loan vào thế kỷ 17 và sau đó đã xem Đài Loan như là một quận của tỉnh Phúc Kiến. Chắc chắn giới quân sự Trung Quốc biết cách gửi một thông điệp cho thế giới.

Trong vòng vài năm sắp tới, Trung Quốc sẽ gửi đến một thông điệp to lớn hơn. Đó là việc hạ thủy một hạm đội có ít nhất 5 tàu sân bay đi vòng quanh thế giới – và không còn nghi ngờ gì nữa hạm đội này sẽ đối đầu với hải quân Hoa Kỳ.

Con Rồng 007 giữ vai trò "che giấu tàu ngầm"

Những tấm hình tối qua đã xuất hiện để xác nhận nỗi lo sợ ở Washington về việc Trung Quốc đang xây một căn cứ tàu ngầm năng lượng hạt nhân trên hòn đảo nhiệt đới. Những nhà lãnh đạo Lầu Năm Góc lo lắng rằng căn cứ bí mật gần Sanya trên đảo Hải Nam của

Trung Quốc….có thể đe dọa những quốc gia châu Á và địa vị thống trị của Mỹ ở khu vực đó. Những tấm hình có được từ tạp chí quân sự Intelligence Review …cho thấy những đường hầm rộng lớn dẫn tới các hang động khổng lồ có khả năng giấu 20 tàu ngầm hạt nhân khỏi tầm quan sát từ các vệ tinh do thám.

—Theo Daily Mail

Một lực lượng tàu sân bay và hải quân biển xanh không thể coi là đầy đủ nếu không có một lực lượng tàu ngầm "hoạt động âm thầm, lặn sâu" mạnh mẽ hỗ trợ, và Trung Quốc đang âm thầm thiết lập những thứ sẽ sớm là một hạm đội lớn nhất trên thế giới. Trong thực tế, thế hệ tàu ngầm điện diesel mới nhất quá nhanh nhạy và yên lặng đến nỗi chúng có thể theo dõi tàu hải quân Mỹ mà không hoặc rất khó bị phát hiện. Quả thực, đã có cuộc đối đầu cho đến nay bị coi là nhục nhã của lực lượng hải quân Mỹ và gây bối rối khi nó xảy ra, khi một tàu ngầm tấn công lớp *Song* (Tống) loại 039 của Trung Quốc đã liều lĩnh nổi lên mặt nước trong tầm phóng ngư lôi của tàu *USS Kitty Hawk* sau khi rình rập nhóm tàu sân bay này nhiều dặm mà không bị phát hiện.

Các tàu lớp *Yuan* (Nguyên) loại 041 mới hơn của Trung Quốc hoạt động yên lặng hơn và có khả năng hoạt động hoàn toàn dưới nước trong một khoảng thời gian dài hơn dựa trên hệ thống "Chân vịt không cần không khí" mới: chúng đe dọa hơn tới các tàu thuyền phương Tây ở khu vực phía tây Thái Bình Dương và eo biển quan trọng Malacca, điểm cuống họng quyết định của con đường chuyên chở dầu tới Nhật Bản, Hàn Quốc và Đài Loan. Hơn nữa, để đảm bảo khả năng triển khai xa, Trung Quốc đã chế tạo một số tàu ngầm mang tên lửa lớp Jin loại 094, các tàu này được thiết kế để kéo đến bờ biển California và có thể bắn tên lửa đến tận Savannah, Missouri hoặc Savannah, Georgia.

Trong thực tế, đã có ít nhất một vài chứng cớ nào đó để khẳng định rằng nước Cộng hòa Nhân dân có thể đang diễn tập cho trận chiến quyết liệt cuối cùng ngoài vùng bờ biển California. Thomas McInerney, trung tướng không quân Hoa kỳ về hưu, đã xác nhận rằng hải quân Trung Quốc thực sự đã tiến hành việc phóng thử nghiệm ngoài khơi Los Angeles vào tháng 11 năm 2010 – trong khoảng thời gian ngay trước Hội nghị Thượng đỉnh G-20. McInerney đã bất bình và có những lời lẽ sắc bén hướng tới Lầu Năm Góc:

Chúng ta sẽ có câu trả lời dứt khoát [từ Washington]. Đây không phải là máy bay do nó có chùm khói phía sau và hình dạng của chùm khói…. Đó là một tên lửa được phóng ra từ một tàu ngầm. Các bạn có thể thấy hướng đi của nó được điều chỉnh,và sau đó nó bay theo một đường đạn rất mượt mà, có nghĩa là hệ thống dẫn đường đã hoạt động.

Trong khi Lầu Năm Góc phủ nhận nhanh chóng và quyết liệt sự dính líu của Trung Quốc, họ vẫn không thể xác định được chiếc máy bay đặc biệt nào đã để lại vệt khói này. Nhưng sự thực ở đây là chính các chuyên gia quân sự đang tranh luận có thể có việc phóng tên lửa từ ngoài khơi Thành phố Los Angeles. Sự tranh cãi sẽ không để lại bất cứ sự nghi ngờ nào rằng

việc đầu tư vũ khí tấn công chiến lược của Trung Quốc đang được tiến hành nhanh chóng.

Điều đó đưa chúng ta về lại căn cứ tàu ngầm kiểu James Bond đã được đề cập trên đảo Hải Nam. Các tấm hình do Liên đoàn các nhà Khoa học Mỹ tiết lộ các lối vào đường hầm cao 20 mét được đào vào phía các ngọn đồi gần biển của hòn đảo, và ở nơi đó, các hang động lớn nhân tạo có thể che giấu hàng tá cho đến toàn bộ số tàu ngầm hạt nhân.

Có điều chú ý rằng căn cứ 007 mới này cũng có cầu tầu khử từ công nghệ cao, được sử dụng để che giấu các tàu ngầm khỏi việc bị phát hiện điện từ ở biển khơi; và Trung Quốc rõ ràng muốn không ai phát hiện và động đến các tàu ngầm của họ. Thực vậy, trong một sự việc đã được công khai, năm tàu Trung Quốc – cả quân sự và thương mại – đã cố tình đi qua đi lại nhiều lần trước mũi chiếc tàu USNS Impeccable khi tàu này đang đi ở vùng hải phận quốc tế cách bờ biển Trung Quốc 75 dặm. Tàu Mỹ đã dùng cầu kéo theo một dàn thiết bị dò âm thanh để theo dõi hoạt động của các tàu ngầm đến và rời khỏi đảo Hải Nam; và có thời điểm, đội tàu nhỏ tấn công của Trung Quốc đã thả những mảnh vụn nổi chặn đường đi của tàu Mỹ. Sự kiện này khiến Impeccable phải "dừng lại" khẩn cấp, sau đó các thủy thủ Trung Quốc dùng móc sắt tấn công dàn thiết bị dò âm thanh của Impeccable bằng những móc sắt. Hãy nhớ đến sự đối đầu nho nhỏ này khi bạn định mua các sản phẩm của Trung Quốc ở Walmart nhé.

Mọi sức mạnh quân sự đến từ xưởng máy quốc gia

Số lượng có chất lượng của riêng mình.

—Josef Stalin

Trong khi việc xem xét ngắn gọn của chúng ta về khả năng quân sự đang lớn mạnh của Trung Quốc có thể xóa tan nghi ngờ về việc cải thiện khả năng tấn công nhanh chóng, ít nhất một số nhà biện hộ của Trung Quốc sẽ nhanh nhẹn tranh cãi điểm này: trong hầu hết các chủng loại vũ khí, công nghệ của Mỹ vẫn thực sự ưu việt hơn cả.

Thực sự, trong nhiều trường hợp, các nhà biện hộ này sẽ đúng. Ví dụ, trong một trận không chiến, máy bay chiến đấu F-22 của Mỹ sẽ có khả năng bắn rơi đối thủ trong một phút ở New York. Tương tự như vậy, tàu sân bay Hoa kỳ Ronald Reagan và đội hộ tống của nó gần như chắc chắn cho các tàu sân bay mới của Trung Quốc xuống đáy biển[7] trong thời gian ngắn.

Nhưng, lòng ưu ái với công nghệ ưu việt của Mỹ bỏ qua một điểm quan trọng hơn nhiều – điểm nhấn mạnh sự điên rồ khi cho phép kẻ hám lợi và bảo hộ Trung Quốc phá hoại các cơ

[7] Nguyên văn: Davey Jone's Locker là thành ngữ ám chỉ tàu bị chìm xuống đáy biển.

sở sản xuất Mỹ và làm suy yếu nền kinh tế của chúng ta. Điều này được thể hiện rõ nhất từ quan điểm rất sâu sắc của trung tá pháo binh Đức quốc xã, người đã bị bắt giữ ở trận chiến Salerno. Ông đã nói về sự vô vọng của vũ khí chính xác Đức khi chống lại một đống trang thiết bị của Mỹ:

Tôi đã ở trên ngọn đồi này và chỉ huy một khẩu đội pháo với sáu súng chống tăng 88 mm, còn người Mỹ liên tục đưa xe tăng vào trận. Chúng tôi liên tục bắn hạ chúng. Cứ mỗi chiếc tiến lên, chúng tôi bắn cháy. Cuối cùng, chúng tôi hết đạn, còn người Mỹ thì vẫn không hết xe tăng.

Sự thật được nêu ra ở đây là Mỹ đã đánh bại được Hitler và Đức quốc xã không chỉ nhờ các binh sĩ vô cùng dũng cảm của mình, mà phần lớn hơn là nhờ sự áp đảo vô cùng mạnh mẽ của sức mạnh công nghiệp. Trong thực tế, trong hầu hết các loại vũ khí, Đức quốc xã đều đã có các vũ khí công nghệ vượt trội trong giai đoạn cuối của chiến tranh. Ví dụ, các xe tăng Panzer của Đức tốt nhất trên thế giới, các tàu ngầm của Đức tốt nhất, Bismarck là chiến hạm lớn nhất, và trong một số hạng mục, vũ khí của Đức đúng là không có đối thủ vì họ có những tên lửa tầm xa duy nhất trên thế giới – tên lửa hành trình V1 và tên lửa đạn đạo V2 – và cả triển khai Me-262, máy bay phản lực đầu tiên của thế giới.

Tuy nhiên, những gì Mỹ đã có, chính là những xưởng máy lớn nhất thế giới. Và ngay khi "công xưởng của thế giới" này được chuyển sang phục vụ chiến tranh toàn diện sau trận Trân Châu Cảng, các nhà máy chế tạo ô tô khổng lồ và hiệu quả cao ở Detroit, nhà máy đóng tàu ở Maine, nhà máy hóa chất ở Ohio, và các nhà máy thép ở Pennsylvania đã cho ra lò con số vượt trội các xe tăng, máy bay, súng và bom. Kết quả là, lực lượng quân sự đã đánh bại nhanh chóng hai cỗ máy chiến tranh lớn nhất đã từng có trên thế giới.

Thực vậy, không ai hiểu được tính tất thắng của Mỹ rõ hơn đô đốc Yamamoto. Ông đã có hẳn một ngày sau cuộc tấn công đáng kinh ngạc bất ngờ vào Trân Châu Cảng, không phải trong trạng thái hân hoan mà đúng hơn là trong tình trạng trầm cảm và tuyệt vọng. Bởi vì, ông biết rõ rằng một nước Mỹ khổng lồ sẽ đáp trả; và với tình trạng công nghiệp Nhật Bản vào thời điểm đó, sẽ không phải là đối thủ của nước Mỹ lục địa.

Tuy nhiên, vấn đề quân sự đang phát triển ngày nay của Mỹ, chính là các nhà máy ô tô lớn nhất không còn ở Detroit, mà là ở các thành phố như Thành Đô, Cát Lâm, Nam Kinh, Vu Hồ, các nhà máy đóng tàu nhộn nhịp nhất ở Bột Hải, Đại Liên, Phúc Kiến, và Jiangan; các nhà máy và lò cao có sản lượng thép hàng năm gấp mười lần so với các nhà máy thép của Mỹ là ở Trùng Khánh, Hà Bắc, Thượng hải và Thiên Tân.

Và đây là những gì mà cả Lầu Năm Góc và những Neville Chamberlain thời hiện đại ở Nhà Trắng và đồi Capitol cần hiểu rõ: máy bay chiến đấu J-20 của Trung Quốc không cần phải là tốt nhất thế giới nếu họ có thể tung ra 1000 chiếc để địch lại 187 chiếc F-22 của chúng ta.

Tàu ngầm tấn công lớp *Shang* (Thương) của Trung Quốc thực sự đâu cần phải tốt hơn tàu ngầm lớp *USS Los Angeles* hay tàu ngầm lớp *Astute* của Anh nếu chúng có nhiều đến mức có thể choán hết nửa Thái Bình Dương.

Và khi nói đến những tên lửa trên bệ phóng của Trung Quốc và trong các tàu ngầm mang tên lửa đạn đạo của họ, cần độ chính xác nào cho 100 đầu đạn nhiệt hạch nhằm vào giữa nước Mỹ để buộc chúng ta sẵn sàng công nhận quyền bá chủ của nước Cộng hòa Nhân dân đối với Nhật Bản, Đài Loan, Ấn Độ và Australia?

Đây là lý do tại sao chúng ta thực sự cần một "Thời điểm Winston Churchill". Như Churchill từng nói về chiến tranh Thế giới thứ II:

> *Không có cuộc chiến tranh nào trong lịch sử dễ ngăn chặn bằng cách kịp thời hành động hơn cuộc chiến tranh vừa qua đã tàn phá những khu vực rộng lớn của địa cầu…… nhưng không ai đã lắng nghe, và từng người chúng ta đều đã bị hút vào dòng xoáy khủng khiếp đó.*

Trong thời điểm Churchill mới của chúng ta, chúng ta phải thấy rõ rằng để giành một chiến thắng trong cuộc chiến quân sự truyền thống chống lại một nước Mỹ đã nhượng bộ nhiều khả năng công nghiệp cho Trung Quốc, tất cả những gì Trung Quốc cần làm là phát triển (hoặc sao chép) một hệ thống vũ khí đáng tin cậy, và sau đó sản xuất đủ số lượng để áp đảo lực lượng giỏi hơn về công nghệ của chúng ta.

Thực vậy, Trung Quốc đã hoàn thành bước thứ nhất rồi. Đã đến lúc phải thức giấc trước khi quá muộn. Đã đến lúc tất cả chúng ta phải hiểu nhiều hơn và rõ hơn mối quan hệ mật thiết tồn tại giữa nền tảng sản xuất quốc gia và sức mạnh quân sự.

9-

Chết dưới tay gián điệp Trung Quốc: Cách "máy hút bụi" Bắc Kinh cuỗm sợi thừng để treo cổ chú Sam

Một tên gián điệp giá trị bằng cả đạo quân hàng vạn người

- Tôn Tử, Binh Pháp

Mục tiêu chính của những hành động gián điệp mà Trung Quốc nhắm vào chính phủ Mỹ và nền công nghiệp Mỹ là thu lượm toàn bộ thông tin kỹ thuật và kinh tế, với mục đích kép là làm cho nền công nghiệp quân sự Trung Quốc hiện đại hơn và nền kinh tế cạnh tranh hơn.

- Sổ tay Mối đe dọa gián điệp

Hàng ngày, một mạng lưới hàng ngàn gián điệp chuyên nghiệp và không chuyên của Trung Quốc thu thập các tin tức tình báo ở các văn phòng, nhà máy, trường học từ khắp nước Mỹ đến châu Âu, từ Brazin, Ấn Độ đến Nhật Bản, Hàn Quốc. Mỗi phút, hàng trăm tin tặc Trung Quốc dùng cả ngàn máy tính bị lây nhiễm để tấn công vào tường lửa của các hệ thống thông tin về công nghiệp, tài chính, học thuật, chính trị, quân sự trên khắp thế giới, tìm kiếm các dữ liệu quý giá và âm thầm ghi lại các điểm dễ bị tấn công mà có thể khai thác được nhằm tàn phá trong tương lai.

Tại sao những người Mỹ chúng ta lại chịu đựng cái điều mà ủy ban Mỹ - Trung gọi Trung Quốc là, “quốc gia hung hăng nhất thực hiện những hoạt động gián điệp chống lại Mỹ”? Đó là câu hỏi thú vị mà ta cần tự hỏi khi ta hàng ngày đến Nhà Trắng hay đồi Capitol làm việc hay đi mua sắm hàng tuần các sản phẩm Trung Quốc rẻ mạt ở cửa hiệu Walmart gần nhà.

Trong phần đầu, ta sẽ xem xét một cách cẩn thận thế giới đen tối và mờ ảo của công tác gián điệp Trung Quốc trên đất Mỹ cũng như ở những nơi khác trên thế giới. Ở chương tiếp theo, ta sẽ chuyển sang đánh giá về công tác gián điệp mạng của Trung Quốc, được cho là ngày càng nguy hiểm và khiêu khích hơn, đây là một cuộc chiến "phi đối xứng" mà Trung Quốc có thể truy nhập đến từng máy tính, từng nhà, từng doanh nghiệp, từng chính phủ trên hành tinh này.

Cuối hai chương này, hy vọng mọi người dân Mỹ - từ phố Main Street và phố Wall Street[8] đến trụ sở của CIA, FBI, Lầu Năm Góc nhận thức được sự ngây thơ khi tham gia kinh doanh và buôn bán vô điều kiện với một quốc gia đang dùng cả bộ máy gián điệp, bằng cả phương pháp cũ và mới, một cách có hệ thống để tước đoạt đi các công nghệ và do thám phương cách phòng thủ của chúng ta trước khi có thể ra tay giết chết chúng ta.

Trong khi chúng ta săn đuổi Bin Laden, con Rồng Trung Quốc đang tự do tung hoành

Bắc Kinh không thiên về phương pháp cổ điển mà các cơ quan tình báo khác áp dụng, vốn đề cao việc kiểm soát chặt một số mật vụ cao cấp ẩn sâu. Thay vào đó, họ sử dụng một mạng lưới chân rết rộng lớn các du học sinh, doanh nhân, các phái đoàn Trung Quốc trên đất Mỹ, và cả những người Mỹ gốc Hoa có thể tuyển dụng làm gián điệp.

-Theo The Christian Science Monitor

Để thực hiện âm mưu của mình, bộ máy gián điệp truyền thống, chính phủ Trung Quốc và rất nhiều doanh nghiệp nhà nước của họ đang ráo riết thực hiện chiến dịch gián điệp ba mũi giáp công tinh vi chống lại nhiều quốc gia trên thế giới - mà những kẻ thù chính của họ là Mỹ, châu Âu và Nhật Bản được chú tâm nhiều nhất. Chiến lược gián điệp ba mũi này bao gồm tấn công các học viện, ngành công nghiệp và cơ quan chính phủ để ăn cắp các thông tin quý giá về tài chính, công nghiệp, chính trị và công nghệ, đồng thời chuẩn bị các cuộc tấn công làm ngưng trệ và hủy diệt trong cuộc chiến tranh nóng khi có thể.

Thật ra, trong khi hệ thống tình báo của Hoa Kỳ đang tập trung cho cuộc chiến chống khủng bố, gián điệp Trung Quốc đã được tự do tung hoành trên đất Mỹ. Phương tiện chuyển động của họ là một mạng lưới gián điệp "lai tạp" tinh vi, rất khác với chiêu thức gián điệp truyền thống của Liên Xô.

Ở giai đoạn cao điểm của chiến tranh lạnh, cơ quan tình báo Liên Xô KGB hoạt động dựa vào số nhỏ các điệp viên chuyên nghiệp sống ở nước ngoài và những tên Mỹ phản bội liên tục được tuyển mộ thông qua các vụ hối lộ hoặc tống tiền. Trong khi Trung Quốc cũng có các đặc vụ bí mật và người Mỹ biến chất, họ còn dựa nhiều vào một mạng lưới không tập trung các gián điệp cấp thấp, đó là số đông cực lớn người dân sắc tộc Trung Quốc.

Lực lượng nòng cốt các điệp viên không chuyên và những kẻ cung cấp thông tin cho Trung Quốc được chiêu mộ bởi tổ chức như Bộ An ninh Nhà nước, một thứ KGB của Trung Quốc, cũng như các tập đoàn công nghiệp trong từng ngành. Một số những gián điệp này có

[8] Wall Street là trung tâm tài chính nước Mỹ, còn Main Street là thuật ngữ tương phản chỉ nền tảng sản xuất ra các sản phẩm vật chất. ND

thể được chọn từ cộng đồng người Mỹ gốc Hoa. Như được mô tả trong cuốn *Sổ tay mối đe dọa gián điệp*, họ được kết nạp vào mạng lưới bằng một trong cách: hoặc kêu gọi chủ nghĩa dân tộc và sắc tộc Trung Quốc hoặc bằng cách đe dọa và cưỡng ép các cá nhân có người thân sống ở Trung Quốc.

Hơn nữa, các điệp viên Trung Quốc còn được cài vào trong số 750.000 người Trung Quốc được cấp visa vào Mỹ hàng năm. Họ có thể là những nhà báo của hãng tin Xinhua, là những sinh viên ở các trường đại học Mỹ, các doanh nhân đi tham quan, những lao động xuất khẩu tại các doanh nghiệp và phòng nghiên cứu quốc gia của Hoa Kỳ, hoặc đơn giản chỉ là những khách du lịch. Thật sự, từ số lượng lớn các du khách hợp pháp Trung Quốc đến Mỹ hàng năm kết hợp với cộng đồng rộng lớn người Mỹ gốc Hoa, các gián điệp được tuyển dụng dễ dàng tung bay dưới tầm radar[9] của FBI và thực hiện điều răn của Mao Trạch Đông: “bơi cùng với cá”.

Visa miễn phí đến các tiệm bánh Mỹ

Gián điệp là cuộc chiến không tiếng súng.

- Li Fengzhi

Trường hợp của Li Fengzhi đáng là một bài học cho chúng ta vì nó mô tả cách điệp viên Trung Quốc đã thâm nhập vào Mỹ dễ dàng như thế nào và mạng lưới chân rết gián điệp Trung Quốc hoạt động sâu ra sao. Li đã làm việc như là một chuyên gia phân tích cho Bộ An ninh Nhà nước Trung Quốc khi anh ta âm thầm vào Mỹ dưới danh nghĩa một du học sinh sau đại học tại trường đại học Denver năm 2003.

Theo các cuộc phỏng vấn mà chúng tôi thực hiện được với Li, anh ta từng có một cuộc đời trong sạch, sinh năm 1968, là con trai của một gia đình trí thức ở tỉnh Liaoning. Sau khi tốt nghiệp đại học năm 1990, Li gia nhập cơ quan tình báo địa phương và vài năm sau chuyển lên Bộ An ninh Nhà nước, nơi mà anh ta làm việc cho Bắc Kinh như một mật vụ tại quê nhà. Theo Li, dưới ánh mắt một chàng trai trẻ ngây thơ, anh ta thấy đây là “một công việc tốt và là một sự nghiệp đặc biệt phụng sự cho chính phủ”.

Khi là phân tích viên cho cơ quan tình báo kiểu KGB của Trung Quốc, Li đã giành thời gian thu thập thông tin tình báo về Đông Âu và Nga trong khi theo học tiến sĩ ngành chính trị quốc tế. Vào năm 2003, anh ta được chọn tới Mỹ. Tuy nhiên, thay vì làm gián điệp chống lại Mỹ, anh ta đã được khai sáng.

[9] Đặc điểm của radar sóng vô tuyến là không quét và nhận biết được những vật ở tầm thấp - ND

Khi thấy được thế giới bên ngoài và tự do là như thế nào, Li nói, anh ta "bắt đầu thấy rằng đảng Cộng sản Trung Quốc là ác quỷ và đang làm hại cả chính người dân Trung Quốc". Với sức mạnh của sự khai sáng này mà Li đã tìm cách đào ngũ sang Mỹ.

Theo Li, khi anh ta rời bỏ Bộ An ninh Nhà nước Trung Quốc, "họ đã có khoảng 100.000 điệp viên và những người cung cấp tin tức, không kể những kẻ quá nghiệp dư, và một số lượng lớn những cá nhân làm gián điệp trong các cơ quan chính phủ Trung Quốc". Để so sánh, FBI có 13,000 nhân viên tình báo đã tuyên thệ.

Cũng theo Li, và đây có lẽ là sự tiết lộ đáng ghê rợn nhất của anh ta, thì phần đông các gián điệp Trung Quốc chính là các phóng viên Trung Quốc, các nhiếp ảnh gia, các nhân viên tổ chức phi chính chủ, các nhà lãnh đạo và thương nhân người Mỹ gốc Hoa có uy tín, kỹ sư, và học giả. Theo lời Li, trong khi những điệp viên chuyên nghiệp này "có thể không có điều kiện để tiếp cận các thông tin quan trọng, thì họ sẽ tập trung vào việc chiêu dụ những người cung cấp thông tin để lấy được các tin tức tình báo này".

Những gì đáng nghi nhận về câu chuyện của Li, ngoài việc anh ta dễ dàng qua mặt chính phủ Mỹ như thế nào, dù bản thân có lý lịch hoạt động tình báo, mà còn là việc anh ta có một cái nhìn chân thực về Trung Quốc ra sao, hơn bất kỳ một công dân Mỹ nào.

Một tổ ong thật sự và các hoạt động hút mật của chúng

Vậy chính xác mạng lưới gián điệp Trung Quốc làm những gì và chúng hoạt động ra sao? Trên đấu trường tình báo công nghiệp, mạng lưới này sục sạo và thu lượm các công nghệ mới, các bí mật thương mại và các phương pháp sản xuất. Trên mặt trận quân sự, mục tiêu hoạt động của các gián điệp rộng khắp từ việc giành lấy những hệ thống vũ khí mới đến thu nhặt các thông tin chi tiết về các căn cứ và hoạt động quân sự của Mỹ.

Trong cả hai lãnh vực công nghiệp lẫn quân sự, dấu hiệu đặc biệt về gián điệp Trung Quốc là những "tổ ong" hoạt động bền bỉ của chúng. Từng thập kỷ đi qua, hàng ngàn gián điệp và kẻ thu lượm tin tức, như những con "ong thợ" hút cần mẫn từng mẩu thông tin nhỏ nhất từ các cơ sở nghiên cứu của các trường đại học Mỹ, các phòng thí nghiệm quốc gia nhạy cảm, những công ty mới ở thung lũng Silicon và từ các công ty liên quan đến quốc phòng.

Chính sách lạnh lùng tiến bước, âm thầm ngặm nhấm chính là tính cách tiêu biểu trong lịch sử của Trung Quốc, và nhất quán với châm ngôn nổi tiếng của Tôn Tử "một tên gián điệp giá trị bằng cả đạo quân hàng vạn người". Đến khi từng mẩu thông tin được hút ra đủ thì chúng được gửi về cho Trung Quốc và được tổng hợp, các thông tin này cung cấp các cho các tổ chức tình báo Trung Quốc và các doanh nghiệp nhà nước một cái nhìn rõ ràng về toàn bộ các công nghệ, quy trình sản xuất hay hệ thống.

Như Scott Henderson đề cập trong cuốn "Hắc khách" (The Dark Visistor): "thay vì đặt ra một mục tiêu tìm kiếm thông tin nhất định, họ thu thập khối lượng thông tin lớn bao quát để hiểu rõ hơn tình huống". Cách thu lượm thông tin kiểu này khá hữu hiệu, phản ánh đúng câu nói nổi tiếng của không ai khác hơn là George Washington, cha đẻ của nước Mỹ. Về lợi ích của việc thu thập thông tin tình báo toàn dân, ông đã có nhận xét khôn ngoan:

Dù là những thông tin vụt vặt thì chúng cũng có giá trị nhất định trong việc thu thập thông tin của ta, bởi những điều tưởng như hoàn toàn tầm thường, khi được kết hợp lại với các phần khác theo một cách nghiêm túc, có thể cho ra những đúc kết có giá trị.

Đến nay, mạng lưới gián điệp Trung Quốc đã ăn cắp các kỹ thuật và quy trình sản xuất, từ các hệ thống con của tàu khu trục mang tên lửa có điều khiển bằng hệ thống Aegis, hoạt động bên trong của bom neutron, các thiết kế lò phản ứng hạt nhân của hải quân Hoa Kỳ đến kế hoạch phóng tàu con thoi, các thông số của tên lửa Delta IV, các hệ thống dẫn đường cho tên lửa đạn đạo xuyên lục địa ICBM. Tổ ong Cộng sản Trung Quốc đã "hút chích" một cách hiệu quả từng chi tiết của các hệ thống vũ khí, từ máy bay ném bom B1-B, các máy bay không người lái, hệ thống đẩy của tàu ngầm đến động cơ phản lực, hệ thống phóng máy bay trên tàu sân bay và thậm chí quy trình rất cụ thể để vận hành tàu chiến Hoa Kỳ.

Trong cuộc chiến không tiếng súng của Trung Quốc chống lại Mỹ, các biện pháp thực thi pháp luật và phản gián của chúng ta đều cực kỳ lỏng lẻo, trong khi các chính trị gia của Mỹ không hề có hành động trả đũa gì và cộng đồng Mỹ cũng không hề được cung cấp thông tin.

Và trên hết, rất nhiều những nhà hàn lâm Hoa Kỳ và các học viện nghiên cứu đã trở thành những người cổ vũ ngây thơ cho phép màu kinh tế Trung Quốc. Một phần của vấn đề là hiện có những nguồn lợi từ các khoản tài trợ đang chảy vào Mỹ để hỗ trợ cho những nỗ lực nghiên cứu đa dạng của Trung Quốc. Điều này làm cho nhiều trường đại học Mỹ ngại "cắn vào cánh tay Trung Quốc đang nuôi sống họ". Thậm chí, phần nổi cộm hơn của vấn đề chính là hàng tỷ đô la học phí thu được từ hơn 125.000 du học sinh Trung Quốc tại Mỹ. Trong khi phần đông các sinh viên Trung Quốc ở Mỹ là những sinh viên giỏi nhất, làm việc chăm chỉ nhất và hy vọng sẽ cống hiến cho nước Mỹ và thế giới, một số khá lớn trong số đó cũng chịu sự ảnh hưởng của đảng Cộng sản Trung Quốc ở một mức độ nhất định, đủ để ta rà soát trước một cách cẩn trọng.

Quan điểm chung mở rộng cánh cửa giáo dục Hoa Kỳ cho bất kỳ người Trung Quốc nào là một trò chơi nguy hiểm. Vì Trung Quốc biết rõ rất nhiều cải cách công nghệ đưa Mỹ lên đỉnh cao được bắt nguồn từ các trung tâm nghiên cứu như CalTech, Havard, Đại học Công nghệ Massachusetts và các phòng nghiên cứu quốc gia như Argonne, Lawrence Berkeley, Los Alamos, và Sandia. Thực vậy, các trường đại học và các phòng nghiên cứu quốc gia, cũng như các trung tâm nghiên cứu và phát triển của các công ty tại thung lũng Silicon và các công ty quốc phòng như Hughes and Loral đã trở thành cái gọi là "kho mật" cho các "ong thợ" gián điệp công nghệ và quân sự của Trung Quốc.

Một điệp viên phản bội giỏi xứng đáng được thưởng – và án tù chung thân

Ông Shriver đã bán rẻ đất nước và nhiều lần tìm kiếm một vị trí trong tổ chức gián điệp của ta để hắn ta có thể cung cấp những tin mật cho Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc. Lời của Chưởng lý Mỹ Neil Mac Bride.

- Reuters

Trong khi nhóm dân gốc Trung Quốc hình thành vô số những mạng lưới gián điệp, các điệp viên chuyên nghiệp Trung Quốc có những lúc đã rất thành công trong việc chiêu mộ những người không phải gốc Trung Quốc trở thành gián điệp, theo cách cũ mà Liên Xô đã làm.

Chẳng hạn, Ko-Suen Moo, một công dân Hàn Quốc làm tư vấn bán hàng cho Lockheed Martin và các công ty quân sự khác. Điệp viên được tuyển dụng này đã xâm nhập một nhà chứa máy bay ở Florida để cố gắng mua toàn bộ động cơ phản lực của hãng GE sản xuất, được thiết kế riêng cho máy bay không chiến xuất sắc F-16. May mắn thay, hải quan Mỹ đã phá vỡ vụ việc, nhưng không phải lần nào Hoa Kỳ cũng may mắn như thế.

Như trường hợp không may với ông Kwon Hwan Park, một người Hàn Quốc khác bị Trung Quốc chiêu dụ. Ông này thành công trong việc xuất khẩu hai động cơ máy bay trực thăng Blackhawk cho Trung Quốc thông qua một đại diện Malaysia. Tuy nhiên, cơ may không đến hai lần, ông Park bị bắt ở sân bay Dulles trên đường tới Trung Quốc với một vali chứa đầy các thiết bị quan sát ban đêm dành cho quân sự.

Trong khi có nhiều gián điệp Trung Quốc không chuyên như Moo và Park, các điệp viên khác, còn gọi là "điệp viên nằm vùng" đã được cài cắm trên đất Mỹ. Đó là cách mà kỹ sư Boeing Dongfan Chung cuỗm các thiết kế tàu con thoi và tên lửa Delta IV chuyển về cho Bắc Kinh. Cho đến khi bị bắt, Chung đã tích lũy được 3 triệu đô la ngon lành và tại nhà hắn, người ta tìm được hơn 300,000 trang tài liệu kỹ thuật, cùng với các ghi chép cho thấy hắn hi vọng thế nào về việc giúp đỡ cho "quê hương mình".

Trường hợp của Chi Mak cũng gây lo ngại không kém. Hắn bị bắt khi chuyển các bản vẽ hệ thống đẩy của tàu ngầm hạt nhân, hệ thống chỉ huy và kiểm soát hải quân Mỹ cho Trung Quốc. Vụ án của Mak là bài học đắt giá vì nó cho thấy lãnh đạo Trung Quốc đều đặn gửi danh sách các công nghệ tiên tiến mà nước họ đang cần cho các điệp viên. Những tài liệu bị hủy được FBI phục hồi minh chứng rằng Mak đã "tham gia nhiều hội thảo về các chủ đề đặc biệt" và quản lý chi tiết những nỗ lực moi tin gián điệp của hắn được kể đến gồm những công

nghệ được quan tâm đặc biệt như "ngư lôi, các thiết bị điện tử của tàu sân bay, trạm bay từ trường được phóng từ không gian".

Và đây mới là điều đáng sợ nhất của "điệp viên nằm vùng": cả Mak và Chung đã âm thâm sống ở Mỹ hàng thập kỷ dưới dạng những công dân đã nhập quốc tịch. Hầu như không ai biết là họ có sứ mệnh phản bội lại đất nước đã cưu mang họ và ăn cắp các công nghệ vũ khí tiên tiến nhất của Mỹ dâng cho kẻ thù.

Thật ra, các hình thức gián điệp này là tội phản quốc nghiêm trọng nhất, Mak và Chung lẽ ra phải lãnh án tử hình. Tuy nhiên, hình phạt đó chưa bao giờ được tuyên, và trong hệ thống tư pháp rắc rối của Mỹ, bản án cho các gián điệp Trung Quốc là quá nhẹ nhàng, họ chỉ lãnh án tương ứng 24 năm và 15 năm tù.

Điều này thật sự gây bối rối nhất cho chúng ta về hầu hết các vụ án gián điệp Trung Quốc trên đất Mỹ: Các quan tòa và hội thẩm đoàn Mỹ dường như không xem vấn đề là nghiêm trọng, họ không nhận thức là chúng ta đang trong một cuộc chiến tranh ngầm. Thật vậy, dần dần, các bản án tù cho các gián điệp Trung Quốc càng lúc càng nhẹ và không có tính chất răn đe bọn họ phản bội lại nước Mỹ. Chẳng hạn, trường hợp Kwon Hwan Park nêu trên, hắn lãnh một bản án nực cười – 32 tháng tù giam cho việc ăn cắp những công nghệ mà có thể đẩy mạng sống của các binh lính Mỹ và nhân dân các nước Nhật Bản, Đài Loan, Hàn Quốc vào vòng nguy hiểm.

Và ta hãy chú ý: không chỉ những người châu Á như Moo và Park, hay những người Mỹ gốc Hoa như Mak và Chung mới phản bội Hoa Kỳ, bán mình cho Trung Quốc. Vụ việc của Glenn Shriver thì sao?

Trường hợp của kẻ không đại diện tiêu biểu cho những người con vùng Grand Rapids, Michigan này cho thấy cách bọn Trung Quốc hung hăng có thể chiêu dụ các gián điệp nước ngoài ra sao. Shriver là sinh viên Mỹ du học ở Thượng Hải. Hắn rốt cuộc đã cố gắng đột nhập vào CIA dưới sự điều khiển và mua chuộc của điệp viên Trung Quốc. Tội phản quốc trở nên rẻ rúng đến mức Shriver chỉ phải nhận một "cái đánh khẽ vào tay": 4 năm tù giam.

10-

Chết dưới tay tin tặc mũ Đỏ: Từ “Hắc khách” Thành Đô đến những con chip Mãn Châu

Gián điệp mạng là cơ hội lớn để san bằng giàu nghèo trong thông tin. Các nước không còn phải chi nhiều tỷ đô-la để phát triển những vệ tinh phủ sóng toàn cầu nhằm thu thập thông tin tình báo cao cấp khi mà họ có thể thực hiện điều đó qua mạng Internet.

- Bóng đêm trong đám mây

Trong khi mạng lưới điệp viên của Trung Quốc đang không ngừng “bòn rút” tất cả những gì được cho là bí mật mà chúng có thể lấy từ những trường đại học Mỹ, những công ty, các phòng thí nghiệm, văn phòng chính phủ mà các trinh sát của họ có thể thâm nhập vào, thì sự phát triển của đội ngũ những kẻ tin tặc cũng tạo ra mối đe dọa ngang tài ngang thậm chí còn vượt trội hơn.

Ngày nay, những đội "tin tặc mũ đỏ" nguy hiểm của Trung Quốc đã thâm nhập vào NASA, Lầu Năm góc và Ngân hàng thế giới; đã tấn công Phòng Công nghiệp và An ninh của Bộ Thương mại Mỹ dữ dội đến mức Bộ phải vứt bỏ hàng trăm máy tính bị hỏng; đã copy sạch ổ cứng của dự án Chiến đấu cơ kiêm oanh tạc cơ F-35 của hãng Lockheed Martin; và dội bom trải thảm ảo vào hệ thống điều khiển không lưu của Không lực Hoa Kỳ. Chúng cũng đã tấn công vào máy tính của các nghị sĩ có tư tưởng cải cách cũng như của Ủy ban Đối ngoại Hạ viện.

Vào thời điểm vận động tranh cử tổng thống Mỹ năm 2008, đội ngũ tin tặc mũ Đỏ của Trung Quốc thậm chí còn xâm nhập vào máy chủ thư điện tử của chiến dịch vận động tranh cử của cả Obama lẫn McCain cũng như vào cả Nhà Trắng của Tổng thống Bush. Và trong một vụ vi phạm nghi thức ngoại giao thô bỉ nhất, các máy tính xách tay của Bộ trưởng Thương mại Mỹ và một số nhân viên đã bị đánh cắp và bị cài những phần mềm gián điệp trong một chuyến công tác về thương mại tới Bắc Kinh.

Hơn thế nữa, khi mà bộ máy gián điệp truyền thống dựa chủ yếu vào “Bẫy mật ngọt” kiểu như quý bà xinh đẹp Mara Hari để tìm kiếm những bí mật trong những lúc thủ thỉ trên giường hoặc là một mỹ nhân qua đêm để kiếm được vị trí có lợi trong thỏa hiệp nào đó thì những gián điệp mạng ảo của Trung Quốc đang sử dụng một số “ Hũ mật” kỹ thuật số để ăn cắp dữ liệu từ các máy tính. Thật vậy, ngoài gái mại dâm và các phòng khách sạn gài máy nghe lén

thông thường ở Thượng Hải, các gián điệp Trung Quốc ngày nay tặng những thẻ nhớ và thậm chí cả máy chụp hình kỹ thuật số có chứa virus làm quà. Theo Cục tình báo Anh MI5, khi kết nối vào các máy tính của nạn nhân, những hũ mật kỹ thuật số tàn độc này cài các phần mềm cho phép những kẻ tấn công mạng chiếm quyền điều khiển máy tính.

Trong thực tế, theo một chuyên gia tin tặc về Trung Quốc và cũng là tác giả quyển sách *Hắc khách*[10], Scott Henderson, việc trở thành Tin tặc ở Trung Quốc được vinh danh gần như "ngôi sao nhạc rock". Nó thậm chí còn là một nghề mà trong báo cáo gần đây cho biết khoảng chừng một phần ba trẻ em Trung Quốc mơ ước.

Giống như phiên bản trực tuyến của mạng gián điệp phân tán của Trung Quốc, những lực lượng đông đảo dân nghiệp dư thực hiện phần lớn các phần việc vất vả trong nỗ lực chiến tranh mạng tổng lực. Hằng ngày, hàng ngàn người được gọi là “dân quân tin tặc”[11] liên tục dò tìm, phá hoại, và ăn cắp từ các cơ quan của phương Tây cũng như là các đối thủ ở châu Á như Nhật Bản và Ấn Độ.

Để xem xét đến quy mô của mối đe dọa của chiến tranh mạng Trung Quốc, trước nhất cần nên nhận dạng mục tiêu chính của các gián điệp mạng. Việc tấn công đơn giản nhất là làm gián đoạn hoạt động của các hệ thống các nước phương Tây bằng cách phá hoại các website hoặc làm cho quá tải các máy chủ với kiểu tấn công “từ chối dịch vụ”.

Một mục tiêu thứ hai rõ ràng là đánh cắp thông tin có giá trị: số thẻ tín dụng và nhận dạng cá nhân của từng cá nhân; công nghệ, tài liệu đấu thầu, tài chính của công ty, các bí mật thương mại ở các công ty; và các hệ thống vũ khí quân sự.

Vẫn còn đó mục tiêu thứ ba trong cuộc chiến trên mạng là việc phá hỏng số liệu bằng phương thức có thể gây ra tổn thất nặng nề cho khách hàng sử dụng hệ thống. Chẳng hạn như, bằng việc can thiệp hệ thống mua bán cổ phiếu hoặc trái phiếu, bọn tin tặc mũ Đỏ Trung Quốc có thể làm gián đoạn việc mua bán, thao túng các giao dịch hoặc bóp méo số liệu báo cáo và do đó kích động gây náo loạn thị trường tài chính.

Cuối cùng bọn tin tặc có thể ảnh hưởng thế giới thực bằng việc nắm quyền kiểm soát hệ thống điều khiển các tài sản hữu hình. Chẳng hạn như, một nhóm người yêu nước trên mạng có thể làm ngưng trệ lưới điện quốc gia của New England nhằm "trừng phạt" Mỹ liên quan đến những động thái tiếp đón đức Đạt Lai Lạt ma khi đến thăm Nhà Trắng hoặc liên quan đến việc buôn bán vũ khí cho Đài Loan.

[10] The Dark Visitor là dịch nghĩa của chữ Hắc khách, phiên âm tiếng Hán của chữ hacker. ND

[11] Hacktivist – từ chữ activist là người hoạt động tích cực. ND

Những vị hắc khách đến từ Bắc Kinh dưới quốc kỳ

Câu hỏi: Trong tình huống nào thì các bạn tiến hành tấn công mạng?

Trả lời: Nếu có một vấn đề mà nó ảnh hưởng đến chúng tôi trên bình diện quốc tế thì chúng tôi sẽ tập hợp lực lượng để tiến hành tấn công.

- Trích Hội thảo "An ninh thông tin, Hacker Trung Quốc nói về hacker"

Tất cả các hoạt động chính của các nhóm tin tặc mũ Đỏ Trung Quốc có điểm tương đồng là họ tiến hành dưới tầm tay và sự giám sát lỏng lẻo của đảng Cộng sản Trung Quốc. Dĩ nhiên là đảng cộng sản duy trì một khoảng cách thích hợp sao cho họ luôn có thể đưa ra lời phủ nhận hợp lý cho những việc gây nên sự phản ứng mạnh mẽ của công chúng - đó là vụ tấn công trơ trẽn, táo bạo vào Lầu Năm góc, tấn công chuyển luồng đường truyền Internet trong vòng 18 phút, vụ tấn công vào mã nguồn của Google và còn nhiều vụ khác nữa.

Không còn nghi nghờ gì nữa. Cái được gọi là “dân quân tin tặc” không thể tồn tại nếu không có bàn tay của Bắc Kinh. Theo Mulvenon thuộc trung tâm Nghiên cứu và Phân tích Tình báo giải thích, “Các tin tặc trẻ tuổi này được tha thứ với điều kiện là họ không được tổ chức các cuộc tấn công vào mạng nội bộ của Trung Quốc. Họ là những thằng ngốc hữu dụng cho chế độ Bắc Kinh".

“Những thằng ngốc hữu dụng”, thực sự là vậy. Trong khi tại Los Angeles có các băng nhóm bị lên án là “Crips” và “Bloods”, thì nhóm theo dân quân tin tặc của Trung Quốc đã tổ chức thành hàng ngàn nhóm nhỏ với tên gọi như là “Green Army Corps”, “the Crab Group”, và thậm chí toàn các cô gái tập hợp lại như “Six Golden Flowers”. Họ làm việc chung với nhau để cải thiện kỹ năng, chia sẻ công cụ, kỹ thuật và kích động tinh thần dân tộc của nhau. Kết hợp lại, những nhóm găng-xtơ mạng này hình thành một liên minh tư tưởng vô định hình với một trên gọi khá màu mè là “Honkers”.

Tại Trung Quốc có hàng trăm “trường đào tạo tin tặc” để dạy ma thuật cho những phù thủy trẻ tuổi. Hàng loạt các quảng cáo chuyên nghiệp về đào tạo nghề gián điệp mạng và các công cụ có thể tìm thấy trong những nơi công cộng, và theo như Wang Xianbing của hackerbase.com, họ "dạy cho học sinh cách thức tấn công những máy tính không được bảo vệ và ăn cắp thông tin cá nhân". Trong khi đó chính quyền Trung ương Trung Quốc cho phép các nhóm như Liên đoàn Tin tặc Trung Quốc hoạt động công khai và thậm chí duy trì văn phòng làm việc trong khi trấn lột những người ngoại quốc, miễn là Liên đoàn đó không tấn công vào các trang hoặc các phần mềm trong nước.

Để giải thích cho những người còn hoài nghi là hoạt động của hacktivist được sự bảo trợ của Chính phủ trung ương, hãy hiểu Trung Quốc là nước có hệ thống Internet được kiểm soát và giám sát chặt chẽ nhất thế giới. Thật rõ ràng là điên rồ nếu có ý kiến cho rằng một kẻ tấn

công mạng tinh nghịch nào đó có thể tồn tại trong thời gian dài ở Trung Quốc mà có thể nằm ngoài tầm kiểm soát của đội quân kiểm duyệt Bắc Kinh.

Trên thực tế, khi có nhóm tin tặc vi phạm luật bất thành văn quan trọng nhất của Trung Quốc là "đừng bao giờ tấn công hệ thống của Chính phủ", chắc chắn rằng sự trừng phạt đến ngay tức khắc. Chẳng hạn như một vài thành viên trong một nhóm tin tặc khai thác một lỗ hỏng trong phần mềm kiểm duyệt của Trung Quốc có tên là Green Dam, một công cụ quan trọng được Trung Quốc sử dụng để theo dõi hành động của người sử dụng mạng Internet Trung Quốc, những người tấn công mạng đã bị bắt ngay lập tức. Tương tự, theo tờ China Daily, một tin tặc tên là So ở tỉnh Hồ Bắc đã thay thế hình ảnh của một quan chức trên website của chính phủ bằng hình một cô gái mặc bikini. Kẻ tinh nghịch này đã được xử nhẹ tội theo chuẩn mực của Trung Quốc, đó là chỉ một năm rưỡi tù giam.

Tất nhiên, chính nhờ thỉnh thoảng có vụ bắt bớ loại này đã khiến cho đội ngũ tin tặc mũ Đỏ tập trung vào chính phủ và cơ quan nước ngoài. Và những nhóm này luôn luôn có thể bị kích động thành một đám dân tộc chủ nghĩa điên cuồng với chỉ một cái nháy mắt và gật đầu từ lãnh đạo đảng Cộng sản.

Đây chỉ là một trường hợp bẽ mặt nhỏ: Khi Thủ tướng Nhật Junichiro Koizumi thăm đền tưởng niệm chiến tranh Yasukuni – nơi mà những người theo chủ nghĩa dân tộc Trung Quốc xem là đền của tội ác chiến tranh – những tin tặc Trung Quốc đã thay đổi bộ mặt của website của ngôi đền Shinto với dòng chữ, “cô gái đang đái trên toilet Yasukuni". Liên minh tin tặc Honkers sau đó tiếp tục tấn công dồn dập vào hàng chục website của chính phủ Nhật, kể cả Sở Cứu hỏa và Thiên tai và Cục các Phương tiện phòng vệ.

Bây giờ, bạn có thể tưởng tượng được phản ứng của chính phủ Trung Quốc nếu những tin tặc Nhật làm những việc tương tự đối với website Trung Quốc về Thế vận hội Olympic hoặc Bộ Quốc phòng Trung Quốc. Và không chỉ Nhật Bản phải chịu sự quấy phá định kỳ của những người đầu tàu theo chủ nghĩa dân tộc của Trung Quốc. Khi liên hoan phim hàng năm Melbourne ở Úc dám chiếu một đoạn phim tài liệu về lãnh đạo Duy Ngô Nhĩ của Trung Quốc, những kẻ tin tặc Trung Quốc đã phá hỏng hệ thống bán vé trên mạng.

Giới tin tặc hàng đầu ở Bắc Kinh tấn công cả Vua công nghệ Google

Nếu như Google, với tất cả nguồn lực và chuyên môn tin học của họ, đang lo lắng cho việc bảo vệ tài sản mã nguồn quí giá trước sự xâm nhập của các gián điệp tin học thì các công ty Fortune 500 khác liệu có đủ tự tin để bảo vệ thông tin của mình không?

– The Christian Science Monitor

Để thấy rõ tâm địa xảo quyệt của giới tin tặc Trung Quốc, ta nên tìm hiểu qua "Chiến dịch Aurora" tai tiếng. Chúng từng thực hiện các đợt tấn công có hệ thống vào một trong những công ty tin học có mức độ kỹ thuật phức tạp nhất thế giới – Google, cùng với hơn 200 công ty khác của Mỹ, từ Adobe, Dow Chemical, DuPont cho đến Morgan Stanley, Northrup Grumman. Theo công ty an ninh mạng iDefense, các đợt xâm nhập được thực hiện từ một nhóm nước ngoài duy nhất bao gồm các gián điệp trực thuộc hoặc được sự ủy quyền của nhà nước Trung Quốc.

Trong chiến dịch Aurora, các "hắc khách" (hacker gọi theo tiếng Hoa), thiết lập các đợt tấn công tin học hết sức phức tạp. Đầu tiên, chúng tìm cách làm quen và giúp đỡ các nhân viên của công ty mục tiêu thông qua các mạng xã hội như Facebook, Twitter, hay LinkedIn. Sau một số lần chat, các điệp viên tin học Trung Quốc sẽ tìm cách dụ số nhân viên này vào các trang chia sẻ hình ảnh mà thực ra là bình phong của một tệp cài đặt phần mềm gián điệp của Trung Quốc. Khi đã sa bẫy, máy tính của các nhân viên này sẽ bị nhiễm một loại vi rút thực hiện việc lấy và chuyển tiếp tên và mật khẩu sử dụng cho các tin tặc. Sau đó bọn tin tặc Bắc Kinh sử dụng các thông tin này để thâm nhập vào kho dữ liệu to lớn của các công ty – kể cả nguồn mã giá trị của Google.

Bọn tin tặc không chỉ quan tâm đến lấy trộm mã nguồn. Theo đúng bản chất toàn trị của nhà nước Trung Quốc được mô tả trong tác phẩm của George Orwell, bọn tin tặc còn xâm nhập vào tài khoản thư điện tử Google của các nhà hoạt động nhân quyền Trung Quốc.

Đúng như dự đoán, chính phủ Trung Quốc đã phủ nhận mọi dính líu. Tuy nhiên, lần theo địa chỉ IP ta có thể dễ dàng biết được thủ phạm thực hiện là từ một trường đại học có mối quan hệ chặt chẽ với quân đội Trung Quốc. Sự việc này còn đáng chê trách hơn vì có sự đồng lõa của đảng Cộng sản Trung Quốc, mạng WikiLeaks đã đưa ra các bức điện cho thấy "các đợt tấn công vào Google được đạo diễn bởi một ủy viên Bộ Chính trị cao cấp khi vị này đã gõ tên mình lên Google và tìm thấy các bài chỉ trích chính cá nhân ông ta".

Dáng dấp của bạo lực

Ngoài Chiến dịch Aurora còn rất nhiều cuộc tấn công của Trung Quốc đã gây ra hậu quả nghiêm trọng. Điển hình như trường hợp gây chấn động của vụ Night Dragon (con rồng bóng đêm). Đợt tấn công đã nhắm vào các công ty năng lượng lớn phương Tây và được phát hiện bởi công ty an ninh mạng McAfee.

Gọi là gây chấn động vì đây không phải như một đợt tấn công thông thường nhằm ăn cắp số thẻ tín dụng hoặc phá phách ngẫu nhiên. Chúng đã hoạch định và tiến hành một cách bài

bản nhằm kiểm soát các máy tính và hộp thư điện tử của các lãnh đạo doanh nghiệp cao cấp mà đích cuối cùng là các tài liệu nội bộ về các hoạt động, thông tin tài chính và đấu thầu.

Tại sao chính phủ Trung Quốc muốn có những thông tin này? Vì chúng rất có giá trị đối với các công ty nhà nước vốn đang cạnh tranh với các đối thủ ngoại quốc trong lĩnh vực năng lượng trên phạm vi toàn cầu.

Hiểu được mục tiêu chiến lược của Night Dragon tức là hiểu được việc Trung Quốc thật sự đang tiến hành một cuộc chiến kinh tế toàn cầu. Thật ra, hiện nay không tháng nào là không có tin phanh phui vụ lấy trộm dữ liệu qui mô lớn từ Mỹ, Nhật, Đài Loan hay châu Âu được thực hiện từ Trung Quốc.

Chúng ta chỉ có thể hình dung được bao nhiêu kế hoạch xâm nhập mạng đã thực hiện nhưng không bị phát hiện và mức độ thiệt hại mà các nền kinh tế phương tây cũng như một số nước châu Á phải gánh chịu. Tuy nhiên, thật cực kỳ khó hiểu tại sao chính phủ các nước nạn nhân như Mỹ, châu Âu, Nhật, Ấn Độ, và các nước khác lại không có những phản ứng đủ mạnh đối với cuộc chiến tin học của Trung Quốc.

Chiếm đoạt mạng Internet toàn cầu để làm điều mờ ám

Trong thời gian 18 phút vào tháng Tư, một công ty viễn thông thuộc sở hữu của nhà nước Trung Quốc đã tạo chuyển luồng chui 15% lưu lượng thông tin trên mạng internet trên toàn thế giới, bao gồm các dữ liệu từ quân đội đến các tổ chức dân sự của Mỹ và đồng minh. Việc tái phân luồng với qui mô lớn này đã ít thu hút sự chú ý của giới truyền thông chính thống do cách thức thực hiện và mức độ ảnh hưởng là chủ đề khó hiểu đối với những người không thuộc về cộng đồng an ninh mạng.

- Tạp chí National Defense

Vâng một công cụ khác trong túi đồ ảo thuật của các đội quân tin tặc đỏ của Trung Quốc được gọi là "Chiếm tuyến". Sử dụng kỹ thuật này, Trung Quốc đã trơ trẽn cho thế giới thấy họ có khả năng chiếm quyền kiểm soát một tỉ lệ lớn các phân luồng trên mạng internet toàn cầu.

Kỹ thuật chiếm tuyến cũng cho thấy sự tiếp tay của các công ty nhà nước trong các chiến dịch chiến tranh mạng của Bắc Kinh. Chẳng hạn, bằng cách cấu hình các bộ điều tuyến internet nội địa nhằm tạo quảng cáo sai cho một thao tác đi tắt của một kênh internet tiềm năng, công ty quốc doanh China Telecom đã lừa được một lượng dữ liệu khổng lồ bên ngoài Trung Quốc chuyển luồng đi qua mạng của họ. Dĩ nhiên, sau đợt tạo chuyển luồng chui 18 phút tai tiếng nhưng ít được báo chí để ý này, chính phủ Trung Quốc như thường lệ vẫn chối bay chối biến.

Báo động DNS về Trung Quốc đang chiếm tuyến

Nếu bạn ở ngoài Trung Quốc và tình cờ truy vấn tên gốc một máy chủ ở Trung Quốc, truy vấn của bạn sẽ buộc phải qua bức Vạn lý Hỏa thành, nghĩa là bạn sẽ bị kiểm duyệt như một công dân Trung Quốc vậy.

– Earl Zmijewski

Với câu nói trên, ông Zmijewski đang nói về vấn đề gì? Đó là vấn đề được gọi là thuật xử lý DNS, và cũng có nghĩa là Trung Quốc đang kiểm duyệt cả người sử dụng internet bên ngoài bức Vạn lý Hỏa thành của họ.

DNS là chữ viết tắt của "Domain Name Services – Dịch vụ tên miền", chính các bảng ghi DNS này đóng vai trò như một danh bạ điện thoại trên internet. Thuật xử lý DNS diễn ra khi dữ liệu DNS không đầy đủ được sử dụng để ngăn chặn người dùng internet ở các khu vực khác trên thế giới truy cập đến các trang web mà chính phủ Trung Quốc cho là "không thân thiện".

Để hiểu được thuật xử lý DNS nhằm kiểm duyệt cả người dùng ngoài biên giới Trung Quốc, giả sử bạn đang là một người dùng Facebook ở một quốc gia chẳng hạn như Mỹ hoặc Chile. Vào một thời điểm nào đó, bạn muốn truy cập vào Facebook nhưng không được nên bạn cho rằng đang bị nghẽn mạng, và tính sẽ thử lại sau. Đây có thể là chuyện thật sự đang diễn ra: truy vấn của bạn có thể đã bị chuyển đến một máy chủ ở Trung Quốc vốn tự xưng như một bản sao của máy chủ có DNS "gốc" đặt tại Thụy Điển. Dĩ nhiên vấn đề là cái máy chủ ở Trung Quốc này chỉ là bản sao những gì trên Internet mà giới lãnh đạo ở Bắc Kinh muốn cho bên ngoài tiếp cận đến mà thôi – đương nhiên là không có Facebook trong đó.

Thuật xử lý DNS nói trên cho thấy Trung Quốc có thể kiểm duyệt Internet ra cả bên ngoài biên giới của họ; và tình trạng sẽ chỉ tồi tệ hơn khi Trung Quốc cố đòi thêm quyền quản trị mạng internet toàn cầu.

Đây không phải là chuyện nhỏ. Do tính toàn cầu của mạng Internet, một ngày nào đó hoàn toàn có khả năng các yêu cầu về địa chỉ Internet của bạn sẽ được chuyển qua Trung Quốc. Thật ra, hàng năm có hơn một nửa mạng Internet toàn cầu truy vấn đến các máy chủ DNS ở Trung Quốc. Khả năng có thể xảy ra là việc trang web bạn cần truy cập sẽ được báo là "không tìm thấy" vì sự kiểm duyệt của chính phủ Trung Quốc chỉ có tăng lên chứ không giảm xuống. Đó là do thay vì không ngừng mở cửa Internet như Trung Quốc vẫn luôn tuyên bố, danh sách các trang web bị kiểm duyệt thực tế luôn kéo dài thêm ra.

Như một ghi nhận cuối về các mối nguy hiểm của thuật xử lý DNS của Trung Quốc, nó đã được chủ động sử dụng liên quan đến các cuộc biểu tình chống chính phủ theo sau các chuyển biến tại Ai Cập. Thật vậy, trong thời gian diễn ra các bất ổn xã hội ở Ai Cập, thuật xử

lý DNS cùng các kỹ thuật khác được sử dụng để chặn trang mạng xã hội kinh doanh LinkedIn cũng như các tìm kiếm và các trang web có chứa các từ khóa "Egypt", "Jasmine", và tên của Đại sứ Mỹ tại Trung Quốc – "Huntsman".

Với một chút hài hước, chúng ta thiết tha đề nghị giới cảnh sát mạng Trung Quốc hãy đổi tên danh sách đen các trang web bị chặn thành là danh sách trắng vì số lượng bị chặn đến lúc nào đó sẽ nhiều hơn số lượng được phép truy cập!

Nạn tin tặc có phải là nghiệp chướng mà đức Đạt Lai Lạt Ma nói đến?

Sau 10 tháng điều tra về gián điệp tin học, các nhà nghiên cứu đã tìm thấy 1.295 máy tính ở 103 quốc gia có các phần mềm đánh cắp dữ liệu từ các mục tiêu quan trọng như đức Đạt Lai Lạt Ma và các cơ quan chính phủ trên toàn thế giới. Các cuộc tấn công tin học có dấu vết từ các máy tính đặt tại Trung Quốc.

- HotHardware.com

Bên cạnh việc đánh cắp các hệ thống vũ khí từ Lầu Năm Góc và các bí mật công nghiệp và quân sự từ các công ty như DuPont, Northrop Grumman, và Google, các nhóm tin tặc mũ đỏ của Trung Quốc có thể được huy động để nghiền nát các luồng tư tưởng bất đồng chính kiến bên trong hoặc bên ngoài lãnh thổ Trung Quốc. Hãy xem xét lại những gì đã xảy ra đối với các máy tính của lãnh tụ lưu vong Đạt Lai Lạt Ma và những người ủng hộ ông ta trong phong trào chống đối ở Tây Tạng. Trong cuộc tấn công này, các e-mail "lừa đảo" được gửi tới chính phủ lưu vong Tây Tạng ở Dharamsala, Ấn Độ và các văn phòng tại London và New York. Các email từ địa chỉ trông có vẻ tin cậy đã khiến người nhận không ngần ngại mở các tài liệu bị nhiễm virus Trojan có tên là "Gh0st Rat" - chuột ma.

Khi được kích hoạt, "Gh0st Rat" chiếm quyền điều khiển hệ điều hành Windows của người sử dụng, tự nhân bản sang các máy tính khác và bắt đầu tìm kiếm hệ thống tài liệu và sau đó chuyển các tài liệu tới các máy chủ ở tỉnh Tứ Xuyên của Trung Quốc. Trong một số trường hợp, các phần mềm gián điệp còn ghi nhận tất cả thông tin gõ lên bàn phím và thậm chí trưng dụng các webcam và microphone để lưu giữ và chuyển nội dung các cuộc nói chuyện trong phòng đặt máy tính nhiễm virus.

Virus "Ghost Rat" nói trên còn tấn công các máy tính bị lây nhiễm đặt tại bộ ngoại giao và đại sứ quán của Hàn Quốc, Ấn Độ, Đức và khoảng 100 quốc gia khác; các chuyên gia phân tích các cuộc tấn công mạng và công việc hắc ám phía sau các diễn đàn về tin tặc của Trung Quốc có thể lần theo dấu vết tới Thành Đô và thậm chí đến tận từng cá nhân ở Đại học Khoa học và Công nghệ điện tử. Tất nhiên, chính phủ Trung Quốc không hề có bất cứ hành

động nào để ngăn chặn các cuộc tấn công tin học, càng không làm gì để truy tìm các thủ phạm. Bắc Kinh cũng không có các phản ứng, ngoại trừ việc lên tiếng phủ nhận như thường thấy.

Một lần nữa, chúng ta phải đặt câu hỏi: tại sao các chính phủ của các quốc gia như Mỹ, Ấn Độ, và Nhật Bản lại kiên nhẫn chịu đựng các hoạt động chiến tranh tin học trắng trợn như vậy?

Ứng viên Mãn Châu có gắn chíp trên vai

Tin tặc ở Trung Quốc ... đã thâm nhập sâu vào hệ thống thông tin của các công ty và các cơ quan chính phủ Mỹ, đánh cắp các thông tin quan trọng từ các giám đốc doanh nghiệp Mỹ trước các cuộc họp của họ ở Trung Quốc, và trong một số trường hợp đã thâm nhập vào các nhà máy điện ở Mỹ, có thể đã gây nên hai sự cố mất điện trên diện rộng xảy ra gần đây tại Florida và khu vực Đông Bắc.

- The National Journal

Hãy cân nhắc kịch bản sau: một kỹ sư Trung Quốc thiết kế một "cửa sau" điều khiển từ xa vào hệ thống điều khiển máy tính, hoặc một "công tắc chết người" khó bị phát hiện nhúng vào chíp máy tính phức tạp được đặt hàng tại Trung Quốc. Sau đó, các chíp "Mãn Châu" đã nhúng mạch gián điệp và phần mềm "cửa sau" được Trung Quốc bí mật xuất sang Mỹ, nơi mà chúng trở thành một bộ phận trong các hệ thống khổng lồ đang được vận hành bình thường.

Trong lúc đó, như trong bộ phim *Ứng viên Mãn Châu*[12], các thiết bị Mãn Châu đó chờ đợi các tín hiệu có thể cho phép Bắc Kinh đóng mở hoặc điều khiển các hệ thống quan trọng như lưới điện, hệ thống tầu điện ngầm đô thị, hoặc thiết bị định vị GPS.

Đừng nghĩ rằng trên đây chỉ là khoa học viễn tưởng, bởi vì việc gắn các mạch Mãn Châu rất dễ dàng – đặc biệt là tại một đất nước được coi là công xưởng của cả thế giới. Việc gắn các đoạn mã độc vào máy tính cũng dễ dàng bởi lẽ các chương trình phần mềm hiện đại có tới hàng triệu dòng lệnh. Gắn các dòng lệnh điều khiển kiểu Mãn Châu vào vi mạch của máy tính, điện thoại và iPod – kể cả các hệ thống an ninh – cũng dễ dàng không kém bởi lẽ các vi mạch có thể bao gồm hàng trăm triệu cổng logic có thể giấu một sự bất ngờ của kỹ thuật số.

Bây giờ, nếu bạn nghi ngờ rằng những sự việc đó trên thực tế có thể không bị phát hiện, chúng tôi sẽ cho bạn biết một số thông tin. Các kỹ sư phần mềm và các nhà thiết kế vi mạch thường xuyên giấu những thứ linh tinh trong sản phẩm của họ chỉ để bày tỏ sự phản đối. Một

---

[12] The Manchurian Candidate (1959), của Richard Condon, là tiểu thuyết hành động chính trị về con của một gia đình chính khách nổi tiếng của Mỹ bị tẩy não để biến thành sát thủ do đảng Cộng sản kích hoạt lúc cần. ND

ví dụ truyền thống là con chim cắt mà ai đó đã tạo ra và nó xuất hiện mỗi khi một chuỗi các hành động được thực hiện trong phần mềm Adobe Photoshop. Thậm chí, nhân vật chính của quyển sách *Where's Waldo?* được một tay kỹ sư tinh nghịch đưa vàovới kích thước chỉ bằng 30 micro mét vào bộ vi xử lý.

Nhìn rộng hơn, việc phát hiện các bất ngờ kiểu Mãn Châu như vậy trong mã nguồn hoặc chíp máy tính nói chung không phải là một phần trong quy trình bảo đảm chất lượng được sử dụng để kiểm tra các phụ kiện từ Trung Quốc. Tất cả những gì các nhân viên kiểm tra chất lượng thực hiện – thậm chí đối với các nhân viên kiểm tra chất lượng hàng hóa quân sự - là bảo đảm các máy móc, thiết bị sẽ vận hành theo các chỉ tiêu kỹ thuật sau khi lấy ra khỏi bao bì. Theo lời giải thích của Ruby Lee, giáo sư ngành kỹ thuật điện của Đại học Princeton "không thể kiểm tra hết được những thứ không xác định nếu chúng không được đề cập tới".

Việc các tin tặc Trung Quốc có đủ khả năng cài các chíp Mãn Châu là thực sự đáng lo ngại, bởi lẽ ngày nay, phần lớn máy tính của các hãng Hewlett-Packard, Dell và Apple được sản xuất tại Trung Quốc – thực tế, hầu hết được lắp ráp tại cùng trong một nhà máy khổng lồ tại Thâm Quyến. Hơn thế nữa, Trung Quốc là nguồn chính mà bạn tải xuống hệ điều hành Windows hoặc Mac, cùng với các chương trình phần mềm ứng dụng khác.

Một lần nữa, chúng tôi muốn nhấn mạnh rằng đó không phải là khả năng tưởng tượng bí ẩn hoặc lý thuyết gián điệp xa vời nào đó. Trong thực tế, chính nước Mỹ đã đi tiên phong trong việc sử dụng chíp Mãn Châu nhiều năm về trước trong thời gian chiến tranh Lạnh với Liên Xô. Và đây là một ví dụ lịch sử.

Theo website của CIA, Tổng thống Reagan đã đích thân thông báo cho CIA về một điệp viên hai mang quan trọng của KGB được biết dưới bí danh "Farewell", người đã tiết lộ thông tin về cách mà Liên Xô có được các công nghệ quan trọng của phương Tây. Thay vì bịt lại chỗ rò rỉ một cách đơn giản, cố vấn chính sách Gus Weiss đã nghĩ ra một phương thức khôn ngoan, kết quả của điệp vụ đó là chíp máy tính giả được gắn vào thiết bị quân sự của Liên Xô.

Việc những con chíp máy tính được thiết kế riêng biệt có thể gây thiệt hại nghiêm trọng được minh chứng bởi vụ nổ không có tác nhân hạt nhân lớn nhất trong lịch sử. Sự cố xảy ra vào năm 1982 khi một đoạn ống ở vùng xa xôi của tuyến đường ống quan trọng dẫn khí xuyên Siberi của Liên Xô bị nổ tung. Nguyên nhân của vụ nổ được xác định, đó là phần mềm kiểm soát đường ống mà cơ quan phản gián CIA đã phá hỏng và sau đó cố tình để Liên Xô đánh cắp từ một công ty Canada. Thật là khôn ngoan?

Rõ ràng, vụ nổ đường ống xuyên Siberi do CIA sắp đặt là hậu quả nhãn tiền của "nghệ thuật đen" về quy mô sự phá hoại phần mềm đối với thế giới thật ngày càng gia tăng. Với số lượng máy tính được cấu hình như thiết bị điều khiển bán tự động ngày càng nhiều, từ thiết bị

bơm truyền trong y tế đến các nhà máy điện nguyên tử, cuộc sống của con người ngày càng phụ thuộc vào chíp và phần mềm.

Thực tế, tin tặc Trung Quốc có thể đã làm mất ổn định hệ thống điện lưới quốc gia của Mỹ, không chỉ một lần mà nhiều lần. Theo tờ *National Journal*, có bằng chứng cho thấy một tin tặc Trung Quốc đã tạo điều kiện để gây ra "tình trạng mất điện lớn nhất trong lịch sử ở miền Nam nước Mỹ"; trong đó có sự cố ảnh hưởng đến khoảng 50 triệu người.

Nói rộng hơn, trích dẫn lời của một chuyên gia tình báo lâu năm của Mỹ được đăng trên tờ *The Wall Street Journal*, "người Trung Quốc đang tìm cách thâm nhập vào kết cấu hạ tầng của chúng ta, đặc biệt là lưới điện", và việc thâm nhập đã để lại các phần mềm "có thể được sử dụng để phá hủy các thành phần hạ tầng". Ông ta không nghi ngờ khi cho rằng "nếu xảy ra chiến tranh với họ, họ sẽ tìm cách khởi động các phần mềm này lên".

Quan điểm của chúng tôi, đơn giản là: các con chíp Mãn Châu là rất thực tiễn. Với hiện tượng khá nhiều công ty Mỹ đang chuyển việc sản xuất phần cứng và phần mềm – kể cả công tác nghiên cứu và phát triển – vào Trung Quốc, chúng ta có thể đã tự tạo ra việc nhập khẩu không chỉ sản phẩm Trung Quốc mà còn hàng loạt chíp Mãn Châu.

Để đánh giá các chứng cứ ngày càng gia tăng về tình trạng chiến tranh và gián điệp mạng do Trung Quốc gây ra, câu hỏi cốt yếu được đặt ra là, liệu chúng ta có nên coi các hoạt động tấn công tin học của Trung Quốc là hành động chiến tranh đúng với bản chất của chúng, hay chỉ đơn giản là khăng khăng bảo thủ và không chấp nhận các thảm họa gây ra bởi lũ đoàn tin tặc mũ Đỏ. Để cân nhắc câu trả lời, hãy đừng quên lời cảnh báo của tướng James Cartwright, nguyên là người đứng đầu Bộ tư lệnh Chiến lược Mỹ và nguyên Phó chủ tịch của Bộ Tổng Tham mưu Liên quân. Cartwright cho rằng, tầm ảnh hưởng của những cuộc tấn công tin học được tổ chức hoàn hảo với quy mô lớn "trên thực tế có thể đã đạt tới mức độ của vũ khí hủy diệt hàng loạt".

11-

Chết dưới thanh kiếm laser của dòng họ Lưu: Mẹ, hãy nhìn, đó là ngôi sao chết chóc đang chiếu xuống Chicago

Chúng tôi cam kết sử dụng hòa bình không gian vũ trụ và sẵn sàng mở rộng hợp tác với các nước khác.

— Chủ tịch Hồ Cẩm Đào

Nếu những ai muốn biết những gì mà Nhật Bản đã lên kế hoạch để làm trong những năm 1930, thì tất cả những điều họ cần làm là đọc các kế hoạch và các tài liệu huấn luyện. Các kế hoạch này sau đó được thực hiện trên toàn khu vực châu Á - Thái Bình Dương. Nhiều người ở Mỹ đã coi những tuyên bố về mối đe dọa ngày càng tăng của quân đội Nhật Bản là phi lý bởi vì Nhật đã cam kết phát triển hòa bình. Trung Quốc cũng tuyên bố phát triển hòa bình như vậy, cùng với sự phát triển mạnh mẽ lực lượng vũ trang và vũ khí của mình. Tất cả những thứ cần thiết bây giờ là những nhìn nhận nghiêm khắc về các chính sách và học thuyết của Quân Giải phóng Nhân dân ... đối với các khả năng và sức mạnh vũ khí không gian của họ cũng như những gì họ đã lên kế hoạch để làm, đó là để đối lại với ưu thế vũ trụ của chúng ta.

—Christopher Stone, *Space Review*

Cũng giống như những phiêu lưu trên mặt đất, Trung Quốc tuyên bố họ chỉ tìm kiếm “sự vươn lên hòa bình” vào bầu trời. Tuy nhiên, một trong những câu hỏi lớn nhất mà Lầu Năm Góc đang phải đối mặt là liệu sự vươn lên mạnh mẽ của Trung Quốc vào không gian cuối cùng có trở thành vũ khí để bắt Mỹ phải quy hàng không. Đây là câu hỏi cực kỳ quan trọng trong kỷ nguyên khi mà một quốc gia đã từng đưa người lên đi bộ trên mặt trăng thì nay đang có một chương trình không gian bị trì hoãn nhiều nhất và trong tình trạng hỗn độn nhất.

Không nghi ngờ gì nữa; chương trình khám phá vũ trụ của Trung Quốc là cực kỳ ấn tượng và mạnh mẽ. Trong vài thập kỷ tới, Trung Quốc dự kiến sẽ đưa phi hành đoàn lên cả mặt Trăng và sao Hỏa, và chỉ trong năm ngoái (2010), Trung Quốc đã phóng 15 chuyến bay chở hàng vào quỹ đạo. Lịch trình phóng tàu đầy tham vọng này đã làm cho Trung Quốc trở thành quốc gia đầu tiên sánh ngang hàng với Hoa Kỳ về phóng tàu vũ trụ; và Trung Quốc rõ ràng là có xu thế sẽ vượt Hoa Kỳ về số lượng phóng tàu vũ trụ với mức độ gần bằng số lần

phóng của Mỹ đúng vào lúc Mỹ hoàn thành chuyến bay cuối cùng của tàu con thoi và chấm dứt chương trình này.

Chính xác là Trung Quốc đang phóng những gì lên quỹ đạo? Các chuyến tàu mang lên quỹ đạo từ những vệ tinh quan sát và bổ sung thêm những vệ tinh hệ thống định vị toàn cầu cho tới những chuyến bay vũ trụ có người điều khiển và đưa vệ tinh thứ hai lên quỹ đạo mặt trăng. Trung Quốc cũng dự kiến sẽ phóng trạm quỹ đạo không gian dùng cho cả các mục đích khoa học và quân sự vào năm 2012 cùng ba chuyến bay trong hai năm tiếp theo được dự kiến sẽ kết nối với trạm vũ trụ đó. Ngoài ra, bằng cách điều chỉnh sức mạnh chế tạo của mình, Trung Quốc đang chuyển hướng dần từ chế tạo những chiếc tàu vũ trụ được thiết kế đơn chiếc sang những loại tàu được chế tạo và lắp ráp hàng loạt; sự đổi mới này sẽ cho phép họ gia tăng tần suất phóng tàu vũ trụ lên mức khủng khiếp.

Ngay cả khi Trung Quốc đã bay cao, thì chương trình vũ trụ NASA của Mỹ - nơi kỳ vọng của mũi nhọn công nghệ quốc gia cực kỳ quan trọng của chúng ta - đã để mất nguyên cả một thập kỷ lạc trong vũ trụ. Chương trình tàu con thoi đầy trắc trở của Mỹ được dự kiến sẽ kết thúc vào cuối năm 2010, nhưng do sự trì hoãn các chuyến bay và có thêm một chuyến bay bổ sung nên nó sẽ kết thúc vào năm nay (2011). Sau đó, vẫn chưa có kế hoạch rõ ràng nào cho những chuyến bay vũ trụ có người lái của Mỹ. Điều này là do bộ máy của Obama và Quốc hội Mỹ vẫn còn đang tranh cãi về cả hai vấn đề: xác định sứ mệnh của chương trình, và những phương pháp nào có thể dùng để thực hiện sứ mệnh đó.

Sự bế tắc về chính trị này có nghĩa là sẽ không có chuyến bay có người điều khiển nào do chính phủ Mỹ điều hành được đưa vào vũ trụ trong vòng ít nhất là 5 năm nữa. Trong tương lai gần, các nhà du hành vũ trụ Mỹ sẽ phải "đi nhờ" để lên trạm Không gian Quốc tế cùng với người Nga – ngay khi Trung Quốc đang thúc đẩy mạnh mẽ các chương trình phóng trạm không gian quanh trái Đất và mặt Trăng.

Với câu chuyện về hai chương trình vũ trụ theo hai hướng trái ngược nhau này, chúng ta quay lại câu hỏi: Liệu đây có phải là sự vươn lên bầu trời vì hòa bình của Trung Quốc hay không, hay sẽ là cuộc đua để cuối cùng nắm lấy những tầm cao trong khi tất cả chương trình không gian của Mỹ chẳng làm gì ngoài nằm trên mặt đất?

Ba chàng ngự lâm khám phá vũ trụ

Trong 2.900 km^3 của [tiểu hành tinh] Eros, có chứa lượng nhôm, vàng, bạc, kẽm, các loại kim loại kiềm và kim loại quý nhiều hơn tổng lượng của tất cả các kim loại này đã từng được khai thác và thậm chí có thể được khai thác từ lớp vỏ trên cùng của Trái đất.

—BBC News

Nếu coi chương trình khảo sát vũ trụ của Trung Quốc chỉ là tiếp nối quá trình vươn lên một cách hòa bình, có ít nhất ba lý do khiến Trung Quốc thúc đẩy chương trình này một cách mạnh mẽ. Trước hết là sự phát triển của nhiều ngành công nghệ mới đòi hỏi phải luôn đi kèm với những khám phá vũ trụ. Thứ hai là việc khai thác và vận chuyển trong tương lai các nguồn năng lượng cũng như các loại nguyên vật liệu then chốt từ không gian tới các công xưởng Trung Quốc. Lý do thứ ba có thể coi như đây là cái cửa thoát hiểm Darwin cho một hành tinh đang bị quá tải về dân số và đang nóng lên nhanh chóng. Mỗi yếu tố trong đó lại còn bao gồm trong nó những lý do quan trọng về nghiên cứu không gian vì mục đích dân sự. Tập hợp lại, chúng có thể được sử dụng để vẽ nên bức tranh yên bình về những nỗ lực nghiên cứu không gian của Trung Quốc.

Từ GPS và năng lượng mặt trời tới máy chụp cắt lớp

Từ bức tranh yên bình này, một trong những lý do quan trọng để cam kết theo đuổi chương trình không gian chính là điều mà nước Mỹ đã hoàn toàn mất tầm nhìn – chương trình khảo sát này có thể thúc đẩy quá trình đổi mới công nghệ và phát triển kinh tế trong nước một cách mạnh mẽ nhất. Điểm nổi bật ở đây là các nhà lãnh đạo chính trị của Mỹ đã nhanh chóng quên mất vai trò mà khám phá vũ trụ đã góp phần kích thích nền kinh tế Mỹ - và cải thiện cuộc sống người dân – trong vòng 50 năm qua.

Hãy nhìn nhận lại, nếu như không có NASA và chương trình không gian của chúng ta, có thể chúng ta đã không có được Internet như đang có ngày nay, mạng lưới GPS, các loại công nghệ năng lượng mặt trời khác nhau, các ứng dụng y tế từ chụp cắt lớp CAT scan và chụp cộng hưởng từ MRI cho tới kim sinh thiết vú, những chất dẻo và chất bôi trơn kỳ diệu, và hệ thống theo dõi thời tiết để cảnh báo lốc xoáy và cháy rừng giúp cứu thoát hàng trăm nghìn sinh mạng cùng hàng tỷ đô-la thiệt hại đồng thời góp phần đáng kể nâng cao năng suất mùa màng. Bên cạnh đó, chỉ riêng những đổi mới này đã mang lại hàng nghìn tỷ đôla lợi nhuận cho nền kinh tế chúng ta. Và chúng ta cũng đừng quên những phát minh nặng tính trần tục nhưng không kém phần hữu dụng như "nhựa xốp có trí nhớ"[13] cho loại đệm Tempur-Pedic.

Trong khi nước Mỹ đã quên tầm quan trọng của nghiên cứu không gian với vai trò như chất xúc tác cho nền kinh tế thì Trung Quốc lại hoàn toàn nắm được nó. Thực tế, người đứng đầu chương trình mặt trăng của Trung Quốc, Ouyang Ziyuan, đã phát biểu công khai rằng những nỗ lực của chương trình Apollo lên mặt Trăng đã kích động quá trình phát triển công nghệ ở Mỹ, và ông ta thường xuyên sử dụng ý tưởng đó để làm cơ sở biện minh cho việc Trung Quốc đi lên mặt Trăng. Tuy nhiên, Trung Quốc không chỉ nhận được những đổi mới nhanh chóng hơn từ chương trình không gian của mình mà còn nhiều hơn thế.

---

[13] Loại đệm chế tạo bằng bọt nhựa xốp có khả năng bị nén theo tư thế của người nằm và khôi phục lại hoàn toàn hình dạng ban đầu sau khi chấm dứt tác động. ND

Nguồn khoáng sản phong phú

Những thứ Trung Quốc tìm kiếm trong vũ trụ là những thứ có giá trị như những kim loại quý và những nguyên liệu khác từ lớp vỏ của mặt Trăng hay từ các tiểu hành tinh gần trái đất khác. Những món quà này có thể là vàng, platin hay những kim loại cực kỳ hiếm có vai trò tối quan trọng trong công nghệ cao.

Thực vậy, khai mỏ thành công trong vũ trụ sẽ giúp nhiều cho việc giảm bớt sự khan hiếm ngày càng gia tăng của các nguyên vật liệu cũng như sự ô nhiễm đi kèm với các quá trình khai thác tài nguyên. Ví dụ, ta hãy xem xét trường hợp tiểu hành tinh Asteroid 433, còn được gọi là Eros. Các nhà khoa học khi viết trên tạp chí Nature đã dự đoán rằng trong tương lai xa, hành tinh khổng lồ này với khối đá nặng 34 nghìn tấn có khả năng sẽ va vào trái đất của chúng ta và gây ra một thảm hoạ còn lớn hơn cả thảm họa đã quét sạch loài khủng long 65 triệu năm về trước. Tuy nhiên, tin tốt là Eros lại chứa đầy những khoáng chất có giá trị đang chờ đợi các công ty khai thác không gian đến để lấy về. Hơn nữa, cùng với các yếu tố như trọng lực nhỏ và hoàn toàn không có những ràng buộc về môi trường, việc khai thác khoáng sản tại Eros sử dụng năng lượng mặt trời miễn phí sẽ có thể là khá đơn giản một khi có được phương tiện vận tải. Điều này hoàn toàn không phải là chuyện viễn tưởng khoa học vì một thiết bị lấy mẫu vũ trụ của NASA đã đến Eros vào năm 2000 và hạ cánh xuống đó vào năm 2001.

Và đây là ý tưởng cốt lõi được đề xuất bởi nhà kinh doanh vũ trụ tư nhân Jim Benson nhằm vừa tránh cho trái Đất một tai họa va chạm vừa lấy về cho trái Đất những khoáng vật quý báu của Eros: phóng các tên lửa tới tiểu hành tinh để điều chỉnh quỹ đạo của nó. Bằng cách này, cuối cùng có thể sẽ đưa được Eros tới được một vị trí cố định trong hệ trái Đất - mặt Trăng của chúng ta và do vậy loại bỏ được nguy cơ va chạm. Tất nhiên, kịch bản này làm nảy sinh câu hỏi ai sẽ đến đó đầu tiên để cắm lá cờ của mình – và lái các tên lửa – trên các nguồn tài nguyên như của Eros.

Trung Quốc không chỉ tìm kiếm những nguyên liệu thô nhôm, vàng và kẽm trong vũ trụ. Trong tương lai gần, Trung Quốc có thể thu được những thành quả lớn trên mặt Trăng khi khai thác tiềm năng thực hiện các phản ứng tổng hợp nhiệt hạch. Khác với những nhà máy điện hạt nhân đang tồn tại với đầy rẫy các vấn đề trên trái Đất, năng lượng nhiệt hạch có thể sẽ là vừa sạch và vừa an toàn và thực sự là "rẻ đến mức không cần lắp công tơ". Và cầu nối với mặt Trăng là: Một chất mà các nhà khoa học tin rằng sẽ giúp thực hiện phản ứng nhiệt hạch chính là Helium 3 - một đồng vị cực kỳ hiếm (trên trái đất) thì lại được cho rằng khá phong phú trên mặt trăng.

Như vị giám đốc chương trình mặt Trăng của Trung Quốc đã đóng khung tiềm năng của Helium 3: "Hàng năm, ba chuyến tàu con thoi có thể sẽ mang về đầy đủ nhiên liệu cho loài

người trên toàn trái đất". Mr. Ouyang có thể đã nói rõ ràng về việc triển khai thành công nguồn năng lượng nhiệt hạch từ mặt trăng - nguồn vật chất cơ bản sẽ giáng đòn quyết định đập chết tổ chức độc quyền dầu mỏ OPEC và là một viên đạn thần kỳ để chống lại sự ấm lên toàn cầu.

Những người Trung Quốc nhìn xa trông rộng như ông Ouyang cũng coi mặt Trăng như là nơi hứa hẹn một môi trường tự do, không bóng tối mà tại đó có thể sản xuất năng lượng mặt trời với mức độ hiệu quả gấp tám lần so với ở trái Đất và sau đó 'bắn' chúng về trái Đất. 'Chuyện viễn tưởng khoa học à?' - bạn có thể hỏi vậy. Vâng, đúng là như vậy. Giống như ai đó đang đi bộ trên mặt Trăng và nói chuyện với một ai đó ở một nơi bất kỳ trên trái đất bằng thiết bị cầm tay.

Và khi nói chuyện về đi bộ trên mặt Trăng, hoàn toàn có thể hiểu được vì sao chương trình vũ trụ của Trung Quốc lại nóng lòng nhằm vào mặt trăng với việc phóng thành công hai vệ tinh nhân tạo mặt trăng và đang xây dựng ý định cho các cuộc đổ bộ bằng thiết bị robot và con người. Tuy nhiên, điều lộn xộn đối với các tổ chức tư nhân không gian Mỹ, như trường hợp của nhà tỷ phú Robert Bigelow lại là trong khi Trung Quốc bận rộn chuẩn bị cho việc cắm cờ lên mặt Trăng thì nước Mỹ lại quay đi. Như Bigelow cảnh báo:

Vào thời điểm Trung Quốc bắt đầu làm việc này một cách có hệ thống tại những khu vực then chốt trên mặt Trăng, thì có thể đã là quá muộn đối với các nước khác trong việc cùng nhau tiến hành khảo sát để ngăn cản sự chiếm hữu toàn bộ (của Trung Quốc) những nơi có nước, băng và những khu vực có giá trị khác.

Cuộc thoát hiểm Darwin

Bên cạnh vai trò là chất xúc tác cho đổi mới công nghệ và là nguồn cung cấp dồi dào năng lượng và các khoáng sản tự nhiên, khảo sát vũ trụ còn có tiềm năng là chiếc van thoát hiểm quan trọng trong kỷ nguyên bùng nổ dân số và biến đổi khí hậu. Nếu bạn nghĩ rằng đây cũng lại là chuyện viễn tưởng khoa học thì hãy nghĩ lại. Như Michael Griffin, người điều hành NASA đã nhận xét:

Mục đích này không chỉ là khảo sát khoa học ... nó còn bao gồm việc mở rộng môi trường sống của loài người từ trái Đất vào trong hệ mặt trời khi chúng ta bước vào các thời kỳ ... Trong dài hạn những loài chỉ sống được trên một hành tinh sẽ không thể tồn tại. Chúng ta đã có những bằng chứng về điều này.

Còn đây là một cảm nghĩ được chia sẻ bởi nhà vật lý Stephen Hawking khi ông gõ những dòng này trên máy tính của mình: "Cơ hội duy nhất để tồn tại lâu dài của chúng ta là không chỉ ở lại và nhìn xuống mặt đất mà là phải phân tán vào vũ trụ."

Tất nhiên, công cuộc chinh phục mặt Trăng, sao Hỏa và những hành tinh khác sẽ phải mất nhiều thập kỷ nữa. Tuy nhiên, một trong những ưu thế mà Trung Quốc có hơn Mỹ là khả năng tập trung cho dài hạn và suy tính cho nhiều thế hệ thay vì cho các cá nhân. Do cách nhìn dài hạn này, vào thời điểm hiện tại, Trung Quốc có nhiều khả năng hơn bất cứ nước nào để chinh phục thành công những tài sản có giá trị nhất trong vũ trụ. Câu hỏi mà chúng ta phải quay lại là liệu việc Trung Quốc chiếm đoạt được những đỉnh cao tuyệt đối này có phải chỉ được dùng cho các mục đích hòa bình hay không, hay ngược lại sẽ giúp họ chinh phục các đối thủ. Đây là câu hỏi mà bây giờ chúng ta phải quay lại khi nhìn thấy kho vũ khí phòng thủ của Trung Quốc đang lớn lên nhanh chóng cùng với những kế hoạch phát triển khả năng vũ khí tấn công của họ.

Sự xuất hiện vũ khí không gian của Trung Quốc – Phòng thủ tốt nhất là sự phòng thủ tốt[14]

Không gian vũ trụ sẽ được trang bị vũ khí ngay trong thời đại của chúng ta.

- Đại tá Yao Yunzhu, Học việc Khoa học quân sự, Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc

Có lẽ bằng chứng rõ nhất về những ý định trang bị vũ khí cho vũ trụ của Trung Quốc có thể được tìm thấy trong vô số những nguồn tài liệu công khai về vũ khí vũ trụ của vô số quan chức và những nhà chiến lược quân sự Trung Quốc. Từ “tấn công plasma tiêu diệt các vệ tinh quỹ đạo thấp” và “tên lửa tiêu diệt mục tiêu bằng động năng" cho tới “các vũ khí chùm tia” và “các tên lửa đạn đạo trên quỹ đạo,” nội dung chung của các tài liệu này – mà đa số trong đó đã được phân tích kỹ trong Ủy ban Trung - Mỹ - là phá hủy hoặc chinh phục các lực lượng quân sự của Mỹ thông qua khai thác các điểm cao kiểm soát từ vũ trụ.

Ví dụ, đây là quan điểm hiếu chiến kiên định của Đại tá Li Daguang trong cuốn sách của ông ta *Vũ khí không gian.* Bên cạnh việc biện hộ cho chương trình không gian của Trung Quốc kết hợp sử dụng cho cả dân sự và quân sự vì các lý do kinh tế, Li cho rằng chiến lược quân sự tối ưu là chiến lược phải làm được các việc sau:

Phá hủy hay làm vô hiệu hóa tạm thời mọi vệ tinh của kẻ thù bên trên lãnh thổ của chúng ta, [triển khai] các loại vũ khí chống vệ tinh trên mặt đất và trong không gian, các hệ thống phòng thủ chống lại các tên lửa của Mỹ, duy trì hình ảnh quốc tế tốt của chúng ta [bằng cách che giấu việc triển khai và cất giữ] các

---

[14] Nhại câu "Phòng thủ tốt nhất là tấn công tốt" để mỉa mai Trung Quốc luôn tuyên bố các hệ thống vũ trụ của họ chỉ có mục đích phòng thủ. ND

loại vũ khí tấn công không gian được giấu diếm và chỉ tung ra vào thời điểm xảy ra khủng hoảng.

Sự tồn tại của những ấn phẩm kiểu này trong một thế giới được che đậy chặt chẽ của đảng Cộng sản là một điều lạ lùng. Chúng không chỉ công khai mâu thuẫn với luận điểm chính thức của giới lãnh đạo dân sự Trung Quốc mà chúng còn gây nhiễu loạn cho các chuyên gia phân tích của Lầu Năm góc trong việc hình dung ra chính xác những điều gì đang diễn ra đằng sau tấm màn trúc – và nước Mỹ cần có phản ứng như thế nào.

Có một khả năng là cả khối lớn tài liệu mô tả các phương thức để buộc chú Sam phải quỳ gối này đơn giản chỉ là âm mưu để nhằm kích động Mỹ lao vào cuộc chạy đua vũ trang trong không gian tốn kém. Một khả năng khác là những nguy cơ tương tự như điều mà đại tá Li là thực tế; và, nếu không có những biện pháp đáp ứng đầy đủ thì nước Mỹ sẽ phải chịu tổn thương, hoặc là theo kiểu tương tự như một trận Trân Châu cảng nữa, hoặc sẽ là kẻ thua cuộc của một sự đã rồi.

Dù theo cách nào đi chăng nữa thì cũng có một điều rõ ràng là: Nước Mỹ hiển nhiên vẫn còn giữ vị trí chiến lược cao trong không gian vào thời điểm hiện tại. Tuy nhiên, nhiều người sẽ hỏi rằng, vậy thì ai sẽ nắm giữ vị trí chiến lược cao này sau nhiều lần "ngày mai" nữa?

Từ vị trí chiến lược cao này, cả nền kinh tế và quân sự của nước Mỹ phụ thuộc nặng nề vào hệ thống phức tạp gồm hơn 400 vệ tinh trên quỹ đạo cung cấp tất cả các loại thông tin, từ do thám và dẫn đường cho tới viễn thông và đo đạc từ xa. Đây thực sự là một mạng lưới ấn tượng giúp cho sức mạnh của nước Mỹ trở nên gần như siêu phàm trong con mắt của các đối thủ.

Sử dụng lợi điểm trong không gian và hàng loạt ưu thế về vũ khí công nghệ cao, nước Mỹ đã có thể tham gia vào hàng loạt các cuộc chiến tranh với tỷ lệ chênh lệch về thương vong rất lớn. Trong khi chỉ có 150 lĩnh Mỹ chết trong cuộc chiến tranh vùng Vịnh lần thứ nhất, thì đã có tới khoảng 30.000 – 56.000 lính Iraq bị tiêu diệt. Tỷ lệ chênh lệch về thương vong tương tự như vậy cũng xảy ra trong cuộc tấn công của NATO do Mỹ điều hành vào năm 1999 trong cuộc chiến tại Kosovo cũng như trong giai đoạn đầu chiến dịch chiếm lại Iraq vào năm 2003.

Bất kể bạn có quan điểm thế nào về những hành động quân sự này của nước Mỹ, sự thống trị không gian "làm thay đổi cuộc chơi" của người Mỹ đã được Trung Quốc để ý. Thực tế, cuộc chiến tranh vùng Vịnh năm 1991 đã thường xuyên được Lầu năm góc coi như những tiếng chuông báo động cho Bắc Kinh rằng ngay cả một đội quân lớn nhất thế giới, ở đây là Trung Quốc, cũng có thể bị chinh phục bởi một đối thủ có số lượng ít hơn nhiều lần.

Tiêu diệt hay bịt mắt, câu hỏi từ Trung Quốc

Khi chương trình không gian của Trung Quốc được trao vào tay các tướng lĩnh, nó sẽ chủ yếu phản ánh những nhu cầu chiến lược của Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc. Đây là trường hợp đã từng xảy ra ở Liên bang Xô Viết cũ, nơi mà lực lượng quân sự cũng kiểm soát chương trình không gian của Liên Xô. Quan sát sự phát triển của các hệ thống vũ khí chống vệ tinh đa dạng với việc sẵn sàng đưa các ứng dụng quân sự vào trong chương trình không gian có người điều khiển, cùng với những lời dối trá, Trung Quốc ngày càng theo đuổi mạnh mẽ hơn phương thức của Liên Xô cũ trong việc tìm kiếm ưu thế thống trị về quân sự trong không gian vũ trụ.

—Richard Fisher, StrategyCenter.net

Theo quan điểm của Trung Quốc, có ít nhất hai biện pháp có thể sử dụng để đối phó với ưu thế không gian của Mỹ. Cách thứ nhất là phá hủy một phần hay toàn bộ các chùm vệ tinh của chúng ta. Cách thứ hai – cũng đạt được mục đích như vậy mà không cần phá hủy – đơn giản là bịt mắt những con chim quan sát của chúng ta. Đối với những ai quan tâm lo lắng thì sẽ có nhiều bằng chứng cho họ tìm hiểu về việc Trung Quốc đang phát triển các năng lực trên cả hai phương diện này.

Trong lĩnh vực phá hủy các vệ tinh, Trung Quốc đã thực hiện thử nghiệm một số phương pháp làm nổ tung – hay đúng ra là bắt cóc – các vệ tinh của Mỹ. Thử nghiệm này được bắt đầu với một vụ nổ lớn và mờ ám vào tháng 1/2007, khi đó quân đội Trung Quốc đã bắn hạ một vệ tinh cũ của mình trên bầu trời.

Đây là một vệ tinh thời tiết "đã đến hạn nghỉ hưu" đã từng bay mỗi ngày vài vòng quanh trái Đất trong hơn một thập kỷ; nhưng đây cũng là một miếng mồi ngon cho loại tên lửa đạn đạo xuyên lục địa cải tiến DF-21 được phóng từ căn cứ ở Xichang thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Tên lửa này phóng ra một thiết bị tiêu diệt mục tiêu bằng động năng được điều khiển vào quỹ đạo nhằm va chạm với mục tiêu vô tội; và khi va chạm, tất cả những thứ như đinh ốc, bù loong, các tấm bảng, dây điện .. của vệ tinh cùng với hàng ngàn mảnh vụn của tên lửa tiêu diệt sẽ tạo thành một đống rác vũ trụ lớn nhất thiên hà của chúng ta.

Ngày nay, bãi rác thải vũ trụ từ vụ phá hủy đó của Trung Quốc vẫn còn là mối hiểm họa lớn cho các chuyến bay; Trung Quốc hiển nhiên là luôn sẵn lòng gây ô nhiễm cho không gian vũ trụ giống như họ đã làm cho các sông ngòi và bầu khí quyển của họ. Hơn 2/3 trong số gần 3.000 vệ tinh và thiết bị bay trong quỹ đạo có nguy cơ va chạm với đám rác thải vũ trụ của Trung Quốc. Thực tế, danh sách những nạn nhân tiềm tàng còn bao gồm cả trạm Vũ trụ Quốc tế cùng phi hành đoàn, họ đã từng phải điều chỉnh quỹ đạo ít nhất một lần để tránh va phải phần dày đặc nhất của đám rác vũ trụ Trung Quốc.

Khó có thể nói đây là dấu hiệu duy nhất thể hiện việc Trung Quốc đang phát triển các loại vũ khí chống vệ tinh hay "ASAT" để hạ gục hệ thống GPS của Mỹ khỏi bầu trời. Tháng

1/2010, vũ khí vũ trụ của Trung Quốc đã bắn hạ một mục tiêu ở quỹ đạo thấp với độ cao khoảng 150 dặm bằng một loại hỏa tiễn dùng nhiên liệu rắn đặt trên xe cơ động và một thiết bị tiêu diệt bằng động năng va chạm kiểu mới được gọi là KT2. Và cần lưu ý rằng, KT2 là công nghệ có tính đe dọa kép – là phương tiện phòng thủ chống tên lửa đạn đạo đồng thời có thể phá hủy các hệ thống trên quỹ đạo.

Bên cạnh những vũ khí này dùng để phá tan các vệ tinh Mỹ trên bầu trời đêm, Trung Quốc còn có loại vũ khí mới mang tên "Kẻ bắt cóc không gian". Loại vũ khí này được thử nghiệm vào tháng Tám năm 2010 khi hai vệ tinh của Trung Quốc có cuộc gặp nhau bí mật trong vũ trụ. Mục đích của thử nghiệm là để tìm hiểu xem liệu một vệ tinh có thể thực hiện cái được gọi giản dị là "cuộc gặp gỡ robot không hợp tác" với một vệ tinh khác không. Thế giới vẫn còn chờ đợi để nghe từ Trung Quốc xem cuộc gặp gỡ có thành công không - mặc dù các quan sát từ mặt đất cho thấy nó đã thành công. Và nếu công nghệ này được ứng dụng thành công, bạn chỉ cần tưởng tượng ra viễn cảnh một phi đội những kẻ bắt cóc này được tung ra để tóm gọn toàn bộ gia đình các vệ tinh của Mỹ.

Mù vì ánh sáng chói chang — Các vệ tinh của chúng ta cần bóng tối trong một tương lai đầy ánh sáng

Họ cho chúng ta thấy laser của họ. Dường như họ đang dọa chúng ta.

—Gary Payton, Phó trợ lý Bộ trưởng về Không lực Hoa Kỳ phụ trách các chương trình không gian.

Tất nhiên, bạn không nhất thiết phải phá hủy hay bắt cóc một vệ tinh của Mỹ để vô hiệu hóa nó. Có một cách khác vừa lịch sự hơn và vừa bớt khiêu khích hơn là tạm thời "làm chói mắt" hay đơn giản là làm mù vệ tinh. Trên đấu trường này, dường như Trung Quốc đang phát triển những năng lực khủng khiếp của mình.

Thực tế, cuộc trình diễn mang tính khiêu khích kiểu này của đã bắt đầu vào mùa thu năm 2006. Như được đưa tin trong tạp chí *Jane's Defence Weekly*, trong thời gian này, các vệ tinh gián điệp của Mỹ đã "bất ngờ bị suy giảm hiệu quả" khi chúng "bay ngang qua Trung Quốc". Cũng vào thời điểm đó, các kính viễn vọng đặt tại bãi thử Reagan tại quần đảo san hô Kwajelein, vùng Nam Thái bình Dương, đã phát hiện được ánh phản xạ từ các tia sáng laser để xác nhận nguyên nhân và nguồn gốc từ Trung Quốc.

Ở mức độ rộng hơn, tạp chí *The Economist* đã viết, "Trung Quốc thường xuyên chiếu tia laser cường độ mạnh lên trời để trình diễn khả năng làm lóa mắt hay làm mù vĩnh viễn các vệ tinh gián điệp". Tuy nhiên, phản ứng của Mỹ lại là im lặng - chủ yếu là do phải đối mặt với

những giới hạn về ngân sách khi lực lượng quân sự Mỹ đang vướng vào các cuộc chiến tranh trên các chiến trường khác.

Tất nhiên, đối với những nước láng giềng của Trung Quốc như Nhật và Đài Loan thì khả năng tiềm tàng bị mất cơ sở hạ tầng không gian để hỗ trợ cho hải quân Mỹ tiếp cận không hạn chế vùng Tây Thái Bình Dương sẽ là rất đáng quan ngại.

Từ Buck Rogers[15] đến hệ thống hạt nhân quỹ đạo của Bắc Kinh

Trung Quốc tìm cách vượt lên trong cuộc chạy đua không gian tại châu Á hướng tới mặt Trăng, đưa một tàu không gian vào quỹ đạo mặt trăng vào ngày 6/10 với mục tiêu chuẩn bị cho một cuộc hạ cánh xuống mặt trăng trong vòng 2-3 năm tới … Chuyến bay được gọi là Chang'e 2 (theo tên nhân vật nữ trong truyện dân gian Trung Quốc đã đi lên mặt Trăng cùng với một con thỏ) đánh dấu sự phát triển nhanh chóng của công nghệ vũ trụ Trung Quốc... Chuyến bay lên mặt Trăng của Trung Quốc, giống như mọi chương trình không gian khác, có tiềm ẩn những ý đồ quân sự. Chương trình không gian của Trung Quốc được kiểm soát bởi quân đội, vẫn liên tục tích lũy ngày càng nhiều kinh nghiệm về viễn thông và đo đạc tầm xa, công nghệ tên lửa, và vũ khí chống vệ tinh thông qua các chuyến bay như Chang'e 2.

—The Christian Science Monitor

Trong khi sử dụng không gian vũ trụ làm điểm quan sát các hoạt động quân sự của Mỹ và vô hiệu hóa các hệ thống vệ tinh của Mỹ là những mục tiêu *phòng thủ* quan trọng trong chương trình không gian của Trung Quốc, thì giá trị thực tế có thể lại là sử dụng không gian làm căn cứ cho vũ khí *tấn công* quân sự. Các phương án bao gồm toàn bộ những thứ có thể, từ việc ném những hòn đá lăn từ mặt trăng với sức mạnh đủ để tiêu hủy cả một trung tâm đô thị trên trái Đất, các loại bom xung điện từ trường được thiết kế để vô hiệu hóa cơ sở hạ tầng điện tử của chúng ta, và các loại vũ khí năng lượng được định hướng bắn từ không gian, cho tới những quả bom H được đặt trên quỹ đạo và những con tàu vũ trụ có khả năng rải thảm hạt nhân xuống bất kỳ thành phố nào trên trái Đất.

Thực tế, nếu Trung Quốc có thể ném một quả bom hạt nhân từ quỹ đạo thì điều đó chắc chắn sẽ hiệu quả hơn nhiều so với việc phóng một đầu đạn giống như vậy từ sa mạc Gôbi. Đó là vì những tên lửa phóng từ mặt đất phát ra những dấu hiệu về nhiệt rõ ràng để có thể phát hiện sớm và do hành trình dài nên có thể theo dõi và đánh chặn được. Mặt khác, một quả bom

---

[15] Tên nhân vật chính trong loạt truyện tranh, phim nhựa, truyền hình nhiều tập khoa học giả tưởng nổi tiếng của Philip Francis Nowlan sáng tác từ năm 1928. Rogers bị chìm vào giấc ngủ 492 năm. Khi tỉnh dậy vào năm 2419 đã thấy có tàu vũ trụ và đang trong cuộc kháng chiến chống lại người Han chiếm đóng nước Mỹ.

hạt nhân từ quỹ đạo chỉ cần một động cơ dùng không khí nén không thể phát hiện được để phóng xuống từ không gian yên lặng. Sau đó, nhờ trọng lực nó có thể dễ dàng vượt qua khoảng cách khoảng 200 dặm để rơi xuống tới bề mặt trái Đất trong khi đường đi của nó hầu như không thể phát hiện được – cho tới khi biết thì đã quá muộn.

Để hỗ trợ cho các năng lực phòng vệ trong chương trình không gian của mình, Trung Quốc đang xây dựng một cơ sở hạ tầng không gian khổng lồ. Cơ sở này bao gồm: một phi đội với số lượng ngày càng tăng các con tàu vũ trụ lớn có nhiệm vụ theo dõi; những bãi phóng vũ trụ và trạm mặt đất mới; hàng chục vệ tinh mới làm nhiệm vụ thông tin, tiếp âm, và giám sát; và cuối cùng, nhưng chắc chưa phải là hết, là một hệ thống GPS cực kỳ đắt tiền của riêng họ.

Hệ thống GPS của Trung Quốc có tên gọi là Beidou, được đặt theo tên gọi của chòm sao Đại Hùng Tinh có đuôi kéo dài để làm dấu cho các thủy thủ biết hướng đi tới phương Bắc. Việc Trung Quốc tung ra hệ thống GPS của riêng mình đối chọi lại với hệ thống của Mỹ là dấu hiệu rõ ràng cho thấy những ý định quân sự của Trung Quốc. Hiện tại, Mỹ đang cung cấp việc sử dụng GPS miễn phí cho toàn thế giới và không có lý do gì để bất kỳ một quốc gia nào tiêu một khoản tiền lớn khủng khiếp xây dựng một hệ thống cho riêng mình - trừ phi nước đó có ý định phá hủy hệ thống GPS của Mỹ hay nói cách khác có hành động quân sự chống lại Mỹ.

Dường như không phải là chúng ta đã không được báo trước về các mối đe dọa của các vũ khí phóng từ vũ trụ của Trung Quốc. Vào tháng 1/2001, Ủy ban an ninh không gian được chỉ định bởi các ủy ban Nghĩa vụ quân sự của Hạ và Thượng viện đã kết luận rằng nước Mỹ đang đứng trước nguy cơ nghiêm trọng của một trận "Trân Châu cảng không gian" và rằng cần phải có hoạch định chiến lược gấp để cân bằng lại với sự phát triển các năng lực tấn công của Trung Quốc (và cả nước Nga). Cùng chung số phận với nhiều lời cảnh báo khác, các kiến nghị của báo cáo này đã không được xem xét đến một cách đầy đủ do sự kiện 11/9 khi lực lượng quân sự Mỹ và các hoạt động tình báo đã phải chuyển hướng tập trung vào những nguy cơ cấp chiến thuật với những kẻ thù thô sơ.

Cuộc chiến kết liễu Đài Loan: Ngăn chặn tiếp cận/Chống xâm nhập

"Mục đích của đòn đánh bất ngờ và kinh sợ từ vũ trụ là nhằm ngăn chặn kẻ thù chứ không phải khiêu khích kẻ thù lao vào các trận chiến. Vì lý do này, những mục tiêu được lựa chọn của một đòn đánh cần phải ít và chính xác ... Điều này sẽ làm đảo lộn cơ cấu hệ thống tổ chức vận hành của đối thủ và sẽ tạo ra tác động tâm lý lớn trong số những người ra quyết định của đối thủ".

— Đại tá Yuan Zelu, Quân giải phóng nhân dân

Đại tá Yuan đã hùng hổ vẽ ra viễn cảnh Trung Quốc về một trận Trân Châu cảng không gian đối với chúng ta. Ông ta và nhiều nhà lãnh đạo diều hâu của Trung Quốc coi những loại vũ khí chống vệ tinh, hệ thống laser làm mù GPS và các hệ thống bom hạt nhân trong quỹ đạo, cùng hệ thống tên lửa đạn đạo chống hạm, một đội tàu ngầm lớn, các vũ khí tin học công nghệ cao, cũng như các dạng thức khác nhau của vũ khí kinh tế sẽ là những quân cờ linh hoạt trong ván cờ được sắp đặt để giành nước chiếu hết bất ngờ về chính trị đối với Mỹ trong khi tránh được sự trả đũa do ưu thế vượt trội về chất lượng của lực lượng quân đội và vũ khí của Mỹ.

Về tổng thể, Trung Quốc phát triển năm lĩnh vực vũ khí: trên đất, trên không, trên biển, trên mạng tin học, và trong không gian để hỗ trợ cho chiến lược đã được Lầu Năm góc đề cập tới trong các thông báo của mình như những giải pháp ngăn chặn tiếp cận/chống xâm nhập, hay còn gọi là A2/AD (*anti-access/area denial*). Mục đích này là nhằm ngăn chặn hải quân Mỹ tiếp cận tới các vùng gần bờ biển Trung Quốc để từ đó Trung Quốc có thể bành trướng sức mạnh của mình ra khu vực.

Tất nhiên, nếu cỗ máy chiến tranh năm chiều của Trung Quốc có thể đẩy lực lượng hải quân Mỹ ra ngoài vùng được gọi là "chuỗi đảo thứ hai" - một đường tưởng tượng chạy từ Nhật Bản qua Guam xuống tới Indonesia, thì chính phủ dân sự của Trung Quốc có thể sẽ dễ dàng nói với Nhật, Hàn Quốc, Đài Loan và Việt Nam rằng cần vận hành nhà nước thế nào và các nguồn tài nguyên sẽ phải được chia ra sao. Đây là một sự phát triển lạnh gáy, đặc biệt là đối với Đài Loan, vì một khi chiến lược A2/AD của Trung Quốc được triển khai đầy đủ, hòn đảo nhỏ của những người Trung Quốc tự do khi đó sẽ chỉ còn rất ít hy vọng được tồn tại độc lập trước đại lục.

Vì sao ư? Vì chiến lược hiện nay của Mỹ là chỉ là ngăn ngừa quân đội Trung Quốc chiếm Đài Loan bằng cách sử dụng những hàng không mẫu hạm của chúng ta. Nếu hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ thực tế bị đẩy ra ngoài chuỗi đảo thứ hai, quân đội Trung Quốc sẽ dễ dàng nhấn chìm sức phòng ngự của Đài Loan bằng hàng ngàn tên lửa và đội quân với sức mạnh vượt trội. Sau đó, Mỹ thực tế sẽ không thể có kế hoạch nào hay một giải pháp có tính thuyết phục nào để *tái chiếm* lại hòn đảo từ một đội quân của Trung Quốc đã nấp kỹ trong những dân thường. Đây là loại tình huống mà thuyền trưởng James T. Kirk từng mô tả trong câu chuyện hài hước nổi tiếng về những kẻ bị treo cổ với câu nói: "Chúng ta tóm được họ ở chính tại nơi họ truy nã chúng ta!".

Những quan sát này đưa chúng ta quay lại với câu hỏi: Liệu sự vươn ra vũ trụ của Trung Quốc có thực sự vì mục đích hòa bình? Xem xét chi tiết hơn những gì Trung Quốc thực sự đưa lên vũ trụ sẽ cho thấy thậm chí còn nhiều hơn cả thuốc súng cho ngọn lửa quân sự.

Hãy đóng cửa trạm Vũ trụ! Người Trung Quốc đang đến

Vào ngày 27 tháng 9, tàu vũ trụ Shenzhou [Thần Châu] của Trung Quốc đã tiến đến khoảng cách 45 km gần trạm Vũ trụ Quốc tế, và 2 trong số 3 phi hành gia đã thực hiện cuộc đi bộ ra ngoài vũ trụ lần đầu tiên của Trung Quốc (bước ra ngoài tàu vũ trụ trong bộ quần áo bảo vệ). Sau đó, một vệ tinh nhỏ nặng 40 kg (BX-1) đã được phóng từ tàu Shenzhou. Có vẻ đây là một thí nghiệm khoa học, nhưng vấn đề là tàu Shenzhou đã tiến đến quá gần trạm Vũ trụ Quốc tế, và sau đó phóng ra một vệ tinh cơ động nhỏ BX-1 có thể lái được (nhờ những tia khí nén), đã cho thấy một bài tập phá hủy vệ tinh khác. Vệ tinh BX-1 đã có thể dễ dàng được dẫn đến gần trạm không gian và phá hủy nó.

—James Dunnigan, StrategyPage.com

Mỗi lần Trung Quốc phóng một tầu Thần Châu có người điều khiển của mình, họ cũng đều đặt vào quỹ đạo một môđun hình trụ lớn hoạt động tự động. Các môđun có kích thước khoảng 2,7 x 3m; và do hoàn toàn không có sự minh bạch trong chương trình không gian của Trung Quốc nên phần còn lại của thế giới tuyệt đối không có được chút ý tưởng nào về những gì được chứa trong các môđun đó. Liệu đó có phải là bom hạt nhân? Thiết bị gián điệp? Hay có khi chỉ là loại khoai tây đỏ vũ trụ hay một thí nghiệm trồng nhân sâm vô hại? Ai biết được?

Còn đây là những gì chúng ta biết, ít nhất là về một trong số những chuyến bay Thần Châu này. Sự cố này một lần nữa cho chúng ta thấy tận mắt những chiến thuật của một quốc gia có thể dùng xe tăng cán lên những người biểu tình không bạo động - tới hai lần để đạt mục đích của mình.

Chuyến bay Thần Châu 7 không chỉ đưa lên vũ trụ ba phi hành gia; nó cũng còn mang theo một "vệ tinh siêu nhỏ" có tên gọi BX-1. Theo kế hoạch được lập cẩn thận nhưng vô cùng nguy hiểm, tầu Thần Châu 7 - Thần Châu được dịch là "con tàu thần kỳ" – thực hiện một nhiệm vụ không được công bố điển hình cho những cái đầu diều hâu chiến tranh của Trung Quốc. Đây là cú lượn sát "ngang qua" trạm Vũ trụ Quốc tế của cả một con tàu đang bay trên quỹ đạo.

Táo gan hơn nữa, các phi hành gia Trung Quốc cũng phóng vệ tinh siêu nhỏ BX-1 trước khi nó bay ngang qua trạm Vũ trụ, có thể nó muốn thử làm một cuộc do thám nhỏ - hay có thể, như nhà phân tích James Dunnigan đã giả định, tiến hành mô phỏng một cuộc thử vũ khí chống vệ tinh. Trong quá trình này, Trung Quốc đã vi phạm khoảng cách gọi là "hộp giao hội" mà theo đó những người điều khiển các chuyến bay của NASA có thể cần phải xem xét dịch chuyển trạm vũ trụ - nếu họ biết có vật lạ đang tiến đến.

Để hiểu được sự kinh ngạc mà điều này gây ra tại NASA, bạn cần biết rằng các phi hành gia Trung Quốc đi qua ngay phía dưới trạm Vũ trụ với khoảng cách chỉ 25 dặm, và vệ tinh bí

mật tí hon BX-1 có thể đã tiến tới gần đến khoảng cách chỉ 15 dặm. Khi bạn ở trong quỹ đạo với chiều dài hơn 26.000 dặm trong không gian rộng lớn ba chiều và bay với tốc độ 18.000 dặm/h, thì đây là khoảng cách rất gần và cực kỳ nguy hiểm.

Để lên tiếng than phiền về sự nguy hiểm có thể xảy ra, đài truyền hình Trung Quốc thậm chí đã đưa ra thông báo trong chuyến bay của vệ tinh siêu nhỏ 40 kg rằng "nó đã phải thay đổi đường đi so với quỹ đạo định trước". Điều này khó có thể làm hài lòng các nhà du hành vũ trụ châu Âu và Mỹ đang ngồi trong chiếc thùng nhôm trị giá 100 tỷ đô-la quan sát vệ tinh gián điệp của Trung Quốc và một đám phi hành gia Tàu đang ỏm tỏi tiến lại gần.

Đương đầu bất đối xứng với sức mạnh quân sự Mỹ

Một kẻ thù mạnh với ưu thế tuyệt đối không hẳn là không có những điểm yếu… Những sự chuẩn bị quân sự của chúng ta cần nhằm trực tiếp vào tìm kiếm những chiến thuật để khai thác những điểm yếu của một kẻ thù mạnh.

— Nhật báo Quân giải phóng nhân dân

Trước khi để cho Trung Quốc nổi lên trở thành mối nguy cơ trong vũ trụ, cũng cần xem xét các năng lực vũ khí phòng thủ và tấn công đang lớn mạnh của họ trong một bối cảnh chiến lược rộng lớn hơn. Thực tế, hòn ngọc vương miện của quá trình hoạch định quân sự tỷ mỷ của Trung Quốc chính là sự tập trung vào cái gọi là "chiến tranh bất đối xứng."

Các kỹ thuật chiến tranh bất đối xứng điển hình là sự đóng vai chàng David nhỏ bé yếu hơn nhưng thông minh hơn so với gã Goliath khổng lồ về sức mạnh hay công nghệ. Trong trường hợp của Trung Quốc, khi phải đối mặt với sự yếu thế rõ ràng về công nghệ - trái ngược với ưu thế một đội quân hùng hậu – các nhà chiến lược Trung Quốc thường xuyên tìm kiếm những phương thức bất ngờ và không tốn kém để vô hiệu hóa, phá hủy, hay đánh bại bằng cách nào đó những sức mạnh công nghệ lớn nhất của Mỹ.

Ví dụ, chúng ta đã thấy một loại vũ khí chiến tranh bất đối xứng điển hình trong chương 8, "Chết bởi hải quân biển xanh". Đây là một loại tên lửa đạn đạo chống hạm không đắt tiền lắm có khả năng đánh chìm tàu sân bay của Mỹ - hay ít nhất làm cho nó phải khiếp sợ và chạy ra ngoài chuỗi đảo thứ hai. Một ví dụ khác trong chương này là các loại vũ khí chống vệ tinh có khả năng tháo dỡ dần mạng lưới vệ tinh GPS và viễn thông của Mỹ. Như nhà chiến lược quân sự lớn nước Phổ Clausewitz đã từng nói, "Nếu các ngươi dùng những thành trì vững chắc để che chở cho mình, các người đã buộc kẻ thù phải tìm ra giải pháp ở một chỗ nào đó".

Để hiểu được ý tưởng bằng cách nào mà các vũ khí rẻ tiền của Trung Quốc lại có thể đương đầu trong tương lai với các công nghệ đắt tiền hơn nhiều của Mỹ, hãy xem xét thế cờ

thí quân (gambit) sau được nêu ra trong Sách Trắng quốc phòng Trung Quốc với tiêu đề "Những phương pháp đánh bại GPS":

Một tên lửa thời tiết thông thường không đắt tiền lắm có thể mang lên một quỹ đạo dự định trước một quả bom chứa một lượng lớn các viên đạn chì nhỏ. Khi bom nổ, những viên đạn chì nhỏ sẽ bay ra với tốc độ tới 6,4 km/s và phá hủy bất cứ thứ gì nó gặp. Khi vài kg sỏi được ném vào quỹ đạo, chúng sẽ tấn công các vệ tinh giống như những trận mưa sao băng và vô hiệu hóa những chòm sao GPS đắt tiền.

Đây chính xác là những loại vũ khí và kịch bản mà Trung Quốc đang phát triển thể hiện sự dối trá trong các tuyên bố của mình về trinh phục vũ trụ vì hòa bình. Tất cả chúng ta đang sống ở bên ngoài Trung Quốc cần luôn nhớ rằng sự "bay lên vì hòa bình" nghe rất hùng biện này được thiết kế có chủ ý nhằm che đậy những ý định quân sự thực sự của Trung Quốc. Đại tá Jia Junming đã làm rõ hơn những điều này khi viết ra rằng:

Trong tương lai chương trình vũ khí không gian của chúng ta cần ít gây ồn ào và "mạnh mẽ ở bên trong" nhưng thể hiện ra ngoài nhẹ nhàng để duy trì hình ảnh và vị thế quốc tế tốt đẹp.

Vào năm 2001 Ủy ban Không gian Mỹ đã cảnh báo: "Chúng ta đang được thông báo – nhưng chúng ta đã không nhận ra".

PHẦN IV

Cẩm nang cho người đi nhờ xe đến nhà tù Trung Quốc

12-

Án tử hình cho Hành tinh lớn: Bạn có muốn bị rán nóng cùng sự Khải huyền?

Các vấn đề môi trường của Trung Quốc đang gia tăng. Nước ô nhiễm và khan hiếm là gánh nặng của nền kinh tế, mức độ ô nhiễm không khí gia tăng đe dọa sức khỏe của hàng triệu người Trung Quốc, và nhiều vùng đất đang biến thành hoang mạc khá nhanh chóng.

—Foreign Affairs

So với thành phố xám tro Lâm Phần thuộc tỉnh Sơn Tây nội địa Trung Quốc, Luân Đôn u tối trong truyện của Dickens trông tinh khôi như một công viên thiên nhiên. Sơn Tây là trung tâm của vành đai than đá nước này, những ngọn đồi xung quanh Lâm Phần lỗ chỗ các mỏ than - cả mỏ lậu lẫn hợp pháp, không khí đầy muội than. Đừng nghĩ đến phơi đồ giặt của bạn – chúng sẽ được nhuộm đen trước khi kịp khô.

—Time

Không ai cho là người dân Trung Quốc ngu ngốc. Nhưng những gì các nhà lãnh đạo chính phủ và giới kinh doanh Trung Quốc đang làm với bầu không khí, nước và đất đai của đất nước họ - với sự chấp nhận ngầm của đa số dân chúng – hẳn phải là hành vi bạo lực tự hủy hoại diện rộng xuẩn ngốc nhất, thiển cận nhất chống lại Mẹ Thiên Nhiên mà thế giới từng chứng kiến. Đó là đau nhức mắt, ngứa trong họng khi hít không khí nhiễm độc đến xé phổi phun ra từ các khu nhà máy của Trung Quốc, hay làn sóng các hóa chất gây ung thư, phân và chất thải chưa xử lý tràn ngập các dòng sông lớn nhất như Hoàng Hà và Dương Tử, hay ô nhiễm kim loại nặng khắp nơi, dư lượng thuốc trừ sâu và các chất thải điện tử chết người làm thoái hóa đất nông nghiệp màu mỡ, hay là cuộc Vạn lý Trường chinh phá rừng và sa mạc hóa từ vùng cực tây Tân Cương đến tận cửa ngõ Bắc Kinh, tất cả hơn bao giờ hết vẫn đang hình thành một "Mùa xuân yên lặng"[1] cùng năm tháng.

Tất nhiên, thói thường của các quan chức đảng Cộng sản Trung Quốc biện hộ cho tội ác chống Mẹ Thiên Nhiên rằng đế chế non trẻ của họ vẫn đang trong giai đoạn đầu của phát triển kinh tế. Họ khẳng định ít nhất vẫn phải trải qua một số tổn hại về môi trường trước khi Trung Quốc Đỏ tạo nên một quá trình chuyển đổi "tất yếu" thành Trung Quốc Xanh. Và một số vị lãnh đạo đảng theo thuyết "việc làm cho bây giờ, môi trường để sau này" hẳn nhanh chóng chỉ ra rằng khi nước Mỹ công nghiệp mới phát triển từ hơn một thế kỷ trước,

[1] Tác phẩm nổi tiếng của Rachel Louise Carson (1907 – 1964), *Mùa xuân yên lặng* (*Silent Spring*) 1962, được ghi nhận là xuất phát điểm cho phong trào bảo vệ môi trường trên toàn cầu. ND

Pittsburgh đã bị bọc trong tấm vải liệm nạm than và Cleveland là thành phố mà ở đó nếu bạn không thể đi bộ trên mặt nước vì quá tù đọng thì ít nhất có thể đốt cháy nước.

Vâng, thưa Trung Quốc, chúng tôi biết thế. Nhưng Trung Quốc xin hãy nghe điều này: Bất kỳ điều gì Mỹ đã từng làm trong lịch sử môi trường của nó hay việc nước Anh triều đại Victoria đã làm trong suốt cuộc Cách mạng Công nghiệp, hay Brazil hoặc Indonesia, Mexico hoặc thậm chí bất kỳ các nước lớn nào khác hôm nay đang làm tại bất kể đâu là không đáng kể gì so với sự báng bổ môi trường hàng loạt từ nhỏ đến lớn đang diễn ra ở Trung Quốc. Và ta không cần phải là ngài cựu phó Tổng thống Al Gore để hiểu cái sự thật tệ hại này: Phần lớn các thiệt hại môi trường đang gây ra là không thể đảo ngược; hiệu ứng "đốn và đốt" quy mô công nghiệp của Trung Quốc đang lan tỏa như một căn bệnh ung thư ra khắp thế giới.

Chính bởi điều đó tất cả chúng ta ở bên ngoài Trung Quốc rốt cục phải băn khoăn về sự sốt sắng thiển cận của chính phủ Trung Quốc ngang nhiên đánh đổi không khí, nước và đất trồng lấy 30 đồng bạc và mảnh thị phần lớn hơn trên thị trường toàn cầu. Không giống như ở Las Vegas, "Cái gì xảy ra ở Trung Quốc *không* ở lại Trung Quốc". Hãy mang khẩu hiệu này đến ngay trước thềm nhà chúng ta, hãy cân nhắc việc khí độc hại gia tăng như đàn châu chấu từ các nhà máy Trung Quốc nay đang làm bẩn bầu không khí không chỉ của Nhật Bản, Đài Loan và bán đảo Triều Tiên mà còn của Los Angeles, San Francisco và Denver.

Như trong Chương 2 "Chết vì chất độc Trung Quốc" đã minh họa khá sinh động, tất cả các vi khuẩn, chất độc dioxin, kim loại nặng, dư lượng thuốc trừ sâu độc hại làm ô nhiễm nguồn nước và đất đai Trung Quốc đang luẩn quẩn đâu đó trong sản phẩm nước táo, thịt gà, cá, tỏi, mật ong, vitamin, và các loại thực - dược phẩm khác Mỹ nhập khẩu từ Trung Quốc.

Và nhìn vào tương lai con cháu chúng ta, khi sự ô nhiễm nước và không khí, sa mạc hóa, phát triển thái quá, nhiễm độc đất gia tăng và sự biến đổi khí hậu đang dần làm eo hẹp và phá hoại vụ thu hoạch những loại cây lương thực chính như lúa mì, gạo và đậu nành tại nước này, Trung Quốc sẽ gia tăng cạnh tranh tìm nguồn cung cấp thực phẩm từ khắp thế giới – và hệ quả giá cả sẽ tăng đột biến suốt từ các làng xóm tận châu Phi cho đến các siêu thị ở châu Âu hay vào tận các khu vực bán thực phẩm trong siêu thị Walmart trên đất Mỹ.

Vì tất cả các lý do đó và nhiều lý do khác nữa – bao gồm cả vai trò quan trọng nhất của Trung Quốc trong sự nóng lên toàn cầu – tất cả chúng ta trên khắp thế giới cần hiểu rõ cái "Thảm kịch của cư dân toàn cầu" đang dần bộc lộ và cần đương đầu với Trung Quốc một cách tương xứng.

Đừng để họ nhuộm nâu bầu trời xanh của chúng ta

Ở Mỹ, chúng ta đưa lũ trẻ thành thị đến các nông trại để chỉ cho chúng xem con bò và biết sữa lấy từ đâu. Ở Trung Quốc, theo cùng một cách dã ngoại như vậy, những người

lớn lên ở các thành phố công nghiệp như Bắc Kinh, Trùng Khánh và Thành Đô đi để nhận ra bầu trời thực sự có màu xanh vào ban ngày và có các ngôi sao lúc ban đêm.

Tôi đã trực tiếp nhận được bài học này trong một sứ mệnh nhân đạo khi giúp các bác sĩ Trung Quốc ở thành phố đi kiểm tra bệnh khuyết tật tim bẩm sinh ở trẻ em và bệnh cao huyết áp ở người trưởng thành vùng nông thôn. Khi những chú chuột thành thị này ra vùng thôn quê, họ nhìn thấy các ngôi sao và tỏ ra kinh ngạc thực sự.

Điều khôi hài là ngay cả vùng núi Vân Nam bầu không khí vẫn bị ô nhiễm đến mức thay vì được chứng kiến cảnh tượng tuyệt vời của hai nghìn ngôi sao lấp lánh thường làm choáng ngợp bọn trẻ Mỹ trong chuyến cắm trại đến Joshua Tree hay Mỏm núi Washington, tất cả thứ mà chúng tôi thấy là chỉ những dấu mờ lấp lánh mà bạn có thể thấy vào bất kỳ đêm nào ở Los Angeles.

—Greg Autry

Ai đã từng đến Trung Quốc để xem Tử Cấm Thành, Vạn Lý Trường Thành hay nghĩa trang lớn của nền dân chủ có tên Quảng trường Thiên An Môn đều biết chính xác vấn đề là: Bạn có lẽ không nên thấy, nếm thử - hay bị nghẹt thở - trong bầu không khí bạn đang phải hít thở. Nhưng nó đầy rẫy trong cuộc sống hàng ngày của hàng trăm triệu dân Trung Quốc với bệnh ho đã thành mãn tính, hầu hết trong số họ hẳn là không biết rằng bầu trời có lúc xanh thẳm vào ban ngày và lấp lánh hàng tỷ ngôi sao vào ban đêm.

Tuy nhiên, không phải chỉ là bầu trời màu nhờ nhờ mà người Trung Quốc cần lo ngại về tác động tiêu cực của ô nhiễm không khí. Theo một nghiên cứu của Ngân hàng Thế giới, ô nhiễm như vậy hằng năm giết chết tới 700.000 người Trung Quốc. Nó gần tương đương với việc làm ngạt thở toàn bộ dân số thành phố San Francisco, các bang Wyoming hay Delaware, vùng dân cư Canada của New Brunswick, hay thậm chí toàn bộ quốc gia Bahrain *mỗi năm*.

Giờ hãy phân tích việc này: Theo phong cách tinh hoa kiểu nhà nước độc tài toàn trị của Orwell, khi nghiên cứu đó của Ngân hàng Thế giới lần đầu tiên xuất hiện, những nhân viên kiểm duyệt yêu cầu con số thống kê 700.000 xác chết phải bị cắt bỏ trong bản in cuối cùng của báo cáo này; những kẻ săm soi của đảng Cộng Sản đã không cao giọng nói điều đó không đúng sự thật, đơn giản là họ e sợ con số chết chóc này có thể dẫn đến bất ổn xã hội. Thật vậy - và liệu đã đến thời điểm bất ổn chưa?

Và đây nữa, một thống kê lạnh gáy khác dù không phải là một bí mật quốc gia gì cả. Đất nước đông dân nhất thế giới này nổi bật với hơn 100 thành phố có hơn 100 triệu dân; và thực tế là mỗi cộng đồng đông đúc này của nhân loại đều được bao phủ dưới một đám mây mù độc hại chứa dioxit lưu huỳnh và các hạt bụi đâm thấu phổi. Hơn nữa, trong số 20 thành phố lớn nhất thế giới bị ô nhiễm không khí tồi tệ nhất – dù cái tên Mexico City (thủ đô Mexico) và Jakarta xuất hiện ngay trong đầu chúng ta – thì có tới 16 đô thị kiểu "cần đeo mặt nạ dưỡng khí" đó ở Trung Quốc.

Vậy tại sao không khí ở Trung Quốc dơ bẩn thế? Đơn giản, vì than đá đáp ứng đến 75% nhu cầu năng lượng của Trung Quốc – trong khi chỉ có ít nỗ lực quản lý việc sử dụng than sao cho giảm phát thải. Thực vậy, hàng ngày trên khắp đất nước này, than được vận chuyển, đốt cháy, xử lý chỉ với công nghệ kiểm soát ô nhiễm sơ sài và chẳng ai buồn quan tâm đến tác động của các quy trình đó đến đời sống con người hay động vật. (Một trong số chúng tôi thậm chí đã tận mắt chứng kiến các công trường nơi hàng tấn hàng tấn than trôi xuống sông Dương Tử từ các bãi chứa được xây dựng cẩu thả - rồi sau lại được vá víu qua loa và thờ ơ).

Than không chỉ là lựa chọn của các nhà máy điện. Ở nhiều gia đình nông thôn Trung Quốc, than thô được dùng để nấu ăn và sưởi ấm - mà hệ thống thông gió trong nhà dân lại hầu như không có. Than hiện diện khắp nơi trong nền kinh tế Trung Quốc gây ra tới 90% khí thải SO_2 - thành phần chính trong lớp mây mù ở nước này. Sự lệ thuộc vào than đá cũng là lý do không khí Trung Quốc đọng đầy các hạt bụi chết người, chúng có thể xâm nhập sâu và xé rách mô phổi.

Vậy tại sao mỗi người chúng ta phải quan tâm việc người dân Trung Quốc cứ muốn chết ngạt như thế, hãy nhớ rằng: Cứ với 100 tấn SO_2 hay bụi hoặc hơi thủy ngân chết người từ các nhà máy của con Rồng này phun lên bầu trời Trung Quốc, hàng trăm kilogram chất thải ô nhiễm cuối cùng sẽ gây tổn thương mắt, phổi, họng và hệ thần kinh dân cư ở Nhật, Hàn Quốc, Đài Loan và sau đó cả ở Bắc Mỹ. Không phải là vô cớ mà ban có thể thức dậy ở Carson, California hay Seattle, Washington rồi kêu lên: “tôi ghét cái mùi Trung Quốc này vào buổi sáng".

Nước, nước ở mọi nơi mà chẳng có giọt nào để uống

Ba con sông lớn nhất nước Mỹ - Colorado, Mississippi và Ohio bẩn đến mức con người sẽ gặp nguy hiểm nếu bơi lội hay ăn tôm cá đánh bắt ở đó. Những đoạn sông Ohio chảy qua Pittsburgh cũng tù đọng, đen ngòm sền sệt như thể người ta có thể bước đi trên đó.

—FactsandDetails.com

Ta không chẳng cần phải là người có thẻ thành viên Câu lạc bộ Sierra[2] để biết đoạn trích dẫn trên là thiếu căn cứ. Nhưng ngay khi ta thay thế các từ “Mỹ” bằng “Trung Quốc”, “Dương Tử, Châu Giang và Hoàng Hà” thay cho “Colorado, Mississippi và Ohio”, “Quảng Châu” đổi thành “Pittsburgh”, bức tranh môi trường mà trang web FactsandDetails.com đó mô tả thật trung thực.

[2] Sierra Club: Tổ chức môi trường lớn nhất, lâu đời nhất và có ảnh hưởng rộng rãi nhất ở Mỹ, được thành lập từ năm 1892 ở San Francisco. ND

Cũng chẳng cần phải là thành viên Hiệp hội Súng trường quốc gia[3] để biết nếu các con sông và đường thủy ở Mỹ nhiễm bẩn dù chỉ bằng một phần mười sông ngòi ở Trung Quốc, cả Hợp chủng quốc Hoa Kỳ sẽ cầm súng đứng lên, theo nghĩa đen. Tuy nhiên, ở Trung Quốc người ta hầu như chẳng làm gì để bảo vệ nước - nguồn tài nguyên quý giá nhất.

Thực lòng mà nói, tình trạng thiếu quản lý môi trường ở Trung Quốc làm chúng tôi ngạc nhiên nhất. Chiếm tới 20% dân số thế giới nhưng Trung Quốc chỉ có 7% nước ngọt thế giới; nhiều vùng đất rộng lớn ở nước này – bao gồm hơn 100 thành phố - phải chịu hạn hán triền miên. Bất chấp thực tế thiếu nước, các chuyên gia cố vấn của chính phủ và giới kinh doanh Trung Quốc vẫn cho phép 70% toàn bộ sông suối, ao hồ và 90% nước ngầm nước họ bị ô nhiễm nghiêm trọng. Thậm chí, ở các thành trì công nghiệp như Sơn Tây, phần lớn nước sông độc hại tới mức không thể nhúng tay xuống. Jeffrey Hayes cung cấp một vài cảnh tóm tắt bộ phim thực tế đang diễn ra trên các sông hồ ở khắp Trung Quốc:

Những vùng nước đáng lẽ đầy cá tôm và thân thiện với những người thích bơi lội thì nay là mặt nước váng đen và ngầu bọt, bốc mùi hôi thối. Các con kênh lớp lớp rác rưởi lềnh bềnh, rác ken dày hai bờ kênh. Đa số là các loại rác thải nhựa đủ màu đang phai nhạt với mức độ khác nhau dưới nắng mặt trời.

Sự nguy hại ấy gây ra bởi lũ lượt *hàng tỷ* tấn chất thải công nghiệp chưa xử lý, phân hóa học, nước thải chưa qua xử lý của người và động vật thải ra từ khắp mọi nơi, từ các nhà máy hóa chất, sản xuất thuốc và sản xuất phân bón, từ nhà máy thuộc da, sản xuất giấy hay những trang trại nuôi lợn. Chính vì hàng loạt khối chất thải chưa xử lý đó được thải ra, *hàng tỷ* dân Trung Quốc phải uống nước ô nhiễm hàng ngày, trong đó ít nhất 700 triệu người phải quen với loại nước uống chứa "gia vị" chất thải người và động vật.

Trong khi đó, sông Liao lớn nhất miền nam Mãn Châu là biểu tượng cho câu châm ngôn: Trung Quốc càng tăng trưởng nhanh thì càng tụt hậu trong việc bảo vệ môi trường. Vì ngay cả khi hai bờ con sông này được trang bị nhiều cơ sở xử lý nước mới, những cơ sở này hoàn toàn bị lấn át bởi tải lượng ô nhiễm liên tục gia tăng.

Giải thích tại sao các lưu vực sông ở Trung Quốc lại ô nhiễm quá mức, hãy lấy một trường hợp "đi đêm" điển hình của một trong những "Vua sơ mi" ở tỉnh Quảng Đông – Công ty dệt may Fuan. Bị cáo giác trong phóng sự của tờ *Washington Post*, nhà máy của Fuan đã phải đóng cửa vì đổ trái phép 20,000 tấn chất thải nhuộm đỏ dòng sông địa phương. Thế nhưng, trước nạn thất nghiệp gia tăng, các quan chức của chính quyền địa phương âm thầm khuyến khích Fuan chỉ cần đơn giản đổi tên và chuyển đến địa điểm mới.

Thực tế, ô nhiễm nước hãi hùng của Trung Quốc đã thêm vào kho từ vựng về các thảm họa môi trường một thuật ngữ mới – "làng ung thư". Chỉ tính dọc theo sông Hoài đã có hơn 100 làng ung thư; các nông dân ở khu làng dòng nước con sông này bao quanh mắc bệnh ung

[3] National Rifle Association – NRA là tổ chức ủng hộ cho việc bảo và thúc đẩy quyền sở hữu súng, nhóm vận động hành lang có ảnh hưởng nhất với gần bốn triệu thành viên. ND

thư thực quản, ruột và dạ dày với tỷ lệ cao như tỷ lệ tử vong của đám lính bộ binh Mỹ đổ bộ xuống bờ biển Normandy.

Xem nào, gần đây nhất vào thời Mao Trạch Đông, người Trung Quốc rất gắn bó với các nguồn nước. Tuy nhiên, ngày nay thậm chí nếu Mao Chủ tịch – người yêu thích bơi vượt sông Dương Tử – có sống lại thì chắc ngài thà chết còn hơn tắm sông. Với cùng kiểu thích nước màu mè như thế, cho dù dễ dàng đến với nhiều sông suối vùng núi, các cư dân thành thị như Thành Đô và Trùng Khánh cũng không lựa chọn những nơi đó để câu cá giải trí mà thay vào đó là tìm đến các hồ nhân tạo nằm trong các khu "công viên câu cá". Trong khi ấy, hàng triệu người dân Thượng Hải sinh sống ngay vùng bờ biển và cửa sông, nhưng chẳng ai dám liều tắm mình hoặc bơi lội trong các vùng nước chết quanh thành phố đó.

Để thấy nỗi hổ thẹn môi trường này từ quan điểm Mỹ, hãy xét cảnh ngộ Thái hồ. Đây là thắng cảnh tương đương hồ Placid tuyệt đẹp ở Adirondacks, Mỹ, hồ này lớn thứ ba ở Trung Quốc và là nơi có hơn 90 hòn đảo, nổi tiếng với các tuyệt tác đá vôi hình thành tự nhiên. Nhưng ngày nay, quần thể Thái hồ lại nổi danh do đang đổi sang màu xanh lục sáng vì tảo sinh sôi mạnh đang làm cạn kiệt ô-xy, giết chết tôm cá trong hồ, làm cho nước hồ hoàn toàn không phù hợp cho tiêu chuẩn nước uống.

Trước nguy cơ hủy diệt tài nguyên thiên nhiên Trung Quốc như trường hợp Thái hồ, liệu có hay không một nhà hoạt động môi trường nào đó từng bị tra tấn vì cố bảo vệ nó? Wu Lihong đã cố giữ niềm tin trong năm ngày trước khi bị cảnh sát buộc "thú nhận tội lỗi" và ném vào tù – một nơi đúng là trại giam ở Trung Quốc.

Đất nhiễm độc – Kẻ trừng phạt vô hình của Trung Quốc

Ông Zhou Xiansheng, giám đốc Cục bảo vệ môi trường nhà nước (SEPA) cảnh báo: Đất canh tác của Trung Quốc – nơi nuôi dưỡng cho 22% dân số thế giới này – đang đối mặt với sự ô nhiễm và thoái hóa tồi tệ.... Sự thoái hóa chất lượng đất trở thành một vấn đề đáng lo ngại nhất trong số các sản phẩm phụ của tăng trưởng kinh tế bất chấp hậu quả kiểu Trung Quốc. Kim loại nặng tích tụ trong đất, làm cứng bề mặt đất và giảm màu mỡ của đất và dư lượng phân hóa học và thuốc trừ sâu thấy rõ trong các nông sản, gây ngộ độc cho cả con người và vật nuôi. Gần đây, có khoảng 10 triệu hec-ta đất trồng trọt – tương đương 10% đất trồng nước này - bị ô nhiễm và hủy hoại.

—Worldwatch Institute

Tờ *Thời báo môi trường Trung Quốc* gọi nhiễm độc đất là "sự ô nhiễm vô hình" bởi vì nó không thể thấy rõ bằng mắt thường như sự ô nhiễm nước và không khí. Ngày nay, nhặt bất kỳ nắm đất Trung Quốc nào, thực sự bạn đang nắm "chất độc trong đất."

Ví dụ, ở các trung tâm sản xuất đồ điện tử ở đồng bằng châu thổ Châu Giang, vấn đề nghiêm trọng nhất là kim loại nặng trong đất gồm thủy ngân, chì và nikel. Tuy nhiên, ở vựa lúa mì miền Bắc, đất đai ngập trong thuốc trừ sâu, còn các vùng trồng rau chính của Trung Quốc tràn lan chất nitrate gây ung thư do bón quá nhiều phân hóa học. Trong khi đó, các vùng trồng cây ăn quả và vườn cây trái trên cả nước tập trung sử dụng "các chất diệt trùng và thuốc trừ sâu có thành phần đồng sulfat dẫn đến nhiễm độc trái cây tràn lan có thể gây ngộ độc mãn tính". Bất chấp lệnh cấm DDT trên cả nước, hóa chất này vẫn được sử dụng thường xuyên và những tác hại dài hạn thấy hiển nhiên ở các khu vực tuyệt nhiên không còn côn trùng lẫn chim chóc ở các vùng nông trang phía Tây Trung Quốc.

Thật thiển cận làm sao, quá nhiều sự ô nhiễm độc hại đó là quả ác báo của cái triết lý điên rồ "cứ càng nhiều càng tốt" được hàng triệu nông dân Trung Quốc tán đồng. Cho dù là phân bón hay thuốc trừ sâu cho mùa màng, chất kháng sinh ở gia súc (hay chì trong đồ chơi và sơn của chúng ta), sẽ chẳng có khái niệm sử dụng hợp lý hóa chất nào ở Trung Quốc trừ cái tâm lý "cứ đổ vào" hay "tô lên", cho rằng cách thức đó an toàn kiểu như cho thêm ít gia vị chứa chất plutoni vào khoai tây chiên.

Căn bệnh bón quá nhiều phân của Trung Quốc như sau: Các nông dân nước này sử dụng hơn 30 triệu tấn phân đạm mỗi năm và thường xuyên dùng gấp đôi hay gấp ba lượng cần thiết. Theo chuyên gia về đất Fusuo Zhang ở Đại học Nông nghiệp Trung Quốc, bón phân quá lượng làm độ pH trong đất giảm mạnh, kết quả đất bị a-xít hóa sẽ làm giảm sản lượng cây trồng từ 30-50% ở một số khu vực.

Tương tự, việc hám dùng thuốc trừ sâu đến bệnh hoạn - thường kèm với việc phun thuốc không đúng cách - dẫn đến ô nhiễm hơn 5% đất trồng Trung Quốc. Như đã nói trên, tổng cộng đất canh tác bị mất do nhiễm độc lên tới 10%. Cụ thể hơn, đó là hơn 10 triệu hecta đất nhiễm độc; tương đương với phá hủy hoàn toàn hơn 80% đất nông nghiệp ở bang Iowa.

Tuy nhiên, câu chuyện này vẫn chưa dừng lại. Một vấn đề nữa là Trung Quốc sẵn sàng – quả thực còn vô cùng háo hức – trở thành bãi rác thải cho những hợp chất độc hại nhất mà thế giới hiện đại tạo ra – cái gọi là "chất thải điện tử".

Chất thải điện tử gồm những thứ còn lại của các máy tính hỏng bị vứt bỏ, điện thoại di động lỗi thời và các đồ điện tử khác; đó thực sự là một buổi trình diễn nhạc kim loại nặng chẳng giống ở đâu. Tờ Khoa học hàng ngày kể: "Mỗi năm có tới 50 triệu tấn chất thải điện tử được tạo ra trên toàn cầu - đủ để chất đầy đoàn xe tải thu gom rác xếp hàng dài tới nửa vòng trái Đất"; và đương nhiên, Trung Quốc sắn sàng có đủ xe tải chở rác để thu gom tới 70% số rác thải điện tử đó.

Đây không chỉ là phương Tây thải sang phương Đông. Đó còn là thế kỷ 15 hội ngộ thế kỷ 21. Trong thế giới chất thải điện tử bẩn thỉu đó, nông dân Trung Quốc ngồi xổm trước lò nướng than củi bé tẹo để hơ chảy mối hàn chứa chì ở các bảng mạch và cũng chỉ dùng chiếc quạt cầm tay be bé để tránh làn khói độc hại khi họ dùng các ngón tay trần tách các con chip máy tính, các tụ điện và điốt để sau bán lại cho các nhà máy sản xuất đồ dùng điện.

Đó đúng là một quá trình tái chế vô cùng nguyên thủy giữa các đồ dùng của cuộc sống hiện đại. Điều đó làm tăng thêm một mũi nhọn cạnh tranh từ các nhà máy Trung Quốc đối với các nước như Brazil, Mexico hay Pháp, Mỹ là nơi sẵn lòng đối xử với công dân nước họ như nhưng con người chứ không phải những vật hy sinh cho cái mục tiêu vô thần của sản xuất giá rẻ.

Sự thật đáng ghê tởm ấy đã và vẫn tiếp diễn, và thậm chí còn tệ hơn thế bởi vì bụi độc hại từ quá trình tái chế sẽ bay xa nhiều dặm đến tận các vùng nông thôn Trung Quốc. Thực vậy, ở tại và xung quanh khu ổ chuột của quá trình tái chế chất thải điện tử đó, như vùng Guiyu ở tỉnh Quảng Đông, mức độ ô nhiễm đồng, chì, nikel và nhiều loại kim loại nặng khác cao gấp 100, 200 và tới 300 lần mức an toàn.

Vậy thì sau đấy, chi phí tổng cộng của tất cả mọi nguồn nhiễm độc đất - từ hóa chất, phân bón và thuốc trừ sâu cho tới chất thải điện tử - sẽ là bao nhiêu? Theo các nhà khoa học của chính Trung Quốc, mức giá phải trả là hơn 10 triệu tấn ngũ cốc mất đi hằng năm - con số tương đương một phần sáu tổng thu hoạch lúa mì của Mỹ, một nửa sản lượng ngô của Mexico, và gần như toàn bộ sản lượng lúa gạo hằng năm của Nhật. Vâng, đọc kỹ cái bảng giá này theo cách khác, chúng ta sẽ đau đớn hiểu ra khi đến khu vực thanh toán của hiệu tạp hóa địa phương, đó chính là 10 triệu tấn ngũ cốc Trung Quốc hằng năm phải lùng sục trong nguồn cung lương thực của các quốc gia khác do thiếu sự quản lý môi trường ở trong nước.

Vị hoàng đế của sự nóng lên toàn cầu

Thế giới chưa bao giờ phải đối mặt với mối đe dọa nhãn tiền đến sản xuất lương thực quy mô lớn như mối đe dọa khi các dòng sông băng châu Á tan chảy. Trung Quốc và Ấn Độ là hai nước hàng đầu thế giới về sản xuất lúa mì và gạo - loại cây lương thực chính của nhân loại. Sản lượng thu hoạch lúa mì của Trung Quốc gấp đôi Mỹ, nước đứng thứ ba sau Ấn Độ. Còn với lúa gạo, hai nước này bỏ xa các nước sản xuất hàng đầu khác, tổng sản lượng lúa gạo hai nước chiếm phân nửa sản lượng toàn cầu.

— *Friends of the Earth*

Đến lúc này, chúng tôi nghĩ bạn đã nắm rõ bức tranh về sự ô nhiễm và việc Trung Quốc không đếm xỉa đến nguồn tài nguyên thiên nhiên có tác động đến tất cả chúng ta. Tuy thế, vẫn còn một vấn đề môi trường khác chúng ta cần đặt lên bàn thỏa luận cấp hành tinh. Đó là vấn đề rất có trọng lượng về sự đóng góp phi thường của các nhà máy của Trung Quốc vào biến đổi khí hậu.

Trước khi chúng ta đi sâu vào vấn đề này, chúng tôi biết rằng nhiều người Mỹ không tin vấn đề biến đổi khí hậu là có thật, càng không tin đó là một nguy cơ chính đáng. Chúng tôi chỉ muốn nói điều này với các bạn ở đây:

Cái giá phải trả cho hậu quả việc không ngăn chặn biến đổi khí hậu nếu nó đúng là có thật sẽ cao hơn nhiều bất kỳ số chi phí nào chúng ta cần bỏ ra để ngăn biến đổi khí hậu nếu hóa ra đó chỉ là trò lừa đảo. Theo quan điểm tích cực này, hành động về biến đổi khí hậu dường như là một hợp đồng bảo hiểm thận trọng chống lại một hiện tượng chúng ta vẫn chưa biết đến một cách đầy đủ.

Vì vậy, trong bối cảnh của những quan sát này, chúng tôi lưu ý tiếp rằng ngay từ năm 2006 – *nhiều năm* trước khi bất kỳ chuyên gia nào thực sự nghĩ điều đó có thể xảy ra - Trung Quốc đã có bước nước rút qua mặt Mỹ trong việc trở thành quốc gia thải khí gây hiệu ứng nhà kính lớn nhất. Hơn nữa, sau vài thập kỷ tới, nếu cứ tiến hành không kiểm soát, mô hình tăng trưởng nhờ-đốt-than của Trung Quốc, đi đôi với sự có mặt tất yếu của hàng trăm triệu ô tô mới chen chúc trên đường phố Trung Quốc, sẽ dẫn đến sự gia tăng các loại khí gây hiệu ứng nhà kính theo cấp số nhân – mức độ tăng mà mọi quốc gia khác kể cả Hoa Kỳ cộng lại cũng không bì kịp.

Đương nhiên, đám biện hộ Trung Quốc sẽ lập luận rằng nước này có “quyền” gây ô nhiễm thế giới tương ứng với mức độ đông dân của nó. Nhưng xin đặt ra câu hỏi rằng chính xác thì ai chịu trách nhiệm trước hết về việc Trung Quốc quá đông dân đến mức nghiêm trọng? Trung Quốc chắc chắn không thể thoái thác trách nhiệm này cho bất kỳ ai nữa.

Sự trớ trêu lớn nhất của tất cả việc này là Trung Quốc thực sự cũng là một trong số các nạn nhân lớn nhất của biến đổi khí hậu. Để hiểu nguyên nhân, nên biết rằng các dòng nước hùng vĩ chảy vào hai con sông lớn nhất Trung Quốc là Hoàng Hà và Dương Tử phần lớn bắt nguồn từ vùng phủ tuyết và các con sông băng của cao nguyên Tây Tạng-Thanh Hải. Vùng đóng băng này mỗi năm đã tan ra khoảng 7%, nếu hành tinh trái Đất thực sự tiếp tục nóng lên, các sông băng này sẽ tan nhanh hơn nhiều. Hậu quả là Trung Quốc sẽ là nước đầu tiên đối mặt với những trận lũ lịch sử trong nhiều thập kỷ - sau đó là hạn hán và đói kém triền miên khi cả hai con sông lớn nhất này cạn kiệt.

Trong khi đó, các mỏm băng vùng cực trái Đất tiếp tục tan và mực nước biển dâng lên, các thành phố ven biển như Thượng Hải và Thiên Tân sẽ ngập nước. Đây là một khả năng xảy đến rất rõ ràng được xác nhận bằng một cảnh báo thảm khốc của tiến sĩ Peter Walker ở hội Chữ Thập đỏ: “Trong vòng 80 năm, vùng đất hiện có 30 triệu người Trung Quốc sinh sống sẽ nằm dưới biển, chúng ta biết điều đó sắp xảy ra, vì vậy chúng ta phải tìm cách để bảo vệ khu vực đó".

Vậy đấy, thưa Trung Quốc, sao ngài không bắt đầu bảo vệ chính ngài và người hàng xóm Ấn Độ của ngài cùng phần còn lại của chúng ta – mà không phải đổ lỗi cho phần còn lại của thế giới về vấn đề này nọ và yêu sách châu Âu hay Mỹ trả tiền cho giải pháp nào đó?

Sao Trung Quốc tự kết liễu mình - rồi cả hành tinh này nữa

Một thành phố công nghiệp như Thiên Dương (Tianying)– dù Trung Quốc chưa thật sự có kiểu thành phố công nghiệp – sản xuất hơn nửa sản lượng chì nước này. Vì công nghệ sản xuất nghèo nàn, qui định sản xuất còn lỏng lẻo hơn, nhiều kim loại độc hại đọng lại trong đất và nguồn nước của Thiên Dương, rồi chuyển sang máu trẻ em vùng này.

—Time

Để khép lại chương này, chúng ta cần phải trả lời một câu hỏi rành rành lúc này: Tại sao chính phủ độc tài toàn trị Trung Quốc – cái bộ máy *có thể* kiểm soát mọi thứ nó muốn nằm trong phạm vi biên giới của nó – lại để nước mình biến thành bãi rác của thế giới?

Lời giải thích cho câu hỏi này rất quan trọng – không chỉ dành cho nhân dân Trung Quốc. Sự thật chắc chắn là, sự dập vùi Mẹ Thiên nhiên của họ sẽ có quả báo kinh hoàng hơn bất kỳ điều gì người dân Trung Quốc đã từng chịu đựng trong vụ Cưỡng hiếp Nam Kinh kinh hoàng những năm 30 do quân Nhật hoàng gây ra, hơn cả "cuộc chiến tranh nha phiến" tàn nhẫn của đế quốc Anh vào thế kỷ 19. Thật vậy, những vụ "sỉ nhục ngoại bang" mà đảng Cộng sản Trung Quốc thích rêu rao với thế giới đó, dù đã vô cùng tàn bạo và gây xúc động sâu rộng thời điểm ấy, giờ còn phải chào thua so với nỗi nhục môi trường đảng Cộng sản Trung Quốc đang gây ra cho người dân.

Vậy chính xác thì tại sao Thảm kịch vĩ đại của dân chúng này lại xảy ra? Chắc chắn, một phần lỗi cũng nằm đâu đó trong phòng Hội đồng quản trị của các công ty nước ngoài như BASF, DuPont, GE, Intel và Volkswagen, những kẻ xuất khẩu ô nhiễm một cách chiến lược sang Trung Quốc. Ngoài việc say sưa áp dụng nhiều biện pháp trợ giá bất hợp pháp, chính phủ Trung Quốc thường khuyến khích chuyển sản xuất về nước mình. Các lãnh đạo công ty nước ngoài hẳn thích các quy định lỏng lẻo sơ sài của "Cục ăn thịt môi trường" Trung Quốc hơn nhiều so với qui định của các Cơ quan Bảo vệ môi trường Mỹ, Nhật hay EU.

Tuy vậy, suy cho cùng, kẻ chịu trách nhiệm về "Án tử hình cho Hành tinh lớn" phải là chính đảng Cộng sản Trung Quốc vì nó không chỉ chấp nhận sự hủy hoại môi trường tồi tệ mà còn trợ giúp kỹ thuật lẫn tài chính cho việc đó. Trong thực tế, cái kiểu sốt sắng chưa từng thấy của một "Trung Quốc màu-gì-cũng-được-trừ-màu-Xanh" cho phép gây ô nhiễm quy mô lớn cho không khí, nước và hệ sinh thái đất trồng được qui về ba yếu tố đơn giản dẫn đến suy vong vì hoàn toàn chẳng có chút tầm nhìn nào cho tương lai.

Yếu tố thứ nhất được thể hiện trong nguyên tắc bất thành văn của đảng Cộng sản "ô nhiễm và tăng trưởng ngay bây giờ, còn bảo vệ môi trường cứ đợi đã". Từ góc nhìn thiển cận đó, họ thà đánh đổi một phần môi trường Trung Quốc để cướp đi vài triệu việc làm của phương Tây – và nhờ đó để giữ ổn định chính trị trong nước – hơn là trả chi phí bảo vệ môi trường.

Vấn đề thứ hai bắt nguồn từ rất nhiều doanh nghiệp nhà nước ở Trung Quốc, con cáo không chỉ canh chừng cái chuồng gà môi trường; nó còn nắm toàn bộ ngành kinh doanh cả gà

lẫn trứng gà. Thực tế, các doanh nghiệp nhà nước cũng nằm trong đám tội đồ tệ hại nhất xả cả đống chất thải vào các nguồn nước và lên mảnh đất Trung Quốc.

Vẫn còn yếu tố thứ ba căn nguyên cho sự dửng dưng trước môi trường nằm ở tư tưởng Nho giáo, theo đó, con người đóng vai trò chinh phục thiên nhiên chứ không phải thích nghi và sống cộng sinh cùng môi trường. Một trong những minh họa bi thảm nhất về ảo tưởng lập dị này là từ thời Mao Trạch Đông và Đại nhảy vọt vào những năm 60. Cái chiến dịch "Giết chim sẻ" khét tiếng của Mao – nhà độc tài Trung Quốc nhằm làm cho nông thôn sạch bóng lũ chuột, muỗi và kẻ thù số 1 của công chúng là con chim sẻ tầm thường.

Cái trọng tội ngớ ngẩn chống lại thiên nhiên ấy cứ như một vở nhạc kịch cách mạng Trung Quốc khi Chủ tịch Mao huy động hàng triệu nông dân hò hát, la hét và đập xong chảo beng beng để xua đuổi lũ chim sẻ ra khỏi các cánh đồng. Mục tiêu của Mao là ngăn lũ sẻ không đánh chén hạt ngũ cốc. Nhưng điều vị Chủ tịch không tính đến là lũ chim sẻ ăn số côn trùng còn nhiều gấp mấy lần số hạt ngũ cốc.

Cho nên ngay sau khi China đàn áp được số lượng chim sẻ, các vùng đất nông nghiệp chính của Trung Quốc đã bị đám châu chấu đói tàn phá. Hậu quả, nạn đói theo đúng nghĩa đen cướp đi sinh mạng hàng chục triệu người Trung Quốc. Tấn bi kịch còn dài dài vì đảng Cộng sản vẫn chưa học được tí gì về quản lý môi trường khôn ngoan.

13-

Chết vì tàn sát kiểu Trung Quốc: Khi Mao gặp Orwell và Đặng Tiểu Bình tại quảng trường Thiên An Môn

Chủ nghĩa Cộng sản không phải là tình yêu. Chủ nghĩa Cộng sản là cái búa tạ để ta nghiền nát kẻ thù.

- Mao Trạch Đông

Trên "thiên đường của công nhân" Trung Quốc, đáng buồn là chính nhân dân Trung Quốc lại thường là “kẻ thù” của nhà nước Cộng sản. Những công dân - kẻ thù này là những người lao động chăm chỉ thực thụ ở chính nước Cộng hòa của “Nhân dân" - những người mong muốn có mức lương cao hơn và điều kiện làm việc tốt hơn, những người khao khát được có nước sạch và bầu không khí trong lành, những người phấn đấu để được nhận những khoản trợ cấp hưu trí và chăm sóc sức khỏe khiêm nhường, những người đang tuyệt vọng và thiết tha tìm kiếm quyền tự do được bày tỏ quan điểm chính trị và tôn giáo của mình.

Còn trên những lãnh thổ đã bị thôn tính như Tây Tạng, Nội Mông, và tỉnh Tân Cương, những "kẻ thù" này của đảng Cộng sản Trung Quốc cũng lại là người bản địa – những người dám cả gan tìm cách thoát khỏi tầm ảnh hưởng của Bắc Kinh, những người đòi phải phân chia công bằng những thành quả thu được trong quá trình khai thác tài nguyên trên quê hương mình, những người đang nhói đau và phẫn uất trước việc nhập cư ồ ạt của người Hán, một sắc tộc chiếm ưu thế được được Bắc Kinh “nhập về” với ý đồ rõ ràng là pha loãng và "thanh tẩy" bộ gien của họ.

Đối với hàng trăm triệu nạn nhân này của Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc, đó là bộ ba yếu tố không thể tách rời theo thứ tự sau:

- Việc trấn áp ngay trong nước đi kèm với một mô hình tăng trưởng kinh tế gây ô nhiễm tràn lan và sử dụng nhân công rẻ mạt
- Chế độ thần quyền của đảng Cộng sản vừa mang tính giai cấp vừa cứng nhắc, không cho phép bất kỳ thay đổi tiến bộ nào, và
- Một thứ chủ nghĩa toàn trị mạnh và cực đoan hơn thứ đã được Orwell[4] miêu tả – nó theo dõi từng cử động nhỏ của bạn, bóp nghẹt từng hơi thở của bạn, và tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sự đối lập nào.

[4] Tác giả ám chỉ tác phẩm "1984" của nhà văn George Orwell, mô tả chế độ toàn trị tàn bạo. ND

Trên thực tế, cái gọi đầy mỉa mai là "Cộng hòa Nhân dân" vừa không phải là một nền dân chủ đại diện với các lãnh đạo được người dân bỏ phiếu bầu đúng cách, cũng không phải là một nền "cộng hòa" nơi người dân theo bất kỳ cách thức, hình thức, hay hình thái nào giữ quyền kiểm soát cốt yếu đối với chính quyền. Thay vào đó, các cuộc họp và quá trình ra quyết định của đảng Cộng sản cầm quyền Trung Quốc hoàn toàn không minh bạch và được giới truyền thông sàng lọc với bàn tay sắt của đảng kiểm soát.

Sự dối trá vĩ đại[5] bắt đầu từ tên gọi của nước Trung Quốc và được nêu trong hiến pháp

Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc có quyền tự do ngôn luận, báo chí, tụ họp, lập hội, tuần hành và biểu tình.

- Điều 35, Hiến pháp Trung Quốc

Cũng hệt như tên "Cộng Hòa Nhân dân" đầy dối trá nực cười của đất nước Trung Quốc, Hiến pháp của đất nước “Cộng hòa Nhân dân” cũng là một trò chơi đố chữ đầy phi lý. Điều 35 cho phép các quyền tự do ngôn luận, lập hội, tụ họp và biểu tình, nhưng nếu bạn thực hiện bất cứ quyền nào trong các quyền này - nhất là biểu tình thì chẳng khác nào khích người ta đánh bạn nhừ tử hoặc cho bạn đi tù, hoặc cả hai.

Về khía cạnh tự do báo chí, điều kiện tiên quyết để duy trì thành công một nhà nước kiểu cảnh sát là việc nhà nước đó có khả năng vừa kiểm soát các luồng thông tin vừa đúc khuôn nhận thức về bản chất và hiện tượng của sự việc bằng cách quản lý các hoạt động trao đổi thông tin ra và vào. Đây là một quá trình hai bước nhằm cấm đoán thông tin chân thực và thay thế bằng thông tin dối trá đầy thuyết phục; và Trung Quốc đang sử dụng báo chí và các phương tiện truyền thông điện tử của mình để làm điều này rất hiệu quả. Trên thực tế, Chỉ số Tự do Báo chí gần đây nhất do Tổ chức Phóng viên Không biên giới công bố, đã xếp Trung Quốc ở thứ hạng 171 trong số 178 quốc gia và Trung Quốc chỉ đứng trên khoảng vài “hố đen” kiểm duyệt ngặt nghèo như Sudan, Bắc Triều Tiên, và Iran.

Về Điều 40 Hiến pháp quy định "Tính tự do và tính riêng tư thư tín của công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc được pháp luật bảo vệ" Điều này cũng thật nực cười. Chỉ cần thử vào Internet ở Trung Quốc và gửi một thư điện tử cho một người bạn. Bức thư đương nhiên được coi là "riêng tư" của bạn sẽ được lọc ở "Vạn lý Hỏa thành" nơi có trên 50.000 cảnh sát mạng và nhân viên kiểm duyệt; chúng tôi đã trực tiếp thấy điều này khi cảnh sát ở Thẩm Quyến bắt giữ những người bất đồng chính kiến, những người chúng tôi đã lên lịch hẹn gặp qua thư điện tử.

---

[5] “The big lie”: một kỹ thuật tuyên truyền của Đức quốc xã, do Adolf Hitler đưa ra cho rằng sự dối trá lớn đến mức trơ trẽn dễ lừa được quần chúng hơn là những dối trá nhỏ. ND

Để biết Vạn lý Hỏa Thành hoạt động thế nào, bạn cũng có thể thử như sau: Hãy vào bất kỳ một quán cà-phê Internet ở một thành phố bất kỳ nào ở Trung Quốc và thử đánh vào trình duyệt web cụm từ như “freedom of speech” (“tự do ngôn luận”) hay “Tiananmen Square demonstrations” (“biểu tình ở Quảng trường Thiên An Môn”) các đường link tìm được sẽ bị khóa. Hãy thử đánh lần nữa, máy tính bạn đang dùng sẽ tắt ngúm. Hãy thử làm lại mấy lần nữa, rất có thể bạn sẽ được cảnh sát mạng Trung Quốc trực tiếp thăm hỏi - hoặc bị bắt quả tang bởi một người nào đó trong mạng lưới an ninh không chuyên. Những người này sẽ giao nộp đồng bào Internet của mình để lấy tiền thưởng. Như Chủ tịch Hồ Cẩm Đào đã cảnh báo:

[Chúng ta phải] củng cố và kiện toàn hơn nữa việc kiểm soát trên các trang thông tin mạng, nâng cao mức độ kiểm soát xã hội ảo, và hoàn thiện các cơ chế của chúng ta trong việc định hướng trực tuyến ý kiến của công chúng.

Ở đây thiết nghĩ cũng cần nói thêm rằng, giống như nhiều việc khác ở Trung Quốc, việc kiểm duyệt cũng được phối kết hợp một cách khéo léo trong chiến tranh kinh tế của Bắc Kinh chống các đối tác thương mại và đối thủ cạnh tranh của mình. Ví dụ, các rạp chiếu phim ở Trung Quốc bị cấm chiếu phim của Hollywood vì các phim này bị quy kết là đi ngược lại văn hóa và đạo đức trong khi chúng lại được phép ngấm ngầm sao chép lậu trên đường phố Thượng Hải – việc này chẳng khác nào một rào chắn thương mại khổng lồ được dựng lên nhằm vào một trong những ngành công nghiệp đồ sộ của Mỹ.

Tương tự như vậy, việc chặn không cho các công ty Mỹ như Google, YouTube, và Facebook tham gia thị trường Trung Quốc trong khi vẫn nuôi dưỡng các hãng nhái như Baidu, Youku, và RenRen rõ ràng là sự vi phạm trắng trợn quy tắc của Tổ chức Thương mại Thế giới lại được ngụy trang bằng thứ lập luận quái đản rằng kiểm duyệt là lý do có căn cứ chứ không phải là một hành vi xấu xa được dàn xếp. Như báo Businessweek đã bình luận "Nếu Facebook là công ty trồng bắp hay chế tạo ô tô thì người ta lại sẽ gào lên với thế giới rằng Trung Quốc đang dựng lên các rào cản thương mại".

Và đây là một dòng khác tiếp theo trong tài liệu đầy mỉa mai đó: Một thực tế là rất nhiều công dân Trung Quốc bị tống giam vì cố gắng hiện thực hóa những thứ tự do được quy định trong các Điều 35 và 40 đã mặc nhiên chỉ ra rằng công an Trung Quốc chẳng bận tâm đọc Điều 37 của Hiến pháp. Điều 37 quy định rằng:

Tự do cá nhân của những công dân nước Cộng Hòa Nhân dân Trung Quốc là bất khả xâm phạm.

Trên thực tế, hiện đã có đến hai triệu người dân Trung Quốc đang chết mòn trong hơn 300 cái gọi trại "Cải tạo lao động"; và hàng chục nghìn người dân trong số này đang bị giam giữ vì tội ác là theo đạo Thiên chúa mà "không đăng ký" hoặc bị đuổi đi vì là thành viên của giáo phái Pháp Luân Công. Sự việc này cũng không kém phần kỳ lạ vì Điều 36 của hiến pháp đã quy định rõ:

Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc có quyền tự do tín ngưỡng.

Tất nhiên, khi những công dân Trung Quốc bình thường buộc phải đối mặt với sự tương phản hoàn toàn giữa những lý tưởng được quy định trong Hiến pháp của họ và hiện thực cuộc sống diễn ra hàng ngày kiểu như nhà văn Orwell đã mô tả, họ sẽ thấy có tình trạng đối nghịch khắc nghiệt trong cảm nhận của mình. Sự đối nghịch này làm nảy sinh câu hỏi: Điều gì đã khiến một quốc gia với những con người chăm chỉ, thông minh, và một nền lịch sử kinh tế,văn hóa lâu đời và phong phú như vậy lại rơi vào địa ngục toàn trị như hôm nay? Để trả lời câu hỏi này sẽ có ích hơn nếu ta nghiên cứu vắn tắt nhiều bước ngoặt chủ yếu trong lịch sử.

Một quốc gia đế quốc hùng mạnh tụt xuống đói nghèo cô lập

Một đội tàu biển khổng lồ của [Trung Quốc] rời cảng năm 1414 giong buồm đi về phía Tây với mục đích thương mại và thám hiểm. Nhiệm vụ của đội tàu vượt xa những gì Columbus có thể dự tính. Đội tàu có ít nhất 62 chiếc tàu thương mại lớn kiểu Galileo, bất cứ chiếc nào trong số đó có thể chở ba tàu nhỏ của Columbus trên boong.

- The Emperor’s Giraffe[6]

Phần lớn tính đổi mới và năng động mà chúng ta gắn với Trung Quốc có nguồn gốc từ triều đại nhà Đường (khoảng năm 600 đến năm 900 sau Công nguyên) và đầu triều đại nhà Minh (khoảng năm 1370-1450). Trong cả hai thời kỳ này, Trung Quốc - nước phát minh ra mọi thứ từ la bàn, thuốc súng, tên lửa nhiều tầng đến tiền giấy, xe đẩy, rượu, cờ tướng - cho đến thời điểm đó là nền văn minh thịnh vượng nhất, hùng mạnh nhất, ổn định và tiên tiến nhất trên trái Đất.

Đặc biệt vào triều nhà Minh, khi châu Âu còn ngủ vùi trong thời kỳ tăm tối, Trung Quốc đã phát triển một nền kinh tế tiêu dùng vững chắc được hỗ trợ bởi đổi mới công nghệ và một đế chế thương mại quy mô lớn. Cũng chính trong thời kỳ này hoàng đế thứ ba triều Minh đã hạ thủy đội tàu thám hiểm lớn nhất mà thế giới từng thấy cả trước cũng như sau thời kỳ đó.

Theo ghi chép trong cuốn *The Emperor’s Giraffe* của Samuel Wilson, đội tàu thám hiểm đầy uy quyền của Trung Quốc có hàng trăm "tàu kho báu" đồ sộ có chiều dài bằng khoảng nửa chiều dài của một con tàu biển hiện đại ngày nay. Các con tàu này chở hàng chục nghìn thủy thủ Trung Quốc đến Ấn Độ, châu Phi, và Trung Đông, và trở về mang theo đồ cống nạp và các đại sứ từ phương xa. Nếu so sánh, tất cả đoàn của Christopher Columbus chỉ là một nhúm thuyền con tội nghiệp, và nếu dự tính trên cơ sở những gì đội tàu uy quyền đã làm được, Trung Quốc đã đủ mạnh để trở thành một thế lực quốc tế chẳng mấy khó khăn có thể buộc Tây Ban Nha và Anh phải từ bỏ cuộc chinh phục địa vị bá chủ toàn cầu ở thế kỷ mười sáu.

---

[6] Tên đầy đủ của cuốn sách “The Emperor's Giraffe and Other Stories of Cultures in Contact”. Cuốn sách mô tả những trùng hợp kỳ lạ và những thay đổi không đoán định trước trong quá trình xảy ra những sự kiện lịch sử Trung Quốc. ND.

Tuy thế, giấc mơ đế quốc của Trung Quốc đã không thành hiện thực. Năm 1433, các vị quan thái giám của triều đình quyền lực này đã đột ngột dẹp bỏ các chuyến thám hiểm, phá hủy tàu bè, và thậm chí cố xóa sạch hồ sơ chuyến thám hiểm đó. Tiếp theo là một chính sách theo chủ nghĩa cô lập có tính chất phá hại - từ đó khiến Trung Quốc, một dân tộc một thời vĩ đại dần chìm vào thời kỳ đen tối trong khi phương Tây phát triển rực rỡ.

Đến đầu những năm 1800, bất chấp chính sách cô lập của mình, Trung Quốc vẫn chiếm một phần ba tổng sản lượng quốc nội (GDP) của thế giới so với tỉ lệ 3% kém cỏi của nước Mỹ. Nhưng tại thời điểm lịch sử mấu chốt này Trung Quốc đã hoàn toàn từ bỏ cuộc Cách mạng Công nghiệp.

Một trong những vụ "gậy ông đập lưng ông" lớn của lịch sử là công nghệ của Trung Quốc như thuốc súng, la bàn thay vì giúp Trung Quốc lại bị chính các nước châu Âu biến thành vũ khí để rốt cuộc đi cướp bóc Vương quốc Trung tâm[7] một thời kiêu hãnh và hùng mạnh này. Chính trong thời kỳ dài mà người Trung Quốc gọi là thời kỳ "bị ngoại quốc sỉ nhục" này, các thế lực đang nổi lên của phương Tây đã thiết lập các căn cứ thuộc địa để phục vụ cho mục đích đổ bộ ở các thành phố cảng như Quảng Châu, Hạ Môn, Phúc Châu, Ninh Ba và Thượng Hải. Những thế lực thực dân này không đến trong bình yên mà để bóc lột tối đa của cải của Trung Quốc rồi chất lên tàu chở về Anh, Hà lan, và Bồ Đào Nha.

Tương tự vậy, trong thời kỳ này nước Anh khởi động những cuộc Chiến tranh Thuốc phiện buộc Trung Quốc phải chấp nhận nhập khẩu từ Ấn Độ thứ thuốc phiện gây chết người để giúp Anh cân bằng thâm hụt thương mại khổng lồ với Trung Quốc đối với những mặt hàng như bông, tơ lụa, và trà. Cực điểm của những cuộc chiến tranh này là khi phong trào nổi dậy có tên gọi Nghĩa Hòa Đoàn nổ ra, một phong trào nổi dậy của người Trung Quốc chống lại những người nước ngoài và đã bị các lực lượng viễn chinh của quân đội châu Âu và Mỹ dập tắt bằng vũ lực. Chính các đội quân nước ngoài này đã diễu hành vào Tử Cấm Thành qua lăng tẩm của các hoàng đế triều Minh vĩ đại, xé nát mẩu cuối cùng của lòng tự trọng, kiên nhẫn, và quan trọng nhất, sự gắn kết của người Trung Quốc.

Ngay sau việc bị nước ngoài sỉ nhục này, đất nước Trung Quốc dần dần bị chia tách bởi những cuộc cách mạng diễn ra ở khắp nơi. Sau một tia hy vọng ngắn ngủi về một nền cộng hòa dưới sự lãnh đạo của Tôn Trung Sơn năm 1912, Trung Quốc nhanh chóng bị cuốn vào cuộc nội chiến đẫm máu, đa chiều giữa những người theo chủ nghĩa dân tộc, chủ nghĩa cộng sản, và lãnh chúa tư nhân. Tình trạng hỗn loạn chông chênh này đã vô tình khơi mào cho một cuộc xâm lược tàn bạo của Nhật Bản và đỉnh điểm của nó là việc Mao Trach Đông nổi lên thành lập nước Cộng hòa Nhân dân vào năm 1949, và cuộc đào thoát bằng máy bay sang bờ biển Đài Loan của những lực lượng Trung Quốc theo chủ nghĩa dân tộc.

---

[7] Tác giả ám chỉ Trung Quốc. Trung Quốc được gọi là ***Zhōngguó***. Âm đầu *zhōng* (中) có nghĩa là "trung tâm" hoặc "trung" trong khi âm *guó* (國/国) có nghĩa là "vương quốc" hoặc "dân tộc". Tên gọi nói trên có thể dịch sang tiếng Anh theo nghĩa đen thành "**Vương quốc Trung** " hoặc "Vương quốc Trung tâm". ND.

Mao đã làm gì cùng thời với Woodstock[8]

Nam Kinh là một thành phố lớn có 500.000 ....con số người bị xử tử ở Nam Kinh là quá ít, cần phải giết nhiều người Nam Kinh hơn nữa.

- Chỉ thị của Mao Trạch Đông đàn áp các phong trào phản cách mạng ở Nam Kinh và Thượng Hải

Mao Trạch Đông được tôn vinh vì ông đã tái thống nhất Trung Quốc theo luật lệ của Trung Quốc hay là luật "Hán" tộc, trục xuất vô điều kiện tất cả người nước ngoài, khôi phục niềm kiêu hãnh của người Trung Quốc. Điều đó nói lên cái giá quá lớn mà nhân dân Trung Quốc đã phải trả bằng máu, nước mắt, mồ hôi, lao động cưỡng bức, tù tội, và sự hoang tưởng cực kỳ nặng nề về sự giải phóng theo kiểu cộng sản chủ nghĩa mà Mao nghĩ ra.

Bạn hãy nghĩ xem trong khi Hitler giết hay tiêu diệt khoảng 12 triệu và Stalin khoảng 23 triệu dân thường trong các nhà tù và cuộc thanh trừng của hai vị này, danh sách người chết dưới thời của Mao là khoảng từ 49 đến 78 triệu. Điều đó khiến Mao trở thành kẻ giết người hàng loạt ác độc nhất trong mọi thời đại – ít ra là theo Piero Scaruffi, người đã liệt kê phân loại những cuộc diệt chủng kinh hoàng nhất trong lịch sử.

Trên thực tế, trong suốt hai thập kỷ rưỡi cai trị của Mao, khi bản thân Mao chưa từng bơi qua sông Dương Tử vì mục đích thể thao, ngài Chủ tịch cuồng tín này đã nhảy từ một chương trình điên rồ hay một cuộc thảm sát này sang một cái khác tương tự. Chẳng hạn, chương trình "Đại nhảy vọt" của ông này gồm việc luyện toàn bộ sắt thép trong nước tại những xưởng rèn tự chế vô dụng và tận diệt chim sẻ. Thảm họa kinh tế và nạn đói lan tràn là hệ quả không thể tránh khỏi sau những bước cải cách điên cuồng theo nghĩa đen của Mao.

Không kém thảm họa - và khủng khiếp - là những cuộc thanh trừng định kỳ của Mao nhằm vào các phần tử phản cách mạng, trí thức, các đảng viên trong đảng của ông được ông dán cho cái nhãn "những kẻ theo con đường tư bản". Hiện tượng còn được gọi là "Cách mạng Văn hóa" của những năm 1960 là cực kỳ tàn bạo; và tất cả những ai sống qua thời kỳ đó đều thấy bàng hoàng bởi những gì đã diễn ra trong cuộc cách mạng này.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa này, khi các ban nhạc Rolling Stones và Beatles đang nổi lên ở nước Anh làm sôi động thế giới âm nhạc và những người hip-pi tìm kiếm hòa bình và tình yêu trên những cánh đồng ở Woodstock, những ủy viên đội trật tự điên rồ còn được gọi là Hồng Vệ binh sục khắp mọi ngóc ngách tìm kiếm các đối tượng để thực hiện hành vi bạo lực chính trị khác thường của họ. Đồng thời, các doanh nhân, trí thức, giáo sư bị quy kết là loại cặn bã xấu xa của đất nước Trung Quốc và bị cưỡng bức lao động chân tay, còn những người thiếu nhiệt tình cách mạng thường bị "lùa", bị hạ nhục công khai, đánh đập và giam giữ nhiều năm trong trại lao động. Ngay cả khi nền kinh tế Trung Quốc tiếp tục rơi sâu vào trì

[8] Liên hoan âm nhạc Woodstock năm 1969 ở Mỹ có nửa triệu người tham dự, được coi là dấu mốc quan trọng của nhạc Rock and Roll. Woodstock là biểu tượng cho văn hóa phương Tây những năm 1960-1970. ND.

trệ, người Trung Quốc vẫn được dạy nói dối để sống sót và nghe lời để tiến thân; và tấm hoàng bào kiểu Orwell khoác lên nước Cộng hòa Nhân dân này vẫn là di sản bền vững nhất của Mao.

Chủ nghĩa Tư bản Nhà nước trỗi dậy từ đống gạch vụn của Chủ nghĩa Cộng sản Nhà nước

Mèo trắng hay mèo đen không quan trọng, miễn là nó bắt chuột.

- Đặng Tiểu Bình

Người đưa Trung Quốc thoát khỏi bãi lầy kinh tế kiểu Mao chính là Đặng Tiểu Bình. Ông Đặng từng là một nhân vật cách mạng, một lãnh đạo đảng đã bị thanh trừng và đưa về làm việc tại một nhà máy sản xuất máy kéo trong Cách mạng Văn hóa. Sau khi con trai ông Đặng bị Hồng Vệ binh đánh đập và ném từ cửa sổ tầng tư, Đặng được Hoa Quốc Phong, người thừa kế của Mao, ân xá và phục hồi.

Sau cái chết của Mao Chủ tịch, Đặng quỷ quyệt đã cáo già hơn vợ góa của Mao và bè lũ Bốn tên tai tiếng của bà này cũng như nhiều mưu hơn người đã cứu mạng Đặng. Trong khi Đặng chưa bao giờ chính thức tuyên bố một chức vị chính thống trong đảng, một cách không chính thức Đặng đã nắm quyền lực, và ai cũng hiểu rằng Đặng là chủ nhân thực sự của gánh múa rối.

Thực tế, Đặng Tiểu Bình chính là nhân vật quan trọng *nhất* ở Trung Quốc ngày nay ít ra với hai lý do. Thứ nhất, khi nguyên thủ Liên Xô Mikhail Gorbachev nhượng bộ người biểu tình và chấp thuận sự tan rã của Cộng sản Liên Xô, thì chính Đặng là người đã lệnh cho quân đội Trung Quốc tàn sát những người biểu tình tại quảng trường Thiên An môn năm 1989 để bảo vệ nhà nước Cộng sản Trung Quốc tàn nhẫn và ưa đàn áp.

Một điều cũng không kém phần quan trọng khác, Đặng được tôn vinh là đã một mình thúc đẩy sự phát triển của cái nhãn chủ nghĩa tư bản con buôn được nhà nước bao cấp, là dấu hiệu đặc trưng của nền kinh tế "lợi mình, hại người" của Trung Quốc ngày nay. Cũng chính Đặng là người mở ra các đặc khu kinh tế cho người phương Tây và là người rốt cuộc đã tung ra một lực lượng lao động khổng lồ trên thị trường thế giới được trang bị những vũ khí mạnh để phá hoại những công việc làm ăn, những thứ vũ khí như trợ cấp xuất khẩu phi pháp và thao túng tiền tệ.

Đó là một Trung Quốc ngày nay được Mao và Đặng tạo ra, một đất nước tàn nhẫn với nhân dân của mình bao nhiêu thì xấu chơi với đối tác thương mại bấy nhiêu. Trong chương tiếp theo, chúng tôi sẽ liệt kê phân loại sự đàn áp và tàn bạo trong tất cả những cái chết do Trung Quốc trên đất nước Trung Quốc chẳng có gì là vinh quang. Khi chúng tôi thực hiện việc đó, bạn sẽ thấy di sản song sinh của Chủ tịch Mao và Đặng Tiểu Bình tiếp tục sống như thế nào trong một nhà nước cảnh sát toàn trị ngày càng tàn bạo trong lịch sử.

14-

Chết dưới tay Trung Quốc ở Trung Quốc: Thượng Hải hóa bộ gien ở vùng nóc nhà thế giới và các câu chuyện trần tục khác

Dìm trong cống rãnh, rút móng tay, không cho ngủ, đốt bằng đầu thuốc lá và đánh đập bằng roi điện – trên đây là một số phương thức tra tấn mà cảnh sát và quản giáo Trung Quốc sử dụng để ép buộc nạn nhân nhận tội và đi vào khuôn phép, theo một kết quả điều tra của Liên Hiệp Quốc.

- Theo nhật báo "The Guardian of London"

Vậy đảng Cộng sản Trung Quốc ngày nay đánh đập, tra tấn, bòn rút sức lao động đến tận xương tủy, triệt sản, bỏ tù và giết chính công dân của họ và hàng triệu người Tây Tạng, Mông Cổ và Uyghur theo cách nào? Ta hãy cùng đếm các phương thức đó trong chương này; và thậm chí chỉ một lần đọc lướt về sự tàn bạo kiểu trung cổ của Bắc Kinh bạn hẳn sẽ thấy thuyết phục rằng ở Trung Quốc vấn đề không nằm ở phía người dân Trung Quốc mà ở một chính phủ thường xuyên hãm hại chính công dân của họ.

Không bỏ bé trai sơ sinh nào - trừ những bé bị vứt vào thùng rác

Dìm chết hoặc bỏ rơi bé gái sơ sinh là một tội ác nghiêm trọng

– Lời cảnh báo trên bức tường một bệnh viện ở làng Dai Bu, tỉnh Vân Nam.

Chỉ riêng số lượng nam thanh niên chưa vợ – còn được gọi là "cành cộc" ở Trung Quốc đã bằng toàn bộ số lượng nam thanh niên ở Mỹ. Dù là ở quốc gia nào thì nam thanh niên không có liên kết gia đình cũng thường báo hiệu rắc rối… Tỉ lệ tội phạm, nạn buôn bán cô dâu, bạo lực tình dục, thậm chí cả tình trạng tỉ lệ tự tử của nữ đang và sẽ tiếp tục gia tăng khi các thế hệ dân số mất cân bằng đang đến tuổi trưởng thành.

– Theo"The Economist"

Một sự thật đáng buồn là Trung Quốc vừa quá tải về mật độ dân số vừa có đông dân nhất hành tinh. Tuy nhiên cách "giải quyết" vấn đề quá tải dân cư mà Trung Quốc theo đuổi - chính sách "chỉ có một con" – lại đã gây ra nhiều vấn đề rắc rối hơn là giải quyết được sự quá tải. Trên thực tế, trong lúc các quốc gia đang phát triển khác như Brazil, Ấn Độ và Mexico kiểm soát dân số hiệu quả tốt hơn nhờ áp dụng những biện pháp có tính nhân văn hơn, thì ở Trung Quốc việc chính phủ kiểm soát các quyền về sinh sản vẫn luôn là ý nghĩ khiến ta ớn lạnh về sự cưỡng bức, ép triệt sản, nạo phá thai bắt buộc, và loại bỏ trẻ mới sinh.

Trọng tâm của chính sách ép buộc của Trung Quốc là áp dụng phạt tiền đối với trường

hợp có con thứ hai, một khoản phạt nặng gần như vượt quá thu nhập hàng năm của một gia đình. Hàm ý của khoản phạt nặng nề này chính là việc đa số các cặp vợ chồng mang thai đứa con thứ hai sẽ rơi vào khánh kiệt nếu họ quyết định sinh đứa con đó. Hệ quả là không có gì ngạc nhiên khi số ca nạo phá thai ở Trung Quốc – gần 13 triệu ca một năm, lớn hơn tổng số ca nạo phá thai của tất cả các nước khác gộp lại, và đây mới chỉ là con số ước tính dè dặt của chính phủ.

Tuy nhiên, bạn nên lưu ý rằng một cặp vợ chồng nếu có đủ tiền nộp phạt hoặc được xếp vào trường hợp ngoại lệ thì rút cục vẫn không thể được sinh đứa con thứ hai. Các quan chức địa phương quá hăng hái vì cơ hội thăng tiến của họ tùy thuộc vào mức độ chấp hành chính sách một con, thế nên họ chính là những người đã dùng vũ lực để đàn áp phụ nữ có thai.

Ví dụ, tạp chí *Time* mô tả trường hợp 61 phụ nữ có thai bị tống vào các bệnh viện ở Quảng Tây và ở đó họ bị tiêm thuốc kích thích ra thai. Hãng tin tiếng Arập Al Jeezera thuộc trường phái thân Trung Quốc, cũng đã đưa một tin tương tự về cô Xiao Ai Ying, người bị ép phá thai ở tháng thứ tám vì cô đã có con gái 10 tuổi. Và đài phát thanh Công cộng Quốc gia[9] đã mô tả việc mục sư Thiên chúa giáo Liang Yage và vợ ông, cô Wei Linrong bị bắt buộc đến bệnh viện mặc dù họ sẵn sàng chịu phạt để sinh con thứ hai. Khi cặp vợ chồng này từ chối ký đơn đồng ý phá thai, các quan chức đã mạo chữ ký của họ và tiêm thuốc cho người vợ đang có thai bảy tháng. Ngày hôm sau, cô Wei phải chịu đựng cơn co thắt dạ con kéo dài 16 tiếng trước khi sinh ra một bé trai đã chết, thi thể bé sau đó bị nhân viện bệnh viện ném vào túi đựng rác bằng nhựa.

Cô Wei Linrong thì mất con trai, nhưng hầu hết các bé gái mới là nạn nhân của chính sách một con của Trung Quốc. Thực tế phần lớn số thai nhi bị phá bỏ là các bé gái, rất nhiều ca nạo phá thai là hậu quả của quyết định lựa chọn giới tính, và việc loại bỏ bé gái mới sinh vẫn còn phổ biến và cần có những cuộc vận động cộng đồng để chống lại thực tế này. Vì pháp luật Trung Quốc không cho phép các cặp vợ chồng dưới 35 tuổi và những cặp đã có con được nhận con nuôi, nên không có gì ngạc nhiên khi hàng ngàn bé gái Trung Quốc bị bỏ rơi lại may mắn tìm thấy gia đình ở Mỹ, Úc và châu Âu – trong lúc hoạt động mua bán con nuôi do chính phủ điều hành lại đem về nhiều ngoại tệ hơn.

Ít nhất là đối với nhà báo Joseph Farah, chính sách loại bỏ trẻ sơ sinh căn cứ theo giới tính của Trung Quốc miêu tả "cuộc tàn sát khủng khiếp lớn nhất trong lịch sử nhân loại". Dù bạn có đồng ý hay không thì vẫn có một sự thật tồn tại đó là việc loại bỏ thai nhi căn cứ theo giới tính kiểu Trung Quốc đã dẫn đến tình trạng mất cân bằng giới tính đang gây bất ổn xã hội. Trên thực tế, tại Trung Quốc ngày nay tỉ lệ sinh là 119 bé trai so với 100 bé gái trong khi ở một số tỉnh tỷ lệ này còn lên đến 130 so với 100.

Ngày nay, hệ quả do tác động sai trái trong chính sách một con của Trung Quốc là hơn

---

[9] Tên một tổ chức truyền thông do tư nhân và nhà nước cùng tài trợ hoạt động với các thành viên không vì mục đích lợi nhuận, phục vụ hơn 800 đài phát thanh công ở Hoa Kỳ.

100 triệu đàn ông Trung Quốc không tìm được vợ. Những "cành cụt" này, như người ta vẫn gọi ở Trung Quốc, còn nhiều hơn tổng số đàn ông Nhật Bản và Hàn Quốc cộng lại hay nhiều hơn toàn bộ số nam thanh niên của Mỹ.

Một hệ lụy không tránh khỏi là sự gia tăng đột biến về nạn mại dâm (và những hệ lụy của nạn này), nô lệ tình dục và thậm chí là bắt cóc phụ nữ ở các nước khác. Trên thực tế, tờ Washington Post đưa ra một con số là hơn 100.000 phụ nữ Bắc Triều Tiên bị mang vào Trung Quốc làm nô lệ tình dục. Những gì xảy ra ở Trung Quốc không chỉ dừng lại ở Trung Quốc.

Ba tỉnh tự trị chờ đợi ngày tận thế

Chúng tôi đã bị lừa, sát hại, hãm hiếp, quấy phá, cưỡng đoạt, phản bội, chối bỏ, bán và bị tra tấn trong thời gian quá dài!

-Kekenus Sidik, một người Uyghur biểu tình.

Triệt sản bắt buộc không chỉ giới hạn trong nhóm phụ nữ Trung Quốc tìm cách có con thứ hai. Đó còn là một quy trình chuẩn theo nghĩa đen được áp dụng ở Tây Tạng, Nội Mông và Đông Turkestan – đây là ba tỉnh được gọi đầy mỉa mai là "tự trị" của Trung Quốc. Dưới đây là một bức tranh rộng hơn về việc thanh lọc sắc tộc.

Mặc dù Bắc Kinh tuyên bố rằng Tây Tạng, Nội Mông và Đông Turkestan trên danh nghĩa đã thuộc quyền cai trị của Trung Quốc trong nhiều năm, trên thực tế những vùng này vẫn duy trì những nền văn hóa riêng biệt đáng tự hào, và nói chung đã thực hiện cơ chế tự quản cho đến khi những chiếc xe tăng Cộng sản lăn bánh tiến vào trong những năm 50. Trong suốt thời gian này, Hồng Quân đã xua đuổi Đức Đạt Lai Lạt Ma khỏi Tây Tạng và Mao Trạch Đông đã cùng Liên Xô chia tách Mông Cổ. Với sự trợ giúp của Stalin, Mao đã khéo léo đạo diễn thành công vụ tai nạn đâm máy bay thủ tiêu các lãnh đạo chính trị của Đông Turkestan và nhờ đó đã dễ dàng thay thế dàn lãnh đạo này bằng những con rối Trung Quốc.

Ngày nay, hơn 50 năm đã qua, cả ba vùng lãnh thổ từng một thời độc lập này vẫn đang rên xiết dưới ách thống trị tàn bạo và độc tài của đảng Cộng sản. Họ bị tổn thương vì chiến dịch thanh lọc sắc tộc tàn nhẫn với mục đích thay thế người dân thuộc những nhóm tộc bản địa bằng người Trung Quốc gốc Hán. Chiến dịch "Hán hóa" này hướng vào Tây Tạng, Nội Mông và Đông Turkestan, bao gồm mọi việc từ việc cấy vào hàng triệu người tộc Hán và nhổ đi (hoặc giết chết) người địa phương cho đến việc triệt sản phụ nữ hoặc pha loãng bộ gen của họ thông qua chính sách phát động kết hôn với đàn ông Hán.

Ngày nay, việc thanh lọc sắc tộc thành công nhất là ở Nội Mông, nơi hơn 80% dân số giờ là người Hán. Theo đảng Nhân dân Nội Mông, để đạt được tỉ lệ Hán hóa cao này, hơn một phần tư triệu người Nội Mông đã bị sát hại trong khi 15 triệu người Trung Quốc được chuyển vào Nội Mông khiến xóa nhòa nền văn hóa Nội Mông.

Về khu vực Đông Turkestan, nay gọi là tỉnh Tân Cương trên bản đồ Trung Quốc, Rebiya Kadeer, một lãnh đạo người Uyghur, quê ở Tân Cương bị trục xuất sang Mỹ đã xác nhận với Quốc hội Mỹ rằng có 240.000 người dân quê bà, hầu hết là phụ nữ bị người ta dùng vũ lực ép phải rời quê. Nhiều người trong số họ bị ép kết hôn với đàn ông Hán để lai giống, trong khi nhiều người khác bị sử dụng để làm các công việc nặng nhọc với giá rẻ mạt và làm gái mại dâm. Thêm vào đó, mặc dù chính sách một con quy định các trường hợp ngoại lệ đối với người dân tộc ít người nhưng hàng ngàn phụ nữ Uyghur vẫn là đối tượng ”bị ép nạo phá thai, triệt sản, và đặt vòng tránh thai”.

Lòng oán hận ở Tân Cương lên đến đỉnh điểm vào năm 2009 khi những hành vi, thái độ chống đối căng thẳng ngày càng gia tăng dẫn đến đụng độ giữa người Uyghur và người Hán. Trước sự việc đó, phản ứng cứng rắn vốn có của cảnh sát Trung Quốc là vây bắt và đánh đập hàng trăm người chống đối – cùng lúc cảnh sát đã khiến hàng chục đàn ông Uyghur "biến mất". Một người dân Urumqi đã mô tả những biện pháp đàn áp tàn bạo với Tổ chức Giám sát Nhân quyền:

Họ yêu cầu mọi người ra khỏi nhà. Phụ nữ và người có tuổi đứng sang một bên, tất cả đàn ông từ 12 đến 45 tuổi đứng thành hàng úp mặt vào tường. Họ đánh bất kỳ người đàn ông nào, kể cả những người già –ông hàng xóm 70 tuổi của chúng tôi đã bị đấm và đá nhiều lần. Chúng tôi không thể làm gì để ngăn họ lại - họ không nghe chúng tôi.

Những gì mà Tây Tạng đã trải qua cũng không hề khả quan hơn ở Nội Mông hoặc Tân Cương. Trên thực tế, việc xây mới tuyến đường sắt cao tốc từ các thành phố như Bắc Kinh, Thành Đô, Quảng Châu và Thượng Hải đến Tây Tạng chỉ góp phần gia tăng dòng người Hán dường như đang đổ xô bất tận về vùng Himalayas.

Ở Tây Tạng ngày nay, người Hán sở hữu hầu hết các cửa hiệu ở thủ đô Lhasa và gần như chiếm phần lớn dân số của thủ đô này. Trong lúc đó, tiếng Tây Tạng được dạy như "ngoại ngữ", ngôn ngữ thứ yếu còn tiếng Quan Thoại mới là ngôn ngữ duy nhất được phép sử dụng ở bậc trung học.

Vùng nông thôn Tây Tạng cũng nằm trong vòng phong tỏa Hán hóa tương tự. Trong một số vùng, toàn bộ các làng được di đi nơi khác và sau đó bị ngập dưới nước bởi các con đê do Trung Quốc xây dựng, trong khi những người du mục bị dồn vào các trại xây bằng bê tông và gia cầm của họ thì bị sung công. Một người ở trại giải thích tình hình người dân của mình: "Họ không có việc làm, không đất đai. Cách duy nhất họ có thể kiếm cái gì bỏ vào bụng là ăn cắp".

Và đây là phiên bản tiếng Tây Tạng của tình huống luẩn quẩn Catch-22[10]: Một số nông

---

[10] Catch-22 là tiểu thuyết xuất bản năm 1961 của Joseph Heller về cuộc thế chiến thứ hai. Điều luật Catch-22 quy định chỉ có những người tâm thần mới bay những phi vụ nguy hiểm. Vì thế những ai sợ không dám bay là người tỉnh táo, mà tỉnh táo thì không được từ chối nhiệm vụ. Tên tiểu thuyết đã trở thành thành ngữ để chỉ tình huống luẩn quẩn, tiến thoái lưỡng nan. ND

dân địa phương rơi vào cảnh phải cho người Hán thuê đất của họ để lấy tiền thanh toán các khoản vay mua nhà mới phát sinh do chính sách của chính phủ buộc họ phải chuyển đến chỗ ở mới và phải mua nhà mới. Dĩ nhiên, các ngân hàng Trung Quốc thực hiện các thỏa thuận cho thuê đất này.

Các lý do trên và nhiều lý do khác nữa khiến nỗi uất hận chất chứa của người Tây Tạng từ nhiều năm trước trước đã bùng lên khi đám người nổi loạn ném đá vào cảnh sát, tấn công người Hán đang đi xe đạp và taxi, và đốt cháy các cơ sở kinh doanh của người Hán. Không ngoài dự đoán, những người nổi loạn đã bị trấn áp một cách tàn bạo - trong khi hàng trăm vị sư sãi, những người khởi xướng phong trào chống đối bằng cách biểu tình hòa bình, cũng bị vây ráp và đánh đập.

Cùng lúc đó, để che dấu hành vi đàn áp, Bắc Kinh đã hạn chế nghiêm ngặt các phóng viên đến Tây Tạng. Hơn thế nữa, *bất cứ* khách tham quan nước ngoài nào muốn đến đều phải có giấy phép đặc biệt, và trong những năm gần đây những giấp phép này cũng bị cấm hoàn toàn khi gần đến dịp kỷ niệm những cuộc biểu tình. Những ai lén vào được thì lấy làm kinh khiếp, như nhà làm phim người Anh, Jezza Neumann cảm thấy khi đang làm cuốn phim tài liệu *Bí mật đến Tây Tạng*. Phóng viên này nhận xét, “Tôi không thấy ai đã bị bắt mà lại thoát khỏi bị tra tấn".

Những nhà làm phim cũng lan truyền các báo cáo về việc người Trung Quốc đã tràn vào Tây Tạng đi cùng với những xe triệt sản lưu động và họ đang dùng vũ lực ép đặt vòng tránh thai vĩnh viễn cho phụ nữ Tây Tạng cũng như thực hiện thắt ống dẫn trứng mà không gây mê. Một nạn nhân miêu tả quy trình:

Tôi bị người ta dùng vũ lực bắt đi chứ không muốn thế. Tôi thấy mệt, chóng mặt và không thể nhìn lên. Rõ ràng họ đã cắt ống dẫn trứng rồi khâu lại. Đau muốn chết. Họ không dùng thuốc mê, chỉ bôi một chất trơn dính gì đó lên bụng và thực hiện việc triệt sản.

Trong lúc đó Đức Đạt Lai Lạt Ma ở trong nhà mình tại nơi lưu vong ở Ấn Độ đành chịu bó tay không thể giúp đồng bào mình thoát khỏi sự cai trị của Trung Quốc và lập lại quyền tự chủ đúng nghĩa. Và trong một công viên gần điện thờ kính linh thiêng có tên là Potala Palace, nơi Đức Đạt Lai Lạt Ma đã từng có lần lưu lại vào mùa đông, các môn đệ của ông, dấu trong túi bức ảnh bị cấm của ông và cầu nguyện trong khi loa đài của chính phủ phát oang oang những luận điệu tuyên truyền kiểu như: “Chúng ta là một phần của dân tộc Trung Quốc đang góp sức cho một tương lai tươi sáng – chúng ta là người Trung Quốc".

Và giờ thì là bài ngợi ca phẫn uất cho tinh thần nhiệt tình cũng như sự thấu đáo của chế độ cai trị Bắc Kinh: Họ rắp tâm thực hiện hai bước để Đức Đạt Lai Lạt Ma tương lai sẽ trở thành một trong những con rối của họ chứ không có tiếng nói độc lập như Đức Đạt Lai Lạt Ma hiện tại. Đầu tiên, từ lâu họ đã “chấm dứt” sự hiện diện của một cậu bé sáu tuổi được coi là Ban Thiền Lạt Ma đầu thai, và vị Lạt Ma này là biểu tượng tôn giáo có ảnh hưởng lớn thứ hai trong giới phật giáo Tây Tạng. Không ai còn nhìn thấy tù nhân chính trị nhỏ tuổi nhất thế

giới này kể từ năm 1996.

Thứ hai, và đây là điều dở khóc dở cười lắm thay, Bắc kinh cấm các vị sư sãi theo phật giáo ở Tây Tạng không được giúp cho việc đầu thai mà không được phép của chính phủ. Tờ *Huffington Post* đã giải thích kế hoạch đằng sau cái quy định có vẻ lố bịch này: "Quy định cấm không cho bất kỳ vị sư nào cư trú ở nước ngoài được đầu thai, và bằng cách đó quy định này đã trang bị cho các cơ quan cầm quyền Trung Quốc một thứ quyền được chọn người kế vị cho Đức Đạt Lai Lạt Ma, theo truyền thống linh hồn của vị Lạt Ma này sẽ được tái sinh trong hình hài một con người mới để tiếp tục sứ mệnh giải phóng khổ hạnh".

Đông Quản quay về thời của Charles Dickens[11]

Các doanh nhân Trung Quốc có các nhà máy loại năm sao đáp ứng tiêu chuẩn đạo đức của các công ty lớn mà họ phục vụ. [Alexandra] Harney [trong cuốn Mức Giá Trung Quốc *của bà] đã dẫn ra một ví dụ của một giám đốc của tập đoàn Walmart khi đến thăm một nhà máy cung cấp hàng hóa cho Walmart. "Công việc của bà này là quyết định xem nhà máy có sản xuất theo đúng tiêu chuẩn đạo đức của Walmart không – các tiêu chuẩn này gồm cấm tuyệt đối không sử dụng lao động trẻ em hoặc lao động nô lệ, cùng những qui định về rủi ro nghề nghiệp, giờ làm việc và mức lương tối thiểu". Nơi mà vị giám đốc Walmart này đến kiểm tra là một nhà máy loại năm sao… [Nhưng] hoạt động sản xuất thực thì ra được tiến hành ở một nhà máy bí mật khác…"Nằm dấu mình trong một khu kinh doanh có hàng rào bảo vệ, nhà máy [bí mật] này không đăng ký với chính phủ Trung Quốc. Nhà máy này có 500 công nhân làm việc trên một mặt bằng, không được trang bị thiết bị an toàn lao động hoặc bảo hiểm và làm việc quá số giờ được pháp luật cho phép. Họ được trả lương hàng ngày chứ không được nhận lương tháng. Không có vị nào từ tập đoàn Walmart được thấy nhà máy này mặc dù Walmart mua rất nhiều sản phẩm sản xuất ra từ đây".*

– Theo Daily News & Analysis

Trong khi người Tây Tạng, Nội Mông và Uyghur chịu cực khổ dưới chế độ cai trị tàn bạo của của đảng Cộng Sản Trung Quốc, thì những gì người công nhân trải qua cũng không có gì khá hơn. Trên thực tế, trong khi các quan chức Trung Quốc thích dẫn những người Tây phương đến thăm cái gọi là các nhà máy "năm sao" với mục đích trưng bày là chính, nơi có các chuyến tham quan được hướng dẫn đến các cơ sở sản xuất sạch sẽ với các trang thiết bị an toàn và bảo vệ môi trường ở mức tiên tiến nhất vào thời điểm đó thì những người Tây phương này hiếm khi được phép thấy những điều kiện làm việc không thể tệ hơn trong các xưởng sản xuất bí mật nằm phía bên kia những cánh cửa điện tử và đằng sau những chòi bảo vệ có mặt gần như là khắp nơi xung quanh các nhà máy của Trung Quốc. Như công nhân một

[11] Charles John Huffam Dickens (1812 – 1870), nhà văn Anh tiêu biểu của thời kỳ Victoria, mô tả nỗi vất vả của giai cấp công nhân Anh thời kỳ đó. ND

nhá máy lắp ráp Xbox của Microsoft ở phía Nam Trung Quốc đã lý giải: "Chỉ đến khi có khách hàng nước ngoài đến thăm, cán bộ quản lý mới cho bật điều hòa nhiệt độ".

Làm trong nhà xưởng khổ sai nóng nực khó chịu cũng chỉ là một trong nhiều điều kiện lao động nô lệ trá hình mà hàng triệu công nhân Trung Quốc đang phải đối mặt; điều này cũng đúng ngay cả trong các nhà máy có vẻ như là đang được lãnh đạo bởi các tập đoàn lớn của Mỹ như Microsoft và Walmart. Bạn hãy xem xét một ví dụ của công ty Yuwei ở thành phố Đông Quản ở miền nam Trung Quốc. Công ty này sản xuất linh kiện kim loại và nhựa cho các bộ phận trong ô tô như phanh, cửa, và cần số, và công ty Motor Ford mua đến 80% sản phẩm của công ty này. Ngoài ra, công ty này còn phục vụ các công ty khác như General Motors, Chrysler, Honda, và Volkswagen; và để kết nối với thị trường Mỹ công ty Yuwei còn đặt văn phòng ở Mỹ và có nhà kho ở Ann Arbor, Michigan, Hoa Kỳ.

Và đây là cuộc sống thực của công nhân làm việc trong các xưởng của Yuwei theo một báo cáo điều tra năm 2011 có tên là "Những phụ tùng dơ bẩn/Nơi các ngón tay bị cắt cụt một cách quá rẻ mạt: Ford tại Trung Quốc". Như báo cáo này tiết lộ: Công nhân của Yuwei làm việc quần quật 7 ngày một tuần với ca làm việc kéo dài 14 tiếng, và vận hành các thiết bị sản xuất trong lúc các thiết bị an toàn bị tê liệt một cách có chủ ý. Một mặt, kết quả là năng suất lao động rất cao; nhưng mặt khác là tỉ lệ cắt, xẻo, đứt lìa tay, chân, cánh tay và cẳng chân cũng cao không kém. Như báo cáo "Ford tại Trung Quốc" miêu tả sự tàn ác này:

> *Công nhân "A" 21 tuổi bị mất 3 ngón tay và nhiều khớp tay bị đứt ở tay trái khi cái tay này bị mắc kẹt trong một máy ép dập cường độ cao hoặc máy dập. Người công nhân này đang dập "Ống RT" để xuất khẩu cho hãng Ford tại thời điểm bị tai nạn. Cán bộ quản lý chủ ý hướng dẫn người này tắt các thiết bị tia hồng ngoại dùng để giám sát an toàn mục đích là để người này có thể làm việc năng suất hơn. "Chúng tôi đã phải tắt nó đi. Xếp của tôi không cho tôi bật lên," Công nhân A nói. Người này đã dập 3600 "ống RT" một ngày, 12 giây cho mỗi ống.*

Thế thì mất ba ngón tay được trả bao nhiêu tiền ở Trung Quốc? Được bồi thường một khoản chừng 7.000 đô-la Mỹ - và người đã bị thương đó còn mất luôn cả việc làm cũng như cơ hội nghề nghiệp tương lai. Và, tiện đây cũng xin nói thêm, bất cứ công nhân nào nghỉ/bỏ một ngày làm việc tại bất kỳ nhà máy nào của Yuwei sẽ bị trừ ba ngày lương. Trên thực tế, bị đuổi việc sau khi mang thương tật là một thực tế lao động phổ biến ở Trung Quốc. Một người bạn của chúng tôi bán vật tư cho một nhà máy ở Thượng Hải kể với chúng tôi rằng, "Nếu xảy ra tại nạn, thậm chí là xảy ra chết người, cũng không có điều tra gì hết. Tai nạn lần hai xảy ra cũng với công việc đó vẫn không điều tra. Lần ba thì chắc sẽ điều tra". Bạn làm ơn hãy ghi nhớ tất cả những điều này nếu có lúc nào đó bạn cân nhắc mua một sản phẩm của Ford được coi là "Sản xuất ở Mỹ" nhưng được lắp ráp với phần lớn phụ tùng của Trung Quốc.

Không việc gì phải che giấu lao động nô lệ

Tỉ lệ trẻ em trong độ tuổi từ 10 đến 14 ở Trung Quốc tham gia lao động là 11,6%. Rất nhiều công ty chuộng lao động trẻ em vì chúng rẻ, ngoan, nghe lời và khá lanh lợi khi phải đi lại làm việc trong những diện tích làm việc chật hẹp chất đầy máy móc.

- IHS Child Slave News

Họ lợi dụng em trai tôi vì em tôi bị thiểu năng trí tuệ. Họ bắt em tôi làm việc, đánh đập và tra tấn em tôi, khi em tôi sức tàn lực kiệt không làm được nữa, họ ném em tôi ra đường.

- Liu Xiaowei

Không có gì đáng ngạc nhiên khi có những công việc, cụ thể là kinh khủng như làm gạch và những việc kỹ năng thô sơ, lặp đi lặp lại đơn điệu như làm đồ chơi thì khó mà tuyển đủ lao động. Trong những ngành làm việc đó, nhiều quản lý xưởng đồ chơi xem việc thiếu hụt lao động như là một cơ hội mời chào cho nạn buôn bán người; và cả trẻ em lẫn người thiểu năng trí tuệ luôn đứng đầu danh sách của bọn buôn người.

Trong một số trường hợp, bản thân trẻ em hoặc người thiểu năng trí tuệ bị những người tuyển dụng trá hình lừa gạt hoặc ép bán cho các nhà máy. Hoặc có trường hợp họ bị chính chủ nhà máy bắt cóc. Dù bị lừa, ép buộc hay bắt cóc thì rốt cục những người này cũng phải làm việc trong điều kiện không lời nào tả xiết.

Đó cũng chính là số phận của một người nghèo tên là Liu Xiaoping, một người thiểu năng trí tuệ 30 tuổi. Anh bị một trong những người buôn bán nô lệ thời đại mới của Trung Quốc đưa ra khỏi gia đình và bán cho một lò nung gạch khét tiếng là tàn bạo nhất trong nhiều địa ngục lao động của Trung Quốc.

Khi lò gạch không cần dùng Liu nữa, nó ném người đàn ông bệnh tật nhưng vẫn còn sống sót này ra đường với đôi bàn tay mà tờ *Los Angeles Times* mô tả là "đỏ như tôm hùm mới luộc do phải bê những viên gạch nung đỏ từ trong lò ra mà không hề có găng bảo vệ thích hợp". Cùng với bàn tay tôm hùm, cậu bé to xác ở cái xứ xở toàn lời hứa hão còn có vết xích ở cổ tay và vết bỏng ở cẳng chân, những chỗ mà viên quản đốc áp những viên gạch nóng bỏng làm hình phạt dành cho Liu. Ông Charles Dickens, ông ở đâu khi bạn cần ông?

Và, nhân tiện cũng nói thêm là ở các nhà máy thân thiện nhất dành cho công nhân ở Trung Quốc người ta cũng tạo ra những sức ép hay căng thẳng mà bạn không tài nào chịu nổi, từ việc phải sống hàng trăm dặm xa nhà cùng những người lạ trong khi phải làm việc nhiều giờ liên tục và mòn mỏi đờ đẫn vì sự đơn điệu của công việc lắp ráp. Một người trong chúng tôi (Autry) đã mắt thấy tai nghe tình trạng này trong một chuyến thăm nhà máy có tên là Thành phố Foxconn rất bí mật ở Thâm Quyến. Đây là nhà máy lớn nhất thế giới với 350.000 công nhân sản xuất những sản phẩm như máy tính bảng iPad rất phổ biến của hãng Apple.

Có thể nói là so với hầu hết các nhà máy Trung Quốc, các xưởng của Foxconn do Đài Loan điều hành khá hơn nhiều. Trong lúc đi thăm, Autry có nhìn thấy các khu nhà ở của

công nhân, nhà bếp, và các khu vực làm việc thuộc vào hạng nhất, ít ra là theo tiêu chuẩn của Trung Quốc. Thậm chí có phòng chơi trò chơi, phòng tập thể dục, và bể bơi. Tuy nhiên, thứ "tiện nghi" xuất hiện rất nhiều tại Foxconn là hàng loạt lưới an toàn nhô ra từ tầng hai của mỗi toà nhà. Những lưới này được lắp vào để ngăn các vụ tự tử tràn lan của công nhân. Và đây là bằng chứng thật buồn, tiểu biểu cho giải pháp kiểu Trung Quốc để xử lý vấn đề điều kiện làm việc tồi tệ - không phải theo hướng cải thiện điều kiện tốt hơn mà chỉ khiến việc nhảy ra khỏi tòa nhà tìm đến cái chết trở nên khó hơn mà thôi.

Đừng mất công tìm cái mác công đoàn

Tất nhiên, một lý do chính khiến các công ty Trung Quốc có thể bóc lột công nhân của họ một cách toàn diện, triệt để là vì việc tổ chức một công đoàn *đích thực* trên "thiên đường của công nhân" Trung Quốc là trái luật nếu xét về mục tiêu của công đoàn. Trong khi đó, Liên đoàn các Công đoàn Toàn Trung Quốc chính thống được chính phủ hậu thuẫn là một con rối cho các công ty mà nó phục vụ và đồng thời là một công cụ do thám và kiểm soát công nhân giúp cho giới quản lý doanh nghiệp.

Tình hình lao động nô lệ tại Trung Quốc sẽ còn tiếp tục xấu đi do một thực tế tồn tại kinh niên trong các mối quan hệ lao động kiểu Trung Quốc: Hầu hết các hành động có tổ chức của công nhân đều bị cảnh sát hoặc côn đồ được thuê tàn nhẫn phá tan - việc thuê côn đồ đánh đập và đe dọa là một thực tế phổ biến ở Trung Quốc.

Một hình ảnh minh họa được cung cấp bởi số phận của 2.000 công nhân tại nhà máy Cơ khí KOK bên ngoài Thượng Hải. Họ đã dám liều lĩnh tổ chức một cuộc đình công để phản đối các điều kiện khắc nghiệt không thể chịu đựng nổi, bao gồm làm việc với cao su nóng khi nhiệt độ trong phòng lên đến 50 độ C. Một nữ nhân viên mô tả những gì đã xảy ra khi phong trào phản đối của họ tràn ra đường phố: "Cảnh sát đã đánh chúng tôi một cách bừa bãi. Họ đá và dẫm lên tất cả mọi người, không cần biết họ là nam hay nữ."

Ngay cả nộp đơn khiếu nại theo đúng các quy tắc của hệ thống cũng có thể đẩy bạn dính vào rắc rối nghiêm trọng. Ví dụ, Li Guohong, một công nhân dầu mỏ ở Hà Nam, bị 18 tháng “cải tạo lao động" tại một trong các trại lao động bắt buộc khét tiếng của Trung Quốc. Tội của ông? Nộp đơn khiếu nại và khởi kiện để phản đối bị sa thải.

Tất nhiên, bị gửi đến một trại lao động cưỡng bức là một điều không đúng như những gì mà ông Li hình dung trước đó. Dù muốn hay không, ông đã tham gia vào đội ngũ hơn 50 triệu công dân Trung Quốc trong 50 năm qua, những người đã đi qua (hoặc chết) tại hơn 1.000 trại lao động cưỡng bức của Trung Quốc. Ngày nay, các trại này tai tiếng có tên gọi Trung Quốc là Laogai (hoặc Laojiao) có chứa tới 7 triệu công dân Trung Quốc, nhiều người trong số họ không có tội gì hơn là cố gắng thực hiện một số quyền tự do trong ngôn luận, thờ cúng, tụ tập, hoặc lập ra tổ chức.

Và đây là một quan sát cuối cùng về quyền đình công ở Trung Quốc: Các trường hợp duy

nhất mà chính phủ sẽ cho phép các cuộc đình công như vậy bùng nổ khi họ giúp đỡ doanh nghiệp Trung Quốc đánh bại các đối thủ cạnh tranh nước ngoài.

Một trường hợp là hàng loạt các cuộc đình công và biểu tình rộng rãi được làm đóng cửa một số nhà máy ô tô Honda. Thay vì can thiệp, cảnh sát chống bạo động chỉ đứng nhìn và cuối cùng bỏ đi. Sự việc đó khiến Honda sản xuất thiếu hàng nghìn xe ô tô so với mục tiêu đặt ra. Việc cảnh sát chống đình công không can thiệp buộc Honda phải thương lượng mức lương cao hơn với các công nhân Trung Quốc giận dữ. Tất nhiên, điều này làm giảm tính cạnh tranh của Honda Nhật Bản với các công ty ô tô Trung Quốc như Chery và Geely.

Cảnh sát Trung Quốc bắt giáo dân Trung Quốc quì gối như thế nào

Mong muốn duy trì kiểm soát lĩnh vực riêng tư nhất trong đời sống của công dân, cụ thể là lương tâm của họ, và can thiệp vào đời sống nội bộ của Giáo hội Thiên chúa giáo không tạo ra sự tin cậy đối với Trung Quốc. Ngược lại, nó có vẻ là một dấu hiệu của sự sợ hãi và yếu hèn hơn là sức mạnh.

- Thông cáo của Vatican Holy See

Cộng sản là một đức tin thế tục không cho phép có bất đồng chính kiến, và đảng Cộng sản Trung Quốc làm hết sức mình theo di huấn của Karl Marx để xoá bỏ tôn giáo. Để làm việc này, đảng yêu cầu tất cả các hoạt động tôn giáo được thực hiện thông qua các nhà thờ được nhà nước chấp thuận, còn hoạt động tôn giáo không đăng ký có thể dẫn đến trừng phạt nặng nề.

Chỉ cần xem xét trường hợp của Yang Xuan. Mục sư của Giáo Hội Lifen không đăng ký tại Fushan bị kết án ba năm tù vì xây dựng một nhà thờ bất hợp pháp. Sau đó, vợ của ông, Yang Rongli, đầu tiên bị đánh đập dã man vì tổ chức một cuộc biểu tình chống việc giam giữ chồng và sau đó bị trừng phạt nặng với bảy năm tù. Khi bạn đọc những dòng này về những gì đã xảy ra tại nhà thờ của Lifen, hãy tưởng tượng lúc đó, Lifen là một nhà thờ trong khu phố của chính bạn:

Lúc còn sáng sớm ngày Chủ nhật 13 tháng 9, các thành viên Nhà thờ Lifen bị lôi bật dậy bởi những kẻ thâm nhập đang la hét ầm ĩ. Một đám đông hỗn hợp 400 nhân viên cảnh sát, quan chức chính quyền địa phương, và côn đồ đánh thuê đã đánh đập các tín đồ nhà thờ đang ngủ tại công trường xây dựng nhà thờ mới của họ. Máu chảy rất nhiều, hơn 20 thành viên đã bị thương nặng và phải nhập viện. Các quan chức địa phương chỉ đạo các bệnh viện không truyền máu cho các nạn nhân, buộc họ phải chuyển đến chữa trị tại bệnh viện khu vực.

Về việc tiếp cận với Kinh Thánh, các bản sao chỉ có thể được in chính thức khi được phê duyệt bởi "Hội đồng Kitô giáo Trung Quốc"; và số lượng bị chính phủ giới hạn. Hơn nữa, in

không phép và phân phối Kinh Thánh hay tài liệu Kitô Giáo có thể dẫn đến bị bắt giữ.

Tất nhiên, nó không phải chỉ là giáo dân Kitô và "hội kín Thiên chúa giáo" là luôn đối mặt với sự giận dữ của đảng Cộng sản Trung Quốc. Cùng chung số phận tương tự là các nhóm bán tôn giáo như Pháp Luân Công, mà các thành viên thường xuyên trải nghiệm lưỡi kiếm đàn áp của Trung Quốc.

Cách nào đi nữa, ác cảm cực đoan của đảng Cộng sản đối với Pháp Luân Công là khó hiểu. Các học viên Pháp Luân Công theo một triết lý hòa bình dựa trên Phật giáo và đạo Lão, và họ thực hành một loạt các bài tập thể dục có nguồn gốc từ truyền thống khí công Trung Quốc. Những bài tập được thiết kế không phải để lật đổ nhà nước Cộng sản Trung Quốc mà là để điều chỉnh hơi thở, bản chất cơ thể, và ý thức của một người với chân lý của Chân, Thiện, và Nhẫn.

Vào cuối những năm 1990, giáo phái phát triển nhanh chóng này đã thu hút sự chú ý của bộ máy an ninh Cộng sản và hệ thống tuyên truyền, hệ thống này ngay lập tức liệt giáo phái vào loại "nguy hiểm". Phản ứng với Pháp Luân Công là một tính toán sai lầm chính trị lớn. Khi 10.000 môn đồ tụ tập để phản đối im lặng bên ngoài các bức tường kiên cố của các nhà lãnh đạo cộng sản ở Trung Nam Hải, điều này đã làm Chủ tịch Giang Trạch Dân sợ hãi, và ông đã ra lệnh đảng Cộng sản đàn áp cứng rắn.

Trong nhiều tháng sau vụ phản đối, Phó Thủ tướng Li Lanqing báo cáo có trên 35.000 học viên Pháp Luân Công đã bị vây bắt; và kể từ thời điểm đó, cuộc đàn áp của các thành viên diễn ra tàn bạo không ngừng.

Tất nhiên, phản ứng thô bạo của đảng Cộng sản đã tạo nên chiến dịch phản kháng chống đảng Cộng sản thể hiện qua chiến dịch phản đối đảng Cộng sản do Pháp Luân Công lãnh đạo và đã lên tít trên các tờ báo và dịch vụ truyền hình vệ tinh trên toàn thế giới. Ở Trung Quốc, tuy nhiên, việc trấn áp những giáo phái này vẫn tiếp tục không thương xót; và hàng ngàn môn đồ đã được chuyển đến trại cải tạo Laogai để bị đánh đập và tra tấn.

Học viên Pháp Luân Công cũng thường xuyên bị cô lập trong khu mở rộng được gọi là khu "tâm thần" của các trại Laogai nơi họ bị tẩy não bằng mọi cách. Theo các lời điều trần trước Quốc hội của Ethan Gutmann: "Pháp Luân Công chiếm khoảng 15 đến 20% trong hệ thống trại cải tạo lao động. Có nghĩa là trung bình nửa triệu đến một triệu thành viên Pháp Luân Công bị giam giữ, được coi là hành động an ninh lớn nhất của Trung Quốc kể từ giai đoạn Mao cầm quyền".

Cũng như với các hình thức khác của lao động nô lệ gây ra thiệt hại liên đới cho người lao động trên toàn thế giới, đàn áp Pháp Luân Công gây ảnh hưởng tương tự lên thị trường lao động toàn cầu. Để thấy những ảnh hưởng đó, chúng ta kết thúc chương này với việc mô tả một ngày bình thường trong đời sống của một tù nhân Pháp Luân Công từ Trung tâm thông tin Pháp Luân Đại Pháp:

Ông Wang Jiangping bị khuyết tật và không đan nhanh như những người khác. Đã gần 2

giờ sáng và tù nhân Phòng Sáu làm việc từ buổi bình minh đến giờ. Họ phải làm đúng hạn. Các bạn đồng tu Pháp Luân Công của ông ngủ gật và bị bảo vệ đâm bằng kéo đánh thức. Ông Wang bị kiệt sức. Các lính gác ném gạch vào ngực ông. Trại lao động Changji phải hoàn thành định mức của công ty Thiên Sơn Wooltex về áo len Kashmir, nếu không bảo vệ sẽ không nhận được tiền thưởng. Trại "cải tạo lao động" Trung Quốc đã được tư nhân hóa. Họ là các doanh nghiệp nhỏ ký hợp đồng với các công ty lớn và xuất khẩu các sản phẩm ra các trung tâm mua sắm ở nước ngoài.

Đó là một nơi mà kẻ tra tấn làm giàu, và nơi học viên Pháp Luân lao động như nô lệ để trả tiền cho việc mua dùi cui điện nhằm chích điện họ nếu họ làm chậm. Đây là nơi mà sự đàn áp đem lại lợi nhuận. Đây là nơi mà giấc ngủ và thực phẩm luôn thiếu thốn, còn rác rưởi, mùi hôi thối, đánh đập, nóng, lạnh, và mùi độc hại là thứ thừa thãi hàng ngày. Những nơi này là nơi các sản phẩm xuất khẩu được thực hiện bởi lao động nô lệ của tù nhân lương tâm: bác sĩ, giáo viên và học sinh bị bắt cóc từ nhà của họ vì tội tập Pháp Luân Công.

Phần V

Hướng dẫn để sống sót và kêu gọi hành động

15-

Chết bởi kẻ ủng hộ Trung Quốc: Fareed Zakaria biến đi

Sự tăng trưởng của Trung Quốc mang lại lợi ích rõ ràng và đầy ngạc nhiên cho thế giới và đặc biệt cho nước Mỹ.

- Fareed Zakaria

Này Fareed, ông có muốn một chút mù tạc cho lời ngoa dụ đó không? Và sau khi ông kết thúc sự vồn vã với Trung Quốc, làm ơn hãy trả lời câu hỏi này:

Làm sao mà một nhà báo, giám đốc điều hành, người tiêu dùng, nhà chính trị, nhà phê bình hay học giả người Mỹ nào đó có thể bảo vệ một chế độ toàn trị chuyên bán sản phẩm độc hại gây thương tật và chết người, tấn công máy tính của chúng ta để ăp cắp tài sản trí tuệ, tiến hành các cuộc tấn công kiểu con buôn vào nền kinh tế chúng ta để ăp cắp công ăn việc làm, sử dụng trái Đất như cái gạt tàn thuốc lá khổng lồ, đối xử với công nhân của chính họ như là một lũ nô lệ, và đang tiến hành vũ trang tận răng để có thể đánh chìm hạm đội của chúng ta, bắn hạ các vệ tinh của chúng ta để họ thỏa sức điều hành thế giới?

Đó là một câu hỏi rất hay. Và không hề có một câu trả lời thuyết phục nào cả. Dù vậy hàng ngày trên khắp nước Mỹ vẫn có một số lượng lớn đến mức đáng kinh ngạc bọn Ủng hộ, bọn Nhân nhượng, những kẻ như Fareed Zakaria, James Fallows, Tom Friedman, và Fred Hiatt đến Nicholas Kristof, David Leonhardt và Joseph Stiglitz, bảo vệ kịch liệt cho Trung Quốc chống lại những người muốn gây sức ép thực hiện những cải cách đáng lẽ phải làm từ lâu rồi.

Thực tế, sự tồn tại của Liên minh Ủng hộ Trung Quốc không chính thức này trong biên giới nước Mỹ có một ngụ ý quan trọng về mặt chính trị: chúng ta với tư cách là một quốc gia không thể đương đầu một cách hiệu quả với chính phủ Trung Quốc khi nào chúng ta chưa xác định rõ những kẻ biện hộ này và sau đó bác bỏ những luận điểm vốn là thành trì to lớn nhưng không tưởng kiểu tháp Babel[1] chống lại sự thay đổi có ý nghĩa trong quan hệ Mỹ - Trung này.

Đó là mục đích chính của chương này, và để bắt đầu, đây là danh sách của sáu thành viên chính trong Liên minh Ủng hộ Trung Quốc. Họ bao gồm những nhóm sau, theo thứ tự ngẫu nhiên:

[1] Tháp Babel: Theo truyền thuyết, loài người đã từng nói chung một thứ tiếng và định xây tháp Babel cao hơn cả trời. Thượng đế hóa phép cho loài người nói ngôn ngữ khác nhau nên việc xây tháp thất bại. ND

- Những người theo phái tự do hy vọng “Dân Chủ hóa và thuần hóa con Rồng Trung Quốc”
- Những người theo phái bảo thủ “Mặc kệ những đợt tấn công của bọn con buôn, cứ hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá”
- Những người uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall
- Những kẻ nhân nhượng trong giới chóp bu của Washington
- Những bậc thầy toàn cầu hóa “Thế giới phẳng”
- Những tổ tư duy cố thỏa mãn gấu Trúc.

Những người theo phái tự do hy vọng “Dân chủ hóa và thuần hóa con Rồng Trung Quốc”

Tổng thống Clinton sẽ khép lại hàng năm dài tranh luận về chính trị và kinh tế vào ngày thứ Ba và đánh dấu một thành tựu lớn của chính quyền thời ông ta bằng việc ký thông qua bình thường hóa thương mại với Trung Quốc… Bước đi này được thiết kế nhằm mở cửa thị trường Trung Quốc rộng lớn cho doanh nghiệp Mỹ và mở đường cho Trung Quốc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới… Tổng thống Clinton lập luận rằng đưa Trung Quốc gia nhập vào cơ chế thương mại toàn cầu sẽ giúp Trung Quốc trở thành một thành viên đáng tin cậy và có trách nhiệm hơn trong cộng đồng quốc tế.

- CNN

Kết lọc bản chất của nó, lập luận của những người theo phái tự do “Dân chủ hóa Rồng” cho việc ủng hộ sự nổi lên của Trung Quốc là: chúng ta phải "đưa Rồng Trung Quốc vào cuộc chơi" để thuần hóa nó.

Trong cách nhìn này, tất cả những gì mà một Trung Quốc toàn trị thật sự cần để trở thành một Trung Quốc dân chủ là thời gian và một liều thuốc nặng ký của kinh tế thịnh vượng. Bằng việc trở nên giàu có hơn, lập luận tiếp tục, “họ” sẽ trở thành như “chúng ta”, có nghĩa là một nền dân chủ dân sự tôn trọng tự do ngôn luận, quyền con người, sở hữu trí tuệ, luật lệ của tự do thương mại và tính thiêng liêng của hòm phiếu nghị viện.

Chính lập luận sai lầm này là gốc rễ của những vấn đề kinh tế hiện nay của Mỹ với Trung Quốc. Đó là vì chính quyền Clinton lợi dụng nó triệt để trong những năm cuối thập niên 1990 để hỗ trợ cho chính sách “đưa Trung Quốc vào cuộc chơi” và gây áp lực cần thiết lên các nhà lập pháp Quốc hội để đưa Trung Quốc vào Tổ chức Thương mại Thế giới trong năm 2000.

Tất nhiên, kết quả lịch sử chứng minh đây là một vết nhám cho Tổng thống Clinton. Trong thập niên qua, Mỹ đã chỉ nhận được kết quả ngược lại lời hứa hẹn từ chính sách “đưa Trung Quốc vào cuộc chơi” của chính quyền ông ta.

Thật ra, nền kinh tế Trung Quốc càng tạo ra nhiều của cải cho tầng lớp trung lưu đang lớn lên của nó, càng nhiều người dân Trung Quốc sẵn sàng chấp nhận ý tưởng rằng chủ nghĩa toàn trị vừa là cần thiết vừa là mong ước để giữ cho điều thần kỳ này được tiếp tục. Giáo sư Ming Xia đã mô tả nhóm tự do Mỹ đã hoàn toàn hiểu sai suy nghĩ của nhóm tân bảo thủ châu Á:

Ở phương Tây, những nhà dân chủ tự do thường mong đợi rằng nền kinh tế thị trường mới nổi sẽ tạo ra một tầng lớp trung lưu đủ lớn, những người sẽ trở thành xương sống của xã hội dân sự và là động lực cho quá trình dân chủ. Nhưng nhiều chuyên gia châu Á đã phát hiện rằng điều này không đúng ở Đông Á: dưới chủ nghĩa tư bản định hướng nhà nước ở Đông Á, tầng lớp trung lưu thường phụ thuộc nhà nước cho việc làm (chuyên viên và công chức nhà nước) và tài nguyên (doanh nhân) và vì vậy không chủ động trong việc chống lại nhà nước. Đây cũng là trường hợp xảy ra ở Trung Quốc. Không hề ngạc nhiên, tầng lớp trung lưu đã đứng bên cạnh chủ nghĩa tân bảo thủ ở Trung Quốc từ những năm 1990.

Một cách dễ hiểu hơn, có quá nhiều người Trung Quốc dường như sẵn sàng tử bỏ các quyền tự do ngôn luận và quyền con người để đổi lấy quyền và tiền cần thiết để mua xe BMW và bánh Big Mac[2]. Đó là lý do tại sao giáo sư đại học Harvard Samuel Huntington cảnh báo những người theo trường phái tự do giữa thập niên 1990 không nên tin hoàn toàn vào khái niệm đưa Trung Quốc vào cuộc chơi. Cảnh báo của Huntington được trích dẫn trong tờ Taiwan Review:

Bản chất của nền văn minh phương Tây là Magna Carta[3], chứ không phải Magna Mac. Thật ra, người Trung Quốc có thể ăn bánh Big Mac hay thậm chí lái xe hơi, nhưng vẫn không quan tâm đến việc đưa dân chủ vào trong nền chính trị của họ, đặc biệt khi họ phát triển mạnh dưới sự lèo lái của chính phủ, chủ nghĩa tư bản toàn trị.

Khi suy nghĩ về vấn đề này, chúng tôi muốn làm thật rõ một vấn đề: Không có cái gọi là "tính Trung Quốc" cố hữu hợp với chủ nghĩa toàn trị và không có gì ngăn cản người Trung Quốc hưởng sự thịnh vượng trong một xã hội tự do. Thật sự, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore và Hoa kiều khắp thế giới đã chứng minh điều này nhiều lần.

Thật ra, sự thành công của người Trung Quốc trong các hệ thống khác dân chủ hơn là kết quả của lòng tự tôn, đạo lý làm việc chăm chỉ, và tinh thần trọng học. Tuy vậy, thật buồn là bộ máy tuyên truyền của đảng Cộng Sản đã thuyết phục một cách dối trá một bộ phận quan trọng người Trung Quốc và nhiều người trên thế giới rằng "sự lãnh đạo sáng suốt" của đảng Cộng Sản đã tạo ra sự giàu có cho Trung Quốc.

Vì vậy lần tới khi bạn nghe những người tự do khăng khăng rằng chúng ta phải đưa Rồng Trung Quốc vào cuộc chơi và thuần hóa nó, hãy nhắc nhở họ rằng khái niệm vào cuộc chơi

---

[2] Big Mac: Bánh mì nhân thịt băm hamburger, món chủ lực trong nhà hàng McDonald. ND

[3] Magna Carta: Hiến pháp nước Anh năm 1225, đặt nền móng cho chế độ pháp quyền ngay trong chế độ quân chủ khi lần đầu tiên khẳng định vua cũng phải tuân theo luật pháp. Magna Mac: giống như Big Mac. ND

chỉ đúng nếu Trung Quốc sẵn sàng chơi theo luật phương Tây – không phải tạo ra một luật của riêng nó.

Những người theo phái bảo thủ "Mặc kệ những đợt tấn công của bọn con buôn, cứ hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá"

Như thể nền kinh tế thế giới chưa đủ yếu ớt, các chính trị gia ở Mỹ và Trung Quốc dường như dự tính tiến hành một cuộc chiến tranh tiền tệ kiểu cũ. Trong vấn đề này Mỹ sai nhiều hơn Trung Quốc, và điều quan trọng là tìm hiểu lý do tại sao, để hai quốc gia này đừng đưa thế giới quay về thời kỳ đen tối của chủ nghĩa bảo hộ tiền tệ theo kiểu lợi mình hại người.

- The Wall Street Journal

Sợ là ai đó nghĩ chúng tôi đang phê phán quá nhiều cánh Tả, thử đoán xem? Ít ra có một bộ phận trong cánh Hữu ở Mỹ đáng bị phê bình tương tự.

Dấu hiệu nhận biết của những người theo phái bảo thủ "Mặc kệ những đợt tấn công của bọn con buôn, cứ hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá" là một niềm tin mù quáng vào nguyên lý của tự do thương mại bất kể các chính sách con buôn và bảo hộ mà đối tác thương mại của Mỹ áp dụng. Tuy nhiên, như chúng ta đã học được một cách đau đớn trong Chương 4 "Cái chết cho nền tảng sản xuất Mỹ", thương mại tự do chỉ mang lại lợi ích cho *cả hai* nếu *cả hai* chơi theo luật. Ngược lại, và trường hợp điển hình là quan hệ thương mại bất cân xứng Mỹ - Trung, một quốc gia sẽ thu được thành quả do sự mất mát thu nhập, việc làm, nền tảng sản xuất và sự thịnh vượng của quốc gia còn lại.

Có lẽ điều rắc rối nhất về những người bảo thủ "Hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá" là gần như không thể tranh luận với họ. Những kẻ ảo tưởng luôn tự cho mình đúng này không chỉ bỏ qua gần như bất kỳ vi phạm luật lệ tự do thương mại nào của Trung Quốc trong khi nhấn mạnh rằng Mỹ cần tiếp tục tuân thủ những luật lệ này. Thật ra, không có chỗ nào trong não trạng lý tưởng này có sự linh hoạt trí óc để phân biệt, ví dụ, giữa các loại thuế bảo hộ xấu và các hạn ngạch được thiết kế để đóng cửa thị trường trước mũi người nước ngoài, với các biện pháp tự vệ chính đáng như các sắc thuế trừng phạt những trợ cấp trái luật của chính phủ Trung Quốc.

Vậy thì chính xác ai là người mà chúng ta đang nói đến ở đây? Một điểm khởi đầu có ích là những trang xã luận của tờ *The Wall Street Journal*. Bởi vì như đoạn trích dẫn mở đầu của mục này minh họa, bất cứ khi nào chủ đề cải cách thương mại xuất hiện, tờ *The Wall Street Journal* và cả đàn tay bút xã luận và bình luận của báo hăng hái tiến hành công kích với các cách thức tuyên truyền đã từng chứng tỏ hiệu quả.

Cách thức này luôn bắt đầu với việc quy kết bất cứ hành động phòng vệ nào chống lại Trung Quốc là "chủ nghĩa bảo hộ". Sau một đoạn đầy cảm động, tờ *The Wall Street Journal*

tiếp tục với một cảnh báo kinh khủng về cuộc chiến thương mại sắp xảy đến nếu Mỹ cố gắng bảo vệ bản thân nó khỏi những kẻ săn mồi Trung Quốc.

Tất nhiên, nếu cải cách thật sự là một khả năng, tờ *The Wall Street Journal* sẽ hết sức cố gắng dọa chúng ta bằng việc nhắc đến vai trò của sắc thuế Smoot-Hawley trong việc gây ra cuộc Đại Khủng hoảng. Điều này không khác gì một đống phân bò, nhưng nó là sự tuyên truyền hiệu nghiệm một cách không thể chối bỏ đã phục vụ rất tốt chương trình nghị sự "Hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá" trong những năm qua của tờ báo này.

Tờ *The Wall Street Journal* không lẻ loi trong số các thành viên tinh anh của giới báo chí tài chính trong việc đánh mạnh vào những người muốn cải cách quan hệ với Trung Quốc. Thật đáng tiếc, hai tay chơi toàn cầu lớn khác – nhật báo *Financial Times* và tuần báo tạp chí *Economist* – bị ảnh hưởng bởi thiên hướng tư tưởng tương tự để bỏ qua các hành vi thương mại không công bằng của Trung Quốc với nỗi sợ hãi rằng công kích những hành vi như vậy sẽ làm thiệt hại cơ chế thương mại tự do toàn cầu.

Chúng ta cũng sẽ bị bỏ lỡ lần nữa nếu chúng ta không thêm vào trong tập đoàn những người ủng hộ này nhiều học giả và thành viên của một vài nhóm tư duy bảo thủ của đất nước. Ví dụ, Dan Griswold ở Viện Cato và Ed Feulner của Tổ chức Heritage có thể được nghe thấy nhiều lần khi chơi giai điệu tự do thương mại này. Và Greg Mankiw của Harvard và Ronald McKinnon của Standford cũng được liệt kê vào những người nêu cao lá cờ tự do thương mại ngay khi thấy dấu hiệu đầu tiên của những đạo luật Quốc hội về chủ đề như cải cách tiền tệ. Tuy nhiên, những gì mà tất cả những tư tưởng dễ vỡ này dường như không nhận ra là:

> Trung Quốc đang làm hại nhiều hơn rất nhiều cho thương mại tự do trong triển vọng toàn cầu dài hạn hơn bất cứ một biện pháp tự vệ nào chống lại chủ nghĩa con buôn và bảo hộ Trung Quốc có thể gây ra.

Những người uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall

> *Tổng những nguồn lực của Goldman Sachs, GSGH và công ty Chứng khoán Gao Hua là nhóm lớn nhất trong số các ngân hàng đầu tư quốc tế tại Trung Quốc.*
>
> - Goldman Sachs website

Trong khi chúng ta không đặt dấu hỏi cho cả tính chính trực lẫn động cơ của những người theo thái tự do "Dân chủ hóa và thuần hóa con Rồng Trung Quốc" hay những người theo phái bảo thủ "Hướng đến thương mại tự do bằng mọi giá" – họ ôm chặt một cách rất nhiệt thành lập trường của họ dựa trên một cam kết lý tưởng – tuy nhiên sự đánh giá nhân đạo này không thể trao cho thành phần thứ ba trong Liên minh Ủng hộ Trung Quốc. Những người uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall đại diện cho tất cả các ngân hàng lớn đa dạng và các công ty dịch vụ tài chính đã đầu tư lớn vào Trung Quốc và hiện đang nhanh tay kiếm tiền – thường là với phần thiệt hại cho nước Mỹ. Dĩ nhiên, chiến lược chính của nhóm này là sử dụng các lập luận được công chúng yêu thích để làm tăng lợi ích tài chính của bản thân họ.

Hơi gây tranh cãi một chút, những kẻ phạm tội tệ nhất trong nhóm này là các ông khổng lồ tài chính như Goldman Sachs và Morgan Stanley. Họ đã thiết lập một số chi nhánh thuộc loại lớn nhất của Mỹ tại Trung Quốc, thường có mối quan hệ khăng khít với các quan chức Trung Quốc, và muốn bảo đảm rằng không có gì có thể làm chao đảo con thuyền vàng của họ.

Theo hướng này, họ đã thuê hai trong số những tay súng đánh thuê có thành tích cao nhất trong cuộc tranh luận về Trung Quốc – Jim O'Neil, chủ tịch bộ phận quản lý tài sản của Goldman Sachs, và Stephen Roach, cựu chủ tịch của Morgan Stanley châu Á. Cũng như các biên tập viên của tờ *The Wall Street Journal*, mỗi người trong bọn họ nhanh chóng quy kết cho bất cứ ai tìm kiếm cải cách với Trung Quốc là "Kẻ bảo hộ" hay là "Kẻ vùi dập Trung Quốc" – và cả hai tận hưởng sự nổi tiếng như những ngôi sao nhạc rock trên báo chí nhà nước Trung Quốc. Nhưng những điều làm hai tay súng nặng ký này nổi bật giữa đám đông là sự sử dụng tài tình của họ về các lập luận kinh tế và xuyên tạc những con số thống kê.

Hãy xem Jim O'Neil như một ví dụ. Trong thời gian trước khi một quyết định cực kỳ quan trọng của Bộ Tài chính Mỹ về vấn đề Trung Quốc thao túng tiền tệ, tờ *Financial Times* đã trao cho O'Neil một cột báo để đưa ra một luận điệu lạ lùng là "đồng nhân dân tệ rất gần với giá trị thực của nó". Đúng vậy, Jim. Và Mao Trạch Đông đã là một nhà tư bản.

Thế còn đoạn trích loan truyền nỗi sợ hãi từ tờ *China Daily* ở Bắc Kinh, tờ báo đã nhanh hơn bao giờ hết dành cho Stephen Roach một chút mực dính máu:

> *Chủ tịch Morgan Stanley châu Á Stephen Roach nói vào hôm thứ Sáu rằng sẽ thật mỉa mai cho Mỹ khi quy kết tiền tệ của Trung Quốc cho tỉ lệ thất nghiệp cao và thâm hụt thương mại, và những trừng phạt thương mại chống Trung Quốc sẽ đưa đến một kết quả tai hại cho Mỹ.... Thâm hụt thương mại song phương Mỹ - Trung hầu như không phải do đồng nhân dân tệ gây ra. Nó phản ảnh một sự thật rằng Mỹ không biết tiết kiệm và những quốc gia không tiết kiệm phải nhập khẩu thặng dư tiết kiệm nước ngoài.*

Giỏi thật! Chỉ trong một đoạn văn, Roach đã chuyển toàn bộ quy kết lỗi lên nước Mỹ cho vấn đề thâm hụt thương mại lớn với Trung Quốc, sử dụng lan truyền hoang mang sợ hãi để làm tăng nỗi ám ảnh của "kết quả tai hại" được định nghĩa mơ hồ, và tuyệt đỉnh của sự mơ hồ, xác nhận rằng đồng nhân dân tệ định giá thấp của Trung Quốc không thực sự là một yếu tố.

Roach cũng chẳng tinh tế gì. Phản ứng với một phê bình gay gắt của một người đạt giải Nobel về vấn đề đồng nhân dân tệ bị định giá thấp, Roach quát tháo: "Tôi nghĩ chúng ta nên dùng gậy bóng chày đập cho Paul Krugman một trận".

Tất nhiên, khi chúng ta đọc những điều như thế này, chúng ta luôn tự hỏi tại sao Trung Quốc không sẵn lòng định giá đồng tiền của nó một cách công bằng nếu, như Roach xác nhận, nó không thật sự là một lực đẩy lớn cho nền kinh tế của Trung Quốc. Về lời cáo buộc "Mỹ không tiết kiệm", Roach từ chối ghi nhận vai trò quan trọng mà quá trình thao túng đồng

nhân dân tệ gây nên trong việc nén một cách nhân tạo lãi suất của Mỹ và do đó giảm tỉ lệ tiết kiệm của nước Mỹ.

Điều có lẽ chán ngấy nhất về sở thích của O'Neil và Roach là sự sẵn lòng của họ trong việc xào nấu số liệu thống kê cho đến khi chúng bộc lộ ra điều gì đó mà họ muốn. Hãy xem lời xác nhận mà Roach đưa ra trong một cuộc phỏng vấn trên *Barron's*:

Năm ngoái, Mỹ chịu thâm hụt thương mại với 90 quốc gia. Trung Quốc là lớn nhất, nhưng có 89 quốc gia khác cộng lại nhiều hơn số thâm hụt thương mại của chúng ta với Trung Quốc.

Ồ, thật vậy sao ngài Roach. Thật sự, Trung Quốc một mình nó đóng góp 45% trong tổng số thâm hụt thương mại hàng hóa của Mỹ, để 89 quốc gia khác của Roach chia nhau phần 55% còn lại với trung bình ít hơn 1% cho mỗi quốc gia.

Càng tệ hơn nữa, Trung Quốc đóng góp đến 75% trong tổng số thâm hụt thương mại hàng hóa khi loại bỏ nhập khẩu xăng dầu khỏi tính toán cán cân thương mại. Chưa đủ với vai trò "Lee Atwater"[4] của con Rồng kinh tế, Roach còn thành công với việc cáo buộc các quốc gia khác chịu trách nhiệm "nhiều hơn" cho vấn đề thâm hụt thương mại của Mỹ khi chẳng có tí sự thật nào.

Dĩ nhiên, nhìn rộng hơn là khi bạn thấy những người ủng hộ từ Wall Street như O'Neil và Roach lập luận chống lại những cải cách đầy ý nghĩa với Trung Quốc, hãy nhớ lại rằng họ làm việc cho ai và nồi cơm của họ đến từ đâu.

Những kẻ nhân nhượng trong giới chóp bu của Washington

Tôi tin rằng đó là hòa bình trong thời đại chúng ta.

- Neville Chamberlain

Tôi tuyệt đối tin rằng sự trỗi dậy hòa bình của Trung Quốc là tốt cho thế giới, và cũng tốt cho Mỹ.

- Barack Obama

Trong thập niên qua, Trung Quốc áp đặt được lối chơi của nó lên nền kinh tế Mỹ mà có vẻ như không phụ thuộc đến việc ai đang ngồi ở Nhà Trắng, đang vận hành Bộ Tài chính, hay chiếm đa số tại đồi Capitol. Bất chấp đảng chính trị nào chiếm được quyền lực, sự đồng thuận trong giới chóp bu ở Washington luôn là nhân nhượng thay vì đối đầu với con Rồng Trung Quốc.

---

[4] Harvey LeRoy "*Lee*" *Atwater* (1951 – 1991) chiến lược gia của đảng Cộng hòa, người chuyên tìm cách dìm các đối thủ tranh cử của đảng Dân chủ bằng các thủ đoạn bôi nhọ vào những thời điểm quyết định. ND.

Với Tổng thống George Bush, vấn đề chủ yếu thuộc về hệ tư tưởng – là một nhà thương mại tự do, ông ta đã không thể thấy thiệt hại gây ra cho nền tảng sản xuất Mỹ bởi một Trung Quốc mang tư tưởng con buôn và bảo hộ. Thêm vào sự xao lãng này của Bush là cuộc chiến ở Iraq, cuộc chiến chống khủng bố, và sự ám ảnh của ông ta với trục ma quỷ, và chúng ta đã bị tổn thương với tám năm của chính sách "không thấy tai họa Trung Quốc" từ người đàn ông quyền lực nhất hành tinh.

Và lúc này chúng tôi phải thú nhận. Cả hai chúng tôi có hy vọng cao độ rằng một khi chúng ta có một sự thay đổi chính thể ở Washington trong cuộc bầu cử 2008, Mỹ sẽ nhanh chóng chuyển sang lộ trình của những cải cách có ý nghĩa với Trung Quốc. Tuy nhiên, với Tổng thống Barack Obama, cuối cùng quá rõ ràng rằng chúng ta đã đánh đổi một kẻ nhân nhượng trong giới chóp bu của Washington bằng một kẻ nhân nhượng khác.

Thứ rắc rối nhất trong những điều này là Tổng thống Obama dường như hoàn toàn không đủ khả năng kết nối những điểm đang ngày càng rõ ràng giữa sự khốn khó của nền kinh tế Mỹ với vũ khí Hủy diệt việc làm của Trung Quốc. Có lẽ là bởi vì ông ta tin rằng ông ta cần tiếp tục vay mượn tiền của Trung Quốc để tài trợ cho gói kích thích tài khóa và thâm hụt ngân sách khổng lồ. Có lẽ vì ông ta tự bao vây mình bằng các thành viên nội các và cố vấn thân Trung Quốc như Jason Furman của Nhà Trắng, Bộ trưởng Thương mại Gary Locke, Giám đốc Hội đồng An ninh Quốc gia Jeffrey Bader, Lael Brainard của Bộ Tài Chính, và các quan chức James Steinbarg và Kurt Campbell của Bộ Ngoại giao.

Đáng ngại nhất, có lẽ là Tổng thống Obama thật sự không hiểu những rắc rối của kinh tế vĩ mô toàn cầu và, như là một phiên bản hiện đại của cố Thủ tướng Anh Neville Chamberlain, "tuyệt đối tin" rằng "sự trỗi dậy" của Trung Quốc sẽ "hòa bình" và "tốt cho Mỹ". Dù cách nào đi nữa, hai ông chủ gần đây của Nhà Trắng không đáp ứng thỏa mãn câu hỏi của chúng ta, những người sống ở Mỹ, về vấn đề Trung Quốc.

Và với hai ngài tổng thống như vậy, không có gì ngạc nhiên khi chúng ta có những câu chuyện tương tự của hai Bộ trưởng Tài chính, Henry Paulson của Bush và Timothy Geithner của Obama. Dù đã có rất nhiều cơ hội - và những bằng chứng tràn ngập! – cả hai đã từ chối nhiều lần việc tiến hành một bước đi quan trọng nhất và trực tiếp nhất mà đất nước này có thể thực hiện trên con đường hướng đến cải cách thương mại có ý nghĩa với Trung Quốc, đó là quy cho Trung Quốc là quốc gia thao túng tiền tệ.

Dĩ nhiên, không ai thật sự mong đợi Hank Paulson tháo ngòi quả bom tiền tệ của Trung Quốc. Sau hết, trước khi trở thành Bộ trưởng Tài chính, Paulson là một trong những tay đầu sỏ của Những kẻ uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall. Thật ra, trên cương vị là chủ tịch và CEO của Goldman Sachs, Paulson đã thực hiện hơn 70 chuyến đi đến Trung Quốc. Mối liên kết Trung Quốc của Paulson đã giúp cho hãng của ông ta kiếm hàng trăm triệu đô-la; và không thể nào một tay gạo cội của Wall Street lại đi cắn cánh tay Bắc Kinh vốn đang nuôi sống cho các đồng chí Goldman Sachs quá tốt.

Còn việc Timothy Geithner thay đổi một cách nhanh chóng sang thành một nhà ủng hộ Trung Quốc như thế nào còn hơn là một điều bí ẩn. Và này chàng trai, có phải chúng tôi đang

hàm ý thay đổi *nhanh*. Trong một giây phút chớp nhoáng mọi thứ đều có thể thay đổi ở New York, Geithner đi từ một nhà ủng hộ cải cách Trung Quốc, hứa hẹn sẽ quy kết Trung Quốc là một nước thao túng tiền tệ trong suốt cuộc điều trần của ông ta, đến một người nhân nhượng Trung Quốc ngay khi ông ta ngồi vào văn phòng Bộ Tài chính.

Những bậc thầy toàn cầu hóa "Thế giới phẳng"

Cho đến giờ, mối quan hệ kinh tế với Trung Quốc của Mỹ đã thành công và có lợi – và có lợi cho cả hai phía….

Ca làm việc trong nhà máy [ở Trung Quốc] thường là 12 giờ, và thường với hai lần nghỉ ở giữa cho họ ăn (có trợ cấp hay miễn phí), sáu hay bảy ngày một tuần. Bất cứ khi nào có sự cố - nếu dây chuyền bị dừng lại vì lý do nào đó, nếu một công nhân có dư được chút thời gian sau giờ ăn – nhiều người gục đầu vào cái bàn trước mặt họ và thường rơi vào giấc ngủ ngay lập tức.

- James Fallows, "China Makes, The World Takes," (August 26, 2008)

Làm thế nào mà một trí thức Mỹ như James Fallows lại có thể hòa hợp được phát biểu đầu tiên của ông ta với quan sát thứ hai của ông ta? Điều này cũng là một câu hỏi tốt; nhưng nếu những bậc thầy toàn cầu hóa của Mỹ giỏi một thứ gì đó, thì đó là khả năng nhét những mâu thuẫn xuống dưới tấm thảm của những câu chuyện cổ tích ở xứ sở thần tiên như sự phụ thuộc nặng nề của Trung Quốc vào các công xưởng mồ hôi bằng cách nào đó đang mang lại lợi ích cho nước Mỹ và những công nhân Mỹ.

Những bậc thầy toàn cầu hóa là ai, họ là những người đàn ông (đôi lúc là phụ nữ) vốn viết nên những bài tụng ca đầy tính nghệ thuật và đăng lên những trang tạp chí và báo uy tín như *Atlantic Monthly*, *The New York Times*, và *Time*. Ngoài Fallows, họ còn có những cái tên như Tom Friedman, Nicholas Kristof, và vâng, Fareed Zakaria đã đề cập trước đây.

Điểm chung của những Kẻ thổi sáo[5] ma quỷ của Thế giới Phẳng Tuyệt vọng là niềm tin đê tiện rằng các công nhân và công ty Mỹ tuyển dụng họ không còn khả năng cạnh tranh về mặt chi phí với các quốc gia đang phát triển như Trung Quốc.

Cái hội đồng của sự tuyệt vọng này vừa kỳ dị vừa phản thực tế bởi vì trong lịch sử, Mỹ luôn có khả năng cạnh tranh với các nước lương thấp bằng lợi thế năng suất vượt trội của nó. Với lợi thế đó, nó không quan tâm nếu những người công nhân ở Thâm Quyến hay Sài Gòn đang kiếm 50 xu một giờ và những người công nhân Mỹ đang kiếm gấp 30 lần nếu những người công nhân Mỹ được trang bị kỹ thuật công nghệ mới hơn và thiết bị sản xuất vượt trội có năng suất gấp 30 lần.

---

[5] Pied Pipers: những kẻ thổi sáo mặc quần áo nhiều màu trong truyện cổ tích, dùng tiếng sáo để dụ dỗ trẻ con và bắt cóc chúng. ND

Dĩ nhiên, vấn đề hiện nay của Mỹ với Trung Quốc là nó không phải cạnh tranh về lương thấp. Như chúng ta đã thảo luận nhiều ở Chương 4, các công ty Mỹ và công nhân của họ phải vượt qua những trợ cấp xuất khẩu phi pháp của Trung Quốc, thao túng tiền tệ, và hàng loại vũ khí Hủy diệt việc làm khác. Không có một người Mỹ nào nên tỏ ý nghi ngờ với một chân lý kinh tế đã tồn tại rất lâu này:

> Cùng trên sân chơi bằng phẳng như nhau với Trung Quốc hay bất cứ quốc gia nào khác, các công ty Mỹ và công nhân của họ có thể cạnh tranh với bất cứ ai trên thế giới.

Sự thật này chỉ ra rằng những cải cách thương mại và tiền tệ thật sự với một Trung Quốc chơi xấu là rất thiết yếu tại thời điểm chuyển tiếp này trong lịch sử của chúng ta. Mặc dù vậy, các bậc thầy toàn cầu hóa từ chối ghi nhận sự thật này và thay vào đó cứ khăng khăng rằng những người công nhân Mỹ không cần những công việc sản xuất chế tạo bởi vì những công việc này "tất yếu" chạy đến các nước như Trung Quốc.

Lời phàn nàn của chúng ta với những bậc thầy toàn cầu hóa không chỉ ở mức rằng họ đã sai lầm khủng khiếp. Nó còn là việc họ sử dụng những vị trí đặc quyền và quyền lực của họ tại những vị trí cấp cao trong giới phóng viên xôi thịt để định hướng lệch lạc và trong một vài trường hợp nói dối trắng trợn công chúng Mỹ nhằm đề cao nghị trình toàn cầu hóa của họ. Lấy ví dụ hãy xem Fareed Zakaria huênh hoang chống lại cải cách tiền tệ với Trung Quốc từ vị trí đặc quyền của ông ta ở tạp chí *Time*:

> *Vào ngày 29/9, Hạ viện đã thông qua một đạo luật sẽ trừng phạt Trung Quốc vì tội duy trì đồng tiền của họ dưới giá trị thật bằng việc đánh các sắc thuế vào hàng hóa Trung Quốc. Mọi người dường như đồng ý rằng đã đến lúc phải làm như vậy. Nhưng không phải. Đạo luật này hoàn toàn vô nghĩa và là một sự mị dân nguy hiểm nhất. Nó sẽ không giải quyết vấn đề mà nó đang tìm cách giải quyết. Đáng lo hơn, nó là một phần của tâm lý chống Trung Quốc đang tăng lên ở nước Mỹ và bỏ qua thách thức thật sự của giai đoạn phát triển tiếp theo của Trung Quốc.*

Thật sự, bộ máy tuyên truyền của Bắc Kinh đã không thể tung ra một mánh lới tài tình hơn. Bằng việc lập luận rằng đạo luật cải cách tiền tệ sẽ "trừng phạt Trung Quốc". Đầu tiên Zakaria đã mô tả Trung Quốc như là một nạn nhân đáng thương bị "đánh" bởi các sắc thuế hơn là một kẻ con buôn săn mồi mà Mỹ phải tự vệ chống lại. Hãy trở về mặt đất Fareed: định giá đồng tiền của bạn thấp hơn 40% giá trị thật đơn giản chỉ để bòn rút các đối tác thương mại của bạn mới là vi phạm các luật lệ thương mại tự do.

Zakaria kế tiếp còn quả quyết rằng đánh thuế trả đũa để bù đắp cho đồng tiền bị định giá thấp của Trung Quốc "sẽ không giải quyết được vấn đề mà nó đang tìm cách giải quyết". Ồ thật không? Nếu vấn đề là đưa đồng tiền của Trung Quốc trở về giá trị thật, dĩ nhiên các biện pháp trừng phạt sẽ tốt, và những sắc thuế như vậy sẽ tạo ra thu nhập đang vô cùng cần thiết cho chính phủ Mỹ cho đến khi Trung Quốc từ bỏ hay chơi một cách công bằng.

Cũng lưu ý rằng loại người "chó chê mèo lắm lông" như Zakaria đã khéo léo cố gắng quy kết cho bất kỳ ai hỗ trợ cải cách thương mại như là một người theo đuổi chủ nghĩa mị dân

nguy hiểm. Thế sự huênh hoang của tay Zakaria thân Trung Quốc là mị gì nếu như bỏ đi sự quả quyết về cái gọi là vùi dập Trung Quốc và sự nổi lên của một "tâm lý chống Trung Quốc đang lên".

Đây thật sự là một kiểu tuyên truyền bậc thầy và Time Warner đã trả cho Zakiria khá hào phóng vì điều đó. Nhưng vấn đề lớn hơn với các "nhà học giả" như Zakaria là họ đơn giản không hề tiến hành một nghiên cứu thật sự nào để bênh vực cho những đánh giá thân Trung Quốc của họ.

Ví dụ hãy xem những mô tả đặc điểm của Zakaria về những nguồn gốc được cho là lợi thế chi phí của Trung Quốc so với các nhà sản xuất Mỹ trong cùng bài báo tạp chí *Time* ở trên. Với Zakaria, vấn đề không chỉ là lương thấp. Nó còn là các yếu tố khác như "sự trọng thị với kinh doanh, các công đoàn dễ bảo, và một lực lượng lao động chăm chỉ".

Dĩ nhiên, có tất cả những thứ sai lầm *nho nhỏ* trong phân tích của Zakaria. Trong phạm trù "sự trọng thị với kinh doanh", Zakaria chắc phải tin tưởng rằng tệ tham nhũng lan tràn ở Trung Quốc bằng cách nào đó giúp cải thiện môi trường kinh doanh. Về cụm từ "các công đoàn dễ bảo" của Zakaria, nó như việc thoa son cho lợn; các công đoàn lao động Trung Quốc chỉ tồn tại trên danh nghĩa và Thượng Đế (và một đội bác sĩ đi kèm) phải đến để giúp đỡ nhà tổ chức người lao động nào đó đang cố gắng thành lập một công đoàn biết tranh đấu thật sự với chủ lao động Trung Quốc. Và liên quan đến "lực lượng lao động chăm chỉ" của Trung Quốc, nếu ông muốn nói là người Mỹ không sẵn lòng làm việc 12 giờ một ngày, 6 ngày một tuần với giờ đi vệ sinh được luật hóa trong điều kiện công xưởng bóc lột tàn tệ, thì vâng Fareed, ông đã đưa chúng tôi đến tình trạng đó.

Nhưng những điều này chỉ là những lý sự cùn *nhỏ nhặt* với phân tích của Zakaria về lợi thế chi phí sản xuất của Trung Quốc. Vấn đề lớn thật sự trong lập luận của ông ta là ông ta không hề đề cập đến những nguồn gốc *thật* của lợi thế cạnh tranh của Trung Quốc. Tất nhiên những thứ này chính là những vũ khí Hủy việc làm như đã nói trước đây vốn gần như vi phạm mọi luật trong sách tự do thương mại. Một lần nữa như đã ghi trong Chương 4, chúng bao gồm các trợ cấp xuất khẩu đồ sộ trái luật của Trung Quốc, hành động thao túng tiền tệ của nó, việc ăn cắp bản quyền và làm hàng giả tràn lan, chính sách phi pháp trong việc bắt buộc chuyển giao công nghệ, và vân vân. Và trong cái vân vân đó, chúng ta đừng quên lợi thế chi phí của các nhà máy của Trung Quốc có được từ việc sử dụng các con sông, con suối và bầu khí quyển thế giới như là những địa điểm xả rác thải khổng lồ.

Vậy thì tại sao Zakaria lựa chọn để cố tình bỏ sót những nguồn gốc quan trọng nhất của lợi thế cạnh tranh của con Rồng Trung Quốc ngoài lao động giá rẻ của nó? Thật sự chỉ có thể có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất là Zakaria hiểu sức mạnh của những vũ khí Hủy diệt việc làm này nhưng cố tình lựa chọn bỏ qua chúng. Nó đưa đến những vấn đề về sự chính trực.

Khả năng thứ hai là Zakaria thật sự không hiểu tình trạng kinh tế của quan hệ thương mại Mỹ - Trung. Nó đưa đến những vấn đề về sự tín nhiệm – và khả năng thật sự mà nhà học giả rỗng tuếch hạng siêu gà này nên biến đi vào một ngày nào đó.

Dĩ nhiên, tại lúc này đây bạn có thể nghĩ chúng tôi đang làm việc trích dẫn ác ý với Fareed Zakaria, nhưng chúng tôi làm vậy chỉ bởi vì chúng tôi tin rằng ông ta không chỉ là một trong số những người ảnh hưởng nhất của của cái gọi là những bậc thầy toàn cầu hóa mà còn là nhân vật vô trách nhiệm nhất của đám người đó. Để minh họa cho điểm cuối cùng này, sẽ hữu ích để đánh giá lập luận cuối cùng của những bậc thầy toàn cầu hóa mà Zakaria đã giúp làm cho trở nên phổ biến. Đây là lập luận của Zakaria với đầy đủ tinh thần của câu nói của Marie Antoinette "Hãy để Bombay ăn bánh mừng thắng lợi"[6]: Thậm chí nếu Trung Quốc sẵn sàng từ bỏ đường lối con buôn của họ, sự tăng lên về mặt chi phí của hàng xuất khẩu Trung Quốc sẽ không làm giảm thâm hụt thương mại của Mỹ hay làm tăng số lượng việc làm sản xuất chế tạo ở Mỹ. Thay vì vậy, một sân chơi bằng phẳng như thế sẽ chỉ đơn thuần, theo lời của Zakaria, "giúp các nền kinh tế lương thấp như Việt Nam, Ấn Độ và Bangladesh, vốn làm ra các sản phẩm như của Trung Quốc".

Dĩ nhiên, dựa trên những phân tích kinh tế của bản thân chúng tôi, chúng tôi tin tưởng rằng Zakaria đã sai lầm chết người về điều này. Như chúng tôi đã nói, chúng tôi tin tưởng rằng các công ty và công nhân Mỹ có thể cạnh tranh với bất cứ ai trên thế giới trên một sân chơi công bằng, đặc biệt trong lĩnh vực sản xuất chế tạo nơi mà sự tự động hóa và tài khéo léo thường có vai trò át hẳn lao động chân tay.

Nhưng hãy cứ giả sử Zakaria là thật sự đúng. Những điều ông ta đang nói là Mỹ không nên trừng phạt chủ nghĩa con buôn của Trung Quốc là bởi vì nó thật sự không giúp đỡ chúng ta. Nó chỉ giúp một số nước thế giới thứ ba khác mà không ai (hay ít ra là Fareed) quan tâm đến – những nơi trên thế giới đang chịu ảnh hưởng tồi tệ từ chính sách lợi mình hại người của Trung Quốc, như anh bạn láng giềng tốt của chúng ta Mexico và quê hương Ấn Độ của Zakaria. Ồ, Fareed, vậy thì lạnh lùng quá. Có phải ông đã quên đi nguồn gốc của ông và các khu nhà ổ chuột ở Bombay?

Những tổ tư duy cố thỏa mãn gấu Trúc

Những ai định xây dựng một Vạn Lý Trường Thành của Mỹ để đẩy lui ảnh hưởng của Trung Quốc có thể làm nguy hại đến hòa bình và thịnh vượng của thế giới trong dài hạn trong khi chỉ làm được một chút để cải thiện triển vọng cho việc thay đổi chính trị ở Trung Quốc.

- Albert Keidel, Atlantic Council

[6] Tác giả nhại theo câu nói của Marie Antoinette, hoàng hậu Pháp, vợ vua Lu-i XVI, khi được báo nhân dân không có lúa mì để ăn: Hãy để chúng ăn bánh. (Let them eat cake). ND

Là thành viên cuối cùng của Liên minh ủng hộ Trung Quốc, có rất nhiều tổ Tư duy cố thỏa mãn gấu Trúc trong và ngoài Beltway[7] thường tự đưa mình vào các cuộc tranh luận về Trung Quốc. Chúng tôi không chắc chắn chính xác tại sao những tổ tư duy này lại quá thân Trung Quốc một cách dễ đoán vậy và chúng tôi không có ý muốn đặt vấn đề về tính chính trực của họ hay những động cơ của họ. Tuy nhiên, chúng tôi muốn chỉ ra những "đối tượng tình nghi thông thường" trong nhóm này, để trong trường hợp bạn gặp những luận điệu của họ trên phương tiện truyền thông, bạn có thể không đếm xỉa đến dữ liệu và ý kiến đó dựa trên nguồn gốc của chúng.

Thế thì đây là một "danh sách thu gọn", không kể thứ tự, của các tổ tư duy và nhà phân tích mà chúng tôi đã tìm thấy sự ngu dốt trong cái sáng suốt và sâu sắc của những bài viết về Trung Quốc của họ.

- Albert Keidel của Hội đồng Atlantic
- Peter Bottelier và Doug Paal của Carnegie Endowment
- Kenneth Lieberthal, Bob Rubin và John Thornton của (và bất cứ ai liên quan đến) Viện Brookings
- Charles Freeman của (và bất cứ ai liên quan đến) Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế
- Gần như bất cứ ai liên quan đến Hội đồng Quan hệ Quốc tế (Elizabeth Economy là một ngoại lệ đáng kể)
- Ed Gresser của Viện Chính sách Tiến bộ.

Lại một lần nữa, chúng tôi không mong muốn nghi ngờ động cơ của những nhà phân tích này hay viện của họ. Chúng tôi chỉ đơn giản nói là “Người đọc, hãy cẩn thận!”

Tổng kết sách lược của Liên minh ung hộ Trung Quốc

Để kết thúc chương này, thật hữu ích để tóm lược các điểm chính của “Liên minh Ủng hộ Trung Quốc”. Bất cứ khi nào bạn thấy một hoặc nhiều trong số những lập luận này trên các bài bình luận, xã luận, diễn thuyết, tranh luận truyền hình, hay báo cáo tổ tư duy, bạn có thể yên tâm chắc chắn rằng những kẻ đó sẽ chống lại những cải cách có ý nghĩa với Trung Quốc. Vì thế, đây là một vài trò lừa bịp phổ biến của các nhà ủng hộ Trung Quốc:

- **Kiểu *điều kiện tiên quyết*** – buộc tội bất cứ ai chỉ trích Trung Quốc là một “Kẻ vùi dập Trung Quốc”
- **Kiểu Joe McCarthy** – quy kết bất cứ ai ủng hộ cải cách thương mại là một “kẻ bảo hộ”.

[7] Ý nói đến hệ thống chính trị của Mỹ. ND.

- **Kiểu chơi đùa trên nỗi sợ hãi của chúng ta** – cảnh báo bất cứ nỗ lực nào nhằm bảo vệ Mỹ khỏi chủ nghĩa con buôn và bảo hộ Trung Quốc sẽ dẫn đến một "cuộc chiến thương mại".
- **Kiểu biến nó thành một tiểu thuyết rùng rợn Stephen King** – nhắc đến vai trò của các sắc thuế Smoot – Hawley trong cuộc Đại Khủng hoảng để tạo ra sự ấn tượng rằng một cuộc chiến thương mại với Trung Quốc sẽ tàn phá nền kinh tế toàn cầu.
- **Kiểu tâm lý phản phản lực** – cảnh báo rằng nếu bạn cố gắng gây áp lực lên bắt Bắc Kinh cam đoan cải cách chỉ đơn thuần mang đến kết quả ngược với mong đợi.
- **Kiểu né tránh hết lần này đến lần khác** – nhấn mạnh rằng "bây giờ" không phải là thời điểm để cam kết các cải cách – và lặp lại lập luận này từ năm này sang năm khác.
- **Kiểu chơi bài "người nghèo" Walmart** – cho rằng bất cứ sự tổn hại nào đến các cơ sở sản xuất chế tạo Mỹ sẽ được bù đắp nhiều hơn bằng lợi ích có được cho người tiêu dùng từ giá thấp hơn của hàng hóa Trung Quốc giá rẻ.
- **Kiểu sử dụng trò chơi vỏ sò Stephen Roach** – cho rằng vấn đề thâm hụt thương mại của chúng ta là một vấn đề "đa phương" với cả thế giới hơn là chủ yếu là vấn đề song phương với Trung Quốc.
- **Kiểu tự phê bình** – quy lỗi cho tỉ lệ tiết kiệm thấp của Mỹ trong vấn đề bất cân xứng thương mại Mỹ - Trung mà không phải là do các mưu đồ con buôn của Trung Quốc.
- **Kiểu tôi có thể bán cho bạn cầu Brooklyn?** – cho rằng đồng tiền của Trung Quốc không thật sự bị định giá thấp đến mức đó – hay không bị định giá thấp chút nào.
- **Kiểu sử dụng bào chữa Marie Antoinette – Fareed Zakaria** – cho rằng cải cách thương mại với Trung Quốc sẽ không giúp Mỹ mà chỉ chuyển thương mại đến các quốc gia chi phí thấp khác như Bangladesh và Việt Nam.

Thế đấy, nếu bạn lừa chúng tôi một lần với những sự xuyên tạc này thì thật xấu hổ thay cho các nhà ủng hộ Trung Quốc. Nhưng nếu chúng ta bị lừa dối nhiều lần thì xấu hổ thay cho chúng ta.

16-

Sống với Trung Quốc: Làm thế nào để Tồn tại và Thịnh vượng trong thế kỷ của Rồng

Một chiếc tàu dong buồm về hướng Đông,
Và chiếc khác theo hướng Tây,
Mặc kệ những cơn gió,
Bởi chính các cánh buồm,
Chứ không phải là cơn gió,
Nói với chúng ta cách đi.

-Ella Wheeler Wilcox, "Những cơn gió định mệnh"

Lúc bắt đầu của cuốn sách này, chúng tôi đã cam kết sẽ cung cấp cho bạn cách tồn tại và kế hoạch hành động cụ thể. Bây giờ, lời hứa này sẽ được thực hiện thông qua việc đề cập đến các lựa chọn cá nhân, cũng như các quyết định của lãnh đạo doanh nghiệp, và chính sách hành động của chính phủ để bảo vệ bạn và gia đình của bạn khỏi các sản phẩm không an toàn của Trung Quốc; và đồng thời cũng đem lại những thay đổi mang tính xây dựng cần thiết để tạo dựng nên mối quan hệ với một Trung Quốc thịnh vượng chứ không phải là một Trung Quốc nguy hiểm.

Chúng tôi tin rằng để tạo ra những thay đổi thực sự trong mối quan hệ Mỹ - Trung, chúng ta có thể bắt đầu từ những điều cơ bản. Đó là lý do mục tiêu chính của chúng tôi là thông báo rộng rãi cho công dân toàn thế giới về các mối đe dọa mà Trung Quốc đặt ra cho tất cả chúng ta. Chúng tôi tràn đầy hy vọng rằng một khi công chúng hoàn toàn hiểu được quy mô toàn cầu của "vấn đề Trung Quốc,", thì đây chính là thời điểm cho một thay đổi chính trị trong hòa bình mà chúng ta cần tạo ra về cải tổ chính trị mang tính xây dựng ở Washington - cũng như ở Berlin, Tokyo, Sao Paulo, và các thủ đô khác trên thế giới.

Trước khi chúng tôi liệt kê các lựa chọn cá nhân, các quyết định của lãnh đạo doanh nghiệp, và cải cách chính trị, chúng tôi xin trích dẫn vài lời sáng suốt từ một số nhà tư tưởng khôn ngoan nhất thế giới. Với tất cả các nhà hoạch định chính sách đang đọc cuốn sách này, chúng tôi xin lặp lại lời khuyên của Betty Williams về việc không hành động: "Hãy ngưng ngay những lời sáo rỗng từ cuộc họp này, hãy hành động". Với những người nghĩ rằng chúng ta quá cứng rắn với Trung Quốc, hoặc những người thấy có thể niềm lạc quan của họ về một một Trung Quốc "dân chủ hóa" lớn hơn các bằng chứng xác thực của bản chất độc tài toàn trị

của nó, xin vui lòng ghi nhớ các chuẩn mực đạo đức từ Albert Camus làm lời dẫn cuốn sách này: "Công việc của người biết suy nghĩ là không đứng cùng phía với đao phủ”. Cuối cùng, với bất kỳ công dân Mỹ nào cảm thấy quá nhỏ bé và bất lực để chống lại, xin vui lòng ghi tạc từ những lời này của William James: "Cứ hành động như thể những gì bạn làm sẽ tạo ra sự khác biệt. Thực tế sẽ vậy". Và mỗi ngày, hãy cố gắng làm theo phương châm của Theodore Roosevelt: "Hãy làm những gì bạn có thể, với những gì bạn có, dù bạn ở bất cứ nơi đâu".

Tránh bị giết bởi hàng hóa rác rưởi và độc hại từ Trung Quốc

Chúng ta đi đến cửa hàng bán lẻ lớn như Costco, Target, Walmart hay một cửa hàng bán lẻ thuốc như Walgreens, CVS hoặc một cửa hàng tạp hóa như Kroger hoặc Safeway, và hầu như không thể mua sản phẩm nào ngoài hàng Trung Quốc. Điều này không chỉ gây bực bội, mà nó khiến chúng ta phát điên. Như chúng tôi đã minh họa, quá nhiều hàng rác rưởi và độc hại của Trung Quốc đang được nhồi nhét khắp các kệ bán lẻ của nước Mỹ. Dưới đây là một số bước cụ thể mà tất cả chúng ta có thể làm để bảo vệ chính mình.

1: Đầu tiên, hãy thay đổi thái độ của chúng ta - "giá rẻ" không phải lúc nào cũng rẻ nhất

Chúng ta không thể thay đổi hành vi mua hàng của mình cho đến khi chúng ta biết được nguyên tắc rằng sản phẩm tưởng như "giá rẻ" của Trung Quốc thực sự là không rẻ. Bên cạnh giá tiền bạn phải trả trên bảng giá, bạn cũng đối mặt với các yếu tố gây nguy cơ thương tích hoặc tử vong, tăng nguy cơ mất việc làm của bạn hoặc người quen bởi việc kinh doanh không công bằng trong chuỗi cung cấp hàng hóa Trung Quốc, và chi phí quản lý và thuế má khác mà sản phẩm của Trung Quốc không tính đến. Vì vậy, nếu đó là sản phẩm "Made in China", hãy dứt khoát đặt nó xuống, trừ khi bạn thực sự cần nó và không thể tìm thấy một sản phẩm thay thế hợp lý.

2: Tìm nhãn hàng - sau đó đọc nó một cách cẩn thận!

Chúng ta cũng không thể không mua các sản phẩm Trung Quốc trừ khi chúng ta biết đấy là hàng Trung Quốc. Vì vậy, tất cả chúng ta cần phải cẩn thận đọc nhãn sản phẩm. Thật không may, trong khi Hải quan Hoa Kỳ quy định phải ghi rõ mục "Xuất xứ hàng hóa" trên tất cả các sản phẩm, việc tìm kiếm dòng chữ "Made in China" trên một sản phẩm được ví giống như chơi trò "Waldo ở đâu?" Và đôi khi thậm chí đòi hỏi phải có một kính lúp. (Chúng tôi không đùa đâu). Đó là lý do tại sao các quy định về nhãn hàng yêu cầu thông tin phải được tiêu chuẩn hóa, dễ tìm, và dễ đọc, tương tự như việc nhãn hàng thể hiện thông tin dinh dưỡng hữu ích về các sản phẩm thực phẩm của nước ta. Tuy nhiên, sự lừa gạt về nhãn hàng không phải là vấn đề duy nhất chúng ta phải đối mặt trong việc cố gắng dứt bỏ các sản phẩm Trung Quốc. Chính việc này dẫn đến hành động tiếp theo của chúng ta.

3: Thắt chặt lỗ hổng trên mạng về mục "Xuất xứ hàng hóa" ghi trên nhãn

Trong môi trường bán lẻ truyền thống, mục "Xuất xứ hàng hóa" trên nhãn giúp người tiêu dùng khôn ngoan trong việc lựa chọn hàng hóa. Tuy nhiên, khi càng nhiều người tiêu dùng chuyển sang mua hàng trên mạng, thì việc mất đi khả năng lựa chọn càng cao và, chuyển sang gia tăng lợi ích của các nhà sản xuất vô đạo đức của Trung Quốc. Để hiểu được vấn đề, bạn chỉ cần vào trang web của Amazon. Đối với bất kỳ mặt hàng nào, bạn cũng có thể nhìn thấy mọi thông tin sản phẩm *trừ* nơi sản xuất. Đây rõ ràng là một lỗ hổng cần phải được thắt chặt. Luật Liên bang nên yêu cầu tất cả các nhà bán lẻ trực tuyến phải hiển thị rõ ràng mục nước sản xuất trên nhãn của tất cả các sản phẩm.

4: Yêu cầu ghi rõ "Xuất xứ hàng hóa" trên nhãn hàng

Như chúng ta biết, một số sản phẩm không hoàn toàn "Sản xuất tại Trung Quốc", nhưng chúng có khá nhiều thành phần hoặc bộ phận cấu thành sản phẩm có xuất xứ từ Trung Quốc. Ví dụ, nếu các viên vitamin tổng hợp được pha trộn và đóng gói tại Hoa Kỳ, các nhà sản xuất vẫn có thể dán vào một cái nhãn "Sản xuất tại Mỹ" mặc dù các thành phần chính của sản phẩm là từ Trung Quốc. Một vấn đề tương tự tồn tại đối với những chiếc ô tô được xem là "hàng Mỹ" có thể có các bộ phận quan trọng như má phanh, lốp xe sản xuất tại Trung Quốc.

Chính vì những mối nguy hiểm do lỗ hổng trong nhãn hàng gây ra, chúng ta rất cần những quy định luật pháp khắt khe hơn trong thông tin nhãn hàng. Ví dụ, Quốc hội nên yêu cầu tất cả các nhà sản xuất thực phẩm và thuốc men phải thể hiện rõ ràng Xuất xứ hàng hóa trên nhãn hàng đối với *tất cả* các thành phần chính của sản phẩm - và thông tin phải được thể hiện một cách tiêu chuẩn hóa và dễ đọc. Jerome Krachenfelser đã diễn đạt một cách khéo léo: "Nếu bạn nuốt nó vào cơ thể của bạn, thì chí ít bạn cũng được quyền biết được nó từ đâu ra".

5: Cho các nhà bán lẻ biết bạn không thích hàng Trung Quốc

Nếu các nhà bán lẻ như Walmart, Target, và Nordstrom biết bạn muốn chọn hàng hóa thay thế cho hàng Trung Quốc, họ sẽ thay đổi nguồn cung hàng của mình. Vì vậy, hãy dành chút thời gian nói chuyện với tất cả các nhân viên bán hàng và quản lý tại các cửa hàng mà bạn thường xuyên mua sắm, và để họ biết bạn sẽ là một khách hàng trung thành hơn nữa nếu các cửa hàng cung cấp cho bạn sản phẩm thay thế.

Để gây áp lực hơn nữa lên các nhà bán lẻ và các trung tâm mua sắm đang nghiện bán hàng giá rẻ khác thường của Trung Quốc nhằm thu lợi nhuận to lớn, bạn cũng có thể chuyển sang mua hàng trực tuyến và tìm kiếm các trang web cung cấp sản phẩm không phải của Trung Quốc. Tương tự như vậy, bạn cũng có thể viết thư hoặc gửi email cho bộ phận quan hệ khách hàng của cả nhà sản xuất và lẫn các cửa hàng bán lẻ. Hãy cho Apple và Best Buy biết rằng "Được thiết kế ở California" chỉ đơn giản là không thể bao che cho "được chế tạo ở Quảng Đông".

Một khi các nhà bán lẻ nhận được thông điệp tẩy chay hàng Trung Quốc, họ sẽ bắt đầu cạnh tranh nhau không chỉ về giá cả, mà còn về Xuất xứ hàng hóa. Cuối cùng, quan trọng là điều này không phải để lên tiếng về "Sản xuất tại Mỹ", mà đúng hơn là một chiến dịch cho "Sản xuất tại Thế giới tự do". Nền thương mại tự do thực sự là nền thương mại không có tình

trạng tư tưởng con buôn và bảo hộ sản xuất như của Trung Quốc. Chính các sản phẩm tuyệt vời từ các đối tác thực sự thương mại tự do như Nhật Bản, Mexico, và Đức đang cải thiện cuộc sống và góp phần vào sự thịnh vượng chung của chúng ta. Chúng ta cần những quốc gia này tham gia vào chương trình nghị sự về "thương mại tự do" và sẵn sàng bất cứ khi nào cũng có thể chia sẻ khó khăn nếu cần khi trừng phạt một Trung Quốc nặng tư tưởng con buôn và bảo hộ.

6: Hãy coi chừng các mặt hàng có giá trị lớn từ Trung Quốc mang thương hiệu "nước ngoài"

Một trong những cách chủ yếu mà Trung Quốc có kế hoạch thâm nhập thị trường ở Mỹ - đặc biệt là các mặt hàng "có giá trị lớn" như ô tô - là bán sản phẩm của mình dưới tên của các thương hiệu quen thuộc nước ngoài tạo ra những ảo tưởng hàng hóa không dính dáng đến Trung Quốc. Một trường hợp điển hình là Volvo. Công ty ô tô "Thụy Điển" trên danh nghĩa này bây giờ là hoàn toàn thuộc sở hữu của Geely Automotive ở Trung Quốc, và Giám đốc điều hành Stefan Jacoby, gần đây đã tuyên bố rằng công ty đang cân nhắc xuất khẩu xe hơi Trung Quốc đến Hoa Kỳ với nhãn hiệu Volvo đáng kính. Cũng lưu ý rằng Honda đang bán một chiếc xe hơi Trung Quốc, xe Jazz, vào châu Âu từ năm 2005. Vì vậy, một lần nữa, người mua hãy cẩn thận. Các công ty Trung Quốc với tiền mặt phong phú, đặc biệt là doanh nghiệp nhà nước - đang cắn xé các thương hiệu lớn của phương Tây như không cần biết đến ngày mai, và bạn sẽ phải chú ý đến báo chí tài chính để tìm hiểu về các vụ mua bán công ty.

7: Cải cách luật bồi thường buộc Trung Quốc và các tay trung gian phải thực sự chịu trách nhiệm

Chúng ta chưa bao giờ là người thích kiện tụng đình đám. Tuy nhiên, chúng ta tin rằng thật sai lầm khi các nhà sản xuất Trung Quốc không thể bị xét xử tại các toà án Mỹ và quốc tế, trong khi các đối thủ cạnh tranh Mỹ, châu Âu, và Nhật Bản phải tuân theo pháp luật.

Một sự vô lý tương tự là các công ty Mỹ nhập khẩu các loại thuốc, thực phẩm, và các sản phẩm nguy hiểm của Trung Quốc cũng không chịu trách nhiệm. Tình huống hiện nay giảm động lực cải cách luật bồi thường bằng cách cho các công ty Mỹ điều khoản giải thoát của Trung Quốc: hãy di chuyển dây chuyền sản xuất của bạn đến một số nhà môi giới bí ẩn tại Quảng Châu, và sau đó giả vờ bạn không biết chính xác nơi các sản phẩm của bạn được sản xuất. Đừng cười; điều này đã xảy ra. Đó là lý do tại sao chúng ta cần những điều luật rắn hơn để chỉ định lỗi thuộc bất kỳ một nhà bán buôn hay bán lẻ hàng Trung Quốc ở Mỹ phải chịu trách nhiệm vì bất cứ tổn hại nào của các sản phẩm đó đến người Mỹ. Tăng trách nhiệm giải trình sẽ buộc các nhà bán lẻ đẩy trách nhiệm trở lại nơi mà nó được sinh ra hoặc đưa ra những lựa chọn thay thế khác khi đưa hàng lên kệ của họ. Vì vậy, hãy để Nhà Trắng, Quốc Hội, và Hội đồng bang biết đã đến lúc phải tấn công các nhà buôn trung gian chuyên cung cấp hàng hóa vô bổ và chất độc của Trung Quốc.

Tước bỏ vũ khí Hủy diệt Việc làm của Trung Quốc

Các chính trị gia Mỹ cần phải nhìn sáng suốt hơn về cái hộp mà các nhà bảo hộ và con buôn Trung Quốc đang nhét chúng ta vào - bởi vì nó ngày càng giống như một cỗ quan tài! Đó là lý do tại sao Quốc hội và Tổng thống phải thông báo cho Trung Quốc hiểu một cách chắc chắn rằng Hoa Kỳ sẽ không chấp nhận bất cứ cuộc tấn công nào nhằm thâu tóm nền tảng sản xuất Mỹ nếu chúng không được thực hiện theo nguyên tắc thương mại tự do.

Nếu Trung Quốc từ chối buông vũ khí Hủy diệt Việc làm - vi phạm mọi quy tắc trong luật tự do thương mại - Tổng thống và Quốc hội sẽ không có lựa chọn nào khác hơn là hành động ngay lập tức. Dưới đây là những gì mà Mỹ có thể đơn phương giải giáp những vũ khí đó của Trung Quốc.

#1: Thông qua "Đạo Luật Thương mại tự do và công bằng Mỹ"

Biện pháp pháp lý hiệu quả nhất để đối phó với chủ nghĩa bảo hộ và con buôn Trung Quốc là - và tránh đối đầu trực tiếp bởi vì không cần phải nêu đích danh - Quốc hội thông qua "Luật Thương mại tự do và công bằng Mỹ." Đạo luật này sẽ đặt ra các nguyên tắc cơ bản sau đây - Với các biện pháp trừng phạt cứng rắn cho những ai không tuân theo luật chơi:

Bất kỳ quốc gia nào có nhu cầu thương mại tự do về hàng hóa chế tạo với Hoa Kỳ phải từ bỏ tất cả các trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, duy trì một đồng tiền có giá trị hợp lý, cung cấp bảo vệ nghiêm ngặt về sở hữu trí tuệ, nêu cao các tiêu chuẩn môi trường, sức khỏe và an toàn đáp ứng tiêu chuẩn quốc tế, cung cấp cho thị trường toàn cầu không hạn chế năng lượng và nguyên liệu thô, mở cửa cho thị trường trong nước được tiếp cận tự do, bao gồm cả phương tiện truyền thông và các dịch vụ Internet.

Bằng cách thông qua luật này, Quốc hội vừa có thể bảo vệ hệ thống thương mại tự do quốc tế và đảm bảo sự thịnh vượng lâu dài của nền kinh tế Mỹ. Đạo luật này sẽ không mang tính "bảo hộ" - điều mà chắc chắn các nhà biện hộ Trung Quốc sẽ gắn mác cho nó. Thay vào đó, nó chỉ đơn giản là biện pháp thông thường và phòng vệ chính đáng khi đối mặt với xâm lược kinh tế của Trung Quốc.

#2 Hợp tác và điều phối toàn cầu là khẩu lệnh

Nhà yêu nước vĩ đại người Mỹ, Ben Franklin đã nói "Tất cả chúng ta phải liên kết cùng nhau, hay chắc chắn chúng ta sẽ bị kết liễu riêng rẽ." Đó là lý do vì sao hành động phê duyệt đạo Luật Thương mại tự do và công bằng của nước Mỹ phải liên kết với châu Âu, Brazil, Nhật Bản, Ấn Độ và các nạn nhân khác của chủ nghĩa con buôn và bảo hộ Trung Quốc để cùng nhau khiếu nại lên Tổ chức Thương mại Thế giới buộc Trung Quốc phải tuân thủ đầy đủ các điều khoản của đạo luật.

Chỉ với sức mạnh của số đông, Hoa Kỳ và những đối tác khác mới có thể thành công trong việc đưa Trung Quốc từ một kẻ làm giàu theo kiểu "lợi mình hại người " hòa nhập thực sự với cộng đồng các nước thương mại tự do.

#3: Sứ mạng bí mật giải quyết thao túng tiền tệ

Nếu chúng ta được yêu cầu phải đưa ra một vấn đề bức xúc nhất trong quan hệ Mỹ - Trung, chúng ta sẽ phải nói đến việc gắn cố định tỷ giá đồng nhân dân tệ với đô la Mỹ. Một đồng tiền thả nổi là yếu tố cơ bản để tự động điều chỉnh dòng chảy thương mại và ngăn chặn kiểu thặng dư thương mại triền miên mà Trung Quốc đang được hưởng trong quan hệ với nhiều đối tác thương mại.

Tuy nhiên, chúng ta đồng ý với những người biện hộ cho Trung Quốc rằng chính phủ Trung Quốc không phản ứng tích cực với áp lực trực tiếp. Do đó, ít nhất là đối với vấn đề tiền tệ, lựa chọn tốt nhất để có được một đồng tiền được định giá tương đối hợp lý có thể là biện pháp "ngoại giao con thoi" tối mật.

Trong công việc cực kỳ cấp thiết này, Nhà Trắng cần ngay lập tức cử một phái viên để thông báo với đảng Cộng sản Trung Quốc rằng: Hoa Kỳ sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc coi Trung Quốc là kẻ thao túng tiền tệ trong cuộc họp Kiểm điểm chính sách tài chính tiếp theo và áp đặt các mức thuế quan chống trả nếu Trung Quốc không tự nâng giá trị đồng bản tệ lên một mức hợp lý.

Trong những thảo luận về việc này, phái viên Mỹ phải giải thích rõ là Hoa Kỳ mong muốn việc cải cách tiền tệ là "ý tưởng của Trung Quốc", không phải là của Hoa Kỳ; và không bao giờ Hoa Kỳ muốn Trung Quốc "mất mặt" về vấn đề này. Chính vì thế mà sứ mạng này phải được tiến hành hoàn toàn bí mật.

Tuy nhiên, phái viên Mỹ cần cho đối phương hiểu rõ là sau hơn bảy năm thảo luận về vấn đề này, nước Mỹ đã hết sự kiên nhẫn về mặt chính trị, và hết thời gian về mặt kinh tế. Tất nhiên, nếu Trung Quốc không hành động kịp thời, Bộ Tài chính phải tiếp tục đi tới việc coi Trung Quốc là kẻ thao túng tiền tệ và áp đặt các loại thuế phòng vệ để đưa đồng nhân dân tệ lên giá trị hợp lý.

#4: Nhận thức được rủi ro kinh doanh thực tế khi chuyển sang sản xuất tại Trung Quốc

Quá nhiều các nhà quản lý Mỹ khi có quyết định chiến lược chuyển cơ sở sản xuất và công ăn việc làm sang Trung Quốc đã luôn không đánh giá đầy đủ một loạt những rủi ro. Rủi ro dễ thấy là bị mất sở hữu trí tuệ của công ty do bị đánh cắp hay qua các chính sách của Trung Quốc ép buộc chuyển giao công nghệ và bắt buộc phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang đất Trung Quốc.

Ngoài việc mất sở hữu trí tuệ của công ty, các rủi ro khác bao gồm từ căn bệnh tham nhũng, ô nhiễm nghiêm trọng, hay thiếu nguồn nước trong tương lai cho đến mức độ bảo hộ to lớn như Vạn lý Trường thành của Trung Quốc. Trong bất kỳ đánh giá toàn diện nào đối với rủi ro kinh doanh, các nhà quản lý cũng phải thừa nhận thực tế sau:

> Nếu có một nước mà Hoa Kỳ có thể có xung đột vũ trang trong vòng mấy thập kỷ tới, đó chắc chắn là nước Trung Quốc đang tăng cường vũ trang nhanh chóng. Và nếu bạn

là một nhà giám đốc kinh doanh đang dự định chuyển sản xuất ra nước ngoài, liệu bạn có muốn bỏ toàn bộ trứng vào cái giỏ Trung Quốc khi xung đột như vậy có thể xuất phát từ Đài Loan, Tây Tạng hay tranh chấp lãnh thổ ở biển Nam Trung Hoa hay vì quyền tiếp cận dầu mỏ Trung Đông?

Từ đó các nhà quản lý Mỹ đang định chuyển kinh doanh sang Trung Quốc cần bỏ cặp kính mầu hồng ra và thực hiện đánh giá toàn diện hơn nữa. Một cái nhìn tỉnh táo như vậy đối với những rủi ro *thực* liên quan tới việc chuyển các hoạt động kinh doanh sang Trung Quốc sẽ giúp tạo ra làn sóng mới đưa kinh doanh trở về với nước Mỹ, Brazil, Nhật Bản, châu Âu, và các thị trường mới nổi bên ngoài Trung Quốc.

#5: Hãy làm như Dan DiMicco của Nucor Steel - đừng làm như Jeffrey Immelt của GE

Nếu các giám đốc kinh doanh của Mỹ muốn hiểu rõ hơn về nghệ thuật chống lại chủ nghĩa con buôn và bảo hộ kiểu Trung Quốc, họ không cần nhìn đi đâu xa mà hãy học công ty Nucor Steel như một ví dụ do tổng giám đốc Dan Di Micco đặt ra. Ngoài việc điều hành một trong những công ty thành công và tiên tiến nhất thế giới về mặt sáng tạo công nghệ, DiMicco bỏ ra thời gian đáng kể trên các diễn đàn công cộng để thuyết phục cho cải cách thương mại thực sự với Trung Quốc. Bằng cách đó, DiMicco cung cấp một đầu mối phản công mạnh mẽ chống lại hành vi ngây thơ hoặc thậm chí phản bội của các giám đốc như Tổng giám đốc của GE Jeffrey Immelt và Jack Allen của Westinghouse.

#6: Chặn đứng việc bắt buộc chuyển giao công nghệ và bắt cóc thành quả nghiên cứu của Mỹ

Như Ủy ban Mỹ-Trung đã kiến nghị mạnh mẽ, chính phủ Mỹ cần “giúp các công ty Hoa Kỳ chống lại những mưu toan của nhà cầm quyền Trung Quốc ra lệnh hay bắt buộc các công ty công nghệ cao nước ngoài phải tiết lộ thông tin nhậy cảm về sản phẩm của mình để đổi lại quyền tiếp cận thị trường Trung Quốc.” Chính phủ Mỹ cũng phải giúp các công ty chống lại việc bắt buộc phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang Trung Quốc như là điều kiện để có thể gia nhập thị trường Trung Quốc. Cả dân tộc chúng ta đang tự đẩy mình vào những thập kỷ phát triển trì trệ do nhường công nghệ của mình cho Trung Quốc, và điều này phải chấm dứt! Vì tầm quan trọng của vấn đề này, chúng ta cũng phải cân nhắc đến đạo luật có thể ngăn chặn các công ty của chúng ta ký kết với Trung Quốc các điều khoản yêu cầu chuyển giao công nghệ làm điều kiện để tiếp cận thị trường.

#7: Chấm dứt sử dụng kiểm duyệt như một thứ rào cản phi thuế quan

Nhiều mặt hàng xuất khẩu lớn nhất của nước Mỹ là từ các công ty hàng đầu thế giới của chúng ta trong lĩnh vực giải trí, truyền thông, và Internet. Việc mạnh tay kiểm duyệt của Trung Quốc đối với phim ảnh, truyền hình, và Internet, cùng với sự hỗ trợ ngầm cho nạn phổ biến ăn cắp bản quyền là sự tấn công hàng loạt vào thương mại tự do. Trong khi Facebook bị cấm hoàn toàn tại Thượng Hải, công ty Ren Ren đối thủ từ Trung Quốc lại nhận được sự

chào đón nồng nhiệt ở Hoa Kỳ và được niêm yết giá trị 500 triệu USD trên NASDAQ. Điều đó rất sai trái!

Để đảm bảo Trung Quốc không được lợi từ chiến tranh kinh tế kiểu trấn lột đó, Quốc hội cần thông qua đạo luật ngăn cản bất kỳ công ty truyền thông và Internet nào của Trung Quốc tham gia vào việc kiểm duyệt được niêm yết và gọi vốn từ thị trường chứng khoán Mỹ.

#8: Cấm các doanh nghiệp nhà nước Trung Quốc mua các công ty tư nhân

Chúng ta phải chấm dứt việc giả vờ cho rằng việc các công ty dầu khí, viễn thông, hay khai mỏ khổng lồ có sự hỗ trợ của nhà nước Trung Quốc mua đối thủ ở Mỹ, Canada, hay Australia sẽ tạo ra giá trị thực nào đó cho người tiêu dùng hoặc cổ đông. Ngược lại, chúng ta phải nhận ra các công ty nhà nước của Trung Quốc được nuôi nấng trong môi trường độc quyền, lớn lên nhờ lợi nhuận của những kiểu thương mại không công bằng, có quyền tiếp cận các khoản tài chính ưu đãi khổng lồ, và tất cả được điều hành bởi thành phần ưu tú của đảng cộng sản với ý đồ khóa chặt thị trường và phong tỏa các nguồn tài nguyên trên thế giới. Trong khi một số tổng giám đốc Mỹ sung sướng khi bán được những tài sản quốc gia của chúng ta cho các cán bộ tư bản nhà nước của Bắc Kinh để kiếm những đồng tiền ăn liền thì những vụ mua bán đó thậm chí không hề có ích chút nào cho quyền lợi quốc gia.

Hãy hiểu thật rõ về vấn đề này: Trung Quốc *không bao giờ* cho phép một công ty phương Tây mua bất cứ công ty Trung Quốc nào trong lĩnh vực "công nghiệp chiến lược"- bao gồm máy bay, ô tô, năng lượng, tài chính, công nghệ, tài nguyên thiên nhiên, và gần như là tất cả mọi thứ phức tạp hơn việc bán dạo bánh mỳ kẹp thịt băm và gà rán.

Vì mối đe dọa chiến lược từ các chính phủ nước ngoài chiếm quyền kiểm soát các công ty tư nhân ở Mỹ, Quốc hội Mỹ cần thông qua đạo luật ngăn cản các công ty tư nhân trong nước tiếp nhận các lời đề nghị từ các doanh nghiệp nhà nước, dù đó là doanh nghiệp Trung Quốc, Nga, hay gì đi nữa.

#9: Chúng ta cần một Tổng thống với cả trí óc và chỗ dựa

Phần lớn lỗi trong việc phá hủy cơ sở sản xuất của nước Mỹ thông qua việc chuyển hàng loạt ra nước ngoài có thể đổ trực tiếp lên các thế hệ của Nhà Trắng. Từ 2001 đến 2008, Tổng thống George W. Bush chắc chắn đã có chỗ dựa để đứng lên chống lại Trung Quốc. Nhưng đáng tiếc là những kẻ mù quáng về ý thức hệ trong bộ máy của ông ta không cho phép ông ta hiểu sự khác biệt giữa thương mại tự do và thương mại công bằng. Kết quả là, bộ máy thiểu năng của Bush chẳng làm gì cả ngoài việc đặt ra cuộc chiến chống khủng bố trong khi tư tưởng con buôn và bảo hộ của Trung Quốc cướp đi một cách hệ thống một phần công ăn việc làm trong nền kinh tế và thôn tính từng công ty một.

Trong một sự tương phản rõ rệt, Tổng thống Barack Obama chắc chắn đủ thông minh để hiểu vấn đề - ông đã tranh cử với quan điểm tấn công vào chủ nghĩa con buôn của Trung

Quốc và nắm vững vấn đề. Nhưng vấn đề của Obama lại là ở chỗ ông có vẻ như không có chỗ dựa để thực hiện những hành động cần thiết.

Xin lỗi vì sự nói thẳng, nhưng cái mà chúng ta cần bây giờ là một lãnh đạo với cả trí óc và chỗ dựa - một dạng Winston Churchill, không phải là Neville Chamberlain. Barack Obama có thể phù hợp nếu ông ta hiểu được thông điệp - còn nếu không, kỳ bầu cử 2012 sẽ cho nước Mỹ một cơ hội khác để tìm ra một Tổng thống dẫn chúng ta ra khỏi miền đất chết hậu công nghiệp mà nước Mỹ đang tiến vào dưới sự tàn phá của vũ khí hủy diệt việc làm do Trung Quốc chế tạo.

Vạch ra ranh giới cứng rắn cho gián điệp và chiến tranh mạng của Trung Quốc

Chúng ta đã thấy là Trung Quốc vận hành một mạng lưới gián điệp hung hãn nhất tại Hoa Kỳ và các lữ đoàn tin tặc Đỏ thường xuyên tấn công mạng máy tính của cá nhân, doanh nghiệp và chính phủ. Chúng ta cần nhận ra những mối nguy hiểm hiển hiện của những kiểu "chiến tranh không tiếng súng" để đứng dậy chống lại chúng. Chúng ta cũng phải liên tục tự hỏi mình: Tại sao chúng ta lại buôn bán nhiều thế với một đất nước tiến hành công tác gián điệp hung hãn chống lại chúng ta?

#1: Đẩy mạnh các nỗ lực phản gián chống Trung Quốc

Một phần lớn các nguồn lực dành cho cộng đồng tình báo Mỹ - CIA, FBI, và những tổ chức to lớn khác như Cơ quan An ninh quốc gia - tiếp tục được đổ vào cuộc chiến gần như vô tận chống khủng bố. Điều đó chẳng có gì là ngạc nhiên vì mối đe dọa của một số nhóm Hồi giáo cực đoan muốn sở hữu vũ khí hủy diệt hàng loạt là một khả năng đáng sợ.

Tương tự như vậy, chúng ta cũng phải đối mặt với một sự thật hiển nhiên: thậm chí ngay cả khi Trung Quốc đang tăng cường vũ trang một cách nhanh chóng và tích lũy hàng trăm vũ khí hạt nhân, họ vẫn tiến hành chiến tranh gián điệp và chiến tranh mạng chống lại đất nước chúng ta. Để chống lại mối nguy hiểm rõ ràng và hiện hữu ngang với khủng bố đó, chúng ta cần cải tổ nhân lực triệt để và đẩy mạnh những nỗ lực dành riêng cho chống tình báo Trung Quốc - và phối hợp công việc đó với những đồng minh của chúng ta tại châu Á, châu Âu, và Mỹ Latin.

Trong khi mỗi khoản chi bổ sung khó mà được phê duyệt trong thời buổi cắt giảm ngân sách nghiệt ngã hiện nay, cuối cùng, chúng ta sẽ có được cái mà chúng ta trả tiền hay không trả tiền cho nó. Khi cân nhắc các chi tiêu này, chúng ta phải nhận thức là những thiệt hại cho sức khỏe nền kinh tế của chúng ta do riêng tình báo công nghiệp Trung Quốc gây ra chắc cũng đủ biện hộ cho những chi phí tưởng là to lớn dành cho công tác phản gián chống lại đe dọa Trung Quốc.

#2: Mạnh tay truy tố và trừng phạt gián điệp Trung Quốc

Một gián điệp đóng góp cho khả năng của Trung Quốc phát triển các hệ thống vũ khí tiên tiến về mọi khía cạnh cũng nguy hiểm như một binh sĩ Trung Quốc ấn nút bắn vũ khí đó. Đó là lý do tại sao tòa án, hội đồng xét xử và các công tố viên của chúng ta cần nghiêm túc hơn nhiều đối với vấn đề gián điệp Trung Quốc; và *bất kỳ* kiểu làm gián điệp nào cũng phải bị truy tố mạnh tay.

Về mặt hình phạt thích hợp, công dân Mỹ làm gián điệp cho Trung Quốc là tội phản quốc - tội cao nhất chống lại đất nước. Tội đó phải bị trừng phạt bằng án chung thân và, trong những trường hợp liên quan đến bí mật quân sự và quốc phòng, phải dẫn đến án tử hình.

Hơn nữa, nếu bất kỳ gián điệp Trung Quốc nào bị bắt tại nước Mỹ, chúng cần bị giam lại và gần như là ném chìa khóa đi - bởi vì chỉ có trừng phạt nặng như vậy mới giảm bớt được hoạt động gián điệp trên đất nước chúng ta. Và nên biết là bất cứ gián điệp Mỹ nào bị bắt ở Trung Quốc sẽ phải chịu số phận tàn bạo hơn mọi thứ mà hệ thống tư pháp của chúng ta có thể đưa ra.

#3: Tăng cường kiểm soát khách Trung Quốc và thị thực nhập cảnh

Chính phủ Trung Quốc rõ ràng không cho phép khách du lịch, sinh viên, hay các giám đốc kinh doanh đi lại tự do trên mọi miền Trung Quốc, và họ áp đặt hạn chế chặt chẽ đối với nhiều loại khách thăm, bao gồm cả nhà báo và những người làm phim tài liệu. Trong khi đó Hoa Kỳ cho phép gần như là bất cứ công dân Trung Quốc nào xin thị thực đều được đi lại tự do trong nước chúng ta. Điều này cần phải chấm dứt ngay!

Do đó, như một phần của nỗ lực chống gián điệp, cần kiểm soát bất cứ ai đến từ Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc xin thị thực. Trong khi đại đa số khách Trung Quốc đến trong hòa bình, có thừa đủ mật vụ trong đám đông đó, đủ để buộc phải có sự phòng ngừa nghiêm túc hơn.

Liệu điều đó có là "phân loại chủng tộc"? Tuyệt đối không. Đó là phân loại "nước xuất xứ", và điều này cần phải làm bởi chính Trung Quốc đã chứng tỏ là nước hung hăng nhất trên thế giới trong việc xuất khẩu gián điệp sang Mỹ.

#4: Tuyên bố tấn công mạng là hành động chiến tranh - và đáp trả thích đáng

Chính quyền của Tổng thống Obama đã kêu gọi có một chính sách toàn diện hơn về an ninh mạng, và điều này chỉ có lợi mà thôi. Hòn đá tảng của chính sách này phải là việc coi bất kỳ cuộc tấn công mạng nào do nhà nước tài trợ là hành động chiến tranh, phải chịu sự trả đũa bằng kinh tế, chính trị, và nếu cần cả quân sự. Hơn nữa, chúng ta cần phải hoàn toàn trung thực về điểm xuất phát của những cuộc tấn công mạng đó và đáp trả trực tiếp.

Về mặt này, đã quá lâu, chúng ta cho phép đảng Cộng sản Trung Quốc nấp đằng sau những lý do lố bịch là những hành động tin tặc xuất phát từ mạng Internet kiểm duyệt và giám sát gắt gao nhất trên thế giới là ngoài tầm kiểm soát của Đảng. Hãy tin chúng tôi: Nếu những tin tặc đó đang phát tán những đoạn video quay cảnh đàn áp tàn bạo ở Tây Tạng hay

những cuộc mít tinh ủng hộ dân chủ ở Thượng Hải, hay những người theo Pháp Luân Công ở Thành Đô, cảnh sát mạng của Trung Quốc có thể và sẽ tìm ra và ngăn chặn ngay - gần như là vĩnh viễn. Như vậy, cần phải chấm dứt trò chơi đố chữ và gọi tin tặc Trung Quốc là tin tặc được nhà nước Trung Quốc bảo trợ.

Chúng ta cũng tin là việc bồi thường thiệt hại kinh tế cho những nạn nhân của tin tặc Trung Quốc phải là một phần của bất cứ chính sách toàn diện về an ninh mạng. Tương tự như vậy, Quốc hội Mỹ, cùng với EU, Quốc hội Nhật Bản, và các cơ quan lập pháp khác trên toàn thế giới phải ra các đạo luật đòi hỏi bồi thường cho các công dân, công ty chịu thiệt hại từ các vụ tấn công của tin tặc nước ngoài. Để cho việc bồi thường có hiệu lực, những đạo luật đó phải cung cấp cơ chế mạnh để tịch biên tài sản của các công ty bị phát hiện có tham gia vào tấn công mạng - trường hợp như việc tham gia của một công ty viễn thông lớn của Trung Quốc vào cuộc tấn công chúng tôi đã mô tả ở Chương 10.

#5: Phát triển một "Công tắc ngắt Trung Quốc" cho mạng Internet

Từ quan điểm chiến lược, không có sự khác biệt thật sự nào giữa một nhà máy điện bị tên lửa Trung Quốc phá hủy hay một nhà máy bị làm tê liệt bởi tin tặc Trung Quốc. Cả hai mối đe dọa đều có thực. Cả hai đều cần được dự tính và có biện pháp chống lại.

Một khi ngay trong cả thời gian được gọi là "hòa bình" tin tặc Trung Quốc đã tấn công và thăm dò liên tục các cơ quan Mỹ thì việc cấp thiết phải làm là phát triển một "công tắc ngắt Trung Quốc" để có thể cắt liên kết Internet nước Mỹ ra khỏi tất cả các địa chỉ IP Trung Quốc trong trường hợp có chiến tranh mạng tổng lực. Nhưng đó không phải là tất cả.

Nhiều cuộc tấn công mạng của Trung Quốc được thực hiện từ các máy chủ và máy tính cá nhân bên ngoài Trung Quốc mà đã bị các lữ đoàn tin tặc Đỏ chiếm quyền sử dụng. Điều đó có nghĩa là cần có công tắc ngắt mức hai để cách ly hoàn toàn các cơ sở then chốt của hạ tầng nước Mỹ - các công ty công ích, ngân hàng, các công ty quốc phòng - khỏi mạng Internet.

Thảo luận chính trị về hệ thống cực kỳ cần thiết này chắc chắn sẽ bao gồm các luận cứ đầy ý nghĩa về tự do ngôn luận và các quyền tự do công dân. Rõ ràng là bất cứ giải pháp nào phải được thiết kế với tác động nhỏ nhất lên trao đổi thông tin dân sự và tuyệt đối không được hạn chế tiếp cận đến báo chí truyền thông. Tuy nhiên, đáng tiếc là đe dọa bên ngoài đối với tự do của chúng ta hiện thực hơn các câu chuyện mưu toan tưởng tượng trong nước; và nếu chúng ta tin tưởng ở chính phủ của mình với một kho vũ khí hạt nhân khổng lồ, chúng ta cũng cần có khả năng tin là chính phủ đó có thể có hành động đúng lúc để bảo vệ đất nước chúng ta khỏi cuộc tấn công mạng tổng lực từ bên ngoài.

#6: Nêu đích danh Bắc Kinh với những vụ gián điệp và ăn cắp táo tợn

Cũng giống như chúng ta gọi một tin tặc Trung Quốc là tin tặc Trung Quốc, chúng ta cần gọi gián điệp là gián điệp và công khai trừng phạt Trung Quốc cho hành vi gián điệp thù địch. Chúng ta phải thể hiện rõ là Hoa Kỳ, Nhật Bản, Hàn Quốc, Đài Loan, Australia, Ấn Độ, và Liên minh châu Âu sẽ không tiếp túc ngoảnh mặt đi trong khi các điệp viên của Bắc Kinh ăn cắp công nghệ của chúng ta, phá hoại các cơ quan của chúng ta, và chuẩn bị cho cuộc chiến

tranh mạng của ngày tận thế. Nếu CHND Trung Quốc muốn làm ăn với chúng ta, họ sẽ phải cư xử như là họ thuộc về cùng một câu lạc bộ của các nước có thương mại tự do và bình đẳng.

Đối mặt và chống lại mối đe dọa quân sự ngày càng tăng của Trung Quốc

Chúng ta không thể quay lưng lại với thực tế: tăng trưởng kinh tế nhanh chóng của Trung Quốc trên cơ sở bào mòn nền tảng sản xuất của nước Mỹ đang là nguồn tài chính cho việc leo thang quân sự của Trung Quốc nhanh hơn cả tốc độ tăng trưởng kinh tế. Đó là sự tăng cường nhiều mặt của cỗ máy chiến tranh trên không, dưới đất, trên biển, trong không gian mạng và trong vũ trụ mà sắp tới sẽ đe dọa ưu thế quân sự của Mỹ. Chúng ta cần phải nhận ra và chống lại mối đe dọa đó; và khi làm việc đó, chúng ta phải luôn tự hỏi mình: Tại sao chúng ta lại mua nhiều sản phẩm của Trung Quốc đến vậy nếu như lợi nhuận từ sản phẩm đó được dùng để mua vũ khí nhắm vào đầu chúng ta?

#1: Chúng ta không thể áp đảo Trung Quốc với sức mạnh công nghiệp

Như nguyên tắc chiến lược đầu tiên, Hoa Kỳ phải nhận ra là Trung Quốc đang đưa Hoa Kỳ vào cùng một vai trò như nước Đức phải đối mặt với Hoa Kỳ thời Tổng thống Roosevelt trong Thế chiến thứ II. Hoa Kỳ thắng nước Đức quốc xã không phải nhờ công nghệ vượt trội mà nhờ sức mạnh áp đảo của bộ máy công nghiệp.

Ngày nay, thế trận đã đảo lại bởi vì giờ đây Trung Quốc có thể cho xuất xưởng hàng đoàn tàu, xe tăng, và phi cơ từ các nhà máy của mình. Vì ưu thế về *số lượng* vũ khí của Trung Quốc có thể chôn vùi ưu thế về *chất lượng* vũ khí của Mỹ - giống như sức mạnh vật chất của nước Mỹ đã thắng Đức quốc xã – chúng ta cần phải khôn ngoan và có đầu óc hơn trong chiến lược quân sự.

Đã thành quy luật, chúng ta phải cấp thiết tăng "hiệu quả sử dụng vốn" từ tổ hợp công nghiệp quân sự già nua, tốn kém của chúng ta. Hệ thống mua sắm vũ khí hiện nay tạo ra các hệ thống vũ khí đắt khủng khiếp, luôn vượt mức ngân sách, luôn chậm tiến độ, và thường có trục trặc.

Cùng thời gian đó, chúng phải nhận ra là khi Trung Quốc chạy đua vũ trang nhanh chóng thì khả năng dễ bị tổn thương của chúng ta chỉ có tăng lên. Do đó, nếu chúng ta một ngày nào đó phải đối đầu với Trung Quốc trong chiến tranh lạnh đang leo thang, thì thời điểm là *bây giờ*. Chúng ta cần phải công khai nêu Trung Quốc bằng tên khác với sự tăng trưởng hòa bình và nghiêm túc tự hỏi tại sao quy chế "tối huệ quốc" lại thuộc về một nhà nước đang là mối đe dọa quân sự hàng đầu của chúng ta.

#2: Chúng ta không thể bị lôi kéo vào chạy đua vũ trang và chui vào "bẫy Reagan"

Từ quan điểm chiến lược, các lãnh đạo chính trị và quân sự nước Mỹ phải nhận ra là với tiền đầy túi Bắc Kinh sẽ thích đẩy Hoa Kỳ vào vai trò giống như Liên Xô đã đối mặt với nước Mỹ dưới thời Ronald Reagan vào những năm 1980. Trung Quốc biết rõ là chính quyền Reagan đã chôn vùi Liên Xô bằng cách lôi kéo vào chạy đua vũ trang dẫn đến kiệt quệ Liên Xô – và tạo ra sự sụp đổ của các chế độ cộng sản trên toàn thế giới.

Ngày nay, lại một lần nữa, thế trận đã đảo lại. Trung Quốc với hàng ngàn tỷ đô-la dự trữ ngoại hối, nền kinh tế tăng trưởng nhanh, quân sự hóa chóng mặt, sẽ rất muốn lôi kéo nước Mỹ đang cạn kiệt tài chính vào một cuộc chạy đua vũ trang nhằm đánh sập nền tài chính nước Mỹ. Chính thực tế này đòi hỏi Mỹ phải vừa khôn khéo vừa có định hướng chiến lược - cũng như có hành động chủ động ngăn ngừa sự tăng trưởng quân sự chớp nhoáng của Trung Quốc.

#3: Đánh giá trung thực những điểm dễ bị tổn thương của chúng ta

Theo đề xuất của Ủy ban Mỹ - Trung, Lầu Năm góc phải báo cáo hàng năm về khả năng của quân đội Mỹ chống lại một cuộc tấn công trên không và bằng tên lửa của Trung Quốc vào các căn cứ khu vực và lên danh sách các bước cụ thể để có thể sống sót sau cuộc tấn công đó. Ủy ban cũng đã yêu cầu bên quân sự "tăng cường tương tác với các đồng minh ở Tây Thái Bình Dương" và "mở rộng mối quan hệ đến các nước khác ở châu Á để thể hiện sự cam kết liên tục của Mỹ đối với khu vực." Xây dựng các mối liên minh mạnh với ba nước có thể là mục tiêu của Trung Quốc trong tương lai - Nhật Bản, Ấn Độ, và Việt Nam - là một phần quan trọng của chiến lược này.

#4: Chúng ta cần tước bỏ Vũ khí Hủy diệt việc làm của Trung Quốc nếu chúng ta muốn ngăn chặn Trung Quốc xây dựng quân đội đại quy mô

Nhà lý thuyết quân sự nổi tiếng người Phổ Karl von Clausewitz đã từng nói "Chiến tranh là sự tiếp diễn của chính trị, nhưng bằng các phương tiện khác." Ngày nay, cũng theo tư duy đó, chúng ta cần nhận ra là việc Trung Quốc xây dựng quân đội nhanh chóng là sự tiếp diễn trực tiếp của tăng trưởng kinh tế, và một phần quá lớn của tăng trưởng đó là nhờ gây thiệt hại cho Hoa Kỳ.

Đó là vì sao chúng ta cuối cùng phải hiểu là cách tốt nhất để tước bỏ vũ khí hủy diệt việc làm của Trung Quốc không phải là "giữ công ăn việc làm của chúng ta" - mặc dù điều này cũng rất quan trọng. Thay vì thế, cách tốt nhất để đối đầu với những mánh khóe thương mại không công bằng của Trung Quốc là phòng vệ quốc gia:

> Nếu chúng ta nhường cơ sở sản xuất cho bọn con buôn Trung Quốc trong khi chúng ta vẫn tiếp tục cấp tài chính cho tăng trưởng của Trung Quốc bằng cách mua sản phẩm của họ và chịu thâm hụt thương mại khổng lồ, tất cả những gì chúng ta, những người tiêu dùng, đang làm là đảm bảo cái chết cuối cùng của chính mình.

Chống lại con Rồng thực dân

Như chúng tôi đã minh họa chi tiết, gót giày Trung Quốc đang duyệt binh trên toàn lục địa châu Phi và tiến tới Mỹ Latin tìm cách độc chiếm các nguồn năng lượng và nguyên liệu thô cho cỗ máy công nghiệp của Trung Quốc. Cho đến nay, đế chế thực dân mới này đang mở rộng mà hầu như không gặp phải sự thách thức nào.

Đẩy lùi cơn thủy triều của chủ nghĩa thực dân Trung Quốc chắc chắn không phải là việc dễ dàng. Nhưng mọi hành trình đều bắt đầu từ những bước đi nhỏ bé, ít ra chúng ta có thể bắt đầu một số bước để đối phó với thách thức toàn cầu của Trung Quốc.

#1: Chặn đứng việc Trung Quốc lạm dụng quyền phủ quyết tại Liên Hiệp Quốc

Đây là một trong những câu hỏi luân lý quan trọng của thời đại, mà mỗi cá nhân chúng ta, với tư cách là công dân Mỹ, cần phải liên tục tự chất vấn mình và các chính trị gia: Tại sao Tổng thống Mỹ, Ngoại trưởng Mỹ và Đại sứ Mỹ tại Liên hiệp quốc vẫn giữ im lặng trong khi "kẻ buôn thảm" Trung Quốc tiếp tục sử dụng quyền phủ quyết của mình tại Liên hiệp quốc như một cái lá bài mặc cả cho việc tiếp cận nguồn tài nguyên thiên nhiên và các nguồn nguyên liệu thô tại các quốc gia lèo lá như Iran và các chế độ độc tài quân sự như Sudan và Zimbabwe? Các hành vi thương mại thô bỉ của Trung Quốc nhằm xây dựng một đế chế thực dân cần phải được thẳng thắn lên án không chỉ bởi nước Mỹ mà cả thế giới – từ Âu sang Á đến Mỹ Latin, đặc biệt là cả châu Phi vốn đã phải hứng chịu hậu quả của chiến lược phủ quyết tàn bạo và man rợ của Trung Quốc.

#2: Cải tổ các phái đoàn ngoại giao với trọng tâm đối kháng Trung Quốc

Chúng ta cần cải tổ và tăng cường nhân sự cho các cơ quan đã và đang giúp thực hiện chính sách "quyền lực mềm" của chính phủ Mỹ. Các cơ quan này này bao gồm ngành Ngoại giao, Cơ quan Phát triển quốc tế Hoa Kỳ, Tổ chức hòa bình, và nhiều đơn vị Mỹ đang thực hiện nhiệm vụ ở các khu vực đóng quân.

Một phần trong cuộc cải tổ ngành ngoại giao Mỹ là chúng ta cần theo dõi sát các hoạt động của Trung Quốc trên toàn thế giới. Sự theo dõi này phải tiến hành từ nguồn thông tin cơ sở trên toàn cầu. Vì vậy, từng thành viên trong số gần 300 sứ quán, lãnh sự, phái đoàn ngoại giao trên toàn thế giới cần phải bổ sung cho mình ít nhất một chuyên gia nghiên cứu về Trung Quốc. Nói rộng hơn, trọng tâm mới này giúp chúng ta xây dựng một đội ngũ chuyên gia phân tích Trung Quốc cốt lõi trong các cơ quan ngoại giao và tình báo Mỹ.

Chúng ta cũng không thể bỏ qua sự đóng góp của các doanh nghiệp cho việc triển khai quyền lực mềm của nước Mỹ. Sự thực là nhiều giám đốc Mỹ tự coi mình là những người yêu nước, và chúng ta cần lôi kéo các công ty có hoạt động ở nước ngoài hành động như như đại sứ của đất nước chúng ta.

#3: Đem thông điệp của nước Mỹ đến toàn thế giới

Tất cả chúng ta đã và đang được nghe tin tức từ đài phát thanh Hoa Kỳ ở mọi ngõ ngách thế giới, và chính chúng ta cũng biết đến quyền lực của thông tin này. Chúng ta cũng biết tầm

quan trọng của các cơ sở như trung tâm Hoa Kỳ cung cấp thư viện và các chương trình văn hóa trong việc cảm hóa trái tim và tâm hồn người dân ở các nước đang phát triển.

Về Đài Tiếng nói Hoa Kỳ, chúng ta nên hiểu một thực tế là truyền hình vệ tinh vô cùng phổ biến tại các cùng nông thôn Trung Quốc, nơi những ngôi nhà nông thôn bằng gạch mộc 200 năm tuổi vẫn thò ra những chảo vệ tinh lớn. Vì thế, điều quan trọng là phủ sóng sóng truyền hình vệ của Đài Tiếng nói Hoa Kỳ tới lãnh thổ Trung Quốc. Có thể tận dụng hệ thống vệ tinh địa tĩnh sẵn có ở châu Á. Nếu người Trung Quốc phản đối, chúng ta cần nói cho họ biết đó là cách chúng ta thực hiện một phần điều khoản "tiếp cận thị trường" mà họ đã ký với Tổ chức Thương mại Thế giới.

Phương Tây có lẽ cũng xem xét các phương thức chủ động cung cấp dịch vụ máy chủ proxy miễn phí cho công dân Trung Quốc. Dịch vụ này sẽ cho phép người dùng internet bên trong Vạn lý Hỏa thành có thể thoải mái khám phá "thế giới mạng thực sự".

Khi xem xét các phương thức như vậy, cần nhớ rằng nước Mỹ vẫn còn là ông vua cực mạnh trong truyền thông và marketing trên thế giới. Với khả năng của chúng ta, thật ngạc nhiên khi chúng ta đã hoàn toàn thất bại trong việc tận dụng khả năng đó để quảng bá hiệu quả các giá trị dân chủ của chúng ta ra nước ngoài.

#4: Thay thế tiếng Pháp và tiếng Đức bằng tiếng Hoa trong trường trung học của chúng ta

Chúng ta đều cổ súy thế giới đa ngôn ngữ như hiện nay, nhưng thật vô cùng thiển cận trong thế kỷ 21 nếu nhiều trường trung học cứ tiếp tục yêu cầu học sinh phải đáp ứng các yêu cầu ngoại ngữ với những khóa học tiếng Pháp và tiếng Đức chứ không phải tiếng Hoa phổ thông. Thực tế, tiếng Hoa cần phải được dạy ngay từ khi đầu cấp tiểu học. Đó là cách chúng ta đáp lại kẻ thù, và đó là hệ thống giáo dục của chúng ta. Vì vậy, hãy vận động hội đồng nhà trường thay đổi cho phù hợp. (Khi bạn tham gia vận động, hãy cố gắng làm cho họ thay thế viết tay uốn lượn bằng chữ đánh qua bàn phím).

Ngăn chặn Trung Quốc bằng chính Trung Quốc

Ngay sau khi nhận chức Ngoại trưởng, Hillary Clinton thông báo cho cả thế giới là Mỹ sẽ không gây sức ép với Trung Quốc về vấn đề nhân quyền. Từ đó không có lời lẽ khinh xuất nào được nói về vấn đề này.

Sự thật là: Chúng ta cần một cuộc "cách mạng hoa nhài" ở Trung Quốc – trong hòa bình hay không hòa bình – để hoặc là giải thoát nhân dân Trung Quốc khỏi sự đô hộ của đảng Cộng sản Trung Quốc hoặc làm cho lãnh đạo đảng Cộng sản nới lỏng bàn tay cai trị chuyên chế đối với đất nước đông dân nhất thế giới. Trong thực tế, hạn chế lời nói và áp lực về những vi phạm nhân quyền như Ngoại trưởng Clinton đã làm đang đưa Trung Quốc đi sai hướng và làm cho cả thế giới đang phát triển có cảm giác – hy vọng là cảm giác sai – là

phương Tây ngầm đồng ý với chế độ Bắc Kinh và nhãn hiệu chủ nghĩa tư bản nhà nước chuyên chế của họ.

#1: Thiết lập lại nhân quyền làm yếu tố của chính sách đối ngoại Hoa Kỳ

Nước Mỹ và các nước khác trên thế giới phải tiếp tục tạo áp lực lên Trung Quốc yêu cầu tôn trọng những quyền con người cơ bản, bao gồm tự do ngôn luận, tự do lập hội, tụ tập và thờ cúng, cùng với quyền tự do lập tổ chức tại chỗ làm việc và quyền tự quyết về sinh đẻ.

Hoa Kỳ phải sẵn sàng đứng ra bảo vệ quyền lợi của các dân tộc bản địa như những người ở Tây Tạng, Nội Mông, và tỉnh Tân Cương; và điều này bao gồm cả việc kêu gọi ngừng ngay lập tức các chiến dịch thanh trừng sắc tộc đang xảy ra ở những "khu tự trị" giả tạo của Trung Quốc.

#2: Phân tán đầu tư, không đầu tư tập trung

Chiến dịch phân tán đầu tư chống lại các công ty Nam Phi đã rất thành công trong việc lật đổ chế độ phân biệt chủng tộc. Chúng tôi đề nghị chiến thuật tương có thể cũng hiệu quả đối với đất nước phụ thuộc vào đầu tư nước ngoài như Trung Quốc. Hãy thực hiện công việc của mình bằng cách *không* đầu tư vào các công ty Trung Quốc, các quỹ đầu tư tương hỗ, hay thậm chí các quỹ tăng trưởng "nước đang phát triển" đang mua đầy các cổ phiếu của Trung Quốc.

Thực ra, bạn sẽ làm lợi cho mình bằng cách giảm sự phụ thuộc vào một nền kinh tế đầy rủi ro, tham nhũng, không minh bạch, với bong bóng bất động sản lúc nào cũng muốn vỡ. Nếu bạn muốn chơi quân bài tăng trưởng kiểu Trung Quốc, ít nhất hãy làm điều đó ở một khoảng cách bằng cách cân nhắc đầu tư vào các công ty và đồng tiền của các nước có tài nguyên phong phú như Australia và Brazil và cũng đang tăng trưởng nhanh như Trung Quốc.

#3: Hạn chế xuất khẩu công cụ kiểm duyệt Internet

Có quá nhiều "viên gạch" ảo đã được đặt xuống để xây nên "Vạn lý Hỏa thành" được chế tạo ở Hoa Kỳ bởi những công ty tiếng tăm nhất – trong đó có Cisco là điển hình cho vấn đề này. Đã quá đến lúc chúng ta phải chấm dứt tội đồng lõa và chính sách hai mặt kiểu này. Quốc hội phải thông qua đạo luật hạn chế xuất khẩu bất kỳ sản phẩm phần mềm hay phần cứng mà có thể bị các chế độ chuyên chế dùng để kiểm duyệt Internet và các hệ thống viễn thông.

Đương đầu với thách thức không gian của Trung Quốc

Trong những vấn đề chúng ta đã bàn luận, sự cạnh tranh để thiết lập quyền lực trong không gian trên cao có thể có tác động lớn nhất đến tương lai con em chúng ta. Việc đảm bảo cho con em chúng ta sẽ không phải chịu đựng cơn ác mộng của Tổng thống Lyndon B. Jonson "ngủ dưới ánh trăng cộng sản" buộc phải có hành động nhanh chóng ngay lập tức.

Với chương trình vũ trụ công cộng đang tan vỡ và ngân sách liên bang bị khủng hoảng, cần có những ý tưởng mới mẻ hoàn toàn.

#1: Tận dụng lợi thế của công nghiệp tư nhân Mỹ để giảm giá thành

Sự hỗ trợ của chính phủ đã là cực kỳ quan trọng để bắt đầu xây dựng nhanh chương trình vũ trụ của chúng ta sau khi xuất hiện vệ tinh Sputnik. Tuy nhiên, từ sau thành công của chương trình Apollo, rủi ro đạo đức của việc chi tiêu ngân sách cộng với cách thu vén ngân sách cho khu vực bầu cử của các nghị sĩ đã tạo ra thị trường gần như độc quyền của các nhà khổng lồ hiệu quả thấp trong ngành vũ trụ và để lại cho chúng ta sự quan liêu trong ngành thăm dò không gian. Họ chỉ dám rụt rè đến những nơi con người đã khám phá nhiều lần rồi - với một chi phí khổng lồ.

Đã đến lúc phải biến sự độc quyền của chính phủ trong ngành vũ trụ thành ngành công nghiệp tư nhân và để cho cả bên dân sự lẫn quân sự được hưởng lợi từ các động lực thị trường vốn đã luôn phục vụ tốt cho đất nước. Không phải kỵ binh của tướng Custer đã chinh phục miền Tây nước Mỹ mà chính những người khai mỏ, chủ trang trại gia súc, những đoàn xe và đường sắt đã làm nên chiến công đó. Một container chứa đầy những phi hành gia chính phủ bay quanh trái Đất ở khoảng cách còn gần hơn là từ Boston đến New York không phải là cách chúng ta tiến đến những chân trời mới.

Thực ra, giảm chi phí thám hiểm không gian là điều mà các công ty mới năng động như SpaceX, Scaled Composites, Sierra Nevada, và XCOR đang làm. Thậm chí còn hay hơn khi tư duy thiết kế vũ trụ tự do, vận động không ngừng là điều mà các doanh nghiệp nhà nước to lớn của Trung Quốc không thể bắt chước và giới lãnh đạo chuyên chế thích kiểm soát của Trung Quốc không bao giờ cho phép thứ tư duy đó - mặc dù các gián điệp và tin tặc Trung Quốc chắc chắn sẽ cố gắng ăn cắp các công nghệ mới phát minh ra. Do đó, chúng ta cần phải đẩy mạnh ưu thế công nghiệp tư nhân Mỹ trong lĩnh vực sống còn này.

Vì những lý do đó, giám đốc NASA Charles Bolden đã kêu gọi các công ty tư nhân nhanh chóng tiếp nhận những chức năng trần tục hơn như "vận tải vũ trụ" và cung cấp "tiếp cận tin cậy và thường xuyên đến quỹ đạo thấp vòng quanh trái Đất." Bàn giao những chức năng trần tục đó cho doanh nghiệp tư nhân sẽ cho phép NASA quay trở về với những thách thức khám phá vũ trụ hấp dẫn hơn. Mục đích này được hỗ trợ bởi ngân sách của Tổng thống Obama cung cấp thêm 6 tỷ USD cho NASA để phân bổ chuyên cho việc thuê dịch vụ phóng tên lửa của tư nhân. Chúng ta cần ngăn chặn những nỗ lực của Quốc hội muốn nhấn chìm kế hoạch này, họ đang chống lại tư nhân hóa và muốn đưa NASA trở lại chương trình buồn ngủ với những công việc xã hội hóa.

#2: Khuyến khích giáo dục STEM

Trung Quốc đang sản xuất ra nhiều gấp 10 lần số nhà khoa học và kỹ sư so với Hoa Kỳ; và đất nước của chúng ta đang tụt lại xa phía sau trong lĩnh vực này. Chúng ta cần nhân đôi những nỗ lực của mình ở cấp cá nhân, gia đình, công ty, và chính phủ để thu hẹp khoảng cách

đang ngày càng rộng này bằng cách động viên thế hệ trẻ trở thành kỹ sư và nhà khoa học, bằng cách cung cấp tài chính thích hợp, xây dựng các cơ sở, và tạo cơ hội cho lớp trẻ.

Theo đó, các học bổng, chương trình cho vay sinh viên, các quỹ giáo dục phải được điều chỉnh thích hợp để nhấn mạnh vào Khoa học, Công nghệ, Kỹ thuật, và Toán học - những môn học STEM. Cùng lúc đó, các bậc phụ huynh cần động viên con em mình theo đuổi những ngành nghề khoa học công nghệ (STEM). Giới truyền thông cũng có thể đóng góp phần của mình bằng cách tạo ra các thông điệp và các nhân vật điển hình về những đứa trẻ thông minh đã làm những điều to lớn để thúc đẩy nền văn minh. Tương tự, các công ty cũng có thể tham gia bằng cách công khai thưởng cho những kỹ sư hàng đầu của mình giống như họ nâng niu lòng tự trọng của những người bán hàng giỏi nhất với những bữa tối phần thưởng và chuyến đi nghỉ ở miền nhiệt đới.

#3: Xác định chủ quyền với mặt Trăng trước khi Trung Quốc kịp làm điều đó

Sau khi đọc xong quyển sách này, bạn có thực sự nghĩ chương trình không gian của Trung Quốc sẽ dành cho sự tốt đẹp của thế giới? Sự thật là chúng ta phải tính đến việc Trung Quốc sẽ bắt đầu chiếm đoạt tài nguyên vũ trụ giống hệt như họ đang vẽ ra toàn bộ biển Nam Trung Quốc là khu vực ảnh hưởng và tuyên bố lãnh hải Nhật Bản có tiềm năng lớn về tài nguyên là lãnh thổ đặc quyền của Trung Quốc.

Đó là lý do tại sao Hoa Kỳ phải bắt đầu đặt ra tuyên bố chủ quyền đối với các tài nguyên vũ trụ như mặt Trăng khi chúng ta còn đủ mạnh để làm điều đó. Chúng ta cũng phải tuyên bố chủ quyền đối với các thiên thạch giàu tài nguyên như thiên thạch Eros và những điểm có thể chiếm được như tiểu hành tinh Ceres, sao Hỏa, và các điểm Lagrange trên quỹ đạo. Khi các nước khác la ó phản đối về việc "chiếm đất" của chúng ta, hãy mời họ đến bàn đàm phán và thiết lập một hệ thống công bằng cho phép tự do kinh doanh, tự do suy nghĩ, và con người tự do có thể mang thừa kế của loài người đến các vì sao chứ không phải là nước tư bản nhà nước Trung Quốc chuyên chế và đàn áp.

Những suy nghĩ kết luận

Trong khi mỗi hành động cá nhân, quyết định của lãnh đạo doanh nghiệp, và những cải cách chính phủ đã được đề xuất trong chương này sẽ cải thiện đáng kể triển vọng là quan hệ Hoa Kỳ - Trung Quốc sẽ phát triển thịnh vượng chứ không phải là ăn bám lẫn nhau, cái mà cả thế giới đang cần là điều chỉnh thái độ chung.

Đã quá lâu, chúng ta ở phương Tây đã chờ đợi nền kinh tế tăng trưởng của Trung Quốc có thể biến đổi một chế độ chuyên chế tàn bạo thành một đất nước dân chủ, tự do và cởi mở. Chúng ta đã chờ đợi qua cuộc tàn sát ở quảng trường Thiên An Môn, các chiến dịch thanh trừng sắc tộc ở Nội Mông, Tây Tạng, và Tân Cương; sự phát triển của cỗ máy tuyên truyền hoàn thiện nhất thế giới và sự kiểm duyệt nghẹt thở đối với Internet; việc bán tràn ngập thị

trường thế giới những sản phẩm nguy hiểm chết người; sự tàn phá cơ sở sản xuất của nước Mỹ; sự ô nhiễm quy mô lớn những tài sản chung toàn cầu; sự tấn công liên tục của một mạng lưới gián điệp tinh vi lên những mục tiêu quân sự và công nghiệp; và sự nổi lên của lực lượng vũ trang viễn chinh năm thứ quân đủ khả năng một ngày nào đó sẽ áp đặt những đòi hỏi vô lý về chủ quyền lên toàn cầu – và không nghi ngờ là cả vũ trụ.

Chúng ta không được phép chờ đợi thêm. Thực ra đã muộn để tất cả chúng ta cùng đối đầu Trung Quốc – thậm chí khi chúng ta phải đối đầu với chính những hy vọng giả tạo là bằng cách nào đó, ngược với tất cả những gì chúng ta chứng kiến, sự trỗi dậy của Trung Quốc sẽ mang tính hòa bình.

Và ở đây cũng không cần phải nhắc lại trong khi chúng ta tiến hành xử lý từng vấn đề một, từ chủ nghĩa con buôn của Trung Quốc và sự an toàn sản phẩm đến biến đổi khí hậu, nhân quyền, và hợp tác quân sự, thì làm việc với Trung Quốc ở bất kỳ cấp nào cũng sẽ cần luôn đề cao cảnh giác. Đồng thời cần tuân thủ chặt chẽ lời khuyên của Ronald Reagan từ thời chiến tranh lạnh về đàm phán với Liên Xô. Vì tiền sử thâm nho của Trung Quốc từ trước đến nay, với Bắc Kinh, chúng ta phải "nghi ngờ và liên tục kiểm tra lại" một cách thích hợp.

Lời kết

Trở lại năm 1984, tôi có nhiệm vụ viết diễn văn cho Ronald Reagan trong chuyến viếng thăm Trung Quốc. Đây là chuyến thăm đầu tiên của một tổng thống Mỹ kể từ khi Richard Nixon bắt đầu quan hệ với những người cộng sản năm 1972, sự kiện này xảy ra trong trong thời kỳ của những hứa hẹn lớn và tiến triển quan trọng của chính trị Trung Quốc.

Thời điểm đó, người đứng đầu Trung Quốc là Đặng Tiểu Bình có vẻ thể hiện mong muốn chân thành chuyển từ đất nước nhà tù biệt lập của Mao sang cộng đồng những quốc gia hiện đại, dân chủ và tránh xung đột với phương Tây. Đáp lại, các công ty Mỹ như Coca-Cola, KFC và Proctor and Gamble bắt đầu đặt nền móng ở Trung Quốc và xuất khẩu từ Trung Quốc sang Mỹ tăng dần - ở mức độ chưa có lý do gì để báo động.

Một khi quá trình tự do hóa kinh tế và dân chủ ở Trung Quốc vẫn tiếp tục, Mỹ đã đúng khi tiếp tục tham gia sâu hơn nữa. Tuy nhiên, như bạn đã đọc trong cuốn sách này, quá trình tự do hóa đã kết thúc đột ngột vào tháng 6 năm 1989 với một cuộc diễu hành của xe tăng và cái kết đẫm máu ở quảng trường Thiên An Môn.

Từ sau vụ Thiên An Môn, đảng Cộng sản Trung Quốc phản động và tàn nhẫn dùng bất cứ phương tiện cần thiết nào để giữ vững quyền lực. Ngày nay, ẩn sau vẻ ngoài của "sự trỗi dậy hòa bình", nước Mỹ quá tin người đã đi quá sâu vào một mối quan hệ thương mại bất thường với Trung Quốc, phá hủy nền tảng sản xuất của mình và nhanh chóng làm giảm khả năng tự vệ đối với mối đe dọa quân sự ngày càng tăng từ Trung Quốc.

Trái ngược với mối đe dọa ngày càng tăng từ Trung Quốc, trong bối cảnh được sự hỗ trợ đặt nhầm chỗ của cả hai đảng, các Tổng thống Mỹ từ Bush I và Clinton đến Bush II và Obama đều tiếp tục theo đuổi tăng cường quan hệ với Bắc Kinh như thể mối quan hệ là khá bình thường. Đó là sai lầm cơ bản trong mối quan hệ Trung Quốc - Mỹ: những nhà chính trị của chúng ta tiếp tục đối xử với các nhà lãnh đạo Trung Quốc như là những người bạn dân chủ đến từ các quốc gia châu Âu hay Nhật Bản, trong khi thực tế đây là một chế độ xã hội đen giết người không khác gì Iran dưới sự cai trị của Ahmadinejad hay Libya dưới thời Gadhafi và tàn bạo giống hệt như nước Nga thời Stalin.

Tôi có thể đảm bảo với bạn rằng nếu Ronald Reagan là Tổng thống hiện nay, ông sẽ dũng cảm đương đầu với các nhà độc tài ở Bắc Kinh như ông đã từng làm với Liên Xô. Sẽ không có tình trạng "đãi ngộ tối huệ quốc" và không có sự phụ thuộc tê liệt vào Trung Quốc để hỗ trợ cho ngân sách chính phủ của chúng ta. Sẽ nhanh chóng có công lý cho gián điệp Trung Quốc, lệnh trừng phạt mạnh mẽ chống lại tin tặc mạng Trung Quốc, và không có khoan nhượng cho những hành vi con buôn như thao túng tiền tệ. Cũng sẽ có những phản ứng ngoại giao mạnh mẽ và liên tục với sự lạm dụng thương mại thô bỉ của Trung Quốc đối với quyền phủ quyết của Liên Hợp Quốc để chiếm các nguồn tài nguyên thiên nhiên trọng yếu từ các quốc gia nhỏ bé. Và cũng giống như Ronald Reagan yêu cầu Gorbachev "lật đổ bức tường",

ông cũng sẽ khẳng định với người Trung Quốc, "Chúng tôi đang ở bên bạn, không phải là bên của kẻ áp bức của bạn". Và ông sẽ đảm bảo với những người lao động Mỹ rằng "chúng tôi sẽ không vận chuyển công việc của bạn đến Quảng Châu cho các sản phẩm sản xuất với giá rẻ hơn nhờ lao động nô lệ, trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, vi phạm bản quyền trắng trợn, và đồng Nhân dân tệ bị định giá thấp.

Trong thực tế, lịch sử đã dạy chúng ta bài học cay đắng nhất về những gì có thể xảy ra khi chúng ta ở trong cộng đồng các quốc gia dân chủ để cho mình bị quyến rũ bởi "phép lạ kinh tế" của một quyền lực độc tài đang lên. Thật vậy, trong cuộc khủng hoảng những năm 1930, nhiều giám đốc điều hành doanh nghiệp Mỹ bị dụ tới Đức bởi sự pha trộn quyến rũ của công nghệ tiên tiến, chủ nghĩa dân tộc cực đoan, và chủ nghĩa tư bản nhà nước tương tự một cách kỳ lạ với những gì đang tồn tại ở Trung Quốc ngày nay.

Trong phiên bản trước đó của nước Đức "trỗi dậy hòa bình", những doanh nhân xuất sắc nhưng bảo thủ ngây thơ như Henry Ford đã đầu tư khoản tiền khổng lồ xây dựng các nhà máy lớn ở Đức Quốc xã. Tất nhiên, đầu tiên chính phủ Đức tước đi sự kiểm soát của Ford thông qua tất cả mọi biện pháp, từ yêu cầu về nội địa hóa linh kiện cho đến thanh lọc sắc tộc quản lý. Cuối cùng, công ty được đổi tên thành Ford-Werke, đặt dưới sự kiểm soát hoàn toàn của chính phủ, và được sử dụng hầu hết trong việc chuyên chở công cụ chiến tranh của Đức trong các cuộc chiến chớp nhoáng với các nước láng giềng khác nhau từ Ba Lan, Đan Mạch và Na Uy đến Hà Lan, Pháp, và Hy Lạp.

Cùng khoảng thời gian này, những người theo chủ nghĩa tự do được "giác ngộ" đổ xô đến Liên bang Xô Viết mới, và nhà báo Lincoln Steffens chuyên moi tin nổi tiếng đã trở về nước Mỹ cùng tuyên bố, "Tôi đã nhìn thấy tương lai, và nó hoạt động!" Trong sự phấn khích, Henry Ford lao đến xây dựng một nhà máy ô tô tại Gorky để tham gia vào thị trường mới dũng cảm này. Tất nhiên, đây cũng là một nơi độc tài toàn trị, và Ford đã bị gạt một lần nữa.

Dưới ánh sáng của lịch sử và bức chân dung đậm nét của Trung Quốc ngày nay được minh họa một cách chính xác trong cuốn sách này, tất cả các nhà lãnh đạo chính trị và kinh tế từ Detroit và Washington tới Paris, London, và Tokyo nên có một cảm nhận nghiêm túc về những gì đang xảy ra ngày nay. Vì vậy, khi bạn đọc xong cuốn sách này và chuẩn bị hành động để đáp lại lời kêu gọi khẩn cấp của cuốn sách, xin nhớ hai điều:

Đầu tiên, mỗi ngày, hàng chục triệu cá nhân thành công của Trung Quốc từ San Francisco và Toronto đến Singapore và Đài Loan chứng minh rằng người dân Trung Quốc và văn hóa Trung Quốc có thể phát triển mạnh trong xã hội tự do. Khi mọi người bị đánh đập, tra tấn, hoặc bị giết để duy trì quyền lực hoặc khi các nhà đầu tư nước ngoài và các đối tác kinh doanh bị lừa dối và các bí mật thương mại và công nghệ của họ bị vi phạm bản quyền, đó không phải là do "người Trung Quốc". Điều này hoàn toàn không đúng.

Thứ hai, mỗi người chúng ta nên nghĩ kỹ để cẩn thận xem xét những ngụ ý trong cuộc trao đổi sau đây giữa Thủ tướng Trung Quốc Chu Ân Lai và Ngoại trưởng Mỹ Henry Kissinger ở một cuộc họp năm 1973 trong giai đoạn hình thành mối quan hệ bình thường với Trung Cộng:

Chu: *Có lẽ đó là tính cách quốc gia của người Mỹ dễ bị lừa gạt bởi những người có vẻ tử tế và ôn hòa.*

Kissinger: *Đúng vậy.*

Chu: *Nhưng thế giới không đơn giản như thế...*

Thực vậy...

—Nghị sĩ **Dana Rohrabacher**,

Quận 46 (đảng Cộng hòa, bang California)